STEPHEN KING

BAY MERCEDES'le başlayan macera devam ediyor...

KİM BULDUYSA ONUNDUR

ALTIN KİTAPLAR

"King, *Sadist* ve *Medyum*'da olduğu gibi, çılgınlığa kafadan bir dalış yapıyor ve yazar-okur ilişkisinin sınırlarını zorluyor... Öykü yüksek performanslı bir araç gibi kimi zaman kükrüyor, kimi zaman mırıldanıyor, kimi zaman da fazlasıyla eğlendirici. Ayrıca en dikkatli okuyucuların bile gözünden kaçabilecek kadar sinsice, edebi eleştirilerle dalga geçebiliyor."

Kirkus Reviews

• • •

İnzivaya çekilmiş ünlü bir yazar; intikam duygusuyla dolu saplantılı ve öfkeli bir okur; soğukkanlı bir cinayetin ardından yıllarca gömülü kalmış, içi hazine değerinde onlarca defterle dolu bir bavul.

Hazineyi kim bulacak? Dahası, ona sahip olmak cehennemin kapılarını açmaksa eğer, bu ateşte kim yanacak?

Stephen King'den, yazarlığın gücüne ve edebiyatın bir hayatı nasıl değiştirebileceğine dair sarsıcı bir roman.

ISBN: 978-975-43-2039-6

9 789752 120396

27.00₺

KİTABIN ORİJİNAL ADI

FINDERS KEEPERS

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM/EKİM 2015/İSTANBUL
2. BASIM/EKİM 2015/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2039 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

KİM BULDUYSA ONUNDUR

Türkçesi
Mehmet Gürsel

Düşüncelerimde John D. MacDonald...

"Hayatın hazinelerini uçurumun
dibine düştüğümüzde keşfederiz."
Joseph Campbell

"Her şerde bir hayır vardır."
Jimmy Gold

1. BÖLÜM
GÖMÜLÜ HAZİNE

1978

"Uyan, dâhi."

Rothstein uyanmak istemedi. Gördüğü rüya, güzel olmanın çok ötesindeydi. Başrolde karısı vardı; on yedi yaşında, tepeden tırnağa kusursuz ve ilk karısı olmadan aylar önceki haliyle... Çıplaktı ve cildi parıldıyordu. İkisi de çıplaktı. O ise on dokuz yaşındaydı, tırnaklarının altı yağla kaplanmıştı, ama kızın buna aldırış ettiği yoktu; en azından o günlerde... Çünkü Rothstein'ın kafası hayallerle doluydu; kızın önem verdiği şey de buydu. Kız hayallere Rothstein'dan bile daha fazla inanırdı ve bunda da haklıydı. Rüyasında kız gülüyor ve Rothstein'ının kavraması en kolay tarafına doğru uzanıyordu. Rothstein daha derinlere dalmaya çalıştı, ama bir elin omzunu sarsmaya başlamasıyla rüya sabun köpüğü misali pat diye sönüverdi.

O artık on dokuz yaşında değildi ve New Jersey'de iki odalı bir apartman dairesinde yaşamıyordu; sekseninci yaşına altı ay kalmıştı ve gömülmeyi vasiyet ettiği New Hampshire'da bir çiftlikte yaşıyordu. Odasında adamlar vardı. Biri kırmızı, biri mavi, diğeri de kanarya sarısı olmak üzere hepsi de kayak maskesi takmıştı. Onları gördü ama yine de bunun başka bir rüya olduğuna inanmak istedi –bazen güzel rüyaların kâbusa dönüştüğü oluyordu– fakat sonra o el kolunu bıraktı, omzuna yapışıp onu yere devirdi. Rothstein başını vurdu ve bir çığlık attı.

Sarı maskeli, "Yapma şunu," dedi. "Onu bayıltmak mı istiyorsun?"

Kırmızı maskeli, "Şu işe bakın," dedi, "moruğun aleti kalkmış. Çok sıkı bir rüya görüyordu herhalde."

Omzunu sarsan elin sahibi mavi maskeli adam, "Çişi gelmiştir de ondan," dedi. "O yaşa geldiklerinde hiçbir güç aleti kaldıramaz. Büyükbabam..."

"Sessiz ol," dedi sarı maskeli. "Büyükbaban kimsenin umurunda değil."

Rothstein sersemlemiş ve uykunun yıpranmış perdesiyle sarmalanmış halde olsa da başının belada olduğunu anlamıştı. O an zihninde iki kelime belirdi: *haneye tecavüz*. Kafasını kaldırıp, odasında birdenbire bitivermiş üç adama baktı; başı ağrıyor (aldığı kan inceltici ilaçlar sayesinde başının sağ tarafında iri bir morluk beliriyordu), duvarları tehlikeli bir şekilde incelmiş kalbi, göğüs kafesinin sol tarafında deli gibi atıyordu. Olduklarından daha büyük ve korkunç görünen bu üç adam başına dikildi; ellerinde eldiven vardı, o dehşet verici yün başlıkların altına kare desenli ceket giymişlerdi. Rothstein'ın hanesine tecavüz edilmişti ve evi kasabadan sekiz kilometre uzaktaydı.

Rothstein elinden geldiğince düşüncelerini toparlamaya, uyku sersemliğini üstünden atmaya ve içinde bulunduğu durumun kötü bir şey olmadığını kendi kendine telkin etmeye çalıştı: Adamlar yüzlerini saklamak istediklerine göre, onu öldürmek gibi bir niyetleri yoktu.

Belki.

"Baylar," dedi.

Bay Sarı güldü ve beğenisini ifade etmek için başparmağını havaya kaldırdı. "İyi bir başlangıç yaptın, dâhi."

Rothstein kendisine iltifat edilmiş gibi başını salladı. Yatağın yanında duran saate şöyle bir bakınca sabah iki on beş olduğunu gördü, sonra bakışlarını lider olabileceğini düşündüğü Bay Sarı'ya çevirdi. "Fazla bir param yok, onu da buyurun alın. Ama bana bir zarar vermeyin."

Dışarıda çıkan kuvvetli bir rüzgâr evin batı yönündeki yaprakları hışırdattı. Rothstein kalorifer kazanının bu yıl ilk kez çalıştığının farkındaydı. Daha birkaç gün öncesine kadar yaz değil miydi?

"Aldığımız istihbarata göre paran o kadar da az değilmiş." Bu, Bay Kırmızı'ydı.

"Şşşş." Bay Sarı bir elini Rothstein'e uzattı. "Kalk yerden, dâhi."

Rothstein uzatılan eli tuttu, sallanarak ayağa kalktıktan sonra yatağına oturdu. Nefes nefese kalmıştı, ama durumun tamamen farkındaydı (özfarkındalık, hayatı boyunca hem nimeti hem de belasıydı): sarkık, mavi pijamaları içinde, kulaklarının üstündeki beyaz lüleleri hariç başında hiç saç kalmamış yaşlı bir adam... JFK'nin başkan olduğu yılda *Time* dergisine "JOHN ROTHSTEIN, AMERİKA'NIN İNZİVAYA ÇEKİLMİŞ DÂHİSİ" başlığıyla kapak olmuş bir yazarın geldiği nokta buydu işte.

Uyan, dâhi.

"Biraz soluklan," dedi Bay Sarı. Konuşmasında belli bir özen vardı, ama Rothstein güvenmedi buna. "Sonra normal insanların yaptığını yapıp oturma odasına gider, biraz laflarız. Acele etme. Rahat ol."

Rothstein yavaş ama derin derin nefes almaya başladı; kalbi az da olsa sakinleşiyordu. Çay fincanı büyüklüğündeki (küçük ama kusursuz) göğüsleri ve uzun, pürüzsüz bacaklarıyla Peggy'yi düşünmeye çalıştı; ama tıpkı rüyası gibi, şimdilerde Paris'te yaşayan bir kocakarı olan Peggy de gitmişti. Peggy, Rothstein'ın parasıyla yaşıyordu. En azından, evliliğin nimetlerinden faydalanmak üzere gösterdiği ikinci çaba, yani Yolande ölmüştü de bir de ona nafaka vermekten kurtulmuştu.

Kırmızı Maske odadan ayrıldı. Rothstein çalışma odasının didik didik arandığını duyuyordu şimdi. Bir şeyler yere devrildi, çekmeceler açılıp kapandı.

Bay Sarı, "Toparlandın mı?" diye sordu. Rothstein evet anlamında başını sallayınca, "Gel o zaman," dedi.

Rothstein solunda Bay Mavi, sağında Bay Sarı olmak üzere küçük oturma odasına kadar kendisine eşlik edilmesine izin verdi. Çalışma odası hâlâ didik didik aranıyordu. Aradan çok geçmeden Bay Kırmızı dolabı açacak, iki ceketini ve üç süveterini yana itip kasanın gözler önüne serilmesini sağlayacaktı. Bundan kaçış yoktu.

Tamam, peki. Defterleri bıraktıkları sürece sorun yok. Hem neden almak istesinler ki o defterleri? Bunlar gibi eşkıyalar yalnızca parayla ilgilenirler. Penthouse'*taki yazılar dışında, daha zorlayıcı bir metni bile okumaktan acizdirler muhtemelen.*

Yalnızca sarı maskeli adam konusunda çok emin değildi. Konuşmalarına bakılırsa, o diğerlerine göre sanki daha eğitimli gibiydi.

Oturma odasının tüm lambaları açıktı ve perdeler çekilmemişti. Tetikteki komşular, bu yaşlı yazarın evinde neler olup bittiğini merak ediyor olabilirlerdi; tabii komşusu olsaydı. En yakını anayolun üstünde, üç kilometre uzaklıktaydı. Rothstein'ın ne arkadaşı vardı ne de gelen gideni. Ara sıra uğrayan satıcılar da hemen kapı dışarı edilirdi. Rothstein tuhaf, yaşlı adamın tekiydi işte. Emekliye ayrılmış bir yazar... Bir münzevi... Vergilerini öder, kimse de onu rahatsız etmezdi.

Mavi ve Sarı, nadiren izlenen televizyonun karşısındaki rahat koltuğa doğru yürüttüler onu. Rothstein hemen oturmayınca Bay Mavi onu iteledi.

Bay Sarı sert bir sesle, "Yavaş ol!" deyince, Bay Mavi bir şeyler mırıldanarak birkaç adım geri çekildi. Anlaşılmıştı: Burada Bay Sarı'nın borusu ötüyordu; elebaşı oydu.

Elleri kadife pantolonunun dizlerinin üstünde, Rothstein'e doğru eğilip, "Yatışmanı sağlayacak bir iki yudum bir şeyler içmeye ne dersin?" dedi.

"Alkolü kastediyorsan, yirmi yıl önce bıraktım. Doktorların emri."

"Aferin sana. Toplantılara gidiyor musun?"

Öfkelenen Rothstein, "Ben *alkolik* değildim!" dedi. Böyle bir durumdayken çıkışmak, delilikti... Yoksa değil miydi? Renkli kar maskeleri takmış adamlar tarafından gecenin bir yarısı yatağından çekilip kaldırılan bir adamın nasıl bir tepki vereceğini kim bilebilirdi? Bir an böyle bir sahneyi nasıl yazabileceğini düşündü, ama hiçbir fikri yoktu; buna benzer durumları kaleme almak istemiyordu. "İnsanlar yirminci yüzyılda yaşamış beyaz bir yazarın ille de *alkolik* olması gerektiğini sanıyor."

Bay Sarı, "Tamam, tamam," derken, sanki huysuz bir çocuğu yatıştırmaya çalışıyor gibiydi. "Su?"

"Teşekkür ederim, istemiyorum. İstediğim şey, üçünüzün buradan gitmesi, o yüzden size karşı dürüst olacağım." Bay Sarı'nın, bir insanın konuşma biçimindeki en temel kuraldan haberinin olup olmadığını merak etti: Biri size karşı dürüst olacağını söylüyorsa, büyük bir ihtimalle tırıs giden bir attan daha hızlı yalan söylemeye hazırlanıyor demektir. "Cüzdanım yatak odasındaki şifonyerde. Seksen dolardan biraz fazla var orada. Şömine rafının üstündeki seramik kapta da..."

Rothstein işaret etti. Bay Mavi dönüp oraya doğru baksa da, Bay Sarı hiç kıpırdamadan durdu; maskenin ardındaki gözlerinde nerdeyse eğleniyormuşçasına bir ifadeyle Rothstein'ı dikkatle incelemeye devam etti. İşe yaramıyor, diye düşündü Rothstein, ama kararlılıkla devam etti. Artık uyanmıştı, belli etmemesi gerektiğini çok iyi bilse de, korktuğu kadar öfkeliydi de.

"Temizlikçinin parasını orada saklarım. Elli-altmış dolar kadar... Evdeki tüm param bu... Alın ve gidin."

Bay Mavi, "Yalancı pislik!" dedi. "Ondan çok daha fazla paran var. Bunu biliyoruz. İnan bana."

Bu sanki bir tiyatro oyunuymuş da, Bay Mavi'nin bu sözleri konuşma sırasını ona devretmeden önceki son sözleriymiş gibi, Bay Kırmızı çalışma odasından seslendi. "Tam isabet! Bir kasa buldum! Hem de oldukça büyük bir kasa!"

Rothstein kırmızı maskeli adamın kasayı bulacağını tahmin etmişti, ama yine de kalbine bir ağrı saplandı. Evde nakit para bulundurmak aptallığın daniskasıydı; ama bunun tek nedeni Amerika'nın insanları baştan çıkarıp onları "borçlan ve harca" makinesine bağlayan, kahredici ve sonunda yok edici kredi kartları, çekler, hisse senetleri zincirlerinden nefret etmesiydi. Ama nakit para, kurtuluşu olabilirdi. Parayı yerine koymak mümkündü; fakat aynı şey, yüz elliden fazla defter için geçerli değildi.

Bay Mavi, "Şimdi moruk," dedi, eldivenli parmaklarını şaklattı, "vazgeç bundan artık."

Rothstein adama karşı gelecek kadar öfkelenmişti. Yolande'ye göre, öfkesi onun hayat boyu yakasını bırakmamış kusuruydu ("Muhtemelen kahrolası beşiğindeyken bile!" demişti), ama aynı zamanda korkmuş ve yorgundu da. Ayak diretirse onu öldüresiye döverlerdi. Bu da, sonunda işini bitirecek bir başka kalp krizini tetikleyebilirdi.

"Kasanın şifresini söylersem parayı alıp gidecek misiniz?"

Bay Sarı nazik (ve tam da bu nedenle tuhaf) görünen bir ifadeyle, "Bay Rothstein," dedi, "pazarlık yapacak durumda değilsiniz. Freddy, gidip çantaları getir."

Freddy olarak da bilinen Bay Mavi mutfak kapısından dışarıya çıkarken, Rothstein bir an ürperdiğini hissetti. Bu sırada Bay Sarı yine gülümsüyordu. Rothstein daha şimdiden nefret etmeye başlamıştı bu ifadeden. Hele o kırmızı dudaklar...

"Haydi, dâhi, söyle bakalım şifreyi. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk bitiririz."

Rothstein içini çekip, dolabının içindeki Gardall marka kasanın şifresini ezberden söyledi. "Sol üçe iki kez, sağ otuz bire iki kez, sol on sekize bir kez, sağ doksan dokuza bir kez döndür, sonra sıfıra gel."

Maskenin ardındaki kırmızı dudaklar, şimdi dişleri de gözler önüne serecek kadar yayıldı. "Bunu tahmin edebilirdim. Bu senin doğum tarihin..."

Sarı, şifreyi dolaptaki adama söylerken, Rothstein hiç de hoş olmayan belli başlı bazı çıkarımlar yaptı. Bay Mavi ve Bay Kırmızı buraya para için gelmişlerdi. Bay Sarı da üzerine düşen payı alırdı herhalde, ama kendisine sürekli *dâhi* diye hitap eden adamın esas amacının para olduğuna inanmıyordu. Bay Mavi bu durumun altını çizmek istercesine, dışarıdan içeriye taşıdığı serin hava eşliğinde tekrar ortaya çıktı. İkisi de omuzlarına asılı dört boş çanta taşıyordu.

Rothstein Bay Sarı'ya, "Bak," derken, onunla göz göze geldi ve bakışlarını kaçırmadı. "Yapmayın. O kasada para dışında almaya değer bir şey yok. Para dışında, sadece benim için bir anlamı olan, rastgele karalamalarla dolu defterler..."

Bay Kırmızı çalışma odasından, "Vay anasını, Morrie!" diye seslendi. "Büyük ikramiye bize vurdu! Gözlerim kamaşmış durumda; burada tonla para var! Hepsi de hâlâ banka zarflarının içinde! Hem de düzinelerce!"

Rothstein, en az altmış bin, seksen de olabilir, diye geçirdi içinden. Hepsi de yüzlük desteler halinde... New York'taki muhasebecim Arnold Abel'den. Jeannie çekleri nakde çevirip para dolu zarfları bana getirir ve ben de onları kasaya koyarım. Çok az masrafım olur, çünkü büyük miktarlardaki faturaları da Arnold New York'tan öder. Arada bir Jeannie'ye, Noel'de de postacıya bahşiş bırakırım, ama onun dışında paraya çok nadir ihtiyacım olur. Yıllardır bu böyledir; peki neden? Arnold parayı nerde kullandığımı asla sormaz bana. Belki bir iki kızla bir ilişkim olduğunu veya Rockingham'da at yarışlarında bahis yaptığımı düşünüyordur.

İşin komik tarafı, Bay Sarı'ya (Morrie olarak da bilinen adama) dönüp de, "Bunu kendime asla sormadım," diyebilirdi. "O defterleri ardı ardına neden doldurduğumu hiç sormadım kendime. Bazı şeyler hiç sorgulanmaz, öyledirler sadece."

Rothstein bunları söyleyebilirdi, ama sessiz kaldı. Bunun nedeni, tüm bunların Bay Sarı için hiçbir şey ifade etmeyeceğini düşünmesi değil, tam tersine, o çokbilmiş kırmızı dudaklı gülümsemenin bunu anlayabileceğini belli etmesiydi.

Ama umurunda da değildi.

Bay Sarı, "O kasada başka neler var?" diye seslendi. Gözleri hâlâ Rothstein'ın gözlerine kilitlenmişti. "Kutular? Müsveddelerin durduğu kutular? Sana bahsettiğim boyutlarda olanlar?"

Bay Kırmızı, "Kutu değil, defterler," diye yanıtladı. "Kahrolası kasanın içi defterle dolu!"

Bay Sarı, Rothstein'ın gözlerinin içine bakarken gülümsedi. "Elyazısıyla mı? Dâhi, sen böyle mi yazıyorsun?"

Rothstein, "Lütfen," dedi. "Bırakın onları. O malzemenin başkaları tarafından görülmemesi gerekiyor. Hiçbiri henüz hazır değil."

"Ve bana sorarsan, asla da olmayacak. Neden? Çünkü sen büyük bir istifçisin." O gözlerdeki parıltı –Rothstein bunun bir İrlan-

dalı parıltısı olduğunu düşündü– şimdi yok olmuştu. "Tabii başka bir kitabının basılmasına *ihtiyaç duymak* gibi bir şey de söz konusu değil, değil mi? Yani *maddi zorunluluk* gibi bir şey? Ne de olsa *Haberci*'den, *Haberci Savaş Görüyor*'dan ve *Haberci Yavaşlıyor*'dan gelen telif hakların var. Meşhur Jimmy Gold üçlemesi... Baskısı asla tükenmeyen kitaplar... Büyük ulusumuzun her üniversitesinde okutulan kitaplar... Seni ve Saul Bellow'u göklere çıkaran bir grup entrikacı edebiyat öğretmeni sayesinde kitaplarını satın almaya devam eden, üniversite öğrencilerinden oluşan sadık bir okuyucu kitlen var. Halin vaktin yerinde, değil mi? Neden riske girip de taş gibi sağlam ününün değerinin azalmasına yol açasın ki? Burada saklanır ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranabilirsin nasılsa." Bay Sarı başını iki yana salladı. "Dostum, kılı kırk yarma deyimine yepyeni bir anlam katıyorsun."

Bay Mavi hâlâ kapı ağzında oyalanıyordu. "Morrie, benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Curtis'le birlikte o kasanın başına gidin ve her şeyi çantalara doldurun. Çantalarda kitaplar için boş yer kalmazsa etrafı araştırın. Bunun gibi bir ev faresinin bile en az bir bavulu vardır. Ayrıca parayı saymakla zaman harcamayın. Bir an evvel gitmek istiyorum buradan."

"Tamam." Bay Mavi –Freddy– odadan ayrıldı.

Rothstein, "Yapmayın bunu," derken, sesinin titremesinden dolayı bir an dehşete kapıldı. Bazen ne kadar yaşlı olduğunu unutuyordu, ama bu akşam o anlardan biri değildi.

Adı Morrie olan adam öne doğru eğilip yeşil-gri karışımı gözleriyle sarı maskesinin deliklerinden ona baktı. "Bilmek istediğim bir şey var. Dürüst davranırsan, belki defterleri almadan gideriz. Bana dürüst davranacak mısın dâhi?"

Rothstein, "Denerim," dedi. "Biliyorsun, ben kendimi asla o şekilde nitelendirmedim. Bana dâhi diyen *Time* dergisiydi."

"Ama iddiaya girerim ki dergiye bunun için protesto mektubu yazmamışsındır."

Rothstein hiçbir şey söylemedi. Orospu çocuğu, diye geçirdi içinden. Akıllı orospu çocuğu... Hiçbir şeyi atlamıyorsun, değil mi? Benim ne dediğimin hiçbir önemi yok.

"Öğrenmek istediğim şey şu: Tanrı aşkına, Jimmy Gold'u neden rahat bırakmadın? Yüzünü pisliğe batırmak zorunda mıydın?"

Bu öylesine beklenmedik bir soruydu ki, Jimmy Gold onun en ünlü, hatırlanmaya değer (herhangi bir nedenden ötürü hatırlanacağı varsayımıyla) karakteri olsa da, Rothstein önce Morrie'nin neden söz ettiğini anlayamadı. Rothstein'ı dâhi olarak nitelendiren *Time* dergisindeki o yazıda Jimmy Gold'dan, "bolluk diyarında bir Amerikan çaresizlik sembolü" olarak söz edilmişti. Tam bir saçmalıktı, ama kitapların satmasını sağlamıştı.

"İşe *Haberci*'yle nokta koymam gerektiğini söylüyorsan, bu konuda yalnız değilsin." Rothstein sonra, nerdeyse bu sözlerinin devamını getiriyordu. *Haberci Savaş Görüyor* önemli bir Amerikalı yazar olarak ününü perçinlemiş, *Haberci Yavaşlıyor* ise kariyerinin kapak taşı oluvermişti: Müthiş eleştiriler almış, *New York Times*'ın en çok satan kitaplar listesinde altmış iki hafta kalmıştı. Rothstein törene bizzat katılmasa da Ulusal Kitap Ödülü'nü de bu kitap sayesinde kazanmıştı. Bir eleştirmen sadece bu kitabı değil, üçlemenin tamamını kastederek, "Savaş sonrası Amerika'sının *İlyada*'sı," yorumunda bulunmuştu.

Morrie, "*Hacerci*'yle nokta koyman gerektiğini söylemiyorum," dedi. "*Haberci Savaş Görüyor* da en az onun kadar iyiydi, hatta ondan daha başarılı olduğu bile söylenebilir. Onlar *hakikiydi*. Ben sonuncusundan bahsediyorum. Tanrım, tam bir saçmalık karnavalıydı. Hele reklam tarafı? Yani *reklam yapmak* da neyin nesiydi?"

Bay Sarı sonra, Rothstein'ın boğazının daralmasına, midesine ağrı girmesine neden olacak bir şey yaptı. Yavaş yavaş, nerdeyse dalgın tavırlarla sarı yün başlığını kafasından sıyırdı ve tipik İrlanda asıllı Boston'lı genç çehresini gözler önüne serdi: kızıl saçlar, yeşilimsi gözler, her zaman yanacak ve asla bronzlaşmayacak solgun-beyaz bir cilt... Tabii bir de o tuhaf kırmızı dudaklar.

"Banliyöde bir ev, evin önünde bir Ford sedan, karın ve iki küçük çocuğun, ha? Herkes hain olabilir; söylemek istediğin şey bu muydu? Herkes zehri içebilir; bu muydu yani vermek istediğin mesaj?"

"O defterlerde..."

Rothstein, o defterlerde iki Jimmy Gold romanı daha var, demek isterdi; seriyi tamamlayacak iki roman... Birincisinde, Jimmy banliyö hayatının kofluğuyla yüzleşerek ailesini, işini ve Connecticut'taki konforlu evini terk eder. Üstünde sadece giysileri ve sırt çantasıyla, arabasını bile almadan ayrılır oradan. Okulu terk etmiş, paraya düşkün ailesi tarafından reddedilmiş ve New York'ta içkiye abandığı bir hafta sonunda avare avare dolaşırken orduya katılmaya karar vermiş bir çocuğun yaşlı versiyonu haline gelir.

Morrie, "Ne var o defterlerde?" diye sordu. "Haydi ama dâhi, konuş. Onu neden yere sermek ve ayağınla başını ezmek zorunda kaldığını anlat bana."

Rothstein, "*Haberci Batıya Gidiyor*'da, Jimmy tekrar kendi oluyor," demek istedi. "Özüne geri dönüyor." Ama Bay Sarı yüzünü göstermişti ve şimdi kareli ceketinin sağ ön cebinden bir silah çıkarıyordu. Yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Amerikan edebiyatının en büyük karakterlerinden birini yarattın, sonra da onu boka batırdın!" dedi Morrie. "Bunu yapabilen adam yaşamayı hak etmiyor demektir."

Rothstein'ın öfkesi tatlı bir sürpriz gibi geri döndü. "Öyle düşünüyorsan," dedi, "yazdığım tek bir kelimeyi bile anlamamışsın demektir."

Morrie silahını Rothstein'a doğrulttu. Namlunun ağzı kapkara bir göz gibiydi.

Rothstein eklem iltihabından muzdarip yamuk yumuk parmağını, parmak onun silahıymış gibi Morrie'ye doğru salladı, adamın bir an gözlerini kırpıştırmasından ve hafifçe ürkmesinden zevk aldı. "Bana ahmakça edebi eleştiriler yapma. Sen daha doğmadan o eleştirilere karnım doymuştu benim. Kaç yaşındasın sen bu arada, yirmi iki mi, yirmi üç mü? Edebiyat bir kenara, hayat hakkında ne biliyorsun ki sen?"

"Herkesin çoksatar kitap yazamayacağını bilmeye yetecek kadarını." Rothstein o İrlandalı gözlerden yaşlar aktığını görünce bir an afalladı.

"Hayatının son yirmi yılını bu fare deliğinde geçirmiş biri olarak bana hayatla ilgili nutuk atma."

"Sen nasıl olur da Ünlüler Masası'ndan kalkmaya cüret edersin?" anlamına gelen bu beylik eleştiri Rothstein'ın öfkesini –Peggy'nin de, Yolande'nin de yakından bildiği bardak fırlatma, mobilyaları parçalama noktasına gelen türde bir öfkeyi– ateşledi ve Rothstein bundan mutluluk duydu. Korkudan sinmekten ve yalvarıp durmaktansa öfkesiyle ölmek daha iyiydi.

"Çalışmalarımı nasıl nakde çevireceksin? Bunu hiç düşündün mü? Sanırım düşünmüşsün. Çalıntı bir Hemingway defterini ya da Picasso tablosunu satmaya çalışsan daha iyi olacağını sen de biliyorsun sanırım. Ama arkadaşların senin kadar eğitimli değiller, öyle değil mi? Konuşmalarından bunu anlayabiliyorum. Senin bildiğin şeyi onlar da biliyor mu? Bilmediklerine eminim. Ama sen onları yalan yanlış bilgilerle kandırdın, önlerine kocaman bir pasta sürüp o pastadan büyük bir parça alabileceklerini söyledin. Bunu yapabilecek yeteneğe sahip olduğunu sanıyorum. Dağarcığında biraz kelime var galiba, ama o da çok sığ bir dağarcık."

"Kes sesini! Annem gibi konuşuyorsun."

"Dostum, sen adi bir hırsızsın. Asla satamayacağın bir şeyi çalmaya kalkışmak ne kadar aptalca!"

"Kapat şu çeneni, dâhi; seni uyarıyorum!"

Rothstein, ya tetiği çekerse, diye düşündü. O zaman artık haplar olmayacaktı. Geçmişe dönük pişmanlıklar da; hurdaya çıkmış arabalar misali, yol boyunca geride bıraktığı sonu kötü bitmiş ilişkiler çöplüğü için duyduğu pişmanlıklar da; yazma takıntısıyla birlikte, ormanın çeşitli yerlerine saçılmış tavşan pislikleri yığınına benzer, ardı ardına doldurduğu o defterler de... Belki de kafaya sıkılacak bir kurşun o kadar da kötü olmazdı. Kansere ya da hayatını zekâsının kıvraklığıyla kazanan herkesin başlıca korkusu olan Alzheimer'a yakalanmaktan da iyiydi. Tabii bir de gazete manşetleri olacaktı; Rothstein *Time* dergisinde çıkan o kahrolası yazıdan önce bile manşetlerden yeterince nasibini almıştı... Ama Morrie tetiği çekerse, o başlıkları okumak zorunda da kalmayacaktı.

Rothstein, "Sen aptalın tekisin," derken, birden bir tür coşkuya kapıldığını hissetti. "Diğer ikisinden daha zeki olduğunu

sanıyorsun, ama değilsin. Onlar en azından nakit paranın harcanabileceğini biliyor." Öne doğru uzanıp çillerle kaplı o solgun yüze dikti gözlerini. "Evlat, ne var biliyor musun? Senin gibiler yüzünden kitap okumanın adı kötüye çıkıyor."

Morrie, "Son kez uyarıyorum," dedi.

"Sikeyim uyarını! Anamı da sikeyim. Ya beni vurusun ya da evimden defolup gidersin."

Morris Bellamy onu vurdu.

2009

Saubers'ların evindeki parayla ilgili ilk tartışma –en azından çocukların kulak misafiri olduğu ilk tartışma– bir nisan akşamında oldu. Bu öyle büyük bir tartışma değildi, ama en büyük fırtınalar bile hafif bir rüzgârla başlardı. Pete ve Tina Saubers oturma odasındaydı; Pete ev ödevini yapıyor, Tina bir *Sünger Bob* DVD'si izliyordu. Bu onun daha önce birçok kez izlediği, ama asla bıkmadığı bir DVD'ydi. Aslında bu, aile için çok şanslı bir olaydı, çünkü Saubers'ların evinde Cartoon Network artık seyredilemiyordu. Tom Saubers kablolu televizyon aboneliğini iki ay önce iptal ettirmişti.

Tom ve Linda mutfaktaydılar. Tom PowerBars gofretleri, sebzeyle dolu bir Tupperware kabı, iki şişe su ve bir kutu kolayla doldurduğu eski çantasını kapatmaya çalışıyordu.

Linda, "Sen delirmişsin!" dedi. "Yani senin her zaman A tipi bir kişiliğe sahip olduğunu biliyordum, ama bu, işi bambaşka bir seviyeye taşıyor. Alarmı beşe kurmak istiyorsan, tamam, sen bilirsin. Todd'u alır, saat altıda Belediye Merkezi'nde olur ve sıranın en başına geçersin."

"Keşke!" dedi Tom. "Todd, geçen ay Brook Park'taki şu iş fuarlarından birinde insanların bir gece önceden kuyruğa girdiğini söyledi. *Bir gece önceden*, Lin!"

"Todd bir sürü şey söylüyor ve sen de onu dinliyorsun. Todd'un, Pete ve Tina'nın o Canavar Kamyon şeyine bayılacağını söylediğini de hatırlarsın..."

"Biz şu anda Canavar Kamyonlardan, parkta bir konserden ya da havai fişek gösterisinden söz etmiyoruz. Bu, bizim *hayatımız*."

Pete başını ödevinden kaldırıp kısa bir süreliğine kız kardeşiyle göz göze geldi. Tina'nın omuz silkişi çok şey ifade ediyordu: *Anne baba işte...* Matematik ödevine geri döndü. Dört problem daha çözdükten sonra Howie'nin evine gidebilecek, Howie'ye yeni çizgi romanlar gelip gelmediğini görebilecekti. Pete'in o kitaplarla değiş tokuş edebilecek bir şeyi yoktu; harçlığının büyük bölümü kablolu televizyona gitmişti.

Tom mutfakta volta atarken Linda yaklaşıp kolundan nazikçe tuttu. "Hayatımız olduğunu biliyorum," dedi.

Alçak sesle konuşmasının nedeni, kısmen çocukların duymasını ve huzursuzlanmasını önlemek, ama daha çok da gerginliği azaltmak istemesiydi. Tom'un nasıl hissettiğini biliyor ve onu tüm kalbiyle destekliyordu. Korkmak kötü bir şeydi; ama başlıca sorumluluğu olduğunu düşündüğü, ailesine maddi anlamda destek olmayı artık başaramaz hale gelmekten ötürü aşağılanmak ondan da kötüydü. Aşağılanmak doğru kelime değildi aslında. Hissettiği şey utançtı. Lakefront Emlakçılık'ta geçirdiği on yıl boyunca genellikle şirketin en başarılı satıcısı olmuştu ve gülümseyen fotoğrafı büronun ön cephesinden nadiren kalkardı. Linda'nın üçüncü sınıflara verdiği derslerden kazandığı paraysa pastanın üstündeki kremaydı. Sonra 2008 sonbaharında ekonominin çökmesiyle birlikte, Saubers'lar tek kişinin kazancıyla geçinmeye çalışan bir aile haline gelmişti.

Tom öylesine, geçici olarak işten çıkarılmamıştı; yani şartlar düzeldiğinde işe geri dönmesi söz konusu değildi. Lakefront Emlakçılık şimdi, duvarları grafitiyle dolu, önünde SATILIK VEYA KİRALIK tabelasının olduğu boş bir binaydı. İşi babalarından devralan Reardon kardeşler (babaları da kendi babasından devralmıştı), hisse senetlerine büyük yatırım yapmışlar, pazar çöküncе de nerdeyse her şeylerini kaybetmişlerdi. Tom'un en iyi arkadaşı Todd Paine'nin de aynı gemide olması Linda için yalnızca küçük bir teselli olmuştu. Linda, Todd'un ahmağın teki olduğunu düşünürdü.

"Hava durumunu gördün mü? Ben gördüm. Çok soğuyacakmış. Sabah gölde sis olacak, sonra yağmurun çiselemeye başlamasıyla birlikte dondurucu soğuk gelecekmiş. *Dondurucu soğuk*, Tom!"

"İyi. Umarım aynen öyle olur. Böylece katılanların sayısı azalır da iş bulma ihtimalimiz artar." Linda'yı hafifçe kolundan tuttu. Ne vücudu silkeleme ne de bir bağırış. İşler o aşamaya daha sonra gelecekti. "Bir şeyler bulmalıyım Lin. İş fuarı bu baharda en büyük şansım. Kaldırımları arşınlamaktan..."

"Biliyorum..."

"Ve ortada hiçbir şey yok. *Sıfıra sıfır, elde var sıfır.* Ah, limanda birkaç iş var, havaalanın yanındaki alışveriş merkezinde de birkaç küçük inşaat işi... Ama beni o tür bir iş yaparken düşünebiliyor musun? Öyle işler için on beş kilo ve yirmi yaş fazlam var benim. Ortam biraz düzelirse, bu yaz şehir merkezinde tezgâhtarlık gibi bir iş bulabilirim belki. Ama bu tür bir iş de muhtemelen hem geçici hem de çok düşük maaşlı bir iş olur. Anlayacağın, Todd'la birlikte bu gece yola çıkacağız ve sıraya girip yarın sabah kapılar açılana dek bekleyeceğiz. Sana, doğru dürüst maaşı olan bir işle geri döneceğime söz veriyorum."

"Ve muhtemelen hepimize bulaşacak bir virüsle... Sonra doktor faturasını ödemek için boğazımızdan kesmek zorunda kalırız."

Tom'un karısına gerçek anlamda patladığı yer burası olmuştu. "Bu noktada bana biraz destek olmaya ne dersin?"

"Tom, Tanrı aşkına, *deniyorum*..."

"Biraz sırtımı sıvazlamaya ne dersin? 'Girişkenliğin için tebrikler Tom. Ailen için biraz daha gayret göstermenden mutlu olacağız Tom.' Bu tür şeylerden söz ediyorum. Tabii çok fazla bir şey istemiyorsam..."

"Demek istediğim..."

O sırada mutfak kapısı açıldı ve Linda sözünü bitirme fırsatı bulamadan kapandı. Tom sigara içmeye dışarıya çıkmıştı. Pete bu kez ödevinden başını kaldırıp baktığında Tina'nın yüzünde üzüntü ve endişe dolu bir ifade gördü. Kız kardeşi ne de olsa daha sekiz yaşındaydı. Pete gülümseyip ona göz kırptı. Tina şüp-

he dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi ona, sonra babaların işlerini kaybetmedikleri, seslerini yükseltmedikleri, çocukların kötü davranmadıkları sürece harçlıklarından olmadıkları, Bikini Kasabası adlı derin sulardaki krallıkta yaşanan olaylara geri döndü.

Tom o akşam evden ayrılmadan önce kızını yatağına taşıyıp ona iyi geceler öpücüğü verdi. Tina'nın en sevdiği oyuncağı Bayan Beasley'yi de unutmayıp bir kez de onu öperken, "İyi şanslar getirmesi için," dedi kızma.

"Babacığım, her şey yoluna girecek mi?"

"Bundan emin olabilirsin tatlım," dedi. Tina bunu hatırlıyordu. Babasının sesi güven doluydu. "Her şey yoluna girecek. Hadi, sen şimdi güzelce uyu." Tom odadan normal bir biçimde yürüyerek ayrıldı. Tina bunu da hatırlıyordu, çünkü babasını bir daha o şekilde yürürken göremeyecekti.

Marlborough Caddesi'nden Belediye Merkezi'nin otoparkma çıkan dik araba yolunda Tom, "Vay canına, dur!" dedi.

"Oğlum, arkamda arabalar var," dedi Todd.

"Sadece bir saniye." Tom telefonunu havaya kaldırıp sırada bekleyen insanların fotoğrafını çekti. Daha şimdiden yüz kişi olmalıydı. Konferans salonunun kapısının üstüne "**1000 İŞ GARANTİ!**" yazan bir pankart asılmıştı. Bir de, "Şehrimizin İnsanının Yanındayız!" **–VALİ RALPH KINSLER** pankartı...

Todd Paine'nin paslanmış '04 Subaru'sunun arkasında birisi korna çaldı.

"Tommy, sen bu harikulade görüntüyü ebedileştirmeye çalışırken mızıkçılık yapmak istemem, ama..."

"Yürü, yürü, çektim." Todd otoparka girerken binaya en yakın yerler daha şimdiden dolmuştu. "Bu fotoğrafı Linda'ya göstermeye sabırsızlanıyorum. Bana ne dedi, biliyor musun? Buraya saat altıda gelirsek sıranın en başında olurmuşuz."

"Sana söyledim oğlum. Todd'giller asla yalan söylemez." Todd arabayı park etti. Subaru gaz çıkarıp hırıldadıktan sonra

durdu. "Gün ağarana dek burada birkaç bin insan olacak. Televizyonlar da. Bütün kanallar. *City at Six, Morning Report, MetroScan*... Bakarsın bizimle röportaj yaparlar."

"Ben bir iş bulmaya razıyım."

Linda bir konuda haklıydı; hava oldukça nemliydi. Gölün o belli belirsiz kanalizasyon kokusunu alabiliyordunuz. Nefes verirken ağzından buhar çıkacak kadar da soğuktu ayrıca. Etrafa, iş arayanları insanlardan oluşan bir akordeonun kıvrımları gibi katlayacak şekilde sarı renkli GEÇİLMEZ şeritleri çekilmişti. Tom ve Todd son iki direk arasındaki yerlerini alırlarken, çoğunlukla erkeklerden oluşan, bazıları işçi hırkalı, bazıları Bay İşadamı pardösülü ve ilk kesildiğindeki havasını artık kaybetmeye başlamış Bay İşadamı saç kesimli diğerleri de hemen arkalarına sıralandılar. Tom gün ağarmadan kuyruğun otopark alanının sonuna kadar uzayacağını tahmin etti. Bu, kapılar açılmadan dört saat öncesi bir zamana denk geliyordu.

Burada bir kadın çarptı gözüne. Zikzak yaparak uzayan kuyrukta birkaç sıra öndeydi. Böylesine soğuk bir akşamda bir bebekle kuyruğa girmek için insanın ne kadar çaresiz olması gerektiğini merak etti Tom. Bebek, annesinin göğsünde, bir anakucağındaydı. Kadın, omzuna uyku tulumu asmış irkıyım bir adamla konuşuyor, bebekse dünyanın en küçük tenis meraklısıymış gibi bir adama, bir annesine bakıp duruyordu. Komik bir görüntüydü doğrusu.

"Tommy, biraz ısınmak ister misin?" Todd çantasından ufak bir Bell's şişesi çıkarıp ona uzattı.

Bir an aklına Linda'nın giderayak söylediği –*Eve sakın nefesin içki kokar halde gelme bayım!*– sözleri hatırlayan Tom nerdeyse hayır diyordu ki, şişeyi aldı. Hava çok soğuktu, bir yudum içkinin bir zararı olmazdı. Viskiyi yudumlarken, içkinin boğazını ve midesini ısıttığını hissetti.

İş başvurusu yapılan bölmelerden birine girerken ağzını çalkalamayı unutma, diye hatırlattı kendi kendine. Nefesi içki kokan bir adamın iş bulması mümkün değildi.

Todd ona bir fırt içki daha ikram ettiğinde –ki saat ikiye geliyordu– Tom reddetti. Ama saat üçte bir kez daha teklif edince Tom şişeyi aldı. Şişede kalan içkiye bakınca, Todd'un kendisini soğuğa karşı fazlasıyla güçlendirmiş olduğunu anladı.

Tom, "Canı cehenneme!" diye geçirdi içinden. Bu kez bir fırtan daha fazlasını, bir ağız dolusu içki döktü ağzına.

Todd, "Aferin evlat," derken kelimeler hafiften kayıyordu sanki. "Kötü tarafınla da iyi geçin bakalım biraz."

İş arayanlar gelmeye devam ediyor, arabaları Marlborough Caddesi'nden, yoğunlaşmakta olan sisin içine doğru uzuyordu. Kuyruk, direkleri çoktan geçmişti ve artık zikzak çizmiyordu. Tom ekonomik zorlukların ülkeyi hâlâ tehdit ettiğini anladığını düşünürdü –kendisi de işini, hem de çok iyi bir işi kaybetmemiş miydi?– ama arabalar gelmeye ve kuyruk uzamaya devam ettikçe (kuyruğun sonunu artık göremez olmuştu), olaya yeni ve korkutucu bir bakış açısıyla bakmaya başladı. *Zorluk* belki de doğru kelime değildi. Doğrusu *felaket* olmalıydı.

Sağ tarafında, karanlık konferans salonunun kapılarına çıkan direkler ve şerit labirentinin içinde, bebek ağlamaya başladı. Tom etrafına bakınınca, uyku tulumlu adamın, kadın ("Tanrım, kadın daha o kadar genç ki!" diye düşündü Tom) çocuğu dışarıya çıkarabilsin diye bebek taşıyıcısının yan taraflarından tuttuğunu gördü.

Todd, "Bu da ne?" derken, kelimeleri iyice kaymaya başlamıştı.

"Bir bebek," dedi Tom. "Bebeği olan bir kadın... Bebeği olan bir *kız*."

Todd dikkatle baktı. "Tanrım!" dedi. "Ben buna soy... sor... bilirsin işte, sorumlu olmamak derim."

"Sen sarhoş mu oldun?" Linda Todd'dan pek haz etmez, onun iyi taraflarını görmezdi. Tom şimdi kendisinin de o iyi tarafları görebildiğinden emin değildi.

"Biraz. Kapılar açılana kadar kendime gelirim. Nefesim için yanımda nane de var."

Tom'un aklından Todd'a yanında Visine de[1] getirip getirmediğini sormak geçse de –gözleri kan çanağına dönmüştü– şimdi böyle bir tartışmaya girmemeye karar verdi. Dikkatini, bebeği ağlayan kadının durduğu tarafa yöneltti. Önce gittiklerini sandı, sonra ileriye bakınca, kadının göğsünde bebeğiyle irikıyım adamın uyku tulumunun içine girdiğini gördü. Adam, kadın için tulumun ağzını açık tutuyordu. Bebekse hâlâ avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Bir adam, "Şu çocuğun sesini kesemez misin?" diye seslendi.

"Birisi Sosyal Hizmetler'e haber versin," dedi bir kadın.

Tom, Tina'yı o bebeğin yaşlarında düşündü; onu, şimdi olduğu gibi, şafak sökmeden önce soğukta ve sisteyken gözünün önüne getirdi; fakat içinde kabaran, adam ve kadına seslerini kesmeleri ya da daha iyisi kadın ve bebeğe bir şekilde yardım eli uzatmalarını söyleme isteğini bastırdı. Ne de olsa hepsi aynı gemideydiler, değil mi? Hepsi de bir grup çuvallamış, şansız insandı.

Bebeğin ağlaması hafifledi ve sonunda tamamen kesildi.

Todd, "Bebeği emziriyor galiba," dedi. Tom'a göğsünü sıkarak gösterdi.

"Hı hı."

"Tommy?"

"Ne var?"

"Ellen'ın işini kaybettiğini biliyorsun, değil mi?"

"Tanrım, hayır! Bilmiyordum." Todd'un yüzündeki korku dolu ifadeyi görmemiş gibi yaptı. Gözlerindeki ıslaklığı da... Herhalde içki veya soğuktandır, diye düşündü. Belki de değildir.

"Piyasa düzelince onu çağıracaklarını söylediler, ama bana da aynı şeyi söylemişlerdi ve ben nerdeyse bir yıldır işsizim. Sigortamı nakde çevirdim, şimdi o para da suyunu çekti. Bankada ne kadar paramız kaldı, biliyor musun? Beş yüz dolar. Kroger's'ta bir somun ekmek bir dolarken, beş yüz dolarla ne kadar idare edebiliriz, bir fikrin var mı?"

"Pek uzun değil."

---

(1) Alerji ve kızarıklıkların tedavisinde kullanılan bir göz damlasıdır. –ed.n

"Hem de hiç... Bu fuarda *mutlaka* bir iş bulmalıyım. *Mecburum* buna."

"Bulacaksın. İkimiz de bulacağız."

Todd çenesiyle, şimdi uyku tulumunun başında, içindeki kadın ve bebek kazara ezilmesin diye bir muhafız gibi duran irikıyım adamı işaret etti. "Sence o ikisi evli midir?"

Tom bunu hiç düşünmemişti. Şimdi düşündü. "Muhtemelen."

"O zaman ikisi de işini kaybetmiş olmalı. Yoksa içlerinden biri evde çocukla birlikte kalırdı."

Tom, "Belki," dedi, "bebekle birlikte gelmenin şanslarını artıracağını düşünmüşlerdir."

Todd'un yüzü aydınlandı. "Acındırma kozunu oynuyorlar, desene! Hiç de kötü bir fikir değil!" Küçük şişeyi uzattı. "Bir yudum ister misin?"

Tom şişeden ufak bir yudum alırken, ben içmezsem Todd içecek, diye düşünüyordu.

Tom viskinin de yardımıyla daldığı uykudan bir bağrışla uyandı: "Başka gezegenlerde hayat keşfedilmiş!" Bu espriyi kahkahalar ve alkışlar takip etti.

Çevresine bakınınca günün ağarmaya başladığını gördü. Işık zayıftı, sisle perdelenmişti ve etraf yine insan kaynıyordu. Konferans salonu kapılarının ötesinde yorgunluktan bitmiş yaşlı bir adam –bir işi olan şanslı bir adam– lobide bir yer temizleme kovasını itiyordu.

Todd, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi Tom. "Sadece bir temizlik görevlisi."

Todd, Marlborough Caddesi tarafına doğru dikkatle baktı. "Tanrım, hâlâ akın akm insan geliyor."

"Hı hı," dedi Tom. Linda'yı dinleseydim, şimdi Cleveland'in yarı yoluna kadar uzamış olan kuyruğun en sonunda olacaktık, diye düşündü. Bu iyi bir düşünceydi, biraz hırslanmak her zaman iyiydi, ama Todd'un içki tekliflerini keşke kabul etmeseydim, diye de geçiriyordu içinden. Ağzında pislenmiş kedi kumu tadı vardı. Yani hiç kedi kumu yediğinden değil de...

Zikzak çizerek ilerleyen kuyrukta birkaç sıra önündeki biri, –uyku tulumundan çok da uzakta değildi– "Bu bir Mercedes mi? Mercedes'e benziyor," diye sordu.

Tom, Marlborough'dan uzanıp gelen araba yolu girişinin başında, sarı sis farları yanmakta olan uzun bir şekil gördü. Araba hareket etmiyor, öylece bekliyordu.

Todd, "Ne yaptığını sanıyor?" diye sordu.

Mercedes'in arkasında duran arabanın şoförü de aynı şeyi merak ediyor olmalıydı ki, insanların silkinmesine, homurdanıp çevresine bakınmasına neden olan uzun, öfkeli bir korna öttürdü. Sarı sis farları yanan araba bir an için olduğu yerde kaldı. Sonra ok gibi fırladı. Şoförü arabayı, artık dolmuş da taşmak üzere olan otoparka doğru değil de sola, şeritler ve direkler labirentinin içinde bekleşen insanların üstüne sürdü.

Biri, "Hey!" diye bağırdı.

Kalabalık gelgit hareketi yapar gibi geriye doğru sallandı. Tom Todd'a doğru itilince Todd kıçüstü yere serildi. Tom dengesini kaybetmemek için çabaladı, tam dengeyi sağlamıştı ki, önündeki bağıran, hayır, çığlık atan adamın kıçı Tom'un kasıklarını, havayı döven dirseği de göğsünü buldu. Tom arkadaşının üstüne düşerken, Bell's şişesinin ikisinin arasında bir yerde parçalandığını duydu ve burnuna, kaldırıma saçılan viskinin keskin kokusu geldi.

Harika, şimdi de cumartesi gecesi meyhaneden çıkmış gibi kokacağım.

Ayağa kalkmaya çalışırken arabanın –bu, sabah sisi kadar gri, büyük sedan bir Mercedes'ti– kalabalığı yardığını, sarhoş gibi kavis çizerken önüne çıkan bedenlere çarpıp onları sağa sola savurduğunu gördü. Arabanın ön tarafı kana bulanmıştı. Ayakkabıları ayağından çıkmış bir kadın, ellerini öne doğru uzatırken savruldu bu kez; kaputun üzerine yuvarlanıp cama sert bir biçimde çarptığı anda sileceklerden birine tutunmaya çalıştı, başaramayınca yana devrildi. GEÇİLMEZ yazan sarı şerit koptu. Büyük sedan bir direğe çarpsa da, hızı hiçbir şekilde yavaşlamadı. Tom arabanın ön tekerleklerinin uyku tulumunun üstünden

geçtiğini ve tulumu korumak istercesine üstüne eğilmiş olan irikıyım adamın bir elini havaya kaldırdığını gördü.

Araba şimdi onun üstüne geliyordu.

"Todd!" diye bağırdı. "Todd, ayağa kalk!"

Todd'un eline yapıştı ve hızla çekti. O sırada biri ona çarptı ve dizlerinin üstüne devrilmesine neden oldu. Hızını yükseltmiş olan arabanın azgın motor sesini duyabiliyordu. Çok yakınındaydı şimdi. Sürünmeye çalıştı, tam o anda bir ayak geldi şakağına. Yıldızları saydı.

"Tom?" Todd şimdi arkasındaydı. Nasıl olmuştu bu? "Tom, neler oluyor be?"

Üstüne bir ceset düştü, sonra yine üstünde başka bir şey hissetti; onu yere yapışmaya zorlayan, pelte haline getirmekle tehdit eden bir şey. Kalçası parçalandı; duyduğu, kurumuş hindi kemiğinden çıkan sese benziyordu. Sonra ağırlık kalktı ve yerini acının kendine has ağırlığı aldı.

Tom başını kaldırmaya çalıştı; kaldırımdan, siste yavaş yavaş küçülen arka farları görebilecek kadar bir süre yukarıda tutmayı başardı. Arabanın geçtiği yerlerde, parçalanmış cam kırıklarının parıltısını gördü. Todd'un başından akan kanlar kaldırımda bir gölcük oluşturmuştu, sırtüstü, boylu boyunca yerde yattığını gördü. Yarı aydınlık ortamda sisin içinde kaybolan kıpkırmızı lastik izlerini de...

Linda haklıydı, diye düşündü. Evde kalmalıydım.

Öleceğim, belki böylesi daha iyidir, diye düşündü. Çünkü Todd Paine'den farklı olarak, sigortamı nakde çevirme olanağını asla bulamayacağım.

Gerçi zamanında harekete geçseydim, muhtemelen yapardım, diye düşündü.

Sonra, her şey karardı.

Tom Saubers kırk sekiz saat sonra hastane odasında kendine geldiğinde, Linda yanında oturuyor, elini tutuyordu. Ona yaşayıp yaşamayacağını sordu. Linda gülümsedi, elini sıktı ve, "Bunun için bahse girebilirsin, yakışıklı," dedi.

"Felç mi oldum? Bana gerçeği söyle."

"Hayır, tatlım, ama bir sürü kemiğin kırıldı."

"Ya Todd?"

Linda dudaklarını ısırırken bakışlarını kaçırdı. "Komada, ama önünde sonunda komadan çıkacağını düşünüyorlar. Beyin dalgalarından falan bunu anlayabiliyorlarmış."

"Bir araba vardı. Önünden kaçamadım."

"Biliyorum. Yalnız sen değilsin... Delinin tekiymiş, şimdilik paçayı kurtarmış görünüyor."

Mercedes-Benz'i kullanan adam Tom'un umurunda değildi. Felç olmaması iyi bir şeydi, ama...

"Durumum ne kadar kötü? Yalan söylemek yok, dürüst ol."

Linda. Tom'la göz göze geldi, ama bir süre sonra kaçırdı bakışlarını. Gelen "geçmiş olsun" kartlarına bir kez daha bakarak, "Sen... şey... Bir daha yürüyebilmen için aradan biraz zaman geçmesi gerekiyormuş," dedi.

"Ne kadar bir süre?"

Linda, Tom'un fena halde sıyrılmış elini kaldırıp öptü. "Bilmiyorlar."

Tom Saubers gözlerini kapatıp ağlamaya başladı. Linda bir süre onu dinledi, daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde öne doğru eğilip morfin pompasının düğmesine bastı. Makine yanıt vermez duruma gelene dek basmaya devam etti. Tom uykuya dalmıştı bile.

1978

Morris yatak odasındaki dolabın en üst rafından aldığı battaniyeyi, şimdi rahat koltuğunda başı yerinden kopmuş halde yanlamasına yatan Rothstein'ın üstünü örtmek için kullandı. Jimmy Gold'u, Jimmy'nin kız kardeşi Emma'yı ve Jimmy'nin kendilerinden başka kimseyi düşünmeyen yarı alkolik anne babasını –kendi anne babasına ne de çok benziyorlardı– yaratan o beyin, şimdi duvar kâğıdının üstünde kuruyordu. Morris tam anlamıyla şok içinde filan değildi, ama büyük bir şaşkınlık geçirdiği kesindi. Etrafa biraz kan saçılmasını ve alında bir delik bekliyordu; ama o mide bulandırıcı kıkırdak ve kemik karışımı balgamsı şey için aynı şeyi söyleyemezdi. Hayal gücünün bir başarısızlığı diye düşündü, modern Amerikan edebiyatının devlerini *okuyabilmesinin* –onları okuyor ve takdir ediyordu– ama asla onlardan biri *olamamasının* nedeni de buydu.

Freddy Dow her iki omzunda taşıdığı içi dolu çantalarla çalışma odasından çıktı. Arkasından, başını öne eğmiş, hiçbir şey taşımayan Curtis geliyordu. Curtis birden hızlandı, Freddy'nin önünden geçip mutfağa daldı. Evin arka bahçesine açılan kapı rüzgârın etkisiyle çarpılırken, hemen ardından, öğüren, kusmaya çalışan Curtis'in sesi duyuldu.

Freddy, "Midesi bulanıyor," dedi. Malumu ilan etmekte üstüne yoktu.

Morris, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hı hı." Freddy arkasına bakmadan ön kapıdan dışarıya attı kendini. Sonra, verandadaki sandalyeye bıraktıkları levyeyi almak için duraladı. Eve zorla girmek için hazırlık yapmışlar, ama ön kapının kilitli olmadığını görmüşlerdi. Mutfak kapısı da kilitli değildi. Rothstein belli ki Gardall kasasına çok güvenmişti. Biraz önce hayal gücünün başarısızlığından dem vurmuştu, değil mi?

Morris çalışma odasına girip Rothstein'ın derli toplu masasına ve üstü örtülü daktilosuna baktı. Duvardaki fotoğrafları inceledi. Ellili yılların moda giysileri ve saç modelleriyle gülerken poz vermiş genç ve güzel iki eski karısının da fotoğrafları asılıydı. Rothstein'ın, ayrıldığı o iki kadının fotoğraflarını bir kenara atmaması ilginçti; ama Morris'in bunları düşünecek ya da yazarın masasını karıştıracak –ki seve seve yapardı bu işi– zamanı yoktu. Zaten böylesi bir araştırma gerekli miydi? Adamın defterlerini almıştı nasılsa. Yazarın *zihnindeki* her şeye sahipti. On sekiz yıl önce yazmaktan vazgeçtiği zamandan beri kaleme aldığı her şey o defterlerdeydi.

Freddy çantalara öncelikle parayla dolu zarf yığınlarını koymuştu (tabii ki böyle yapacaktı; Freddy ve Curtis paradan anlardı), ama kasanın rafları hâlâ defterle doluydu. Bunlar Hemingway'in de kullandığı, Morris'in ıslahevindeyken hayallerini süsleyen Moleskine defterleriydi. Morris oradayken, bir gün yazar olma hayallerini de kurardı. Ama Riverview Gençlik Islahevi'ndeyken, her hafta en fazla beş sayfa hamurumsu Blue Horse kâğıdı alma hakkı vardı; o kâğıtlarla "Muhteşem Amerikan Romanı"nı yazmaya başlamaksa pek kolay değildi. Daha fazla kâğıt için çok yalvarmış, ama bir sonuç alamamıştı. Bir keresinde komiser yardımcısı Elkins'e, fazladan bir düzine kâğıt için saksofon çekmeyi teklif etmiş, karşılık olarak Elkins'ten yüzüne yumruk yemişti. Dokuz aylık tutukluluk süresince genellikle dizleri üstünde ve birkaç kez de ağzına kirli iç çamaşırları sıkıştırılarak zorla yaşadığı seks deneyimleri düşünüldüğünde, bu komik bir durumdu aslında.

Bu tecavüzler için *tamamen* annesini suçlamamıştı, ama utancının bir kısmı da ona aitti. Anita Bellamy: Henry Clay Frick hak-

kındaki kitabı Pulitzer ödülüne aday gösterilmiş meşhur tarih profesörü... O kadar meşhur ki, onun modern Amerikan edebiyatının tümüne hâkim olduğu da varsayılırdı. Morris, Gold üçlemesi yüzünden bir akşam onunla girdiği tartışma yüzünden delicesine öfkelenmiş ve sarhoş olmaya karar vererek kendini evden dışarıya atmıştı; söylediğini de yapmıştı.

İçmek Morris'le bağdaşan bir şey değildi. İçki içtiğinde, daha sonraları hatırlayamadığı şeyler yapıyordu ve bunlar hiçbir zaman iyi şeyler değildi. Bir akşam bir eve hırsızlık yapmak için girmiş, sağı solu kırıp dökmüş ve polisler gelene dek onu zapt etmeye çalışan semtin güvenlik görevlisiyle kavga etmişti.

Bu yaklaşık altı yıl önceydi, ama hatırası hâlâ tazeydi. Her şey öylesine aptalcaydı ki... Araba çalmak, zevk için şehirde gezip sonra arabayı bir yerde bırakmak (kontrol panelinin üstüne işedikten sonra belki) bir şeydi; zekice değildi, ama biraz şansla bu tür bir işten paçayı sıyırabiliyordunuz. Ama Sugar Heights'ta bir eve girmek bambaşka bir şeydi ve iki misli aptalcaydı. O evden istediği *hiçbir* şey yoktu (en azından, daha sonra hatırladığı kadarıyla istediği hiçbir şey olmadığını düşünmüştü). Peki, ya istediği bir şey *olduğunda*? Birkaç boktan Blue House kâğıdı için saksofon çekmeyi teklif ettiğinde ne olmuştu? Yüzünün ortasına yumruğu yemişti. Güldü, çünkü Jimmy Gold olsa o da öyle yapardı (en azından Jimmy büyümeden ve kişiliğini Altın Papel adını verdiği şey için satmadan önce böyle yapardı). Peki, ya sonra ne olmuştu? Yüzüne bir kez daha, ama bu kez daha sıkı bir yumruk yemişti. Onu ağlatan, kırılan burnunun çıkardığı boğuk ses olmuştu.

Jimmy asla ağlamazdı oysa.

Freddy Dow, içi dolu diğer iki çantayla geri döndüğünde, o hâlâ açgözlü bir ifadeyle Moleskine'lere bakıyordu. Freddy bir de üstü çizilmiş deri bir seyahat çantası taşıyordu. "Bunu kilerde buldum. Milyonlarca fasulye ve tonbalığı konservesinin yanında duruyordu. Durumu artık sen anla! Çok garip bir adammış bu. Belki Kıymet, yoksa Kıyamet miydi, neyse, o şey hakkında bir şeyler yazıyordu. Haydi Morrie, acele et. Birileri silah sesini duymuş olabilir."

"Etrafta komşu yok. En yakın çiftlik üç kilometre ötede. Rahat ol."

"Hapishaneler, zamanında rahatlamış bir sürü adamla dolu. Bir an evvel çekip gitmeliyiz buradan."

Morris defterleri toplamaya başladı, ama sadece emin olmak için içlerinden birine göz atma isteğine karşı koyamadı. Rothstein tuhaf bir adamdı; kasasını, ilerde nasılsa bir şeyler yazarım düşüncesiyle boş defterlerle doldurması hiç de olasılık dışı bir şeymiş gibi görünmüyordu.

Ama hayır.

En azından bu defter Rothstein'ın minik, özenli elyazısıyla doluydu, bütün sayfalar kenarlarda nerdeyse hiç boşluk kalmayacak şekilde aşağıdan yukarıya, sağdan sola kelimelerle kaplanmıştı.

> *... onun için neden bu kadar önemli olduğunu ve onu kırsal kayıtsızlığının içinden geçirip Kansas City'ye ve ötesindeki uyumakta olan diyara, akşamın alışılagelmiş rahatlatıcılığının altında dinlenen Amerika'nın böğrüne doğru taşıyan bu geç saatteki trenin boş yük vagonunda neden uyuyamadığını tam olarak bilmiyor, ama Jimmy'nin düşünceleri yine de geri gelmekte ısrar ediyordu.*

Freddy omzunu dürttü; pek de nazik değildi. "Burnunu o şeyden çıkar da toparlan artık. Yanımızda midesi ağzından çıkacakmış gibi kusan ve artık pek de işe yaramayacakmış gibi görünen biri var."

Morris elindeki defteri çantalarından birine atıp tek kelime bile etmeden diğer defterleri de topladı; o sırada aklından bir sürü olasılık geçiyordu. Oturma odasında battaniyenin altındaki o *dağınıklık* aklından uçup gitmiş, arka bahçede yetişen güller mi, zinya çiçekleri mi, petunya mı her neyse, onların üstüne midesi çıkacakmış gibi kusan Curtis Rogers'ı unutmuştu. Jimmy Gold! Bir yük vagonunda batıya doğru yolculuk yapıyordu! Rothstein'ın onunla işi kesinlikle bitmemişti!

"Bunlar dolu," dedi Freddy'ye. "Al ve dışarı çıkar. Geri kalanı ben valize doldururum."

"Bu tür çantalara valiz mi deniyor?"

"Evet, galiba öyle..." Öyle olduğunu biliyordu. "Yaylan bakalım. Burada işimiz bitmek üzere."

Freddy çantaları kayışlarından kavradı, ama bir süre oyalandı. "Bu şeyler hakkında emin misin? Çünkü Rothstein..."

"O, biriktirip sakladığı şeyleri kurtarmaya çalışan bir istifçiydi. Onları kaybetmemek için her şeyi söylerdi. Sen devam et."

Freddy çantaları alıp gitti. Morris, Moleskine'lerin son yığınını da alıp dolaptan dışarıya çıktı. Curtis, Rothstein'ın masasının yanında ayakta duruyordu. Yün başlığını çıkarmıştı; hepsi başlıksızdı artık. Yüzü kâğıt gibi solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Onu öldürmen gerekmiyordu. Bunu yapmamalıydın! Plan bu değildi. Neden böyle bir şey yaptın?"

Çünkü kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Çünkü anneme küfür etti. Çünkü bana çocuk muamelesi yaptı. Çünkü Jimmy Gold'u *onlardan* biri haline dönüştürdüğü için cezalandırılması gerekiyordu. Ve en önemlisi de, onun gibi bir yeteneğin dünyadan saklanmaya hakkı yoktu. Tabii Curtis'in bunları anlaması söz konusu değildi.

"Çünkü bu sayede defterler, sattığımızda çok daha değerli olacak." Tabii defterler Morris orada yazılanları kelimesi kelimesine okuyana kadar satılmayacaktı, ama Curtis'in bu gerekliliği anlayacak kapasitesi yoktu, zaten bilmesi de şart değildi. Freddy de öyle. Konuşurken sabırlı ve makul bir izlenim bırakmaya çalıştı. "John Rothstein bugüne dek ne üretmişse şimdi hepsi elimizde. Bu, yayımlanmamış malzemeyi daha da değerli kılıyor. Anlıyorsun, değil mi?"

Curtis solgun yanağını kaşıdı. "Şey... galiba... evet."

"Ayrıca, defterler ortaya çıktığında Rothstein onların sahte olduğunu da iddia edemeyecek. Yani yaşasaydı, o kinci heriften böyle bir şey rahatlıkla beklenirdi. Curtis, o adam hakkında çok şey okudum; kinci orospu çocuğunun tekiymiş."

"Şey..."

Morrie, "Bu seninki gibi sığ bir akla sahip biri için fazlasıyla derin bir konu," dememek için kendini zor tuttu ve elindeki çantayı uzattı. "Al. Ve arabaya girene dek eldivenlerini elinden çıkarma."

"Bu konuyu bizimle konuşmalıydın Morrie. Biz senin *ortağınız*."

Curtis yürümeye başlamıştı ki durup Morrie'ye baktı. "Bir sorum var."

"Nedir?"

"New Hampshire'da ölüm cezası var mı, biliyor musun?"

New Hampshire'ın dar bir bacaya benzeyen yan yollarından ilerleyip Vermont'a girdiler. Freddy eski ve dikkat çekmeyen bir Chevy Biscayne kullanıyordu. Morris, kucağında açık bir Rand McNally kitabı, şoförün yanındaki koltuktaydı; önceden belirlenmiş güzergâhlarından sapıp sapmadıklarını kontrol etmek için arada bir tavandaki ışığı açıyordu. Freddy'ye hız sınırını aşmaması gerektiğini hatırlatmasına gerek yoktu. Bu, Freddy Dow'un ilk işi değildi.

Curtis arka koltuğa uzanmıştı, yola çıktıktan kısa bir süre sonra onun horultusunu duymaya başladılar. Morris onun şanslı olduğunu düşünüyordu; yaşadığı dehşeti kusup içinden atabilmişti. Kendisininse bir daha iyi bir akşam uykusu çekebilmesi için aradan uzun bir süre geçmesi gerekeceğini biliyordu. Sürekli, duvarların üstünden akan beyin parçaları görüyordu. Aklından bir türlü çıkmayan şey cinayet değil, etrafa saçılan yetenekti. Bir hayat boyu geliştirilen ve şekillendirilen yetenek, bir saniyeden daha kısa bir zamanda lime lime edilmişti. Tüm o hikâyeler, yaratılan o görüntüler yulaf lapasına benzer bir şey halinde dışarıya fırlamıştı. Neydi ki bunun anlamı?

Freddy, "Demek gerçekten de o adamın küçük defterlerini satabileceğimizi düşünüyorsun, ha?" diye sordu. O konuya geri dönmüştü. "Yani iyi bir paraya?"

"Evet."

"Ve paçayı sıyırabileceğimizi?"

"Evet, Freddy, bundan eminim."

Freddy Dow öylesine uzunca bir süre sessiz kaldı ki, Morris konunun kapandığını düşünmeye başladı. Sonra yine açıldı. Hem de tek kelimeyle. Kuru ve donuk tek bir kelimeyle. "Şüpheliyim."

Daha sonra bir kez daha hapse girdiğinde –bu kez Gençlik Islahevi'nde değildi– Morris, "O ikisini öldürmeye işte o zaman karar vermiştim," diye düşünecekti.

Ama bazen geceleri uyuyamadığı, anüsünün duşlarda sabun yardımıyla yapılan anal seks yüzünden yandığı anlarda bunun doğru olmadığını itiraf edecekti. Bunu zaten en başından beri biliyordu. O ikisi süzme salaktı ve hayatlarını suç işleyerek kazanıyorlardı. Er veya geç (muhtemelen geç değil) içlerinden biri bir başka şey yüzünden enselenecek ve daha az bir ceza almak ya da hiç ceza almamak için o geceye dair bildiklerini anlatmanın cazibesine karşı koyamayacaktı.

Hücrede geçirdiği o akşamlarda, Amerika'nın bedeni akşamın alışılagelmiş rahatlatıcılığının altında dinlenirken, "İkisinin de ölmesi gerektiğini biliyordum işte," diye düşünecekti. "Bu kaçınılmaz bir şeydi."

New York taşrasında, günün henüz ağarmadığı ama arkalarındaki ufkun karanlık hatlarını göstermeye başladığı anlarda, batıya, Illinois'a kadar uzanıp oradan güneye dönen ve Rockford'un sanayi kesiminde yavaş yavaş ortadan kaybolan, I-90'a paralel bir otoyol olan Route 92'ye saptılar. Sollarında kalan eyaletler arası yoldaki yoğun trafiğin sesini duyabiliyor (ve bazen de görebiliyor) olsalar da, yol genellikle boştu.

MOLA YERİ 3 KM yazan bir tabelayı geride bırakırlarken Morris, *Macbeth*'i düşünüyordu. "Yapmakla olup bitseydi bu iş, hemen yapardım, olup biterdi." Belki tam anlamıyla doğru bir alıntı değildi bu, ama ona yakın bir şeydi.

"Şuraya çek," dedi Freddy'ye. "Küçük su dökmem gerek."

Arka koltuktaki kusma şampiyonu, "Yiyecek içecek satan makinelerden de vardır orada," dedi. Curtis şimdi doğrulmuştu,

saçları çılgınlar gibi ayaklanmış haldeydi. "Fıstık ezmeli krakerlere param yetişir herhalde."

Morris, mola alanında başka arabalar varsa bu işi unutması gerektiğini biliyordu. Genellikle bu yolu kullananların trafik yükünün büyük bölümünü I-90'ın çektiğinin de bilincindeydi; ama gün ağardıktan sonra şehir içi trafik çok yoğunlaşacak, yol Hicksville'den diğer tarafa gidenlerle vızır vızır işlemeye başlayacaktı.

Mola yeri şimdilik boştu; bunun bir nedeni de alana dikilmiş, üstünde KARAVANLARIN GECELEMESİ YASAKTIR yazan tabelaydı. Arabayı park edip dışarıya çıktılar. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, az önce geride kalan akşamın dedikodusunu ve günün planlamasını yapıyorlardı. Rüzgârla sürüklenen birkaç yaprak –dünyanın bu kısmında yapraklar yeni dökülmeye başlamıştı– otopark alanı boyunca aceleyle seğirtti.

Curtis otomatlara bakmaya giderken, Morris ve Freddy yan yana erkekler tuvaletine yürüdüler. Morris öyle gergin filan değildi. Adam öldürmenin ilk seferden sonra daha kolaylaştığına dair söylenenler doğruydu belki de.

İçeriye girmesi için bir eliyle Freddy'ye kapıyı tutarken, diğer eliyle cebinden silahını çıkardı. Freddy etrafına bakınmadan teşekkür etti ona. Morris silahını kaldırmadan önce kapının kendi kendine kapanmasını bekledi. Sonra silahın namlusunu Freddy Dow'un başının iki santim gerisine yaklaştırıp tetiği çekti. Patlayan silah fayansla kaplı alanda yüksek ve boğuk bir ses çıkardı; ama uzaktan sesi duyan biri olduysa da, bunun I-90 üzerinde motoru geri tepen bir motosiklet olduğunu düşünecekti. Onu esas endişelendiren Curtis'ti.

Ama endişesi boşunaydı. Curtis ahşap bir saçağın altında, YOL KENARINDA VAHA yazılı bir tabelanın yanında, atıştırmalık yiyeceklerin satıldığı girintili yerde duruyordu hâlâ. Bir elinde fıstık ezmeli kraker kutusu vardı.

"Sen de o sesi duydun mu?" diye sordu Morris'e. Sonra silahı gördü ve samimi bir şaşkınla sordu: "O silah da neyin nesi?"

Morris, "Senin için," dedi ve göğsüne ateş etti.

Curtis yere düştü –bu bir şoktu– ama ölmedi. Göründüğü kadarıyla ölümün kıyısına bile yaklaşmamıştı. Kaldırımın üstünde kıvranıp duruyordu, burnunun önünden hızla bir yaprak geçti. Vücudundan kan sızmaya başladı. Elindeki kraker paketini hâlâ sımsıkı tutuyordu. Kafasını kaldırıp bakarken yağlı siyah saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Mola yerini perdeleyen ağaçların gerisinde bir kamyon, vızıldayarak Route 92'den geçip gitti.

Morris, Curtis'e bir el daha ateş etmek istemiyordu; burada, açık alanda silah sesi geri tepen motor sesi gibi duyulmazdı; dahası, mola yerine her an bir araba gelebilirdi. "Yapmakla olup bitseydi bu iş, hemen yapardım, olup biterdi," dedi ve dizlerinin üstüne çöktü.

Curtis, "Beni vurdun," derken şaşkındı ve nefes nefese kalmıştı. "Kahrolası, beni *vurdun* be Morrie!"

O takma addan ne kadar nefret ettiğini düşünürken –hayatı boyunca nefret etmişti zaten; daha düşünceli olması beklenen öğretmenler bile o takma adla hitap ederlerdi ona– silahı ters tutup kabzasıyla Curtis'in başına vurmaya başladı. Üç sert darbe pek de işe yaramadı. Ne de olsa bu bir 38'likti, küçük çaplı bir hasar yaratmaktan daha fazlası için yeterince ağır değildi. Curtis'in saçlarından kan sızmaya, kirli sakallı yanaklarından aşağıya akmaya başladı. İnliyor, çaresiz mavi gözlerle Morris'e bakıyordu. Bir elini güçsüzce salladı.

"Dur artık Morrie! Dur, çok acıyor!"

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Morris silahı cebine koydu. Kabzası, şimdi kan ve saç teliyle dolu sümüksü bir tabakayla kaplanmıştı. Ellerini ceketine silerken Biscayne'e doğru yürüdü. Şoför kapısını açtı, anahtarın kontakta olmadığını görünce sessizce *siktir* çekti. Dua eder gibi fısıldadı o kelimeyi.

92 üzerinde birkaç araba, ardından da kahverengi bir UPS kamyonu hızla geçip gitti.

Acele adımlarla erkekler tuvaletine yürüyüp kapıyı açtı, dizlerinin üstüne çöküp Freddy'nin ceplerini aramaya başladı. Anahtarı sol cebinde buldu. Ayağa kalkıp hızla atıştırmalık yiye-

cek makinesinin olduğu girintili bölmeye gitti. Trafiğin gittikçe yoğunlaştığı bu anlarda bir araba veya kamyon mutlaka mola yerine girmiştir, diye düşündü. *Birisi* işini bozmaya kalkacak, o da o kişiyi öldürmek zorunda kalacaktı; muhtemelen ardından bir başkasını da... Aklına, birbirlerine bağlı kâğıt bebeklerin görüntüsü geldi.

Ama henüz değildi.

Yasal olarak satın alınmış, ama şimdi üstünde sahte bir Maine plakası olan Biscayne'e girdi. Curtis Rogers, beton yürüyüş yolu üstünde kollarını zorlukla kullanarak, ayaklarını bitkince ittirerek ve ardında bir kan izi bırakarak sürünüyor, tuvaletlere doğru yavaşça ilerliyordu. Kesin olarak bilmek imkânsızdı, ama Morris onun tuvaletlerin bulunduğu yapının duvarındaki ankesörlü telefona ulaşmaya çalıştığını tahmin etti.

Arabayı çalıştırırken, "Bunun böyle olmaması gerekiyordu," diye düşündü. Bu bir anda verilmiş aptalca bir karardı ve muhtemelen enselenecekti. Bu durum, Rothstein'ın hayatının son anlarında söylediği o sözleri getirdi aklına. *Kaç yaşındasın sen bu arada, yirmi iki mi, yirmi üç mü? Edebiyat bir kenara, hayat hakkında ne biliyorsun ki sen?*

"Hain olmadığımı biliyorum," dedi. "En azından o kadarını biliyorum."

Biscayne'i vitese taktı ve beton yürüyüş yolu üstünde yılanbalığı gibi kıvrılarak ilerlemeye çalışan adamın üstüne doğru yavaşça sürdü. Buradan çıkıp gitmek istiyor, beyni buradan uzaklaşması için yaygara koparıyordu, ama bu iş dikkatli bir biçimde ve gerektiğinden daha fazla karışıklığa meydan vermeden halledilmeliydi.

Curtis çevresine bakındı; gözleri, karmakarışık olmuş kirli saçlarının ardında dehşet dolu bir ifadeyle büyüdü. Bir elini, dur dercesine bitkin bir halde kaldırdı; ama Morris arabanın kaputu yüzünden artık onu göremezdi. Dikkatle ileriye doğru sürünmeye devam etti. Kaldırımı aşmasıyla birlikte arabanın ön kısmı yükseldi, dikiz aynasında asılı çam ağacı şeklindeki hava temizleyicisi sağa sola, aşağıya yukarıya sallandı.

Hiçbir şey olmadı... hiçbir şey... Ama sonra araba bir kez daha yükseldi. Sonra, mikrodalga fırında patlayan küçük bir balkabağının sesini andıran boğuk bir *pat* sesi duyuldu.

Morris direksiyonu sola kırdı, Biscayne park alanına geri dönerken bir çarpma sesi daha duyuldu. Aynadan bakınca, Curtis'in kafasının yerinde olmadığını gördü.

Aslında hayır. Tam olarak öyle değildi. Kafası oradaydı da, sağa sola saçılmıştı. Ezilmiş, lapa gibi olmuştu. Morris, "Bu *dağınıklıkta* bir yetenek kaybı söz konusu değil," diye düşündü.

Arabayı çıkışa doğru sürdü, yolun boş olduğuna emin olduktan sonra hızlandı. Bir ara durması ve arabanın ön tarafını kontrol etmesi gerekiyordu; özellikle de Curtis'in kafasının üzerinden geçen lastiği... Ama önce mola yerinden otuz kilometre kadar uzaklaşmak istiyordu. En az otuz...

"İlerde bir araba yıkama yeri görüyorum," dedi. Bu ona komik geldi (*aşırı* derecede komik; bu ne Freddy ne de Curtis'in anlayabileceği bir kelimeydi) geldi ve yüksek sesle bir süre güldü. Tam hız limiti sınırında gitmeye devam ediyordu. Kilometre sayacının kilometreleri devirmesini izledi, her devir süresi üç dakika sürüyor gibiydi. Mola yeri çıkışında lastiğin ardında kan izi bıraktığına emindi, ama artık bu geride kalmıştı. Hem de çok geride. Yine de yan yollara, belki de ara sokaklara girme zamanı gelmişti. Yapılacak en akıllı iş durup o defterleri –parayı da– ormana atmaktı. Ama o böyle yapmayacaktı. O böyle bir şeyi asla yapmazdı.

Şansım yüzde elli–yüzde elli, diye düşündü. Belki daha da yüksek... Ne de olsa arabayı kimse görmemişti. Ne New Hampshire'da ne de mola yerinde.

Terk edilmiş bir restorana gelip arabayı park alanına çekti. Biscayne'in ön kısmını ve sağ ön lastiğini inceledi. Sonuçta her şey yolunda görünüyordu, ama ön tampona biraz kan bulaşmıştı. Yabani ot koparıp tamponu sildi, sonra arabaya atlayıp batıya sürdü. Yollarda barikatların kurulmuş olmasına hazırlıklıydı, ama hiçbir yerde böyle bir şeyle karşılaşmadı.

Pennsylvania eyalet sınırını geçip de Gowanda'ya geldiğinde, otomatik bir araba yıkama makinesi gördü. Fırçalar temizledi,

su püskürtücüler duruladı ve araba, üst kısmı kadar alt kısmı da tertemiz olmuş halde makineden dışarıya çıktı.

Morris batıya yöneldi; sakinlerinin Gem of the Great Lakes[1] adını verdiği küçük, pis bir kasabaya doğru sürdü arabayı. Bir süre yerinden kıpırdamamalı ve eski bir arkadaşını ziyaret etmeliydi. Ev dediğin, gittiğinde seni bağrına basacakları, seni anlayacakları yerdi –Robert Frost'un inancı bu yöndeydi– ve bu durum, mirasyedi çocuk geri döndüğünde şikâyet edecek kimsenin olmadığı bir yer için özellikle geçerliydi. Sevgili yaşlı babası yıllardır kayıp olduğundan, sevgili annesi de sonbahar sömestrini hırsız baronlar[2] üstüne verdiği derslerle Princeton'da geçirdiğinden, Sycamore Caddesi'ndeki ev boş olacaktı. Burası havalı bir öğretmene –dahası, bir zamanlar Pulitzer ödülüne aday gösterilmiş bir yazara– uygun, gösterişli bir ev değildi belki, ama bunun suçlusu babasıydı. Ayrıca orada yaşamak Morris'i hiçbir zaman rahatsız etmemişti; bu annesinin sorunuydu, onun değil.

Morris haberleri dinledi, ama *Time* dergisinde çıkan yazıya göre, bir zamanlar "ellili yılların sessiz çocuklarına, uyanıp seslerini yükseltmelerini söyleyen bir ses" olan yazarın öldürülmesiyle ilgili hiçbir şey yoktu. Radyoda böyle bir haberin olmaması iyiydi ve zaten 'beklenmedik' diye nitelendirilmeyecek bir gelişmeydi. Morris'in ıslahevindeki kaynağına göre, Rothstein'ın temizlikçisi evi temizlemeye haftada bir gün geliyordu. Bir de tamirci vardı, ama o da yalnızca çağrıldığı zamanlarda geliyordu. Morris ve "eski" ortakları zamanı buna göre ayarlamışlardı; bu da Morris'in, cesedin altı gün daha bulunamayacağını umut edebileceği anlamına geliyordu.

Ohio kırsalında, o öğleden sonrası saatlerinde Morris, eski bir çiftliği geride bıraktıktan sonra U-dönüşü yaptı. Kısa bir araştırmanın ardından yirmi dolara, kullanılmış bir bavul satın aldı. Bavul eski ama sağlam görünüyordu. Morris'in gözünde o, çalıntı bir bavuldu.

---

(1) Büyük Göllerin Mücevheri. –ç.n.

(2) 800'lü yıllarda, Amerika'da şüpheli hisse senedi işlemleri ve emek sömürüsü gibi yollarla servet yapmış kişilere verilen ad. –ç.n.

2010

Pete Saubers'ın anne babası artık çok sık tartışmaya başlamıştı. Tina onlara *car-car* adını vermişti. Pete, Tina'nın bu adı boşuna takmadığını düşünüyordu, çünkü ne zaman birbirlerine girseler kulaklarına car-car-car benzeri sesler geliyordu. Pete'in içinden bazen, merdivenlerin başına gidip onlara, "Yeter artık!" diye bağırmak geçiyordu, yeter artık! *Çocukları korkutuyorsunuz*, diye haykırmak istiyordu. *Bu evde çocuklar var, siz iki aptal unuttunuz mu bunu?*

Pete, iftihar listesine giren öğrenciler öğleden sonraki etüdün ve etkinlik saatinin ardından okuldan erken ayrılma hakkına sahip olduğu için evdeydi. Kapısı açık olduğundan, annesinin arabası garaj yoluna girer girmez babasının mutfaktan koltuk değnekleriyle gürültülü bir biçimde çıktığını duyabiliyordu. Pete bugünkü cümbüşün babasmm, "Tanrım, bugün erken gelmiş!" demesiyle başlayacağından emindi. Annesiyse onun, çarşambaları işten erken çıktığını hep unuttuğunu söyleyecekti. Babasının vereceği karşılık, şehrin bu tarafında yaşamaya bir türlü alışamadığı yönünde olacak, "Northfield'in Tree Sokağı bölgesinde oturmak varken, Lowtown'ın bu karanlık derinliklerine taşınmaya sanki mecburduk!" diyecekti. Kavganın giriş kısmı tamamlandıktan sonra, gerçek car-cara işte o zaman başlayacaklardı.

Pete de North Side'da yaşamaya çok meraklı değildi, ama çok da kötü bir yer değildi burası. On üç yaşında olmasına rağmen, içinde bulundukları durumun ekonomik gerçeklerini babasına

kıyasla daha iyi kavramış gibiydi. Bunun nedeni, belki de babası gibi günde dört kez OxyContin hapı yutmamasıydı.

Buraya taşınmışlardı, çünkü annesinin eskiden ders verdiği Johnson Ortokulu, şehir meclisinin masrafları kısma kararının sonucu olarak kapanmış, öğretmenlerin büyük bölümü işsiz kalmıştı. Linda ise en azından Northfield İlkokulu'nda kütüphaneci ve etüt salonu gözlemcisi olarak iş bulmuştu. Çarşambaları işten erken gelmesinin nedeni, o gün kütüphanenin erken kapanmasıydı. Bu durum bütün okul kütüphaneleri için geçerliydi. Bu da masrafları kısma yolunda alınmış bir başka karardı. Pete'in babası bu konuda sövüp sayıyor, şehir meclisi üyelerinin kendi maaşlarında bir kesinti yapmadığını söyleyerek, onlara "Çay Partisi'nin bir grup ikiyüzlüsü" diyordu.

Pete'in bu konu hakkında bir bilgisi yoktu. Bildiği bir şey varsa, o da Tom Saubers'ın bugünlerde her şeye sövüp saydığıydı.

Şimdi tek arabaları olan Ford Focus garaj yoluna çekilmiş ve annesi dışarıya çıkmıştı. Arkasından eskimiş bir bavul sürüklüyordu. Verandanın yağmur oluğunun altındaki gölgede kalan bölümünde hep bir parça buzlanma olurdu; annesi o buz tabakasına basmamaya dikkat ederek yürüdü. Orayı tuzlama sırası Tina'daydı, ama kız kardeşi her zamanki gibi unutmuştu. Pete, basamakları ağır ağır tırmanan annesinin omuzlarının düştüğünü fark etti. Onu sırtında sanki tuğla dolu bir çuval taşıyormuş gibi bu şekilde yürürken görmekten nefret ediyordu. Bu arada babasının koltuk değnekleri oturma odasında iki kat daha hızlı ritim tutmaya başlamıştı.

Ön kapı açıldı. Pete bekledi. *Tatlım, sabahın nasıl geçti?* gibilerinden hoş bir şeyler duymayı umdu.

Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

Pete car-carlara kulak misafiri olmayı istemiyordu aslında, ama ev küçüktü ve konuşulanları duymamak nerdeyse imkânsızdı; tabii evden çıkıp gitmediği sürece... Bu kış oldukça sık başvurduğu stratejik bir kafa dinleme yöntemiydi bu. Ama bazen evin büyük çocuğu olarak konuşmalara kulak vermenin *sorumluluğu* olduğunu hissediyordu. Bay Jacoby, tarih dersinde,

LINDA (ağlamadan, ama ağlamanın eşiğine gelerek): "Olanlar benim suçummuş gibi davranıyorsun."

TOM (bağırarak): "O olay *kimsenin* suçu değildi, beni delirten şey de bu! Anlamıyor musun? O işin sorumlusu yakalanmadı bile!"

Pete o noktada kavgadan gına geldiğine karar verdi. Bu aptalca bir oyundu. Anne ve babası bunu göremiyor olabilirdi belki, ama o görebiliyordu. Kitabını kapattı. Ona verilen kitabı –John Rothstein adında biri tarafından yazılmış bir kitaptı bu– bu akşam okuyacaktı. Şimdi dışarıya çıkmalı ve kavgasız bir havayı teneffüs etmeliydi.

LINDA (alçak sesle): "En azından ölmedin."

TOM (işi iyice pembe dizi kıvamına getirerek): "Bazen, keşke ölseydim, diye düşünüyorum. Şu halime bak; Oxy torbasına bağlı yaşıyorum, ama hâlâ acılar içindeyim, çünkü beni yarı ölü hale getirecek dozu almadığım sürece bir boka yaramıyor. Üstüne bir de karımın eskisinden bin dolar az maaşıyla geçinmek... Tabii tüm bunlar siktiğimin Çay Partisi sayesinde..."

LINDA: "Konuşmana dikkat..."

TOM: "Ev? Gitti. Akülü tekerlekli sandalye? Gitti! Birikimlerimiz? Nerdeyse sıfırı tüketmek üzere... Şimdi de kahrolası bir sigara bile içemiyorum!"

LINDA: "Ağlayıp sızlamanın herhangi bir şeyi çözeceğine inanıyorsan, buyur, bildiğin gibi yap ama..."

TOM (gürleyerek): "Sen buna ağlayıp sızlama mı diyorsun? Ben buna hayatın gerçekleri diyorum. Bacaklarımdan geriye ne kaldığını görmen için pantolonumu sıyırmamı ister misin?"

Pete uzun çoraplı ayaklarıyla merdivenlerden süzülerek indi. Oturma odası hemen merdivenlerin bitimindeydi, ama anne babası onu görmedi bile; burun buruna gelmiş, kimsenin para ödeyip de izlemeyeceği boktan bir oyunu sahneye koymakla meşguldüler. Gözleri kan çanağına dönmüş, yanakları kirli sakalla kaplı babası koltuk değneklerinin üstüne hantalca abanmıştı; annesiyse el çantasını göğüslerinin önünde bir kalkan gibi tutmuş, dudaklarını ısırıyordu. Çok feci bir durumdu bu; işin kötü tarafı da, Pete'in onları sevmesiydi.

Babası, Belediye Merkezi Katliamı'ndan bir ay sonra, kasabanın hâlâ çıkmaya devam eden nadir gazetelerinden birinin yerel üç televizyon kanalıyla yaptığı işbirliğiyle başlatılan Acil Yardım Fon'undan söz etmeyi unutmuştu. Brian Williams bu durumu NBC'de *Akşam Haberleri* programında haber bile yapmış, güçlüklere göğüs germesini bilen bu küçük kasabanın yaşanan felaket sonrası tüm o yardımsever kalplerle, tüm o uzatılan yardım elleriyle kendi kendine yaralarını sarmayı nasıl başardığını falan anlatmış, bir sürü ağız kalabalığından sonra sözü, her zaman olduğu gibi, "Programın sponsorundan size bir mesaj var," diyerek bağlamıştı. Acil Yardım Fonu altı gün boyunca herkesin kendini biraz iyi hissetmesini sağlamıştı; ama medyanın sözünü etmediği şey, fon için toplanan paranın, bağış için düzenlenen yürüyüşlere, *Amerikan İdolü* yarışması ikincisi tarafından düzenlenen konsere ve diğer organizasyonlara rağmen aslında çok yetersiz olduğuydu. Acil Yardım Fonu yetersizdi, çünkü ekonomik koşullar herkes için ağırdı. Ve tabii, toplanan paranın çok sayıda insan arasında bölüştürülmesi söz konusuydu. Saubers ailesi önce bin iki yüz, sonra beş yüz, ardından da iki yüz dolarlık bir çek almıştı. Geçen ay SON TAKSİT notuyla birlikte gelen çek ise elli dolarlıktı.

Ne büyük bir para ama!

Pete mutfağa girdi, çizmelerini ve ceketini kapıp dışarıya çıktı. Gözüne çarpan ilk şey, arka verandada buz filan olmadığıydı; babası bu konuda tamamen yalan söylüyordu. Hava, buzlanmaya izin vermeyecek kadar ılıktı; en azından bu güneşe buz dayanmazdı. Bahara daha altı hafta vardı, ama buzların erimesi bir hafta boyunca devam etmiş ve arka bahçede, sadece ağaçların altında birkaç gevrek parça halinde kar kalmıştı. Pete çite doğru yürüyüp kapıdan dışarıya çıktı.

North Side'in Tree Sokak civarında yaşamanın iyi tarafı, buranın Sycamore'un dışında, gelişmemiş bir bölge olmasıydı. Donmuş bir dereye doğru uzanan birbirine girmiş çalılar ve bodur ağaçlarla dolu bu beş dönümlük bölge, bir mahalle büyüklüğündeydi. Pete'in babası, bölgenin, sahibinin kim olduğuna ve araziye ne inşa edilebileceğine dair sonu gelmeyen yasal tartış-

malar yüzünden uzun zamandır bu halde olduğunu söylemişti. "Sonunda bu işlerden tek kazançlı çıkan avukatlar olur," demişti babası. "Bunu unutma."

Pete'e göre, akıl sağlıkları için anne babalarından biraz uzaklaşmayı isteyen çocuklar da kazançlı çıkıyordu.

Kışın yıprattığı kıraç ağaçların arasından uzanan ve kıvrıla kıvrıla giden yol, sonunda, Northfield'de uzun süreden beri hizmet veren ve günleri artık sayılı gençlik merkezi Birch Caddesi Rec'e çıkıyordu. Yaşça daha büyük çocuklar iyi havalarda bu yolun üstünde veya civarlarında takılıp sigara, esrar, bira içerler, muhtemelen kız arkadaşlarıyla oynaşırlardı, ama yılın bu zamanı hariç... Büyük çocuklar eşittir tartışma ve kavga, diye bir şey yoktu.

Pete bazen anne ve babası kavgalarını ileri boyutlara taşıdığında, ki bu durum gittikçe sık yaşanmaya başlamıştı, kız kardeşini alıp bu yolda yürürdü. Gençlik merkezine geldiklerinde basketbol oynarlar, video izleyip dama oynarlardı. Burası kapandıktan sonra onu nereye götüreceğini bilmiyordu. Büyük bir market olan Zoney's'ten başka bir yer yoktu. Pete kendi başına kaldığı zamanlarda bazen dere boyunca gidebildiği yere kadar gider, suyun üstünde ne kadar gittiğini görmek ya da donduğu zamanlarda da buz tabakasında sektirmek için dereye taş atardı. Buzda bir delik açabilir miyim, diye görmek ister, sessizliğin tadını çıkarırdı.

Car-carlar yeterince kötüydü, ama en büyük korkusu –artık Oxy yüzünden kafayı bulmaya başlamış olan– babasının bir gün annesine el kaldıracak olmasıydı. Böyle bir hareketin iyice yıpranmış ve incelmiş olan evlilik kumaşını paramparça edeceği kesindi. Peki, ya böyle olmazsa? Ya annesi dayak yemeye katlanırsa? Bu daha da kötü olurdu.

Pete, böyle bir şey asla olmaz, babam böyle bir şeyi asla yapmaz, dedi kendi kendine.

Ya yaparsa?

O öğleden sonrası, derenin üstünü kaplayan buz çatlamaya başlamıştı; bir dev gelmiş de durup işemiş gibi yer yer sarı, bü-

yük parçalar göze çarpıyordu. Pete o buzun üstünde yürümeye cüret etmeyecekti. Su ayak bileği seviyesinde olduğundan, buzun çökmesi halinde boğulması filan söz konusu değildi; ama eve döndüğünde pantolonunun ve çoraplarının neden sırılsıklam olduğunu açıklamak durumunda kalmak istemiyordu. Devrilmiş bir kütüğün üstüne oturup dereye birkaç taş fırlattı (küçük taşlar suda sekip yuvarlanırken, büyük taşlar sarı parçaların içinden geçti), sonra bir süre gökyüzünü seyretti. Yukarıda kıştan çok bahara aitmiş gibi görünen büyük, pofuduk bulutlar batıdan doğuya doğru süzülüyordu. İçlerinde, sırtında kamburu olan (belki de sırt çantasıydı) yaşlı bir kadına benzeyen bir bulutun yanı sıra, bir tavşana, bir ejderhaya, bir...

Pete'in dikkati sol tarafından gelen, parçalanmaya benzer yumuşak bir sesle dağıldı. Dönüp bakınca, dereye doğru sarkan toprak set parçasının bir haftadır eriyen karlar yüzünden çözülmeye başladığını ve daha şimdiden dereye doğru tehlikeli biçimde eğilen bir ağacın köklerini gözler önüne serdiğini gördü. Çökme yüzünden oluşan alan bir mağaraya benziyordu, eğer yanılmıyorsa –ki gördüğü şey sadece bir gölge de olabilirdi– orada bir şey vardı.

Pete ağaca doğru yürüdü, daha iyi görebilmek için yapraksız dallarından birini aşağıya çekti. Evet, orada bir şey vardı ve oldukça büyük görünüyordu. Bir kutunun ucu filan olabilir miydi?

Çizmesinin topuklarıyla çamurlu toprağı eşelemeye ve geçici basamaklar oluşturmaya başladı. Küçük bir toprak kaymasının yaşandığı bölgenin altına inince çömeldi. Üstünde metal şeritler ve perçinler olan çatlamış bir deri gördü. Ucunda da semer üzengisi boyutlarında bir sap vardı. Bu bir bavuldu. Birisi buraya bir bavul gömmüştü.

Meraklandığı kadar heyecanlanan Pete, sapı sıkıca kavrayıp hızla çekti. Bavul yerinden kımıldamadı. Toprağa iyice ve sıkıca gömülmüştü. Pete âdet yerini bulsun diye bir kez daha çekti. Bavulu oradan çıkaramayacaktı. Yanında alet olmadan yapamazdı.

Babasının eskiden yere çömelebildiği günlerde sık sık yaptığına benzer biçimde, kalçalarının üstünde asılı duruyormuş gibi yere çöktü ve ağaç kökleriyle arapsaçına dönmüş kara top-

raktan dışarıya çıkıntı yapan bavula baktı. *Hazine Adası*'nı (geçen yıl İngilizce dersinde okutulan "Altın Papel"i de tabii) düşünmek muhtemelen çılgınlıktı, ama o yine de düşünüyordu işte. Peki, bu çılgınlık mıydı? Gerçekten öyle miydi? Bay Jacoby onlara bilginin güç olduğunu söylerken, mantıklı düşünmenin önemli olduğunun da altını çizerdi. Birinin, içinde değerli bir şey olmadan bir bavulu ormana gömdüğünü düşünmek mantıklı mıydı?

Bavul uzun bir süreden beri buradaymış gibi görünüyordu. Bunu sadece ona bakarak söylemek bile mümkündü. Derisi çatlamış, siyah yerleri griye çalmıştı. Pete olanca gücüyle asılması ve çekmeye devam etmesi halinde bavulun sapının kırılabileceğini düşündü. Metal bağlama kayışları paslanmış ve körelmişti.

Sonunda bir karar verip geldiği yoldan eve deli gibi koşmaya başladı. Eve vardı, mutfak kapısına yönelip kulağını kapıya dayadı. İçerden ses gelmiyordu, televizyon da kapalıydı. Babası muhtemelen yatak odasındaydı (oda birinci kattaydı, anne ve babası, küçük olmasına rağmen orada kalmak zorundaydı, çünkü babası merdivenleri tırmanamıyordu) ve kestiriyordu. Annesi de onunla birlikte olabilirdi, bazen bu şekilde barışırlardı; ama onun, çalışma odasının iki misli büyüklüğündeki çamaşır odasına gitmiş, özgeçmişi üzerinde çalışıyor ve internetten iş başvurusu yapıyor olma ihtimali daha yüksekti. Babası pes etmiş olabilirdi (Pete onun birtakım haklı nedenleri olduğunu itiraf etmek zorundaydı), ama annesi etmemişti. Tam zamanlı olarak çalışmaya, öğretmenlik yapmaya geri dönmek istiyordu ve bunun tek nedeni de para değildi.

Evlerinin yanında müstakil küçük bir de garaj vardı, ama annesi tipi olmadığı sürece Focus'u asla oraya park etmezdi. Garaj, kiraladıkları bu küçük eve sığdıramadıkları eski evden kalma eşyalarla tıka basa doluydu. Babasının alet edevat kutusunun yanı sıra (Tom aletleri satmak için fotoğraflarını çekip bir internet sitesine koymuş, ama adil olduğunu düşündüğü bir fiyat alamadığı için başaramamıştı) Tina'nın ve kendisinin eski oyuncakları, küreğiyle birlikte bir tuz fıçısı, çimenlik ve bahçe için birkaç gereç de oradaydı. Pete bir kürek alıp tekrar yola koyuldu; koşarken, askerlerin tüfek taşımasına benzer bir şekilde tutuyordu küreği.

Dereye kadar olan yolu bir çırpıda kat etti; yaptığı basamakları kullanarak, bavulun gözler önüne serilmesine neden olan küçük göçükte çalışmaya başladı. Küreğin yardımıyla, ağacın altındaki deliğe göçük toprağından olabildiğince çok toprak attı. O alanı ağacın köklerine kadar toprakla doldurmayı başaramasa da bavulun uç kısmının üstünü örtebildi ki istediği de buydu.

Şimdilik.

Akşam yemeğinde, çok olmasa bile yine de biraz car-car yaşandı. Tina pek umursamıyormuş gibi görünüyordu, ama Pete ev ödevini tam bitirmişti ki kız kardeşi onun odasına geldi. Futbol topu desenli pijamasını giymişti; yanında, bu aralar oyalandığı, onun için en önemli oyuncak bebek Bayan Beasley vardı. Tina beş yaşındaki haline geri dönmüştü sanki.

"Pete, biraz senin yatağında yatabilir miyim? Kötü bir rüya gördüm de."

Pete onu odasına geri göndermeyi düşündü, sonra (gömülü bavul düşüncesi aklında titreşip dururken) böyle bir şey yapmanın kötü şans getirebileceğine karar verdi. Tina'yı, o güzel gözlerinin altındaki siyah halkalar düşünüldüğünde, o halde odasına göndermek zalimlik de olurdu.

"Tamam, biraz yatabilirsin. Ama bunu alışkanlık haline getirmeyeceğiz." Annesinin en sevdiği sözlerinden biriydi bu.

Tina duvara dayanana dek yatağın üstünde ilerledi; bu onun, bütün geceyi orada geçirmeyi planladığını gösteren uyku pozisyonuydu. Pete *Yerküre Bilimi* kitabını kapatıp kız kardeşinin yanına oturdu ve irkilmiş gibi yaptı.

"Gençler, oyuncak bebek uyarısı... Bayan Beasley'nin kafası nerdeyse kıçıma girmiş durumda."

"Ben onu ayağımla ezerim şimdi. İşte. Oldu mu?"

"Ya boğulursa?"

"Aptal, o nefes almıyor ki; o sadece bir bebek. Ellen yakında ondan bıkacağını söylüyor."

"Ellen şapşalın teki."

"O benim arkadaşım." Pete bunun tam anlamıyla aynı fikirde olunmayacak bir söz olduğunu biraz da eğlenerek fark etti. Tina, "Ama Ellen haklı olabilir. İnsanlar büyüyor," dedi.

"Sen değil. Sen daima benim küçük kız kardeşim olarak kalacaksın. Ve sakın uyuyakalayım deme. Beş dakika sonra odana geri dönüyorsun."

"On."

"Altı."

Tina düşündü. "Tamam."

Alt kattan boğuk bir inleme, ardından da yere düşen koltuk değneklerinin sesi duyuldu. Pete sesi, babasının oturup bir sigara yakacağı, dumanını da arka kapıdan dışarıya üfleyeceği mutfağa kadar takip etti. Mutfakta sigara içmek bacanın çalışmasına neden olacaktı ve annesine göre bacanın yaktığı şey yakıt değil, dolar banknotlarıydı.

"Sence boşanırlar mı?"

Pete çifte şok yaşadı; önce soru, sonra da sorunun bu denli gerçekçi bir tavırla sorulmuş olması yüzünden. "Tabii ki hayır," demeye hazırlanmıştı ki, sonra yetişkinlerin çocuklara yalan söylediği o filmlerden –ki *bütün* filmler öyleydi– ne kadar nefret ettiğini hatırladı.

"Bilmiyorum. En azından bu akşam boşanmazlar. Mahkemeler kapalı çünkü."

Tina kıkırdadı. Bu iyiye işaretti herhalde. Başka bir şey daha söylemesini beklese de kız kardeşi sessiz kaldı. Pete'in düşünceleri o ağacın altında, toprak sete gömülü olan bavula kaydı. Ev ödevini yaparken o düşünceleri kol uzaklığında bir mesafede tutmayı başarmıştı, ama...

Hayır, başaramamıştı. O düşünceler sürekli oradaydı.

"Ufaklık? Umarım uykuya dalmamışsındır."

"Hayır..." Ama sesinden uykunun kıyısında gezindiği belliydi.

"Bir hazine bulsan ne yapardın? İçi mücevher ve altın parayla dolu bir sandık mesela?"

"Altın para nedir?"

"Eski zamanlardan kalma madeni para."

"Artık kavga etmesinler diye babamla anneme verirdim. Sen vermez miydin?"

"Evet, verirdim," dedi Pete. "Şimdi seni taşımak zorunda kalmadan kendi yatağına git."

Sözleşme gereği sigorta, Tom Saubers'ın haftada iki kez gittiği terapinin masraflarını karşılıyordu sadece. Her pazartesi ve cuma sabahı dokuzda özel bir minibüs gelip onu alıyor, su terapisinin ve uzun dönemli sakatlıktan ve kronik ağrılardan muzdarip kişilerin bir çember oluşturup sorunlarını konuştukları bir toplantının ardından, öğlen dörtte geri getiriyordu. Bu da evin o günlerde yedi saat boyunca boş olduğu anlamına geliyordu.

Perşembe akşamı Pete boğazının ağrıdığını söyleyerek yatağa gitti. Ertesi sabah ağrının hâlâ geçmediğinden şikâyet ederek, ateşinin de çıkmış olmasından şüphelendiğini söyledi.

Linda elini alnına götürerek, "Evet, ateşin var," dedi. Aşağıya inmeden önce yüzünü bir süre yatağın yanındaki lambanın hemen önünde tutan Pete de annesinin böyle demesini umuyordu zaten. "Yarma kadar iyileşmezsen, doktora görünmen gerekecek."

Tom tabağında kalan omletle oynarken, masanın kendi oturduğu tarafından, "İyi fikir!" diye haykırdı. Hiç uyumamış gibi bir hali vardı. "Uzman bir doktora görünmeli belki de! İzin verin de Bücür Şoföre haber vereyim. Tina kulüpte alacağı tenis dersi için Rolls Royce'un kendisine verilmesi gerektiğini söylüyor, ama Town Car sanırım uygun."

Tina kıkırdadı. Linda, Tom'a alev saçan gözlerle baktı, ama bir şey söyleme fırsatını bulamadan Pete kendini *o kadar da* kötü hissetmediğini, evde geçireceği bir günün sonunda muhtemelen iyileşeceğini sandığını söyledi. Yarına kadar iyileşmezse, hafta sonunda muhakkak toparlanmış olurdu.

Linda, "Umarım," dedi. "Yiyecek bir şeyler ister misin?"

Pete istiyordu, ama boğaz ağrısından şikâyet ettiğine göre evet demenin akıllıca olmadığını düşündü. Elini ağzına götürüp yalandan öksürdü. "Belki biraz meyve suyu... Sonra yukarı çıkıp biraz daha uyurum herhalde."

Evden ilk olarak Tina çıktı, Ellen'la buluşmak ve dokuz yaşında kızlar okul otobüsünü beklerken aralarında her ne acayip şeyler konuşuyorlarsa onları konuşmak üzere hoplaya zıplaya evin köşesine koştu. Sonra annesi Ford'a binip okuluna gitti. En sonunda da, koltuk değneklerinden destek alıp yürüyerek onu bekleyen minibüse binen babası... Pete yatak odasının penceresinden babasının minibüse binmesini seyrederken, onun şimdi daha ufak tefek göründüğünü düşündü. Groundhogs şapkasının arkasından dışarıya fırlamış saçları grileşmeye başlamıştı.

Minibüs gittikten sonra Pete eski giysilerini giydi, annesinin kilerde sakladığı alışveriş torbalarından birini kapıp garaja gitti. Babasının alet kutusundan çekiçle keski alıp alışveriş torbasının içine yerleştirdi. Küreği de almış tam çıkıyordu ki geri geldi ve diğer aletlerin yanma bir de levyeyi koydu. Daha önce hiç izci olmamıştı, ama önceden hazırlıklı olmaya inanırdı.

Sabah, nefesini görebileceği kadar soğuktu; ama bavulun etrafındaki toprağı, onu çekip çıkarabileceğini düşünecek kadar kazana dek hava ısınmış, hâlâ paltosu üstünde olan Pete terlemeye başlamıştı. Paltoyu çıkarıp alçaktaki bir dalın üstüne serdi ve dere kenarında kendisinden başka birinin olmadığından emin olmak için (bunu daha önce de birçok kez yapmıştı) dikkatle çevresine bakındı. İçini rahatlattıktan sonra eline biraz toprak alıp, beyzbolda topa vurmaya hazırlanan bir vurucu gibi avuçlarının içini ovaladı. Bavulun uç kısmındaki sapı kavrarken, her an kırılma ihtimaline karşı hazırlıklı olması gerektiğini kendine hatırlattı. İstediği en son şey, toprak setten aşağıya kıçüstü yuvarlanmaktı. Dereye düşmesi durumunda gerçekten hasta olabilirdi.

Bavulun içinde birkaç küflenmiş eski giysi dışında bir şey yoktu muhtemelen... İyi de kim içi eski giysiyle dolu bir bavulu toprağa gömmek isterdi? O giysileri yakmak veya bir hayır kurumuna vermek varken, neden böyle bir şey yapardı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Pete derin bir nefes aldı ve sapı çekti. Bavul yerinden kımıldamadığı gibi, saptan uyarı niteliğinde sesler de geldi, ama Pete cesaretlenmişti. Bavulu şimdi biraz da olsa sağa sola oynatabile-

ceğini anlıyordu. Bu aklına, babasının Tina'nın bebek dişine –diş kendi kendine düşmediği için– bir iplik bağlayıp hızla çektiği o günü getirdi.

Dizlerinin üstüne çöktü (daha sonra kot pantolonunu yıkaması ya da dolabın derinliklerinde bir yerde saklaması gerektiğini hatırlattı kendine) ve delikten içeriye baktı. Bir ağaç kökünün bavulun arka tarafına açgözlü bir kol gibi dolandığını gördü. Küreği aldı, sapı tuttu ve vurarak kökü kesmeye çalıştı. Kök kalındı ve birkaç kez mola vermesi gerekti, ama sonuna kadar kesmeyi başardı. Küreği yan tarafına bırakıp tekrar sapı tuttu. Bavul şimdi biraz gevşemişti ve her an yerinden çıkacakmış gibiydi. Saatine baktı. Onu çeyrek geçiyordu Annesinin, mola verdiğinde, ne durumda olduğunu sormak için evi arayacağını düşündü. Bu büyük bir sorun değildi, telefona cevap vermediğinde uyuduğunu düşünecekti, ama Pete eve döndüğünde telesekreteri kontrol etmesi gerektiğini aklının bir köşesine yazdı. Küreği alıp bavulun çevresini kazmaya, toprağı gevşetip kalan birkaç küçük kökü temizlemeye başladı. Sonra bir kez daha yapıştı sapa.

"Bu kez olacak," dedi. "Bu kez kesin olacak."

Pete sapı çekti. Bavul öylesine kolay ve ani bir biçimde öne doğru kaydı ki, destek aldığı ayakları birbirinden yeterince açık olmasa yere yuvarlanacaktı. Üst kısmı parça parça olmuştu bavulun, toprakla kaplıydı; gömüldüğü yerden dışarıya doğru uzanmıştı artık. Pete mandalları görebiliyordu; bunlar işçilerin sefer taslarındaki gibi eski moda mandallardı. Bir de büyük bir kilit vardı. Sapa bir kez daha yapıştı, ama sap bu kez koptu. Pete acıdan zonklayan, kıpkırmızı olmuş ellerine bakarak, "Kahretsin!" dedi.

"Eh, bitiremeyeceğin işe başlamayacaksın," dedi kendi kendine (annesinin en sevdiği özdeyişlerinden biri de buydu). Bavulu yanlarından kabaca kucaklarmış gibi tutup topuklarından geriye doğru sallandı. Bavul bu kez paslı bağlantı parçalarıyla rutubetli ve pis bir kalıntı olarak yıllardır ilk kez tamamen dışarıya, gün ışığına çıktı. Yetmiş beş santim uzunluğunda ve en az kırk beş santim derinliğinde görünüyordu. Belki biraz daha fazla... Pete ucundan tutup kaldırınca otuz kilo civarında olduğunu tahmin

etti: Kendi ağırlığının yarısı kadardı neredeyse. Fakat söz konusu ağırlığın ne kadarının içindekilerden, ne kadarının bavulun kendisinden kaynaklandığını kestirmek imkânsızdı. Her durumda, içinin altın parayla kaplı olmadığı belliydi. Öyle olsaydı, bavulu değil kaldırmak, hafifçe çekmesi bile mümkün olamazdı.

Mandalları kaldırırken ufak bir toprak yağmuruna maruz kaldı, sonra eğilip kilide baktı; çekiç ve keskiyle her an parçalamaya hazırdı. Bu işe yaramazsa –muhtemelen de yaramayacaktı– levyeyi kullanırdı. Ama önce deneyecekti. Deneyene kadar bilemezdi.

Tutup yukarıya doğru çektiği kapak, kirli menteşelerin çıkardığı yaygarayla birlikte açıldı. Daha sonra, birisinin bu bavulu ikinci elden satın aldığını ve anahtarı kayıp olduğundan ucuza kapattığını tahmin edecekti, ama o an sadece bavula gözünü dikmiş bakıyordu. Avucundaki kabarıklığın, sırt ve baldırlarındaki ağrının ya da toprakla kirlenmiş yüzünden akan terin farkında değildi. Annesini, babasını ya da kız kardeşini düşünmüyordu. Anne babasının car-carlarını da... En azından o anda...

Bavulun iç kısmı, rutubete karşı korunaklı olsun diye düz bir naylonla kaplanmıştı. Pete plastiğin altında deftere benzer şeylerden oluşan yığını görebiliyordu. Elini araba camı sileceği gibi kullanarak plastiğin üstündeki toz parçacıklarını temizledi. Bunlar hakiki deriye benzeyen gerçekten hoş defterlerdi. En az yüz tane varmış gibi görünüyordu. Ama hepsi bu değildi. Bavulda annesinin bankada çek bozdurduğunda eve getirdiğine benzer zarflar da vardı. Pete plastiği çekip içi yarı dolu bavula baktı. Zarfların üstünde GRANİT DEVLET BANKASI ve *'Memleketteki Dostunuz!'* yazıyordu. Daha sonra, bu zarflarla, annesinin Mısır Kredi Bankası'ndan aldığı zarflar arasında belli başlı farklılıklar olduğunu gözlemleyecekti –bu zarflarda e-posta adresi veya bankamatiklerden ATM kartıyla para çekmekle ilgili hiçbir bilgi yoktu– ama şimdilik zarflara gözünü dikmiş bakıyordu. Kalbi o kadar hızlı atmaya başlamıştı ki, gözünün önünde nabız gibi atan siyah noktalar görüyor ve acaba bayılacak mıyım, diye merak ediyordu.

Saçmalama, ne bayılması; sadece kızlar yapar o işi!

Belki, ama Pete kendini kesinlikle sersem gibi hissediyordu ve sorunun bir bölümünün bavulu açtığından beri nefes almayı unutmuş olmasından kaynaklandığını fark etmişti. Derin derin nefes alıp verdi, sonra tekrar aldı. Başındaki o bulutlar dağılsa da, kalbi hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor, elleri titriyordu.

O banka zarfları boş çıkacaktı. Bunu biliyorsun, değil mi? İnsanlar toprağa gömülmüş paraları sadece kitaplarda ve filmlerde bulurdu, gerçek hayatta değil.

Ama zarflar boş gibi de görünmüyordu. Tam tersine, ağzına kadar doluydu.

Pete elini zarflardan birine uzatmıştı ki, derenin diğer tarafında bir hışırtı duydu. Olduğu yerde hızla dönünce, hafta boyunca eriyen karlar yüzünden baharın geldiğini sanarak ölü yaprakların içinde cümbüş yapmaya başlamış iki sincap gördü. Sincaplar kuyrukları seğirir halde bir ağaca tırmandılar.

Pete tekrar bavula dönüp zarflardan birini aldı; kapalı değildi. Yirmi derece civarına yükselmiş sıcaklığa rağmen uyuşan parmağıyla açıp içine baktı.

Para...

Yirmilik ve ellilik banknotlar...

Pete Saubers, "Cennetteki ulu Tanrım," diye mırıldandı.

Banknot destelerini çıkarıp saymaya çalıştı, ama başta elleri o kadar titriyordu ki, bazılarını yere düşürdü. Paralar çimenin üstünde pır pır ettiler; Pete paraları yerden toplamadan önce, aşırı ısınan beyni ona, Ulysses Grant'in[1] banknotlardan birinden ona kesinlikle göz kırptığını söyledi.

Pete parayı saydı sonunda. Dört yüz dolar. Bu zarfta dört yüz dolar vardı ve o zarflardan da *düzinelerce*...

Parayı tekrar zarfa yerleştirdi ama bu hiç de kolay bir iş değildi; çünkü elleri, büyükbabası Fred'in hayatının son bir iki yılında olduğundan daha kötü bir biçimde titriyordu. Zarfı bavula koyup büyümüş gözleriyle etrafına bakındı. Bölgenin otlarla kaplı bu önemsiz tarafında, her zaman belli belirsiz ve uzaklardan

(1) Amerikan içsavaşında Kuzey ordularına komutanlık da etmiş olan, ABD'nin 18. Başkanı. Grant'ın resmi 50 ABD dolarının ön yüzünde bulunur. -ç.n.

geliyormuş gibi duyulan trafik sesi, şimdi kulağa yakından ve tehditkâr geliyordu. Burası Hazine Adası değildi; burası şimdilerde, birçoğu işsiz ve bu bavulun içindekilere bayıla bayıla sahip olmak isteyecek bir milyondan fazla insanın yaşadığı bir şehirdi.

Pete Saubers, düşün, dedi kendi kendine. *Düşün*, Tanrı aşkına! Bu, hayatta başına gelen en önemli şey... Belki de hayatta başına *gelecek* en önemli şey... O yüzden iyice ve doğru dürüst düşün.

Aklına, yatağında duvara yapışmış halde kıvrılıp yatan Tina geldi. Ona, *Bir hazine bulsan ne yapardın?* diye sormuştu.

Babama veya anneme verirdim, diye cevap vermişti o da.

Peki ya annesi parayı geri vermek isterse?

Bu önemli bir soruydu. Babası böyle bir şeyi asla yapmazdı –Pete bunu biliyordu– ama annesi farklıydı. Onun neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair güçlü fikirleri vardı. Bavulu ve içindekileri onlara gösterdiği takdirde, para hakkında o güne dek yaşanmamış bir car-carm yaşanmasına neden olabilirdi.

Pete, "Ayrıca bavulu *kime* verecek ki?" diye fısıldadı. "Bankaya mı?"

Gülünç bir şeydi bu.

Tut ki para gerçekten bir korsan hazinesiydi ve bildiğimiz korsanlar tarafından değil de banka soyguncuları tarafından gasp edilmişti? O zaman neden bankadan normal bir para çekme işlemi sonucu alınmış gibi zarfların içinde duruyordu? Peki, ya o siyah defterler neyin nesiydi?

Bu tür şeyler üstüne daha sonra kafa yorabilirdi, ama şimdi değil... Şimdi yapması gereken şey *bir oyunu sahneye koymaktı.* Saatine baktığında on bire on beş dakika kaldığını gördü. Hâlâ zamanı vardı, ama bunu kullanması gerekiyordu.

"Kullan ya da kaybet," diye fısıldadı ve içi parayla dolu Granit Devlet Bankası zarflarını, çekiç ve keskinin durduğu kumaştan alışveriş torbasına atmaya başladı. Torbayı toprak sete koyup üstünü ceketiyle örttü. Naylon muhafazayı bavulun içine tıkıştırıp kapağını kapattı, sonra bavulu biraz zorlanarak da olsa tekrar deliğine yerleştirdi. Toprak ve terle yapış yapış olan alnını silmek için duraladı, sonra küreği kapıp bavulun üstüne deliler gibi toprak atmaya başladı. Bavulun büyük bölümü toprak altında ka-

lınca çantayı ve ceketini alıp eve dönüş yolunda hızla koşmaya başladı. Öncelikle çantayı dolabının arka tarafında saklayacak ve telesekretere annesi tarafından bırakılmış bir mesaj olup olmadığını kontrol edecekti. Annesi tarafında her şey yolundaysa (ve babası terapiden eve erken gelmemişse, ki bu tam bir felaket olurdu), bavulu daha iyi saklamak için dereye geri dönecekti. Defterleri daha sonra kontrol edebilirdi, ama şubatın o güneşli sabahında evine geri dönerken, defterlerle ilgili aklındaki tek şey, aralarında parayla dolu başka zarfların kalmış olabileceğiydi. Ya da altlarında...

"Duş almam gerekiyor," diye düşündü. Annesi, "Madem hastaydın, dışarıda ne işin vardı?" sormasın diye, sonra küvette biriken toprak kalıntılarını da temizlemesi gerekecekti. "Çok dikkatli olmalıyım; bunu kimseye söyleyemem, hiç kimseye," diye geçirdi içinden.

Duş alırken aklına bir fikir geldi.

1978

Ev dediğin, gittiğinde seni bağrına basacakları, seni anlayacakları yerdi; ama Morris Sycamore Caddesi'ndeki eve geldiğinde içeride ne akşamın kasvetli havasını dağıtacak bir ışıkla ne de ona kapıda hoş geldin diyecek biriyle karşılaştı. İyi de, neden karşılaşacaktı ki? Annesi New Jersey'de, on dokuzuncu yüzyılda bir grup işadamının Amerika'dan nasıl bir şeyler çalmaya çalıştığına dair dersler veriyordu. Altın Papel'in peşindeyken, muhtemelen ellerinin uzandığı her yerden bir şeyler çalmaya devam edecek olan yüksek lisans öğrencilerine... Bazı insanlar hiç şüphesiz ki Morris'in New Hampshire'da birkaç Altın Papel peşine düştüğünü söylerdi, ama kazın ayağı öyle değildi. Morris oraya para için gitmemişti.

Biscayne'in garajda, gözlerden uzak olmasını istiyordu. Kahretsin, aslında Biscayne'in *ortadan kalkmasını* istiyordu, ama bu işin biraz beklemesi gerekecekti. Önceliği Pauline Muller'dı. Sycamore Caddesi'nde yaşayan insanların birçoğu saat yediyle on bir arasındaki saatlerde kendilerini televizyonlarına kaptırırlar, bahçelerine UFO inse farkına bile varmazlardı, ama bu durum Bayan Muller için geçerli değildi. Bellamy'lerin kapı komşusu her şeye burnunu sokmayı bir sanat haline getirmişti. O yüzden Morris ilk olarak oraya gitti.

Kadın kapıyı açınca, "Vay canına, kimler gelmiş!" diye haykırdı, Morris araba yoluna girerken sanki onu mutfak penceresin-

den gözetlemiyormuş gibi... "Morrie Bellamy! Seni gördüğüme çok şaşırdım!"

Morris en mütevazı ve utangaç gülümsemesini takınarak, "Bayan Muller, nasılsınız?" dedi.

Bayan Muller, Morris'i kucakladı; Morris kucaklanmasa da yaşayabilirdi, ama görev bilinciyle karşılık verdi. Kadın sonra başını çevirdi, sarkık gerdanını oynatarak, "Bert! *Bertie!* Morrie Bellamy geldi!" diye bağırdı.

Oturma odasından, *n'aber ya*, anlamına gelebilecek üçlü bir homurtu duyuldu.

"Gel, içeri gel Morrie! Sana biraz kahve ikram edeyim! Tahmin et bakalım ne var?" Doğal görünmeyen siyah renkteki kaşlarını, cilveli, dehşet verici bir ifadeyle oynattı. "Sara Lee keki!"

"Eminim çok lezzetlidir, ama Boston'dan yeni geldim. Arabayı buraya kadar hiç mola vermeden sürdüm ve oldukça bitkin bir durumdayım. Evde ışık görüp de polis çağırmayasınız diye bir uğrayayım dedim."

Kadın maymun sesini andıran tiz bir sesle güldü. "Ne kadar *düşüncelisin*! Ama sen hep öyleydin zaten. Annen nasıl Morrie?"

"İyi."

Hiçbir fikri yoktu. On yedi yaşında bir süre cezaevinde kalması, yirmi birinde üniversiteye girmeyi başaramaması, Morris ve Anita Bellamy arasındaki ilişkinin arada bir yapılan telefon görüşmeleriyle sınırlı kalmasına neden olmuştu. Soğuk ama medeni görüşmelerdi bunlar. Morris'in bir eve hırsızlık için girdiği akşam, tutuklanmasıyla yaşanan kavga sonrası ise birbirlerinden umudu kesmişlerdi.

Bayan Muller, "Çok kaslanmışsın," dedi. "Kızlar buna bayılır herhalde. Eskiden sıskanın tekiydin."

"Evler inşaa ediyorum..."

"*Ev* mi inşa ediyordun! *Sen!* Ulu Tanrım! Bertie! *Morris ev inşa ediyormuş!*"

Bu sözler oturma odasından gelen birkaç homurdanmaya daha neden oldu.

"Ama işler kesat gitmeye başlayınca ben de döndüm. Annem, kiralamadığı sürece evi kullanabileceğimi söylemişti, ama çok uzun kalmayacağım herhalde."

Bu sözlerinde ne kadar haklı olduğu anlaşılacaktı.

"Morrie, oturma odasına gel de Bert'e bir merhaba de."

"Ben hakkımı daha sonra kullanayım," dedi Morris. Muller'ın, başının etini daha fazla yemesini engellemek için, "Selam Bert!" diye seslendi.

Eve hoş geldin Kotter'a eşlik eden ve televizyondan gelen kahkaha efekti yüzünden ne olduğu pek de anlaşılmayan bir başka domuz homurtusu daha duyuldu.

Bayan Muller kaşlarını bir kez daha oynatırken, "Yarın o zaman," dedi. Kadın sanki Groucho taklidi yapmaya çalışıyordu. "Keki saklayacağım. Hatta üstüne biraz krema bile sıkabilirim."

"Harika," dedi Morris. Bayan Muller'ın yarından önce kalp krizi geçirip ölmesi çok mümkün görünmüyordu, ama olmayacak iş de değildi; büyük bir şairin dediği gibi, umut, insanın kalbinde sonsuza dek çiçek açar.

Evin ve garajın anahtarları her zamanki yerinde, veranda saçağının sağ tarafında asılıydı. Morris, Biscayne'i garaja park edip antika çiftlikten getirdiği bavulu beton zemine koydu. Dördüncü Jimmy Gold romanına bir an evvel başlamaya can atıyordu, ama defterler karmakarışık durumdaydı, dahası Rothstein'ın karınca duasını andıran elyazısını tek bir sayfa okuyamadan gözleri kapanırdı; gerçekten çok bitkin düşmüştü.

"Yarın mutlaka," diye söz verdi kendine. "Andy'yle konuştuktan ve bu durumu nasıl halletmek istediğine dair fikirlerini dinledikten sonra, defterleri sıraya koyup okumaya başlayacağım."

Sandığı, babasının eski çalışma masasının altına itti ve üstünü, köşede bulduğu bir parça plastik örtüyle örttü. Sonra içeriye gidip evi ve müştemilatı dolaştı. Hemen hemen bıraktığı gibiydi, yani boktan... Buzdolabında bir kavanoz dolusu turşu ve bir kutu karbonat dışında bir şey bulamadı, ama derin dondurucuda birkaç kutu Hungry Man hazır yemekten vardı. Kutulardan birini fırına koydu, fırını 250 dereceye getirdikten sonra merdivenleri tırmanıp eski yatak odasına gitti.

"Yaptım," diye düşündü. "Başardım. On sekiz yıllık emeğin karşılığı olan, yayımlanmamış John Rothstein müsveddelerinin üstünde oturuyorum."

Sevinçten havalara uçamayacak, hatta zevkini yaşayamayacak kadar yorgundu. Duş alırken ve sonrasında tadı hiçbir şeye benzemeyen köfte ve patatesleri yerken nerdeyse uyukluyordu. Yemeği yine de sildi süpürdü, sonra zorlukla da olsa yukarıya çıktı. Başını yastığa koyduktan kırk saniye sonra uykuya daldı ve ertesi sabah dokuz yirmiye kadar uyanmadı.

Çocukluğundan kalma yatağına dolan güneş ışığıyla iyice dinlenmiş olarak uyanan Morris, işte şimdi sevinçten havalara uçacakmış gibi hissediyordu kendini ve bu sevincini paylaşmak için daha fazla bekleyemeyecekti. Bu da, Andy Halliday'le buluşacağı anlamına geliyordu.

Dolaptan bej renkli pantolonuyla pamuklu kumaştan çizgili güzel bir gömlek alıp giydi, saçlarını arkaya taradı ve her şeyin yerli yerinde durduğuna emin olmak için garajı şöyle bir kontrol etti. Caddeden aşağıya, otobüs durağına doğru yürürken, Bayan Muller'a (kadın yine perdelerin arasından dışarıya bakıyordu) neşeli olduğunu umut ettiği bir tavırla el salladı. Saat on olmadan şehir merkezindeydi. Bir sokak yürüdükten sonra Ellis Meydanı'ndan aşağıya, dışarıda pembe şemsiyelerin altına masaların yerleştirildiği Happy Cup'a dikkatle baktı. Andy kahve molası için oradaydı tabii. Daha da güzeli, Morris'in fark ettirmeden yaklaşabileceği şekilde sırtı dönük oturuyordu.

"Boom!" diye bağırıp Andy'nin eski kadife spor ceketinin omuzlarına yapıştı.

Eski arkadaşı –kara cahil insanların yaşadığı bu şehirdeki gerçekten tek arkadaşıydı o– havaya sıçradı ve olduğu yerde hızla döndü; bu sırada masaya çarptı ve kahvesi devrildi. Morris bir adım geri çekildi. Andy'yi korkutmak istemişti, ama *bu kadar* da değil.

"Hey, özür..."

Andy fısıltıyı andıran, alçak ve gıcırdarcasına bir sesle, "Ne *yaptın* sen?" diye sordu. Gözlüğünün –Morris'in her zaman bir

tür sempatiyle hatırladığı bağa çerçeveli gözlüğü– ardındaki gözleri öfke saçıyordu. "Ne bok yemeye çalışıyorsun?"

Bu, Morris'in beklediği türden bir karşılama değildi. Masaya oturdu. "Ne konuştuysak onu..." Andy'nin yüzünü dikkatle incelediğinde, arkadaşının genellikle takındığı o eğlenmiş, entelektüel üstünlük havasından eser olmadığını gördü. Andy korkmuş görünüyordu. Morris'ten mi? Belki. Kendisi için mi? Kesinlikle...

"Seninle birlikte görünmemeliyim..."

Morris'in yanında, mutfaktan aldığı kahverengi kâğıt bir torba vardı. Torbadan Rothstein'ın defterlerinden birini çıkardı, dökülen kahveye değmemesine dikkat ederek masanın üstüne koydu. "Bir numune. Bunlardan bir sürü var. En az yüz elli kadar. Tam olarak sayma fırsatım olmadı, ama başımıza talih kuşunun konduğu kesin."

"Kaldır o defteri ortadan!" Andy kötü bir casusluk filmindeki bir karakter gibi hâlâ fısıldayarak konuşuyordu. Sağa sola oynayan gözlerinin son durağı hep o defterdi. "*New York Times*'ın baş sayfasında ve bütün televizyon kanallarında Rothstein'ın cinayeti var, salak!"

Bu haber Morris için tam bir şoktu. Yazarın cesedi sözde en az üç gün daha bulunmayacaktı, hatta bu süre altı güne kadar uzayabilirdi. Andy'nin verdiği tepkiyse daha da büyük bir şoktu. Köşeye sıkıştırılmış bir fareye benziyordu.

Morris, Andy'nin, ben-o-kadar-zekiyim-ki-kendim-bile-sıkıldım gülümsemesine oldukça benzediğini umduğu bir ifade takınarak, "Sakin ol," dedi. "Kasabanın bu bölümünde defter taşıyan bir sürü çocuk var." Parmağıyla Hükümet Meydanı'nın karşısındaki sokağı işaret etti. "Al, bak, biri gidiyor işte."

"O defterler Moleskine değil ama, Tanrım! Evi temizlemeye gelen kadın Rothstein'ın ne tür deftere yazdığını biliyordu ve gazete haberinde yatak odasındaki kasanın açıldığı, tamamen boşaltıldığı yazıyor! Kaldır... o... defteri... *ortadan*!"

Morris defteri kaldırmak yerine, kahveye bulaştırmamaya yine özen göstererek Andy'ye doğru itti. Andy'ye gittikçe daha fazla sinir olmaya başlamıştı –Jimmy Gold olsa, "Tepemin tasını attırıyorsun!" derdi– ama diğer yandan onun, defter salgın hasta-

lık taşıyan mikropla dolu küçük bir şişeymiş gibi, oturduğu yerde sindiğini izlemekten bir tür sapıkça zevk alıyordu.

"Haydi, bir göz at. Bunda çoğunlukla şiir var. Otobüste sayfaları karıştırdım biraz..."

"Otobüste mi? Sen aklını mı kaçırdın?"

Morris onu duymamış gibi, "... ve pek de iyi olmadığını gördüm," diye devam etti. "Ama sonuçta onun, buna şüphe yok. Tamamı imza sahibinin eliyle yazılmış bir müsvedde ve son derece değerli. Bundan söz etmiştik. Hem de birçok kez. Onu nasıl..."

"*Kaldır* dedim şunu!"

Morris, Andy'nin paranoyasında çekici bir taraf olduğunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu, ama öyleydi. Defteri torbaya kaldırıp asık bir suratla eksi arkadaşına (*tek* arkadaşına) baktı. "Kaldırım satışı filan yapmayı önermiyorum tabii ama," dedi.

"Diğerleri nerde?" Morris cevap verme fırsatı bulamadan, "Boş ver," diye atıldı. "Bilmek istemiyorum. Bu haberin ne kadar sıcak olduğunu anlıyor musun? *Sen* de öylesin ya..."

Morris, "Hayır değilim," dedi, ama öyleydi, en azından fiziksel anlamda... Yanakları ve ensesi aynı anda cayır cayır yanmaya başlamıştı. Andy ona, yüzyılın en büyük kriminal başarısını kazanmış değil de, pantolonunu pisletmiş gibi davranıyordu. "Kimse Rothstein'la aramda bağlantı kuramaz. Biz o defterleri özel bir koleksiyoncuya satmayı başarmadan önce, aradan belli bir zamanın geçmesi gerektiğini de biliyorum. Aptal değilim."

"Özel bir koleksiyoncu... Morrie, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Morris kollarını göğsünde kavuşturup gözünü arkadaşına dikti. En azından, eskiden arkadaşı olan adama... "Bu konuyu daha önce hiç konuşmamışız gibi davranıyorsun. Sanki planlamamışız gibi."

"Biz hiçbir şey planlamadık! Bu, kendi kendimize anlattığımız bir hikâyeydi. Bunu anladığını sanıyordum!"

Morris'in anladığı şey, Andy Halliday'in, Morris'in yakalanması durumunda polise her şeyi anlatacağıydı. Ve Andy onun yakalanmasını bekliyordu. Morris ilk kez bilinçli olarak, Andy'nin varoluşsal bir kanuna karşı gelme eyleminde kendisine eşlik et-

meye hevesli entelektüel bir dev değil de, sıradan bir zavallı olduğunu fark etti. Morris'ten sadece birkaç yaş daha büyük bir kitapçı tezgâhtarı...

Rothstein hayatının son iki dakikasında, *Bana alınakça edebi eleştiriler yapma*, demişti. *Dostum, sen adi bir hırsızsın!*

Morris'in şakakları zonklamaya başladı.

"Bunu tahmin etmeliydim. Özel koleksiyoncularla, film yıldızlarıyla, Suudi prensesleriyle ve kim olduğunu bilmediğim onca insanla ilgili o atıp tutmaların... Bol keseden sallıyormuşsun. Sen kendini beğenmiş bir palavracıdan başka bir şey değilsin."

Bu, Andy'nin suratına atılmış bir tokattı, elle tutulur bir darbeydi. Morris bunu gördü ve memnun oldu; tıpkı girdikleri o son ağız dalaşı sırasında annesinin ağzına lafı bir iki kez tıkıştırdığında olduğu gibi...

Andy'nin yanakları kızarmıştı, öne doğru eğildi, ama tam konuşacaktı ki garson elinde bir tomar peçeteyle yanlarında bitiverdi. "Dökülen kahvenizi temizleyeyim," dedi ve masayı temizlemeye başladı. Genç, doğal sarışın bir kızdı; solgunca ama güzel bir cildi vardı, hatta oldukça hoş olduğu bile söylenebilirdi. Kız Andy'ye gülümsedi. Andy ise yüzünde acı dolu bir sırıtışla karşılık verdi ona ve defterden kaçarken yaptığı gibi uzaklaştı kızdan.

Morris merakla, "Andy bir homo," diye düşündü. "Andy kahrolası bir homo. Nasıl oldu da anlayamadım bunu ben? Böyle bir şey nasıl oldu da gözümden kaçtı? Yani göğsüne bir tabela asmadığı kalmıştı."

Eh, sonuçta Andy hakkında bilmediği bir sürü şey vardı, değil mi? Morris inşaat işinde çalışan adamlardan birinin söylemekten çok hoşlandığı, *Silahın sürüsüne bereket, ama tek bir kurşun bile yok*, sözünü hatırladı.

Garson kızın gitmesi ve kızlara özgü o zehirli havayı da beraberinde götürmesiyle birlikte Andy bir kez daha öne doğru eğildi. "O koleksiyonerler," dedi, "onlar tablo, heykel, ilk baskı toplar. Teksas'ta milyon dolar değerinde eski dönem taş plak koleksiyonu olan bir petrolcü var. 1910 ile 1955 yılları arasından basılmış her türlü kovboy, bilimkurgu dergisi ve ucuz roman toplayan bir de başkası. Bunca şeyin tamamen yasal olarak alınıp satıldığını

mı sanıyorsun sen? Sanıyorsan, halt ediyorsun demektir... Koleksiyoncular kaçıktır, en kötüsü de göz koydukları şey çalıntı mı, değil mi, umursamamalarıdır. Ve tabii bunu dünyanın geri kalanıyla paylaşmayı kesinlikle istemezler."

Morris bitmek bilmeyen bu sıkıcı konuşmayı daha önce de duymuştu. Bu durum, yüzünden okunuyor olmalıydı ki Andy daha da öne eğilmişti. Şimdi burunları nerdeyse birbirine değecekti. Morris, English Letter kokusunu duyabiliyor ve bunun, homoların tercih ettiği tıraş losyonu olup olmadığını merak ediyordu. Yani gizli işaret falan gibi bir şey...

"Sence o adamlardan herhangi biri beni dinler mi?"

Andy Halliday'i şimdi bambaşka bir gözle görmekte olan Morris Bellamy, "Dinlemez herhalde," diye karşılık verdi.

Andy alt dudağını büzdü. "Gerçi bir gün gelecek, dinleyecekler. Evet. Kendi dükkânımı açtıktan ve kendi müşteri grubumu oluşturduktan sonra... Ama bu, yıllar alır."

"Beş yıl beklemekten söz etmiştik."

"Beş mi?" Andy kaba bir kahkaha koparıp geriye çekildi yine. "Dükkânımı beş yıl içinde açabilirim. Lacemaker Lane'de göz koyduğum küçük bir yer var, şu anda kumaş atölyesi, ama fazla iş yapmıyor; fakat paralı müşteri bulmak ve onların güvenini kazanmak daha da uzun sürer."

Morris, bir sürü 'ama', diye düşündü, tabii daha önceleri hiç 'ama' yoktu...

"Ne kadar bir süreden söz ediyorsun?"

"O defterler hâlâ elindeyse, neden yirmi birinci yüzyılın başlarında bana bir uğramayasın? Şu anda elimde özel koleksiyoncuların bir listesi olsa bile, içlerinden en kaçığı dahi bu kadar gündemde olan bir şeye elini sürmek istemez zaten."

Morris önce söyleyecek hiçbir şey bulamadan dik dik baktı ona. Sonunda, "Birlikte plan yaparken *böyle* bir şey hiç söylemedin bana..."

Andy önce parmaklarıyla şakaklarına hafifçe vurdu, sonra başını ellerinin arasına aldı. "Biz *hiçbir* şey planlamadık! Bu işi üstüme yıkmaktan vazgeç artık! Seni tanıyorum Morrie. O defterleri satmak için çalmadın sen; en azından onları okuyana dek

satmaya niyetin yok. Sonra bazılarını, uygun fiyatı bulduğun takdirde, birilerine satmaya istekli olabilirsin. Ama temelde, John Rothstein konusunda kafayı tam anlamıyla sıyırmış bir deli gibi hareket ediyorsun."

"Bana o şekilde hitap etme!" Şimdi Morris'in şakakları şimdi hiç olmadığı kadar zonklamaya başlamıştı.

"Bu doğruysa, ki doğru, ederim. Jimmy Gold konusunda da deli gibi hareket ediyorsun. Onun yüzünden hapse girdin sen."

"Ben hapse annem yüzünden girdim. Utanmasa beni kendi elleriyle kilitlerdi o hücreye."

"Her neyse... O köprünün altından çok sular aktı. Bu şimdinin meselesi... Şanslı değilsen, polis kısa bir süre sonra muhtemelen elinde arama izniyle sana bir ziyarette bulunacak. Kapın çalındığında o defterler yanındaysa ayvayı yedin demektir."

"Neden bana gelsinler? Kimse bizi görmedi, ortaklarım da..." Gözünü kırptı. "Ölü adam hikâye anlatamaz, derler."

"Sen... ne? Onları öldürdün mü yoksa? Onları *da* mı öldürdün?" Andy'nin yüzüne şimdi tam bir dehşet ifadesi hâkim olmuştu.

Morris bunu söylememesi gerektiğini biliyor, ama –şu 'ama'ların sürekli karşısına çıkıyor olması çok komikti– Andy tam bir pislik gibi davranıyordu.

"Rothstein'ın yaşadığı kasabanın adı neydi?" Andy'nin gözleri, polisler sanki silahlarını çekmiş de her an tepelerinde bitivereceklermiş gibi sağa sola kayıp duruyordu. "Talbot Corners, değil mi?"

"Evet, ama çoğunlukla çiftliklerin olduğu bir yer. Corners dedikleri yer de, iki eyalet yolunun kesiştiği noktada duran bir lokanta, gıda malzemesi satan bir market ve bir benzin istasyonundan başka bir şey değil."

"Kaç kez gittin oraya?"

"Belki beş." Aslında bu sayı 1976 ile 1978 yılları arasında bir düzineye yakındı. Başlarda tek başına, sonra ya Freddy, ya Curtis ya da ikisiyle birlikte...

"Oradayken kasabanın en ünlü sakini hakkında sağa sola hiç soru sordun mu?"

"Tabii, birkaç soru sormuşumdur. Ne olmuş yani? O lokantaya uğrayan herkes sormuştur herhalde..."

"Hayır, işte yanıldığın nokta da bu... John Rothstein kasaba dışında yaşayanların çoğunun umurunda değildir. Yabancıların bir sorusu varsa, geyik sezonunun ne zaman başlayacağı ya da kasabanın gölünde hangi balıkları yakalayabilecekleri hakkındadır. Polis, *'Haberci'*yi yazmış adam hakkında sorular soran bir yabancı var mıydı?" dediğinde, bölge halkının seni hatırlamayacağını mı sanıyorsun? Birkaç kez oraya gelmiş meraklı yabancıları hatırlamazlar mı? Artı, senin *sabıkan* da var Morrie!"

"Gençken vardı... O dosya kapandı."

"Bunun gibi büyük bir olayda, kapandı dediğin o dosya kolaylıkla açılır. Peki ya ortakların? Onların da sabıkası var mıydı?"

Morris hiçbir şey söylemedi.

"Seni kimin gördüğünü, ortaklarının, gerçekleştirecekleri büyük soygun hakkında kimlere böbürlendiğini bilemezsin. Aptal herif, polis *bugün* bile enseleyebilir seni! Enselenir ve adımı onlara verirsen, bu konu hakkında konuştuğumuz her şeyi inkâr ederim. Ama sana bir öğüt vereceğim. O şeyi başından def et." Andy başıyla kahverengi torbayı işaret ediyordu. "Onu ve diğer tüm defterleri... Bir yere gizle. Göm onları! Bunu yaparsan, belki gerektiğinde bir yolunu bulur, paçayı sıyırırsın. Tabii hiçbir yerde parmak izi filan bırakmadığını varsayarak söylüyorum bunu."

Bırakmadık, diye düşündü Morris. Aptalca davranmadım. Ayrıca ben, yüksekten atıp tutan korkak bir homo da değilim.

Andy, "Belki bu işi bir daha gözden geçiririz." dedi. "Ama bu, aradan çok zaman geçtikten sonra ve seni enselememeleri durumunda olacak bir iş." Ayağa kalktı. "Bu arada, benden uzak dur, yoksa polisi bizzat ben çağırırım."

Andy başını öne eğerek, arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Morris biraz daha oturdu orada. Güzel garson kız geri gelip, başka bir şey ister mi, diye sordu ona. Morris başını iki yana salladı. Kız gidince, içinde defter olan torbayı aldı, ayağa kalkıp oradan uzaklaştı. Andy'nin gittiği yönün tersine...

Morris acınası yanlış düşüncenin ne olduğunu biliyor –insanoğlunun duygularında yankılanan doğa– ve bunun ikinci sınıf yazarların belli bir ruh hali yaratma yolunda başvurdukları ucuz bir numara olduğunu anlıyordu tabii, ama o gün için gözüne gerçekmiş gibi görünmüştü. Sabahın parlak güneş ışığı onun sevinçten havalara uçma duygusuna hem ayna tutmuş hem de bunu güçlendirmişti; ama öğle olduğunda, güneş, donuk bulutların ardındaki loş bir daire oluvermişti sadece. Ve o öğlen saat üçe geldiğinde endişeleri çoğalırken, gün kararmaya ve yağmur çiselemeye başlamıştı.

Biscayne'e binip havaalanı yakınlarındaki alışveriş merkezine gitti, bu arada gözü sürekli polis arabalarındaydı. Havaalanı Meydanı yakınlarında bir polis arabası mavi ışıklarını yakıp gürleyerek arkasından yaklaştığında kalbi ağzına geldi. Araba yavaşlamadan geçip gittiğinde de rahatlamadı.

BAM-100 kanalındaki haber bültenine rastladı. İlk haber, Camp David'de Sedat'la Begin arasında yapılacak olan barış konferansıydı (Morris dikkati başka yerde, "Bekle ki *barış sağlansın!*" diye düşündü), ama ikinci haber ünlü Amerikalı yazar John Rothstein cinayetiyle ilgiliydi. Polis, bunun "bir hırsızlık çetesinin" işi olduğunu ve ele geçen birçok ipucunun peşinden gidildiğini söylüyordu. Muhtemelen halkla ilişkiler saçmalığıydı bu.

Belki de değil...

Morris, Andy ne düşünürse düşünsün, polisin Talbot Corners'taki Yummy Diner'da takılan yarı sağır antikalarla yapacağı görüşmeler sonucunda izini bulabileceğini sanmıyordu, ama onu çok daha fazla endişelendiren bir başka şey vardı. O, Freddy ve Curtis, üçü de hem Danvers hem de Kuzey Beverly'de evler inşa eden Donahue İnşaatçılık'ta çalışmıştı. O işte iki farklı ekip vardı ve Morris orada geçirdiği on altı ayın büyük bölümünde Danvers'da tahta taşıyıp çivi çakarken, Curtis ve Freddy oradan sekiz kilometre uzaklıkta başka bir şantiyede çalışmışlardı. Ancak bir süreliğine aynı ekipte yer almış, daha sonra ayrılsalar bile öğle yemeklerinde birlikte olmayı becermişlerdi.

Bunu bilen epey insan vardı.

Biscayne'i JC Penney Alışveriş Merkezi'ndeki yüzlerce arabanın yanına park etti, arabada elinin değdiği bütün yüzeyleri silip anahtarı kontağın üstünde bıraktı. Yakasını kaldırıp, Indians beyzbol takımı şapkasını gözlerine indirerek oradan hızla uzaklaştı. Alışveriş merkezinin ana girişinde Northfield otobüsü gelene dek bir bankta oturup bekledi ve elli senti kutuya attı. Yağmur şiddetlenmişti, dönüş biraz zaman aldı, ama umurunda değildi. Bu sayede düşünecek zamanı olmuştu.

Andy kendini beğenmiş korkağın teki olsa da bir konuda haklıydı. Morris defterleri saklamalıydı; şimdiye dek keşfedilmemiş Jimmy Gold romanından başlayarak o defterleri okumayı çok istese de, bu işi bir an önce yapmalıydı. Polisler gelir de defterleri bulamazlarsa, hiçbir şey yapamazlardı... Öyle değil mi? Şüphelendikleriyle kalırlardı, o kadar.

Değil mi?

Yan komşunun penceresinden kendisini gizlice seyreden kimse yoktu; böylece Bayan Muller'la bir kez daha konuşmaktan ve belki de arabasını neden sattığını ona açıklamaktan kurtulmuş oluyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve bu iyi bir şeydi: Sycamore ve Birch arasındaki gelişmemiş bölgede avare avare dolaşan kimseler olmayacaktı. Özellikle de hava kararıktan sonra.

İkinci el bavulda ne varsa boşaltırken, o bunaltıcı arzuya, defterlere bakma isteğine karşı koydu. Ne kadar çok isterse istesin bunu yapamazdı; çünkü bir başladı mı, durmayı beceremeyecekti. "Daha sonra," diye geçirdi içinden. "İşin haz alma kısmını ertelemen gerek Morrie." İyi öğüttü, ama annesinin seslendirdiği bir öğüt... Bu da başının tekrar zonklamasına neden oldu. En azından çok uzun süre beklemeyecekti; üç hafta boyunca –en fazla bir ay– polisten gelen giden olmadığı takdirde rahatlayabilecek ve araştırmasına başlayabilecekti.

İçindekilerin kuru kalmasını güvence altına almak için bavulu plastik bir örtüyle kapladı ve Andy'ye göstermek üzere yanına aldığı da dahil bütün defterleri içine yerleştirdi. Para zarflarını en

üste koyup bavulu kapattı, bir an düşündükten sonra tekrar açtı. Plastik örtüyü yana çekip zarflardan birinin içinden birkaç yüz dolar aldı. Polis tarafından aransa bile, hiçbiri bunun çok büyük miktarda bir para olduğunu düşünmezdi. Onlara bu paranın işten çıkarılma tazminatı falan olduğunu söylerdi.

Garajın çatısına yağan yağmurun çıkardığı ses, insanı yatıştıran cinsten değildi. Ses Morris'in kulağına, parmaklarıyla ritim tutan bir iskeletten çıkıyormuş gibi geliyor ve baş ağrısını azdırıyordu. Yakından ne zaman bir araba geçse donup kalıyor, araba yolunun farlarla ve nabız gibi atan mavi ışıklarla aydınlanmasını bekliyordu. Onca yersiz endişeyi kafasına sokan Andy Halliday'in canı cehenneme, diye düşündü. "Onun da, homoluğunun da canı cehenneme!"

Ancak o endişeler yersiz değildi. Öğleden sonrası alacakaranlığa bağlanırken, polislerin Curtis ve Freddy'yi Morris Bellamy'yle ilişkilendirebileceği fikri gittikçe daha gerçekçi gibi görünmeye başlamıştı. Kahrolası o mola yeri! Cesetleri en azından ormana taşıyamaz mıydı? Ama birileri mola yerine gelip de onca kanı gördükten ve 911'i aradıktan sonra, cesetler başka bir yere taşınmış olsa bile, bu durum polislerin işini yavaşlatmazdı. Polislerin köpekleri vardı...

"Ayrıca," dedi bavula, "acelem vardı, değil mi?"

Babasının tekerlekli çekicisi, paslı kazma ve paslı iki kürekle birlikte hâlâ köşede duruyordu. Morris bavulu ucundan tutup çekicinin üstüne devirdi, kayışlarını bağladıktan sonra garaj penceresinden dışarıya baktı. Hava hâlâ fazlasıyla aydınlıktı. Şimdi defterleri ve paraları başından def etmeye bu kadar çok yaklaşmışken, "Geçici," diyerek, kendini yatıştırdı. "Bu sadece geçici bir önlem." Polislerin kısa bir süre sonra burada olacağına gittikçe daha çok inanmaya başlamıştı. Bayan Muller davranışlarını şüpheli bulmuş ve onu polise ihbar etmiş olabilir miydi? Kadının odundan daha aptal bir hali varken, bu pek de muhtemel görünmüyordu, ama kim bilebilirdi ki?

Kafasını biraz dağıtacağı umuduyla, donmuş hazır yemekten bir başka kutuyu daha mideye indirmeye zorladı kendisini.

Ama tam tersi oldu, baş ağrısı yemekten sonra daha da kötüleşti. Bir Advil veya aspirin için annesinin ilaç dolabını karıştırdı, ama hiçbir şey bulamadı. Anne, siktir git, diye düşündü. Gerçekten. Bütün içtenliğiyle. Siktir git...

Onun gülümsediğini gördü. Bir çengel gibi inceydi o gülümseme.

Saat yedide hava hâlâ tamamen kararmamıştı –gün ışığından tasarruf etmek: Hangi dâhinin fikriydi bu?– ama komşunun pencereleri hâlâ karanlıktı. Bu iyiydi, ama Morris, Muller'ların her an geri dönebileceğini biliyordu. Ayrıca, daha fazla bekleyemeyecek kadar gergin hissediyordu kendini. Bir yağmurluk bulana kadar ön salondaki dolabı altüst etti.

Garajın arka kapısını kullanarak dışarı çıktı ve çekiciyi arka bahçeden geçirdi. Çimenler ıslak, ayaklarının altındaki toprak sünger gibi yumuşaktı, çekiciyi çekmekte zorlanıyordu. Çocukken birçok kez kullandığı yürüyüş yolu –genellikle gençlik merkezine gitmek için kullanırdı burayı– yere doğru iyice eğilen ağaçlar tarafından korunaklı bir hale getirilmişti. Morris burada biraz daha hızlı yol almayı başardı. Bir parsel genişliğindeki çöplük alanını çaprazlama keserek akan küçük dereye vardığındaysa hava tamamen kararmıştı.

Yanında getirdiği el fenerini birkaç kez kısa aralıklarla yakıp söndürerek, derenin toprak seti üzerinde, yoldan güvenli bir mesafede, işine yarayabileceğini düşündüğü bir yer tespit etmeye çalıştı. Toprak yumuşaktı; derenin üstüne doğru eğilmiş bir ağacın birbirine dolanmış köklerine ulaşana dek kolayca kazdı. Başka bir yer denemeyi düşündü sonra, ama çukur daha şimdiden bavulu alacak büyüklüğe ulaşmıştı bile. Ayrıca ne kadar kolay olursa olsun, kazma işine baştan başlamak hiç işine gelmiyordu, özellikle de bunun geçici bir önlem olduğunu düşündüğünde... Feneri çukurun içine, ağacın köklerini aydınlatacak şekilde bir taşın üstüne dayadı ve kazmayla kökleri doğradı.

Bavulu içine kaydırdı, küreğini hızlı hızlı kullanarak üstünü toprakla örttü, sonra da toprağı düzleştirdi. Bunun yeterli olacağını düşündü. Dere kıyısı zaten çimenlik bir alan değildi, o yüz-

den çıplak bir bölge göze batmayacaktı. Önemli olan, defter ve paraları evden uzaklaştırmış olmasıydı, değil mi?

Değil mi?

Çekiciyi yol boyunca sürüklerken birazcık bile rahatlamış hissetmedi kendini. Hiçbir şey önceden düşünüldüğü gibi olmamıştı, hiçbir şey. Onunla defterler arasına, tıpkı Romeo ve Juliet'te olduğu gibi, kötücül bir kader girmişti sanki. Bu kıyaslama hem gülünçtü hem de yerinde... Morris bir âşıktı. Kahrolası Rothstein, *Haberci Yavaşlıyor*'la ona bir söz verir gibi yapıp sonra o sözü tutmamıştı; ama bu, gerçeği değiştirmiyordu.

Onun aşkı gerçekti.

Eve geri döndüğünde, yıllar sonra Pete Saubers adında bir çocuğun, aynı toprak setten ve dereye doğru eğilen aynı ağacın yanından gelip de bu banyoya girdiğinde yapacağı gibi, hiç zaman kaybetmeden doğrudan duşa girdi. Parmakları buruş buruş olana ve sıcak su bitene dek duşta kaldı. Sonra kurulandı ve yatak odası dolabından aldığı temiz giysileri giydi. Giysiler gözüne çocuksu ve eski moda göründü, ama hâlâ üstüne uyuyordu (aşağı yukarı). Toprakla kirlenmiş kot pantolonunu ve sweatshirt'ünü çamaşır makinesine koydu; Pete Saubers da yıllar sonra aynen böyle yapacaktı.

Televizyonu açıp babasının rahat koltuğuna kuruldu –annesi o koltuğu, babası konusunda yaptığı aptallığı bir daha asla başkasıyla yapmaması için kendisine bir hatırlatma olsun diye tuttuğunu söylemişti– ve her zamanki anlamsız reklamları izlemeye başladı. O reklamlardan hiçbirinin (zıplayan müshil kutuları, süslenip püslenen anneler, şarkı söyleyen hamburgerler) Jimmy Gold tarafından yazılamayacağını düşündü ve bu, baş ağrısını iyice azdırdı. Zoney's'e gidip Anacin almaya karar verdi. Belki bir iki şişe de bira alırdı. Biranın bir zararı olmazdı. Sorun yaratan şey sert içkilerdi ve o konuda dersini çoktan almıştı.

Morris, Anacin aldı; ama okumak istemediği kitaplarla ve seyretmek istemediği televizyonla dolu bir evde bira içme fikri

kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. Özellikle de asıl okumak istediği şeylere çıldırtıcı derecede yakınken... Morris barlarda nadiren içerdi, ama birden, o evden çıkıp kendine bir arkadaş bulmaz ve hızlı bir müzik dinlemezse keçileri tamamen kaçıracağını hissetti. Bu yağmurlu akşamda bir yerlerde dans etmek isteyen bir hanımefendi olduğuna emindi.

Aspirinin parasını ödedi ve kasadaki genç adama, nerdeyse aylak bir tavırla, otobüse binip gidebileceği ve canlı müzik dinleyebileceği bir bar olup olmadığını sordu.

Genç adam, olduğunu söyledi.

2010

Linda Saubers o cuma öğleden sonra saat üç buçukta eve geldiğinde, Pete mutfak masasına oturmuş kakao içiyordu. Saçları banyo nedeniyle hâlâ ıslaktı. Linda paltosunu arka kapının yanındaki askılardan birine astı ve bileğinin içini Pete'in alnına dayadı. "Kış rüzgârı gibi serin," dedi. "Nasıl hissediyorsun, daha mı iyisin?"

Pete, "Hı hı," dedi. "Tina eve geldiğinde ona fıstık ezmeli kraker hazırladım."

"Sen iyi bir ağabeysin. Tina şimdi nerde?"

"Ellen'larda, başka nerde olacak?"

Linda gözlerini devirince Pete güldü.

"Ulu Tanrım, bu duyduğum kurutucunun sesi mi yoksa?"

"Hı hı. Çamaşır sepetinde biraz giysi birikmişti, ben de yıkayayım dedim. Meraklanma, kapıda yazan talimatlara bire bir uydum, çamaşırların başına bir şey gelmeyecek."

Linda eğilip Pete'in şakağına bir öpücük kondurdu. "Sen ne kadar da hamarat bir arıymışsın öyle?"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Pete. Bu sırada avucundaki kabarcık görünmesin diye sağ elini kapattı.

İlk zarf aradan bir hafta bile geçmeden, karın sağanak halinde yağdığı bir perşembe günü geldi. Zarfın üstündeki adreste Bay Thomas Saubers, 23 Sycamore Caddesi yazıyordu, sağ üst köşesine Yılın Kaplanı temalı kırk dört sentlik bir pul yapıştırılmıştı

ve sol üst köşede iade adresi yoktu. Tom –gün ortasında Saubers Ailesi'nin evde olan tek üyesi– zarfı açarken, yine bir tür ödeme emri veya gecikme ihbarı benzeri bir şeyle karşılaşmayı bekliyordu. Son günlerde bunlardan o kadar çok sık gelmeye başlamıştı ki... Ama bu ne ödeme emri ne de gecikme ihbarıydı.

Zarfta para vardı.

Tom elinden düşüp ayaklarının etrafında dalgalanan diğer postaların –satın almaya güçleri yetmeyecek pahalı şeylerle dolu kataloglar ve EV SAKİNLERİNE hitaben gönderilmiş reklam broşürleri– farkında bile değildi. Alçak ve nerdeyse gürlercesine bir sesle, "Vay canına, bu da ne be?" dedi.

Linda eve geldiğinde para hâlâ mutfak masasının ortasında duruyordu. Tom çenesini ellerinin üstüne dayamış, ufak para yığının önünde otururken, savaş planını değerlendiren bir general havasındaydı.

Linda, "Bu nedir?" diye sordu.

"Beş yüz dolar." Tom paraya bakmaya devam etti – sekiz tane ellilik ve beş tane yirmilik banknot... "Postayla geldi."

"Kimden?"

"Bilmiyorum."

Linda çantasını yere bırakıp masaya yaklaştı ve para destesini eline aldı. Parayı saydı, sonra büyümüş gözlerle Tom'a baktı. "Tanrım, Tommy! Mektupta ne diyordu?"

"Mektup filan yoktu. Sadece para..."

"Ama kim..."

"Bilmiyorum Lin. Ama bildiğim bir şey var."

"Nedir?"

"Bu parayı kullanabiliriz."

Durumu ona da anlattıklarında, "Ha siktir!" dedi Pete. Okulun spor salonunda yapılan voleybol maçı için geç saate kadar okulda kalmış ve nerdeyse akşam yemeği saatine kadar eve gelmemişti.

Dikkati dağılan Linda, "Terbiyesizleşme!" dedi. Para hâlâ mutfak masasının üstünde duruyordu.

"Ne kadar?" Babası cevap verdikten sonra bu kez, "Kim göndermiş?" diye sordu.

Tom, "Bu iyi bir soru," dedi. "Şimdi durumumuzu gerçekten değiştirebilecek milyon dolarlık soruyla karşı karşıyayız." Pete babasının uzun zamandır ilk kez espri yaptığını duyuyordu.

Tina yanlarına geldi. "Babamın bir iyilik meleği var; ben öyle düşünüyorum. Baba, anne bakın! Tırnaklarıma bakın! Ellen'ın parlak ojesi varmış, bana da verdi."

Tom, "Benim küçük balkabağım, çok yakışmış sana," dedi.

Önce bir espri, ardından bir iltifat... Bu ikisi bile Pete'i doğru bir şey yaptığı konusunda ikna etmeye yetmişti. *Kesinlikle* doğru bir şey... Parayı geri gönderemezlerdi, değil mi? İade adresi olmadan bu mümkün değildi. Zaten babası Tina'ya en son ne zaman "benim küçük balkabağım" diye hitap etmişti ki?

Linda oğluna delici bir bakış fırlattı. "Senin bu işle hiçbir ilgin yok, değil mi?"

"I ıh, ama birazını alabilir miyim?"

Linda, "Gerçekleşmeyecek hayaller kurma sakın!" diyerek, elleri kalçasında, kocasına döndü. "Tom, belli ki birileri bir hata yapmış."

Tom bir an bu sözleri düşündü; konuşmaya başladığında car-car etmedi, oldukça sakin bir ses tonuyla konuştu. "Bu pek de olası görünmüyor." Zarfı ona doğru itip parmağıyla ad ve adresin üstüne vurdu.

"Evet, ama..."

"Aması maması yok, Lin. Gaz şirketine borcumuz var, onlara ödeme yapmadan önce de MasterCard borcunu kapatmalıyız. Yoksa kartını elinden alacaklar."

"Evet, ama..."

"Kredi kartını kaybedersen, kredi notun da düşer." Hâlâ car-car etmiyorlardı. Sakin, makul ve ikna ediciydiler. Pete'in gözünde babası, sanki yüksek ateşten muzdaripmiş de sonunda ateşi düşmüş gibiydi. Tom gülümsüyordu hatta. Gülümsüyordu ve Linda'nın eline dokunuyordu. "Kredi notun şu anda sahip olduğumuz tek şey; o yüzden onu korumalıyız. Ayrıca Tina haklı olabilir. Belki de benim bir iyilik meleğim vardır."

Pete, hayır, diye geçirdi içinden. Senin iyiliksever bir *oğlun* var.

Tina, "Ah, durun!" dedi. "Paranın aslında nerden geldiğini biliyorum ben."

Hepsi ona doğru döndü. Pete birden her yanını ateş bastığını hissetti. Ama Tina bunu bilemezdi, değil mi? Yani *nasıl* bilebilirdi ki? Tabii gömülü hazine hakkında söylediği o aptalca sözler olmasa...

Linda, "Nerden tatlım?" diye sordu.

"Şu Acil Durum Fonu şeyinden... Orada daha çok para birikmiştir, şimdi de parayı dağıtıyorlardır."

Pete dudaklarının arasından sessizce verdiği nefesini bir süreden beri tutmakta olduğunu yeni fark etti.

Tom başını okşadı kızının. "Onlar nakit göndermezler balkabağım. Onlar, imzalanacak bir sürü formla birlikte çek göndererirler."

Pete ocağın başına gitti. "Ben biraz daha kakao yapıyorum. İsteyen var mı?"

Anlaşıldı ki hepsi de istiyordu.

Zarflar gelmeye devam ediyordu.

Posta ücreti artıyor, ama içindeki miktar hiç değişmiyordu. Yıllık aşağı yukarı altı bin dolarlık fazladan bir paraydı bu. Çok büyük bir miktar değildi, ama vergisizdi ve Saubers ailesini borç batağına saplanmaktan kurtarmaya yetiyordu.

Çocuklara paradan söz etmeleri yasaklanmıştı.

Linda bir akşam Tom'a, "Tina bu sırrı kendine saklamayı asla beceremez," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? O aptal arkadaşına söyler, Ellen Briggs de haberi tanıdığı herkese yayar."

Ama Tina sırrı sakladı; bunun bir nedeni, idolü olarak gördüğü ağabeyinin, ağzındaki baklayı çıkarması halinde onu odasına bir daha asla almayacağını söylemesi, ama daha çok da car-carları hâlâ unutmamış olmasıydı.

Pete, para dolu zarfları, dolabındaki gevşemiş süpürgeliğin arkasında, örümcek ağlarıyla süslü boşluğa saklamıştı. Yaklaşık dört haftada bir içinden beş yüz dolar alıyor ve okulun İş İdaresi

sınıfındaki bir bilgisayarda hazırladığı, üzerinde evin adresinin yazılı olduğu birkaç düzine zarftan biriyle birlikte sırt çantasına koyuyordu. Zarfları, okulda yapılan bir maçın ardından, odanın boş olduğu ikindi saatlerine denk gelen bir saatte hazırlamıştı.

"Bay Thomas Saubers, 23 Sycamore Caddesi" adresi yazılı zarfları yolunun üzerindeki birçok farklı posta kutusundan gönderiyor, aileye bağış yaparak destek olma işini, kaşarlanmış bir suçlu ustalığıyla sürdürüyordu. Diğer yandan çevirdiği dolapları annesi keşfedecek diye ödü kopuyor, bu durumda onun parayı almaya (muhtemelen şiddetle) karşı çıkacağından ve işlerin eski haline döneceğinden korkuyordu. Durumları şimdi harika sayılmazdı, arada bir de olsa hâlâ car-carlar yaşanıyordu, ama aile hayatının, televizyondaki o eski komedi programı *Nick at Nite* haricinde kusursuz olduğu bir yer yoktu zaten.

Nick at Nite'ı, Cartoon Network'ü, MTV'yi ve diğer kanalları seyredebiliyorlardı artık; çünkü bayanlar baylar, kablolu televizyon *geri dönmüştü*.

Mayısta bir başka güzel şey daha oldu: Babası yeni bir emlak şirketinde, "satış öncesi araştırmacısı" adı verilen bir görevle yarı zamanlı olarak çalışmaya başladı. Pete bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama umurunda da değildi. Babası bu işi telefonu ve evdeki bilgisayarıyla yürütebiliyordu; eve çok fazla para girmiyordu belki, ama önemli olan babasının çalışıyor olmasıydı.

Paranın gelmeye başlamasından sonraki aylarda iki önemli olay daha gerçekleşti. Babasının bacakları daha iyiye gitmeye başlamıştı. 2010 Haziran'ında (Belediye Merkezi Katliamı adı verilen olayın failinin sonunda yakalanmasıyla birlikte), Tom arada bir de olsa koltuk değnekleri olmadan yürümeye ve o pembe hapları azaltmaya başladı. Kayda değer diğer olayı açıklamak ise daha zordu, ama Pete bu gerçeğin farkındaydı. Tina da... Babası ve annesi kendilerini *kutsanmış* hissediyorlar, tartıştıkları zamanlarda yüzlerinde, başlarına konan esrarengiz talih kuşunun tüylerini yoluyorlarmışçasına, öfkenin yanı sıra suçlu bir ifade de oluyordu. Bu tür durumlarda işler daha da boka sarmadan genellikle durup başka şeylerden söz etmeye başlıyorlardı. Çoğunlukla pa-

radan ve parayı kimin gönderiyor olabileceğinden konuşuyorlar, ama konuşma hiçbir yere varamıyordu ve bu iyi bir şeydi.

Pete, "Yakalanmayacağım," dedi kendi kendine. "Yakalanmamalıyım ve yakalanmayacağım."

O yıl ağustos ayında bir gün, babası ve annesi Tina ve Ellen'ı Mutlu Vadi Çiftliği adında bir evcil hayvan çiftliğine götürdüler. Bu, Pete'in sabırla beklediği fırsattı; ev boşalır boşalmaz elinde iki çantayla derenin yolunu tuttu.

Etrafta kimselerin dolanmadığına emin olduktan sonra, toprak seti kazıp bavulu bir kez daha dışarıya çıkardı ve içindeki defterleri çantaya doldurdu. Bavulu tekrar toprağa gömdükten sonra ganimetleriyle birlikte eve döndü. Üst kattaki salona çıkıp merdiveni indirdi ve çantaları tavan arasına taşıdı. Burası kışları soğuk, yazları da boğucu sıcak olan küçük ve alçak tavanlı bir mekândı. Aile burayı nadiren kullanırdı, fazla eşyalar hâlâ garajda muhafaza ediliyordu. Tavan arasında kalmış birkaç hatıra muhtemelen 23 Sycamore'un önceki sahiplerinden birinden kalmaydı. Bir tekerleğinin üstüne yan yatmış bir bebek arabası, abajurunda tropikal kuşlar olan ayaklı bir lamba, bağlanıp balya haline getirilmiş *Redhook* ve *Good Housekeeping* dergileri ve iğrenç kokulu bir yığın küflü battaniye vardı burada.

Pete defterleri en uzak köşeye yığıp üstlerini battaniyeyle örttü, ama önce yığından rastgele bir defter aldı ve tavan arasının yukarıdan sarkan iki çıplak ampulünün altına oturup defteri açtı. Elyazısıyla yazılmıştı, oldukça küçüktü, ama özenliydi ve okuması kolaydı. Hiçbir kelimenin üstü çizilmemiş, karalanmamıştı; Pete bunu dikkate değer buldu. Defterin ilk sayfasına bakıyor olmasına rağmen, üst kısımda daire içine alınmış 482 rakamı, defterin diğerlerinden birinin değil, yarım düzine diğer defterin devamı olduğunu düşündürdü ona. En az yarım düzine defterin...

27. Bölüm

Drover'ın arka odası yıllar önceki halinden farksızdı; eski bira kokusu, ağıl kokusuyla ve Nebraska'nın bu bölümünün yarısını kaplayan taşımacılık depolarından gelen keskin dizel kokusuyla karışmıştı. Stew Logan da aynı görünüyordu. Aynı beyaz önlüğü, boya olduğu şüphesi uyandıran o siyah saçlarıyla hiç değişmemişti; pembe boynundan sarkan papağan desenli kravatı bile aynıydı.

"Vay canına, Jimmy Gold; bir yaşıma daha girdim," derken, birbirimizin pek umurunda olmayız, ama öyleymiş gibi yapalım, diyen, o nefret edilesi gülümsemesini takındı yine. "Bana borcunu ödemeye geldin galiba?"

Jimmy, "Evet," dedi ve elini silahının durduğu arka cebine götürdü. Silah elinin altında küçük ve iş bitirici görünüyor – doğru ve cesaretli kullanılması halinde– tüm borçları kapatmaya muktedirmiş gibi hissettiriyordu.

"O zaman içeriye gel," dedi Logan. "Bir içki iç. Tozlanmış görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi. "Bir içki gayet iyi gider, bir de

Sokaktan bir korna sesi duyuldu. Pete ayağa fırladı, sanki bir şey okumuyor da mastürbasyon yapıyormuş gibi suçlu bir ifadeyle çevresine bakındı. Ya o ahmak Ellen'ı araba tutmuş filan da erken dönmeye karar vermişlerse? Ya onu defterlerle birlikte bu tavan arasında bulurlarsa? Her şey yerle bir olurdu.

Okuduğu defteri eski battaniyelerden birinin altına sokuşturdu (üfff, iğrenç kokuyordu battaniye), çantalara şöyle bir baktı ve oradan çıkmak için sürünerek ilerledi. Çantalarla şimdi ilgilenecek zamanı yoktu. Merdivenden aşağıya inerken, havanın birden boğucu ağustos sıcağından normal seviyelere inmesi titremesine neden oldu. Toparlayıp yukarıya doğru ittirdiği merdivenin, paslı yayları üstüne kapanırken çıkardığı gıcırtı ve gürültüyle irkildi.

Yatak odasına gidip pencereden araba yoluna baktı.

Kimse yoktu. Yanlış alarmdı.

Tanrı'ya şükürler olsun!

Tavan arasına geri dönerek çantaları aldı, onları alt kattaki dolaba yerleştirdikten sonra duş aldı (banyo sonrası küveti temizlemeyi yine unutmadı), temiz giysiler giyip yatağına uzandı.

Bu bir roman, diye düşündü. O kadar çok sayfayla bu bir roman olmalı. Ayrıca bir romandan fazlası da olabilir, çünkü hiçbir roman o kadar defteri dolduracak uzunlukta olamaz. İncil bile o kadar defteri doldurmaz.

Ayrıca... ilginçti de. O defterleri tek tek karıştırıp romanın hangi defterden başladığını arayıp bulacak olması gözünü korkutmuyordu; tabii roman gerçekten iyiyse... Çünkü bir romanın iyi olup olmadığını tek sayfadan anlayamazdınız, değil mi?

Pete gözlerini kapatıp uykuya sürüklenmesine izin verdi. Genellikle gün içinde uyuyan biri değildi, ama sabah oldukça hareketli geçmişti, ev boş ve sessizdi; sonuçta kendini bırakmaya karar verdi. Neden olmasın? Her şey yolundaydı, en azından şimdilik... Ve bu onun sayesinde olmuştu. Biraz kestirmeyi hak ediyordu.

Ama o isim; Jimmy Gold...

Pete o ismi daha önce duyduğuna yemin edebilirdi. Derste olabilir miydi? Bayan Swidrowski okudukları kitapların yazarlarından birinin geçmişi hakkında bilgi vermiş olabilir miydi? Belki. Kadın böyle şeyler yapmaktan hoşlanırdı.

Pete, "Belki daha sonra Google'dan araştırırım," diye düşündü. "Bunu yapabilirim. Bunu..."

Uykuya daldı.

1978

Morris zonklayan başını indirmiş, ellerini bacaklarının arasında sarkıtarak çelik bir ranzanın üstünde oturuyor; sidik, kusmuk ve dezenfektanın zehirli atmosferini soluyordu. Midesi, içini apış arasından gırtlağına kadar dolduracak kadar büyümüş görünen bir kurşun toptu. Gözleri göz çukurları içinde nabız gibi titriyordu, ağzında çöp tadı vardı. Bağırsakları ağrıyor, yüzü acıyordu, sinüsleri dolmuştu. Bir yerlerden birinin boğuk ve çaresiz bir sesle, "Beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım *vaaar*, beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım *vaaar*, beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım *vaaar*," diyerek şarkı söylediği duyuldu.

Başka birisi, "Kes sesini!" diye bağırdı. "Asıl sen beni delirtiyorsun, pislik!"

Bir duraklama. Ardından:

"Beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım *vaaar*!"

Morris'in karnındaki kurşun eridi ve çağıldadı. Ranzadan atlayıp dizlerinin üstüne düştü (bu, başında yeni bir ağrının daha ortaya çıkmasına neden oldu) ve açık ağzını çelik klozetin üstüne getirdi. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra midesinde sıkışmış kalmış her şeyi, iki büyük su şişesi dolusu sarı diş macununa benzer bir sıvı olarak birden dışarıya boşalttı. Başındaki ağrının bir an için o kadar şiddetlendiğini hissetti ki, öylecene infilak edeceğini düşündü ve bir an için öyle olmasını umdu. O acıya son verecek her şeye razıydı.

Ama ölmek yerine bir kez daha kustu. Bu kez iki büyük su şişesini değil de bir küçük su şişesini dolduracak kadar çıkardı, ama bu kez de içinin fena halde yandığını hissetti. Bir sonrakiyse kuru bir kusmuktu. Hayır, hayır, o kadar da kuru sayılmazdı; ağzından örümcek ağını andırır biçimde ve kalın bir ip kıvamında balgam sarkıyor, ileri geri sallanıyordu. Hemen temizlenmesi gerekiyordu.

"Birisi *hislenmiş* ya!" diye bağırdı bir ses.

Espri bağrışlar, kahkahalar şeklinde karşılık buldu. Morris'e sanki bir hayvanat bahçesinde kafese kilitlenmiş gibi geldi; öyle de olmalıydı, ama burası kafeslerin ardında insanların kilit altında tutulduğu bir yerdi. Giydiği turuncu tulum da bunun kanıtıydı.

Nasıl düşmüştü buraya?

Altını üstüne getirdiği Sugar Heights'taki eve girdiğini ne kadar hatırlıyorsa, bunu da o kadar hatırlıyordu. Hatırlayabildiği, Sycamore Caddesi'ndeki kendi eviydi. Ve tabii bir de bavul... Bavulu gömdüğünü de hatırlıyordu. Cebinde iki yüz dolar para vardı; John Rothstein'ın parasıydı bu. Başı ağrıdığı ve kendini yalnız hissettiği için birkaç şişe bira almaya Zoney's'e gitmişti. Oradaki tezgâhtarla laflamıştı, bundan oldukça emindi, ama neler konuştuklarını pek hatırlamıyordu. Beyzboldan mı? Muhtemelen hayır. Başında Groundhogs şapkası vardı, ama sonrasından emin olamıyordu. Sonrası, neredeyse tam bir karanlıktı. Emin olabildiği tek şey, bir şeylerin korkunç bir biçimde ters gitmiş olmasıydı. Üzerinizde turuncu tulumla uyandığınızda böyle bir çıkarım yapmak kolaydı.

Ranzaya kadar sürünüp ayağa kalktı, yatağa oturduktan sonra dizlerini göğsüne çekip ellerini etrafında kenetledi. Hücre soğuktu; titremeye başladı.

Tezgâhtara en sevdiği barın hangisi olduğunu sormuş olmalıyım. Otobüse binip gidebileceğim bir bar... Ve sonuçta oraya gittim, değil mi? Oraya gittim ve sarhoş oldum. Başıma neler geldiğine dair en küçük bir fikrim olmamasına rağmen bunu biliyorum. Yani biraz içmekle kalmadığımı, ayağa kalktığımı ve sonra bok gibi sarhoş olmuş halde yüzüstü yere devrildiğimi de...

Ah, evet, şüphesiz ki her şeye rağmen bunları biliyordu. Bu da çok kötüydü tabii, ama sonrasında yaşanan çılgınlığı hatırlamıyordu, ki bu daha da kötüydü. Üçüncü kadehten sonra (bazen ikinci kadeh de yeterdi) karanlık bir deliğe yuvarlanmış, baş ağrısı çekmiş, ama ayık halde uyanana dek o karanlıktan çıkamamıştı. Buna "kendinden geçercesine içmek" diyorlardı. Ve o kendinden geçme anlarında, nerdeyse her defasında uyanır ve bir cümbüşün ortasında bulurdu kendini. Riverview Gençlik Islahevi'ni de bu şekilde boylamıştı; buraya da bu şekilde geldiğine hiç şüphe yoktu. *Burası* her neresiyse...

Cümbüş.

Kahrolası bir cümbüş...

Morris bunun ev hırsızlığı değil, eski moda bir bar kavgası olmasını umdu. Sugar Heights'taki macerasının bir tekrarı olmamasını... Çünkü gençlik yıllarını geride bırakalı uzun bir süre olmuştu ve bu kez ıslahevine tıkılmazdı. Hayır efendim, kesinlikle böyle olmazdı. Yine de bir suç işlemişse cezasını çekecekti tabii. Bu suç, Amerikalı dâhi bir yazarın cinayetiyle ilgisi olmadığı sürece sorun yoktu. "Lütfen, öyle olmasın Tanrım!" diye geçirdi içinden. Öyle olduğu takdirde, uzun bir süre özgürce nefes alamayacaktı. Belki de hiçbir zaman. Çünkü olay sadece Rothstein değildi, değil mi? Ve işte o an bir hatıra canlandı kafasında: Curtis Rogers, New Hampshire'da ölüm cezasının olup olmadığını sormuştu ona.

Morris titreyerek ranzaya uzanıp düşündü. Burada bulunmasının sebebi bu olamazdı. *Olamazdı.*

Olabilir miydi yoksa?

Bunun mümkün olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Nedeni de, polisin mola yerindeki ölü adamla arasında bir bağlantı kurmuş olabileceği değildi sadece. Morris kendisini bir yerlerde bir bar ya da bir striptiz kulübünde görebiliyordu. Kendi kendini Amerikan edebiyatı uzmanı ilan etmiş, üniversiteden terk Morris Bellamy'yi, viski kadehlerini ardı ardına devirir ve beden dışı bir tecrübe yaşarken canlandırabiliyordu hayalinde. Birisi Amerikalı *dâhi*, büyük yazar John Rothstein'ın cinayeti hakkında konuşmaya başlamışken, Morris Bellamy –o sırada iyice sarhoş olmuş ve

genellikle kafesinde kilitli tuttuğu o öfkesi kabarmış, sarı gözlü kapkara canavar iyice azmışken– mikrofona dönmüş ve "Ben kafasını havaya uçururken pek de dâhi gibi bir havası yoktu!" derken görebiliyordu kendini.

"Böyle bir şey *asla* yapmam," diye fısıldadı. Başı hiç olmadığı kadar ağrıyordu, yüzünün sol tarafında da tuhaf bir şey vardı. Yanıyordu o şey. "Asla yapmam."

İyi de bunu nasıl bilecekti? İçtiği her gün, Her An Her Şey Olabilir Günü'ydü. Kapkara canavar ortaya çıkardı o zaman. Delikanlıyken o canavar Sugar Heights'taki o evi yakıp yıkmış, her şeyi lime lime etmiş, polisler sessiz alarma karşılık verdiklerinde, Morris onlara karşı koymuş ve içlerinden birinin copuyla şiddetli bir darbeye maruz kalıp bayılana dek mücadele etmişti. Sonra üstünü aradıklarında, ceplerinde, çoğu sahte ama bir kısmı da ev sahibesinin kasasının dışında kalmış çok sayıda olağanüstü değerli mücevher bulmuşlardı. Nasılsın, haydi bakalım, şimdi şefkatli genç kıçlarımızın deliklerini genişleteceğimiz ve heyecan verici yeni arkadaşlar edineceğimiz ıslahevine gidiyoruz, faslı gelmişti arkasından.

"Böylesine boktan bir duruma düşmüş kişi, pekâlâ sarhoş olmuş ve 'Jimmy Gold'un yaratıcısını öldürdüm!' diye önüne çıkana böbürlenmiş olabilir, bunu sen de biliyorsun," diye düşündü Morris.

Gerçi polislerden de kaynaklanıyor olabilirdi bu durum. Polis, kimliğini tespit etmişse, bulunması için bir bülten çıkarmış olabilirdi. Bu, hiç de uzak bir olasılık gibi görünmedi gözüne.

"Beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım *vaaar!*"

"Kes sesini be!" Bu kez Morris'ti; bağırmaya çalışmış, ama ağzından kusmuk yüzünden pıhtılaşmış, kargayı andıran bir sesten başka bir şey çıkmamıştı. Ah, başı feci halde ağrıyordu. Yüzü de... Elini sol yanağına götürdü ve avucunun içindeki pul pul olmuş kurumuş kana aptal aptal baktı. Yanağına bir kez daha dokununca birkaç sıyrık fark etti; en az üç tane vardı. Tırnakla açılmış derin sıyrıklardı bunlar. Evet çocuklar, bu bize ne anlatıyor? Eh, genellikle –tabii her kuralın bir istisnası vardı, o ayrı– bir erkeğin kadını yumruklayıp, kadının da onu tırmaladığını, değil

mi? Kadınlar bu işi tırnaklarıyla yapardı, çünkü onların genellikle tırmalamaya elverişli uzun tırnakları olurdu.

"Yoksa bir tür dalaşma halindeyken o kadınlardan birine vurmaya çalıştım, o da kendini tırnaklarıyla mı savundu?"

Morris hatırlamaya çalışsa da başaramadı. Yağmuru, yağmurluğu ve ağaç köklerinin üzerinde ışıldayan el fenerini hatırlıyordu. Kazmayı hatırlıyordu. Hızlı ve yüksek sesli müzik dinlemek istediğini, Zoney's Market'teki tezgâhtarla lafladığını da *hayal meyal* hatırlıyordu. Peki, sonrasında ne olmuştu? Tam bir karanlıktı.

Belki de araba yüzünden, diye düşündü. Kahrolası o Biscayne yüzünden... Belki birisi o arabayı, Route 92 üzerindeki mola yerinden ön kısmı kan içinde çıkarken görmüştü. Veya belki de ben torpido gözünde, üstünde adım yazan bir şey unuttum.

Ama bu pek de olası görünmüyordu. Freddy, Chevy'yi, parası üçünün katkısıyla oluşan havuzdan karşılanmak üzere, Lynn'deki bir meyhanede, yarı sarhoş bir bar orospusundan satın almıştı. Kadın, arabayı, *Haberci*'de Jimmy Gold'un en iyi arkadaşı olan Harold Fineman'la aynı adı taşıyan birine devretmiş, bu tür bir işlem yapılırken gözlerden uzak olması gerektiğini bilen Morris Bellamy'yi hiç görmemişti. Dahası, Morris arabayı alışveriş merkezinin otoparkında bırakırken, ön cama LÜTFEN BENİ ÇALIN yazısı asmadığı kalmıştı. Hayır, Biscayne şimdi Lowtown'da veya gölün yakınlarında bir yerde, dingillerine kadar soyulmuş halde boş bir arsada duruyor olmalıydı.

Peki, nasıl oldu da kendimi burada buldum? Kadının biri tırnaklarıyla yüzümü kazıdıysa, ona yumruk filan mı atmaya çalıştım? Ya da çenesini mi kırdım?

Bu düşünce, karanlık perdelerin ardında hafif bir zilin çalmasına önayak oldu. Olay düşündüğü gibiyse, muhtemelen saldırıyla suçlanacak ve bu yüzden pencerelerinde tel kafesler olan büyük, yeşil bir otobüsle Waynesville'e gönderilecekti. Waynesville kötü olurdu, ama mecbur kaldığı takdirde saldırı suçundan birkaç yıl yatabilirdi. Saldırıyla cinayet bir değildi.

Lütfen Rothstein olmasın, diye geçirdi içinden. Hepsi de güvenli biçimde saklanmış, beni bekleyen, okumam gereken bir

sürü şey var. İşin güzel tarafı da, bu süre içinde hayatımı sürdürecek kadar, işaretlenmemiş yirmilik ve ellilik banknotlardan oluşan yirmi bin dolardan fazla paramın olması. Mütevazı bir hayat yaşarsam bu para beni uzunca bir süre idare eder. O yüzden lütfen, ama lütfen cinayet olmasın!

"Beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım *vaaar!*"

Birisi, "Koduğumun çocuğu; bir kez daha sesini duyarsam, kız deliğini ağzından dışarıya çıkaracağım!" diye bağırdı.

Morris gözlerini kapattı.

Öğle saatlerinde kendini daha iyi hissetmeye başlasa da, öğle yemeği olarak verilen ve kanlı bir sosa benzeyen şeyi –içinde şehriye tanelerinin yüzdüğü, hayvan yemi kıvamındaki lapayı– yemeyi reddetti. Sonra, saat iki sularında hücreler arasındaki koridorda dört gardiyan belirdi. Elinde klipsli kâğıt altlığı olanı bağırarak birtakım isimler söyledi.

"Bellamy! Holloway! McGiver! Riley! Roosevelt! Titgarden! Öne çıkın!"

Morris'in yanındaki hücrede yatan siyah, irikıyım bir adam, "*Teagarden* olacak, efendim," dedi.

"İsterse John Q. Anasını Beceren olsun, umurumda değil. Mahkemenin atadığı avukatla görüşmek istiyorsanız öne çıkın. Çıkmazsanız, orada oturup uzun bir süre daha beklersiniz."

Yarım düzine tutuklu öne çıktı. Bunlar son kalanlardı, en azından bu koridorda... Dün gece getirilen diğerleri (neyse ki aralarında John Mellencamp'i katleden adam da vardı) ya serbest kalmış ya da sabahki suçlama duruşması için mahkemeye götürülmüştü. Onlar daha ufak balıklardı. Morris öğleden sonraki duruşmalara çıkacak olanların çok daha ciddi şeylerle suçlandığını biliyordu. Sugar Heights'taki o küçük macerasında, duruşması öğleden sonra yapılmıştı. Yargıç, o amcık Bukowski'ydi.

Morris, hücresinin kapısı açılırken, inanmadığı Tanrı'ya dua ediyordu. "Saldırı olsun Tanrım, tamam mı? Ama asla cinayet değil. Polisler New Hampshire'da ya da New York dışındaki o mola yerinde yaşananlar hakkında lütfen bir şey bilmiyor olsunlar, tamam mı? Tanrım, bu sana uyar mı?"

Elinde klipsli kâğıt altlığı olan gardiyan, "Öne çıkın çocuklar," dedi. "Öne çıkıp yüzünüzü bana dönün. Önünüzdeki dürüst Amerikalıdan bir kol mesafesi uzaklıkta durun. Eşek şakası yapmak, sağa sola el atmak yok. Başımıza dert açmazsanız, biz de iyiliğinizi karşılıksız bırakmayız."

Küçük bir sığır sürüsünü içine alacak kadar geniş bir asansörle aşağıya indiler, bir başka koridorda ilerleyip –neden sandalet ve cebi olmayan tulum giydiklerini Tanrı biliyordu– metal bir dedektörden geçtiler. Bunun ötesinde, kütüphanelerdeki tek kişilik çalışma yerlerine benzer, birbirinden duvarla ayrılmış sekiz bölmenin bulunduğu bir ziyaretçi odası vardı. Elinde klipsli kâğıt altlığı olan gardiyan Morris'i 3 numaralı bölmeye yönlendirdi. Morris iskemleye oturup yüzünü, çok sık kirlenen ama pek nadir temizlenen plastik camın ardındaki, mahkemece tayin edilmiş avukata döndü. Özgürlüğün tarafındaki adam, kötü bir saç kesimi olan ve kepek sorunu yaşayan tipik bir geri zekâlıydı. Burun deliklerinden birinin altında bir uçuk vardı, kucağındaysa üstü çizik dolu bir el çantası. En fazla on dokuz yaşındaymış gibi görünüyordu.

İşte bana da böylesi düşer, diye düşündü Morris. Ah, Tanrım, işte bana da böylesi düşer...

Avukat, Morris'in bölmesinde duvardaki telefonu işaret etti ve çantasını açtı. Çantadan bir düzine kâğıtla, tam da beklenildiği gibi sarı bir bloknot çıkardı. Bunları önündeki rafa yerleştirdikten sonra çantasını yere bırakıp kendi telefonuna uzandı. Bir ergenin tereddütlü tiz sesiyle değil de, mor bir çaputa benzeyen kravatının arkasına gizlenmiş boğuk ve kalın bir sesle konuştu.

"Tam anlamıyla boka batmışsınız, Bay..." sarı bloknotunun üstünde duran kâğıda baktı, "...Bellamy. Eyalet cezaevinde uzunca bir süre kalmaya hazır olsanız iyi edersiniz, diye düşünüyorum. Tabii değiş tokuş edeceğiniz bir şeyiniz yoksa."

Morris düşündü. Avukat defterleri değiş tokuş etmekten söz ediyordu.

Soğuğun, kötücül güçler misali kolundan başlayıp bütün vücuduna yayılmaya başladığını hissetti. Onu Rothstein cinayeti için tutuklamışlarsa, Curtis ve Freddy'nin ölümleri için de sorumlu tutarlardı. Bu da şartlı tahliyenin söz konusu olmadığı, ömür boyu hapis cezası alacağı anlamına geliyordu. O bavulu bir daha asla geri alamayacak, Jimmy Gold'un nihai kaderini asla öğrenemeyecekti.

Avukat sanki bir köpeğe hitap ediyormuş gibi, "Konuş!" dedi.

"Sen de bana kiminle konuştuğumu söyle."

"Elmer Cafferty, geçici olarak hizmetinizdeyim. Duruşmanız..." saatine baktı; takım elbisesinden de ucuz bir Timex'ti bu, "... yarım saat içinde başlıyor. Yargıç Bukowski çok dakiktir."

Morris'in başına, içkiyle hiçbir ilgisi olmayan bir ağrı saplandı. "Hayır! O kadın olamaz! Olamaz! O orospu yine başıma dert açacak benim!"

Cafferty gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Büyük Bukowski'yle daha önceden tanışıklığınız var."

Morris, "Dosyana bak," dedi, duygusuz bir sesle. Gerçi o bilgi orada yazmıyor olabilirdi. Sugar Heights'taki o olay, Andy'ye de söylediği gibi, kapanan eski dosyada kalmıştı herhalde.

Kahrolası Andy Halliday. Bu, benden çok onun suçu...

"Homo."

Cafferty'nin kaşları çatıldı. "*Ne* dedin sen?"

"Hiçbir şey. Devam et."

"Benim dosyamda sadece dün akşamki tutuklama raporu var. İyi haber, mahkemeye çıktığında, kaderinin bir başka yargıcın elinde olacak olması. Daha da iyi bir haber, en azından benim için, o noktada seni bir başkasının temsil etmeye başlayacağı. Karımla birlikte Denver'a taşınıyoruz ve siz Bay Bellamy, benim için sadece bir hatıra olarak kalacaksınız."

Morris için Denver ya da cehennem, hiç fark etmezdi. "Bana neyle suçlandığımı söyle."

"Hatırlamıyor musun?"

"Kendimden geçmiştim."

"Demek öyle."

"Gerçekten öyle," dedi Morris.

Belki o defterleri değiş tokuş edebilirdi; gerçi bunun düşüncesi bile canını yakmayı yetiyordu, o da ayrı... Ama bunu teklif etse bile –ya da Cafferty'den böyle bir teklif gelse bile– bir savcı o defterlerde yazan şeyin önemini kavrayabilecek miydi? Bu pek de olası gibi görünmüyordu. Avukatlar bilim insanları değillerdi. Bir savcının önemli bir edebi yapıtla ilgili düşüncesi, muhtemelen Erle Stanley Gardner seviyesinde kalırdı. O defterler –onca güzelim Moleskine– eyaletin yasal temsilcisinin gözünde bir önem taşısa bile, onları teslim etmekle Morris'in eline ne geçecekti? Üç yerine bir kez ömür boyu hapis mi? Yaşasın!

Ne olursa olsun, o defterleri teslim edemem. Böyle bir şey yapmayacağım!

Andy Halliday, English Leather parfümü kullanan bir homo olabilirdi, ama Morris'i neyin harekete geçirdiği konusunda haklıydı. Curtis ve Freddy o işe para için girmişlerdi; Morris o ikisini, moruğun yüz bin dolara yakın bir para istiflediği konusunda ikna ettiğinde ona inanmışlardı. Peki, ya Rothstein'ın defterleri? O iki dallamanın gözünde Rothstein'ın 1960'dan beri yaptığı çalışmaların değeri, kayıp bir altın madeni misali, tam anlamıyla belirsizdi. O defterlerde yazanları umursayan Morris'ti. Olaylar farklı gelişseydi, Curtis ve Freddy'ye, defterler karşılığında paradan kendi payına düşeni vermeyi teklif edecekti; adamların bu teklifin üstüne atlayacağına da emindi. Şimdi bundan vazgeçerse –özellikle de o defterlerin Jimmy Gold efsanesinin devamı olduğu düşünüldüğünde– bunca çabası boşuna gitmiş olurdu.

Cafferty telefonuyla önce plastik camı tıklattı, sonra Morris'e seslendi: "Cafferty'den Bellamy'ye... Cafferty'den Bellamy'ye. Bellamy, cevap ver, Bellamy."

"Pardon. Düşünüyordum da."

"Bunun için biraz geç olmadı mı? Bana kulak vermeye çalış lütfen. Seni üç ayrı suçla itham edecekler. Senin görevin, eğer kabul edersen, suçların üçünü de reddetmek. Daha sonra, mahkemeye gittiğinde, o günkü duruma göre senin için bir avantaj olduğunu düşünürsen, suçu kabullenirsin. Kefaleti düşünme

bile, çünkü Bukowski'nin espri anlayışı sıfırdır; dahası kahkahası Hazel Cadısı'nı andırır."

Morris düşündü. Bu, en kötü korkusunun gerçeğe dönüştüğü bir davaydı. Rothstein, Dow ve Rogers... Üç ayrı cinayetten suçlanacaktı.

"Bay Bellamy? Zamanımız daralıyor, sabrım da tükenmek üzere."

Telefon kulağından düşüyordu ki Morris son bir çabayla tutmayı başardı. Şu anda hiçbir şeyin önemi yoktu, dürüst Richie Cunningham yüzlü avukat ve onun orta yaşlılara özgü o garip, kalın sesi kulaklarına kelimeler yağdırmaya devam ediyordu; bir noktadan sonra bu kelimeler bir anlam ifade etmeye başladı.

"Bay Bellamy, suçları en hafifinden en ağırına kadar birer birer sıralayacaklar. Birinci suçlama, tutuklanmaya direnmek. Davanın sanık olarak size tebliği gereği suçsuz olduğunuzu ifade edeceksiniz. İkinci suçlama, şiddetli saldırı; sadece kadını değil, sizi kelepçelemeyi başarmadan önce ilk müdahalede bulunan polisi de yumruklamışsınız. Bu suçlamayı da kabullenmeyeceksiniz. Üçüncü suçlama, şiddet kullanarak tecavüz. Suçlamalara daha sonra cinayete teşebbüsü de ekleyebilirler, ama şimdilik sadece tecavüz... Tecavüz başka şekilde adlandırılabilirse tabii... Bu suçlamayı da..."

Morris, "Bir dakika," dedi. Yanağındaki sıyrıklara dokundu. O an hissettiği şey... umuttu. "Ben birine *tecavüz mü etmişim*?"

Cafferty, "Gerçekten de öyle yapmışsın," derken, hayatından memnun gibi görünüyordu. Bu muhtemelen, müvekkilinin sonunda onu dinlemeye başlamış görünmesinden kaynaklanıyordu. "Bayan Cora Ann Hooper'a..." Çantasından başka evraklar çıkarıp okudu. "Olay, kadının garson olarak çalıştığı lokantadan ayrıldıktan hemen sonra olmuş. Kadın Lower Marlborough'daki otobüs durağına gidiyormuş. Dediğine göre onu yakalamış, Shooter's Tavern barının yanındaki ara sokağa sürüklemiş ve müzik dolabını tekmelemeye başlamadan ve oradan kovulmadan önce birkaç saat geçirip birer birer Jack Daniel's kadehlerini devirmişsiniz. Bayan Hooper'ın çantasında pille çalışan Polis Alarm cihazı varmış ve cihazın düğmesine basmayı başarmış.

Yüzünüzü de tırmalamış. Siz de onun burnunu kırmış, yere yatırıp boğmaya ve Johns Hopkins'inizi, onun Sarah Lawrence'ına sokmaya çalışmışsınız. Memur Philip Ellenton sizi zorla kaldırdığında, hâlâ okula kaydolmaya çalışıyormuşsunuz."

"Tecavüz. Ben neden..."

Aptalca bir soruydu bu. Sugar Heights'taki evi yerle bir etmek için neden uzun üç saat harcamış, Aubusson halısının üstüne işemek için neden kısa bir mola vermişti?

Cafferty, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Tecavüz benim hayat tarzıma yabancı bir olgu."

Morris, benimkine de, diye düşündü. Genel olarak yani. Ama ben Jack Daniel's içiyor, cümbüş yapıyordum.

"Bana ne kadar verirler?"

"Savcılık ömür boyu isteyecek. Mahkemede suçu kabullenir ve kendini mahkemenin insafına bırakırsan, yirmi beş yılla kurtulursun."

Morris mahkemede suçunu kabullendi. Yaptığı şeyden dolayı pişman olduğunu söyledi. Suçu alkole attı. Kendini mahkemenin insafına bıraktı.

Ve ömür boyu hapse mahkûm oldu.

2013-2014

Pete Saubers lisede ikinci sınıfa başlarken, bir sonraki adımının ne olacağına çoktan karar vermişti bile: Dindarlığa, arınmışlığm değil edebiyatın daha yakın durduğu yer olan New England'da iyi bir üniversiteye kaydolmak... Pete internetten araştırmaya yapmaya ve broşür toplamaya başladı. Öne çıkan adaylar Emerson ve BC gibi görünüyordu, ama Brown da pek ulaşılamaz değildi. Annesi ve babası ona büyük beklentiler içine girmemesini söyleseler de, Pete buna kulak asmadı. Gençken büyük beklentiler içine girmeyip hırsınızı törpülerseniz, daha sonra büyük ihtimalle çuvallardınız.

Üniversitede asıl dal olarak İngilizceyi seçmekte sorun yoktu. Kendisine bu kadar güvenmesi, kısmen John Rothstein ve onun Jimmy Gold romanlarıyla ilgiliydi; bildiği kadarıyla Pete, serinin son iki kitabını okumuş dünyadaki tek kişiydi ve o romanlar hayatını değiştirmişti.

İkinci sınıftaki İngilizce öğretmeni Howard Ricker da, sınıftaki çocukların çoğunun dalga geçtiği ve giydiği çiçekli, böcekli, barış, aşk temalı gömlekleri ve İspanyol paça pantolonları yüzünden Hippi Ricky adını taktığı bir öğretmen olsa da (Pete'in kız arkadaşı Gloria Moore ise ona Papaz Ricky adını vermişti; çünkü adamın, heyecanlandığı anlarda ellerini başının üstünde sallamak gibi bir alışkanlığı vardı) Pete'in hayatının değişmesine neden olan bir başka unsurdu. Öğrenciler Bay Ricker'a çeşitli adlar

takmış olsalar da, kimse onun derslerini asmazdı. Eğlenceliydi, coşkuluydu ve diğer birçok öğretmenden farklı olarak, "benim genç hanım ve beylerim" diye hitap ettiği çocukları samimi olarak severdi. Öğrenciler onun eski moda giysileri ve tiz kahkahası karşısında gözlerini deviririrlerdi; ama o giysilerin özel bir havası vardı, tiz kahkahası da karşısındakinde kahkaha atma isteği uyandıracak kadar sevimliydi.

İkinci sınıfın ilk İngilizce dersinde Bay Ricker sınıfta tatlı bir meltem gibi eserek çocukları karşılamış ve tahtaya Pete Saubers'ın hiç unutmadığı bir şey yazmıştı.

Bu aptalca!

Howard Ricker, "Hanımlar, beyler, bundan ne anlıyorsunuz?" diye sordu. "Bu söz ne anlama gelebilir?"

Sınıftan çıt çıkmadı.

"O zaman ben size söyleyeyim. Bu, *Beowulf*'tan alıntılar yapmakla başlayıp Raymond Carver'la sonlandırmaya mahkûm olduğumuz dersler dizisi üzerine sizler gibi genç hanım ve beyler tarafından en sık dile getirilen eleştiri sözüdür. Öğretmenler arasındaysa bu derslere bazen ZDK, yani Zafere Dörtnala Koşmak adı verilir."

Bay Ricker neşe içinde tiz bir kahkaha atarken, ellerini aşırı heyecanlanmış birine özgü biçimde omuz hizasında salladı. Çocukların çoğu güldü onun bu haline. Pete de o çocuklardan biriydi.

"Sınıf, Jonathan Swift'in *A Modest Proposal*'ı için bir hükme varıyor ve ne diyor? Bu aptalca bir kitap! Ya da Nathaniel Hawthrone'un *Young Goodman Brown*'ı için? Bu aptalca! Robert Frost'un *Mending Wall*'ı için? Bu bir dereceye kadar aptalca! *Moby Dick*'ten yapılması gereken alıntı için? Bu *olağanüstü* derecede aptalca!"

Sınıfta daha çok kahkaha sesi yükseldi. Hiçbiri *Moby Dick*'i okumamıştı, ama hepsi onun zorlu ve sıkıcı bir kitap olduğunu biliyordu. Bir başka deyişle, aptalca olduğunu...

Bay Ricker bir parmağını havaya kaldırıp dramatik bir tavırla tahtada yazan kelimeleri işaret ederken, "Bazen!" diye bağırdı. "Bazen, benim genç hanım ve beylerim, *eleştiri doğrudur.* İşte burada karşınızda arsızca durmuş, itiraf ediyorum. Benden belli başlı antikalaşmış eserleri öğretmem isteniyor ki, bana kalsa ben öğretmemeyi tercih ederim. Gözlerinizdeki heves pırıltısının söndüğünü görüyorum ve ruhum inliyor. Evet, *inliyor*! Ama ben yılmadan devam edeceğim, çünkü öğrettiğim şeylerin büyük bölümünün aptalca *olmadığını* biliyorum. Şimdiki zamanla ilişkilendiremediğiniz ve asla ilişkilendiremeyeceğiniz bazı antika eserlerin bile kendi kendine ortaya çıkacak derin bir yankılanması vardır. Size, aptal *olanla olmayanı* nasıl ayırt edebileceğinizi söyleyeyim mi? Size bu büyük sırrı ifşa edeyim mi? Dersin sona ermesine kırk dakika kaldığına ve kolektif aklımızın değirmeninde öğütülecek tahıl olmadığına göre, sanırım söyleyeceğim."

Bay Ricker öne doğru eğildi, kravatı bir sarkaç gibi sallanırken ellerini masaya dayadı. Pete, Bay Ricker'm doğrudan kendisine baktığını hissetti; öğretmeni sanki evinin tavan arasındaki bir battaniye yığını altında sakladığı devasa sırrı biliyormuş –en azından sezmiş– gibiydi. Paradan çok daha önemli olan bir şeyi...

"Bu dersin bir yerinde, hatta belki bu akşam, kısmen anlayabileceğiniz zor bir şey okuyacaksınız ve varacağınız hüküm, *bunun aptalca* olduğu yönünde olacak. Ertesi gün derste bu fikrinizi ifade ettiğinizde ben sizinle tartışacak mıyım? Neden böylesine yararsız bir işe kalkışayım? Sizinle geçireceğim zaman zaten kısa, sadece otuz dört hafta ders yapacağız ve ben bu zamanı şu kısa hikâyenin ya da bu şiirin erdemleri hakkında söylev vermekle ziyan etmeyeceğim. Bu tür konularda öne sürülen fikirlerin hepsi sübjektifken ve nihai çözüme hiçbir zaman ulaşılamayacakken, neden böyle bir şey yapayım?"

Çocuklardan bazıları –Gloria da onların arasındaydı– kaybolmuş gibi görünüyorlardı ama Pete, Bay Ricker, namı diğer Hippi Ricky'nin neden söz ettiğini çok iyi biliyordu; çünkü defterlere başladığından beri John Rothstein hakkında düzinelerce eleştirel makale okumuştu. Bu makalelerin çoğu Rothstein'ı, Fitzgerald, Hemingway, Faulkner ve Roth'la birlikte yirminci yüzyı-

lın en büyük Amerikalı yazarlarından biri olarak nitelendiriyordu. Tabii Rothstein'ın eserlerini ikinci sınıf ve boş olarak gören başka eleştiriler de vardı; bunlar azınlıktaydı ama lafını sakınmayan cinstendi. Pete bir keresinde *Salon*'da, bir yazarın Rothstein'ı, "nüktenin kralı ve aptalların baş koruyucu azizi" olarak nitelendirdiği bir yazı okumuştu.

Bay Ricker, Pete'in lise ikinci sınıftaki ilk gününde, "Cevap, zamandır," demişti. İleri geri volta atarken antika İspanyol paça pantolonu hışırdıyor, arada bir kollarını sallıyordu. "Evet! Zaman, aptalca *olanla olmayanı* birbirinden ayırır ve aptalca olanı acımasızca ıskartaya çıkartır. Darwinci süreç misali, bu doğal bir olaydır. Her iyi kitapçıda Graham Greene'in eserleri bulunurken, Somerset Maugham'ın eserlerinin bulunamamasının nedeni işte budur; Maugham'ın eserleri yine varlığını koruyordur elbette, ama onlar için özel sipariş vermeniz gerekir ve bunu ancak o eserler hakkında bilgi sahibiyseniz yapabilirsiniz. Oysa modern okuyucunun büyük bölümü bunu yapmaz. Somerset Maugham'ın adını duyan varsa elini kaldırsın. Size ismini heceleyeyim."

Hiç el kalkmadı.

Bay Ricker başını salladı; yüz ifadesi Pete'in gözüne çok katı göründü. "Zaman Bay Greene hakkında *aptalca değil* kararı verirken, Bay Maugham'ı... şey, tam olarak aptalca diye nitelendiremeyiz belki ama 'unutulur cinsten' diye değerlendirmiştir. Bay Maugham'ın bence çok kaliteli bazı romanları vardır, benim genç hanım ve beylerim, *The Mom and Sixpence* dikkat çekicidir mesela, *dikkat çekici*; ayrıca çok sayıda kusursuz kısa kurmaca hikâye de yazmıştır, ama bunların hiçbiri ders kitaplarınızda yer almaz.

"Peki, ben bunun için oturup gözyaşı mı dökeceğim? Öfkelenecek, yumruklarımı sıkacak ve ortada bir adaletsizlik olduğunu mu ilan edeceğim? Hayır, öyle yapmayacağım. Bu tür ıskartaya çıkarılmalar doğal bir süreçtir. Genç hanım ve beylerim, bunu sizler de anlayacaksınız; gerçi bu olduğunda, ben ancak dikiz aynanızda görünür hale gelmiş olacağım, o da ayrı. Peki, size nasıl olacağını söyleyeyim mi? Bir şey okuyacaksınız – belki Wilfred Owen'ın *Dulce et Decorum Est*'ini... Bunu örnek olarak kullanalım mı? Neden olmasın?"

Bay Ricker sonra, Pete'in ensesindeki tüylerin dikilmesine ve boğazının sıkışmasına neden olan derin bir sesle, "'Ağır çuvalın altında ezilmiş yaşlı dilenciler gibi iki büklüm olmuş, çarpık bacaklarımızla yürümeye çalışır, kocakarılar gibi öksürürken, çamurun içinde lanet okuyup...' Eser benzer şekilde devam eder. İçinizden bazıları, *Bu aptalca!* diyecektir. Bay Owen'ın şiirlerinin, 1. Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan en iyi şiirler olduğunu düşünmeme rağmen, bu konuda tartışmayacağıma dair size verdiğim sözü tutmayacak mıyım? Hayır! Bu sadece benim fikrim değil, anlatabiliyor muyum; zaten fikirler kıç delikleri gibidir; herkeste vardır bir tane."

Genç beyler gibi genç hanımlar da, herkes kahkahaya boğuldu.

Bay Ricker duruşunu dikleştirdi. "Derse engel olmanız durumunda bazılarınıza okuldan uzaklaştırma verebilirim. Derste disiplin uygulamakta hiçbir sorunum yok, ama fikirlerinize asla *saygısızlık etmeyeceğim*. Hal böyleyken! Hal böyleyken!"

Bir parmağı havaya kalktı.

"Zaman geçecek! *Tempus fugit*![1] Owen'ın şiiri zihinlerinizin derinliklerine çekilip unutulacak, verdiğiniz karar *aptalca* yönündeyse, kararınızın doğru olduğu anlaşılacak. Bu, en azından bazılarınız için böyle olacak. Ama bazılarınızın aklına o şiirler gelmeye devam edecek. Ve devam edecek. Zihinlerinizde sürekli tekrarlanacak. Ve tekrarlandığı her seferde, olgunluğunuzun düzenli yürüyüşü şiirin yankısını derinleştirecek. Şiir, zihninize geri geldiği her seferinde gözünüze daha az aptalca ve biraz daha fazla hayati, biraz daha önemli görünmeye başlayacak. Bu durum, benim genç hanım ve beylerim, şiir *parıldayana* dek devam edecek. *Parıldayana* dek... Evet, böylece ilk günümüzün sıkıcı söylevinin sonuna gelmiş bulunuyoruz; şimdi sizlerden o harikulade *Dil ve Edebiyat* kitabınızın on altıncı sayfasını açmanızı istiyorum."

Bay Ricker'ın o yıl okunması için verdiği kitaplardan biri, D. H. Lawrence'ın *The Rocking-Horse Winner*'ıydı ve aralarında,

(1) Zaman kısa ömürlü olacak. -ç.n.

gerçekten de mükemmel göğüslerine rağmen Pete'in gittikçe sıkılmaya başladığı Gloira Moore'un da olduğu birçok öğrenci bu kitabı aptalca buldu. Pete ise böyle düşünmüyordu. Bunun en önemli nedeni, yaşadığı hayatın onu yaşına göre çok daha fazla olgunlaştırmış olmasıydı. 2013 yerini 2014'e bırakmaya hazırlanırken –üst ortabatı kesimindeki tüm kalorifer kazanlarının azami seviyelerde çalışmasına ve paranın balya balya yakılmasına neden olan Kutup Girdabı'nın yaşandığı yıldı– o kitap sık sık aklına gelmiş, yankısı derinleşmeye devam etmişti. Zihninde sürekli tekrarlanmıştı.

Kitaptaki aile her şeye sahip gibi görünüyordu, ama öyle değildi. Hep bir şeyler eksik kalıyordu, hikâyenin kahramanı olan Paul adındaki delikanlı, evin sürekli, "Daha fazla para olmalı! Daha fazla para olmalı!" diye fısıldadığını duyuyordu. Pete Saubers bunu aptalca bulacak çocukların olduğunu tahmin ediyordu. Onlar geceleri, hangi faturaların ödenmesi gerektiğine ya da sigara fiyatına dair yaşanan car-carlara kulak kabartmak zorunda kalmamış şanslı çocuklardı.

Lawrence'ın kitabındaki ana karakter para kazanmanın doğaüstü bir yolunu keşfediyordu. Oyuncağı sallanan atı şansın sahte diyarına süren Paul, gerçek dünyada yarışlarda birinci gelecek atları biliyor ve bu şekilde binlerce dolar kazanıyor, ama ev hâlâ, "Daha fazla para olmalı!" diye fısıldamaya devam ediyordu.

Sallanan atın üstünde yaptığı son yolculuğun –ve kazandığı son büyük paranın– ardından Paul, beyin kanaması ya da ona benzer bir şey yüzünden öbür dünyayı boyluyordu. Pete bavulu bulmasının ardından çok fazla baş ağrısı çekmemişti, ama bu da onun sallanan atıydı, öyle değil mi? Evet. Bavul da onun sallanan atıydı. 2013 yılı gelip de Bay Ricker'la tanıştığında, sallanan at yavaşlamaya başlamış, bavuldaki para suyunu çekmeye yüz tutmuştu.

Bavuldaki para, bulunmaması halinde yıkılıp kül olacak bir evliliğin düze çıkmasını, ailece zor ve korkutucu günleri geride bırakmalarını sağlamıştı. Pete bunu biliyordu ve koruyucu melek rolünü oynamaktan bir kez olsun pişmanlık duymamıştı. O eski şarkının sözlerinde olduğu gibi, bavuldaki para çalkantılı sula-

rın üstünde bir köprü vazifesi görmüştü ve diğer tarafta her şey –çok– daha iyiydi. Ekonomik durgunluğun en kötü günleri geride kalmıştı. Annesi tekrar tam zamanlı olarak öğretmenlik yapmaya başlamış, maaşı bir önceki yıla kıyasla senelik üç bin dolar artmıştı. Babası şimdi kendi küçük işinin başındaydı; tam olarak emlakçılık yaptığı söylenemezdi, emlak araştırması denilen bir işti onunki. Müşteri olarak şehirde birkaç acentesi vardı. Pete işin nasıl yürüdüğünü tam olarak anlayamamıştı, ama sonuçta babasının para kazandığını, emlak piyasasının yükselişini sürdürmesi halinde ileriki yıllarda daha da çok kazanabileceğini biliyordu. Kendi adına temsilciliğini yaptığı birkaç mülk de vardı. Hepsinden önemlisi, ilaç bağımlılığından kurtulmuştu ve iyi yürüyordu. Koltuk değnekleri bir yıldan fazla bir zamandır dolaptaydı, bastonunu da ancak kemiklerinin ve eklemlerinin ağrıdığı yağmurlu veya karlı havalarda kullanıyordu. Her şey yolundaydı. Aslında bakılırsa, harikaydı.

Hal böyleyken, Bay Ricker'ın her derste en az bir kere söylediği gibi hal böyleyken, yine de bazı sıkıntılar yaşanmıyor değildi.

Düşünülmesi gereken Tina vardı; en büyük *'hal böyleyken'* oydu. Tina'nın, aralarında onun idolleştirdiği Barbara Robinson'ın da bulunduğu, Batı Yakası'ndaki eski mahalleden arkadaşlarının çoğu, iş öğrencileri iyi üniversitelere göndermeye geldiğinde harika bir sicili olan Chapel Ridge adındaki özel bir okula gidiyordu. Annem Tina'ya, babasıyla kendisinin ortaokuldan sonra onu doğrudan o okula gönderecek mali bir kaynak yaratamadığını söylemişti. Tina, mali durumlarının iyiye gitmesi durumunda o okula ikinci sınıftan itibaren başlayabilirdi belki.

Tina ağlamaya başlamış, "Ama o zamana kadar arkadaş çevremde kimse olmayacak," demişti.

"Barbara Robinson olacak," dedi annem. Yan odadan onları dinleyen Pete, sesinden, annesinin de ağlamanın eşiğine geldiğini söyleyebilirdi. "Sonra Hilda ve Betsy de var."

Ama Tina o kızlardan yaşça biraz daha küçüktü ve Pete, Batı Yakası günlerinden, kız kardeşinin gerçek tek arkadaşı olarak sadece Barbara'yı biliyordu. Hilda Carver ve Betsy DeWitt onu muhtemelen hatırlamayacaklardı. Aradan iki yıl daha geçsin,

aynı şey Barbara için de söz konusuydu. Anneleri lisenin ne kadar önemli olduğunu ve o yaşa gelindiğinde çocukluk arkadaşlarının ne çabuk unutulduğunu hatırlamıyor gibiydi.

Tina'nın cevabı, tüm bu düşüncelerin hayranlık uyandıran kısa ve net bir özetiydi. "Evet, ama onlar *beni* hatırlamayacak."

"Tina..."

"O kadar paranız var!" diye bağırdı Tina. "Her ay gelen o gizemli para! Chapel Ridge için neden bir kısmını bana harcayamayasınız?"

"Çünkü hâlâ kötü günlerin açığını kapatmaya çalışıyoruz, tatlım."

Tina'nın buna diyeceği hiçbir şey yoktu, çünkü doğruydu.

Pete'in üniversite planlarıysa bir başka *'hal böyleyken*'di. Pete, arkadaşlarından bazıları hatta belki de çoğu için üniversitenin, güneş sisteminin dışında kalan gezegenler kadar uzakta olduğunu biliyordu. Ama sonuçta iyi bir üniversiteye gitmek istiyorsa (içinden bir ses *Brown*, diye fısıldadı; *Brown'da İngiliz Edebiyatı*) son sınıftaki ilk sömestrde erken başvuru yapması gerekiyordu. Sadece başvuru için bile para lazımdı; Lise Yeterlilik Sınavı'nda matematikten en az 670 alması için devam etmesi gereken yaz dersleri için de... Garner Caddesi Kütüphanesi'nde yarı zamanlı bir işi vardı, ama haftada otuz beş doların fazla bir katkısı olmuyordu.

Babasının işi, ona şehir merkezinde bir büro açmayı düşündürmeye başlayacak kadar büyümüştü; bu da üç numaralı *'hal böyleyken*'di. Bir binanın üst katlarındaki kirası düşük, piyasaya yakın bir yer, sonuçta kirasını çıkarıp kâra geçebilirdi; ama bunun için de daha fazla paraya ihtiyaç vardı ve Pete –kimse yüksek sesle ifade etmemiş olsa da– babasının, bu hayati dönemde, gelecek olan gizemli paraya bel bağladığını biliyordu. Ailede herkes gizemli paraya bağımlı hale gelmişti ve paranın 2014 sonu gelmeden suyunu çekeceğini içlerinde yalnızca Pete biliyordu.

Evet, paranın bir kısmını kendisi için harcamıştı. Çok büyük bir miktar değildi –böyle bir davranış şüpheleri üstüne çekmesine neden olurdu–; birkaç yüz oraya, birkaç yüz buraya şeklinde... Örneğin Washington'a yapılacak okul gezisi için bir blazer ceket ve bir çift ayakkabı için. Birkaç CD ve kitap için... O defterleri oku-

maya başladığından beri kitap kurdu olmuş ve John Rothstein'ın sıkı bir hayranı haline gelmişti. Okumaya önce, Philip Roth, Saul Bellow ve Irwin Shaw gibi (Pete, *The Young Lion*'ın acayip, muhteşem bir kitap olduğunu düşünmüş ve bir klasik olarak kabul edilmemesinin nedenini çözememişti) Rothstein'ın Yahudi çağdaşlarıyla başlamış ve okuma tutkusu oradan başka yerlere yayılmıştı. Her zaman karton kapaklı kitaplar satın alıyordu, ama o kitapların fiyatı bile, kullanılmışını bulamadığınız takdirde, tanesi on iki, on beş dolardı.

The Rocking-Horse Winner sürekli yankılanmaya devam etmişti; evet, aynen öyle olmuştu, ama Pete kendi evinin de, *Daha fazla para olmalı*! diye fısıldadığını duyabiliyordu. Ve para çoğalmak yerine, zamansız bir biçimde azalmaya başlamıştı. Ama bavulun içinde sadece *para* yoktu, değil mi?

Bu da bir başka *'hal böyleyken*'di. Zaman geçtikçe, Pete Saubers'ın daha çok düşünmeye başladığı bir başka *'hal böyleyken*'...

Bay Ricker'ın Zafere Dörtnala Koşusunda yıl sonu araştırma ödevi için Pete, çeşitli eleştirilerden alıntılar yaparak, Rothstein'ın New Hampshire'daki çiftliğine çekilmeden ve dış dünyayla bağlarını tamamen koparmadan önce verdiği röportajlardan yararlanarak, Jimmy Gold üçlemesinin on altı sayfalık bir analizini hazırladı. Ödevini, Rothstein'ın *New York Herald* adına muhabirlik yaparken Alman ölüm kamplarını ziyaret etmesi üzerine, –ki bu, ilk Jimmy Gold kitabının yayımlanmasından dört yıl önceydi– düşüncelerini ekleyerek bitirdi.

Pete, "Bunun Bay Rothstein'ın hayatındaki en önemli olay olduğuna inanıyorum," diye yazdı. "Yazar olarak hayatının en önemli olayı kuşkusuz buydu. Jimmy'nin hayatın anlamına dair arayışları, hep Bay Rothstein'ın o kamplarda gördüklerine uzanır; Jimmy'nin sıradan bir Amerikan vatandaşının hayatını yaşamaya çalışırken kendini boşlukta hissetmesinin nedeni de budur. Benim açımdan bu durumun altı en iyi biçimde, *Haberci Yavaşlıyor*'da televizyona kül tablasını fırlattığında çizilmiştir. Jimmy bu hareketi, soykırımla ilgili bir CBS haberi esnasında yapar."

Bay Ricker ödevleri okuyup geri verdiğinde –Rothstein'ı gençken, Ernest Hemingway'le birlikte Sardi'de otururken gösteren bir fotoğrafın bilgisayar çıktısı olan– araştırma ödevinin kapağının üstünde büyük bir A+ vardı. Bay Ricker onun altına da, "Dersten sonra beni gör" diye yazmıştı.

Diğer çocuklar sınıftan çıktıktan sonra Bay Ricker Pete'e öylesine sabit bir ifadeyle baktı ki, Pete bir an için, en sevdiği öğretmeni tarafından eser hırsızlığıyla suçlanacağından korktu. Sonra gülümsedi Bay Ricker. "Yirmi sekiz yıllık öğretmenlik hayatımda okuduğum en iyi ödev buydu. Kendine en güvenli, derinden hissedilerek yazılmış ödev olduğu için..."

Pete'in yüzü mutluluktan kızardı. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Çok teşekkür ederim."

Bay Ricker sandalyesine yaslanıp ellerini başının arkasında kenetlerken, "Tabii vardığın sonuçları tartışırım, o da ayrı," dedi. "Jimmy'nin Huck Finn gibi 'asil bir Amerikalı kahraman' olarak karakterize edilmesi fikri üçlemenin son kitabında desteklenmez. Evet, Jimmy televizyona kül tablası fırlatır, ama bu kahramanca bir eylem değildir. CBS logosu, bildiğin gibi bir gözdür, Jimmy'nin eylemi de içsel gözünün, yani gerçeği gören gözünün körleşmesinin sonucunda gerçekleşir. Bu benim görüşüm değil; John Crowe Ransom'ın yazdığı 'Haberci Arkasını Dönüyor' adlı makaleden bir alıntı. Leslie Fiedler *Amerikan Romanında Aşk ve Ölüm*'de de benzer ifadeler kullanmış."

"Ama..."

"Pete, fikrini çürütmek için söylemiyorum bunları; her kitabın bulgusunu, seni *nereye* yönlendiriyorsa oraya kadar takip etmen gerektiğini söylüyorum sadece. Bu, öne sürdüğün teze ters düşen hayati gelişmeleri ihmal edeceksin anlamına gelmiyor. Jimmy kül tablasını televizyona fırlattıktan ve karısı o klasikleşmiş, 'Seni piç, çocuklar Mickey Mouse'u şimdi nasıl izleyecekler?' sorusunu sorduktan sonra ne yapar?"

"Evden çıkıp yeni bir televizyon alır, ama..."

"Ama bu sıradan bir televizyon değil, *mahallenin ilk renkli televizyonudur*. Peki ya sonra?"

"Duzzy-Doo adlı bir ev temizleme aleti için çok başarılı bir reklam kampanyası hazırlar. Ama..."

Bay Ricker kaşlarını kaldırıp 'ama'nın devamını bekledi. Ama Pete, öğretmenine, bir yıl sonra bir akşam Jimmy'nin elinde bir kutu kibrit ve bir kutu gazyağıyla gizlice reklam ajansına girdiğini nasıl söyleyebilirdi? Rothstein'ın, Jimmy'ye yangın çıkartarak ve Reklamcılığın Mabedi olarak bilinen binayı ona yerle bir ettirerek Vietnam ve sivil haklar protestoları konusunda önceden birtakım imalarda bulunduğunu nasıl anlatabilirdi? Jimmy'nin geride ailesini bırakarak New York'tan ayrıldığını, tıpkı Huck ve Jim gibi otostop çekerek ve arkasına bile bakmadan kendini yollara attığını nasıl ifade edebilirdi? Bunların hiçbirini söyleyemezdi; çünkü bu, sadece ve sadece, otuz yıldan daha fazla zamandır bir bavulda gömülü halde kalmış ve dikkatle yazılmış on yedi defterde var olan *Haberci Savaşa Gidiyor*'da anlatılan bir hikâyeydi.

Bay Ricker sakin bir ifadeyle, "Devam et ve bana 'ama'larınla itirazlarda bulun," dedi. "Bir kitap hakkında kendi görüşünü savunabilen biriyle yaptığım tartışmadan aldığım zevki başka hiçbir şeyden almam. Sanırım 'ama'larını daha şimdiden tüketttin, ama arabamla seni eve bırakmak beni fazlasıyla memnun edecek." Bay Ricker, Pete'in ödevinin kapağındaki, Johnny R. ve Ernie H. gibi Amerikan edebiyatının iki devini, oldukça büyük martini kadehlerini şerefe kaldırmış halde gösteren fotoğrafı parmağıyla tıklattı. "Dayanaksız sonuç bölümü bir kenara –son derece karanlık bir son kitap olan romanın bitiminde ışık görmek için yanıp tutuştuğumdan yapıyorum bu eleştiriyi– olağanüstü derecede iyi bir ödev bu. Olağanüstü! Ha gayret Pete... 'Ama'larınla itiraz etmeye devam."

Pete, "Ama başka bir itirazım yok sanırım," dedi. "Haklı olabilirsiniz."

Ancak Bay Ricker haklı değildi. *Haberci Batıya Gidiyor*'un sonunda kalan, Jimmy Gold'un, kişisel çıkarı için ruhunu satabileceği hakkındaki her türlü şüphe, serinin en son ve en uzun romanı olan *Haberci Bayrağı Çekiyor*'da tamamen gideriliyordu. Bu, Pete'in okuduğu en güzel kitaptı. Aynı zamanda en hüzünlüsü de...

"Ödevinde Rothstein'ın nasıl öldüğü konusuna girmemişsin."

"Girmedim."

"Neden, sorabilir miyim?"

"Çünkü temaya uymuyordu. Dahası, ödevi fazlasıyla uzatacaktı. Ayrıca... şey... onun o şekilde, aptalca bir soygun neticesinde ölmesi berbat bir şeydi."

Bay Ricker ılımlı bir ses tonuyla, "Evinde o kadar para bulundurmaması gerekirdi," dedi, "ama o tersini yaptı. Herkes de biliyordu bunu. Bu yüzden onu acımasızca suçlamamak gerek. Birçok yazar para konusunda aptalca ve tedbirsiz davranmıştır. Charles Dickens bir gün kendini, aralarında kendi babasının da olduğu tembel bir aileye maddi destek verirken bulmuştu. Samuel Clemens kötü emlak yatırımları yüzünden iflas etmişti. Arthur Conan Doyle sahte medyumlara binlerce dolar kaptırmış, daha fazlasını da sahte peri fotoğraflarına harcamıştı. Rothstein en azından asıl işi neyse onu yapıyordu. Tabii sen de bazı insanlar gibi..."

Pete saatine baktı. "Şey, Bay Ricker, acele edersem otobüse hâlâ yetişebilirim sanırım."

Bay Ricker ellerini başının üstünde komik bir biçimde salladı yine. "Git, elbette git. Ben sadece bu harikulade ödev için sana teşekkür etmek ve... dostça bir uyarıda bulunmak istemiştim. Gelecek yıl –ve üniversitedeyken– bu tür bir yaklaşımda bulunurken, iyi mizacının eleştirel gözünü bulanıklaştırmasına izin verme. Eleştirel göz her zaman duygudan uzak ve berrak olmalıdır."

Pete, "İzin vermem," dedi ve acele adımlarla dışarıya çıktı.

Bay Ricker'la tartışmak istediği en son şey, John Rothstein'ı öldüren hırsızların, paranın yanı sıra yayımlanmamış birtakım müsveddeleri de çalmış ve belki sonra para etmediğine karar verip imha etmiş olmaları olasılığıydı. Pete, ailesinin gizemli paranın nerden geldiğini anlamasına yol açacağının farkında olsa da, bir iki kez defterleri polise teslim etme fikri üzerinde kafa yormuştu. Defterler ne de olsa edebi bir hazine olmanın yanı sıra bir suça ait delil olma özelliğine de sahipti. Ama söz konusu *eski*, mazide kalmış bir suçtu; en iyisi onu orada bırakmaktı.

Değil mi?

Otobüs çoktan gitmişti tabii, bu da Pete'in eve doğru üç buçuk kilometrelik bir yürüyüş yapacağı anlamına geliyordu. Ama Pete'in umurunda değildi bu. Bay Ricker'ın övgü dolu sözleri karşısında yaşadığı heyecanı hâlâ devam ediyordu ve düşünmesi gereken çok şey vardı. Çoğunlukla da Rothstein'ın yayımlanmamış eserleri konusunda... Kısa hikâyeler pek tatminkâr değildi gerçi, sadece birkaçı gerçekten iyiydi, diye düşündü. Rothstein'ın yazmaya çalıştığı şiirler de, Pete'in mütevazı fikrine göre, oldukça kusurluydu. Ama o son iki Jimmy Gold romanı... Ah, onlar tam anlamıyla altın değerindeydi. Pete o romanların çeşitli yerlerine dağıtılmış kanıtlara bakarak, Jimmy'nin Washington'daki bir barış mitinginde havaya yanan bayrak kaldırdığı sonuncu romanın, 1973 yılı gibi bir tarihte tamamlandığını düşünüyordu; çünkü hikâye bittiğinde Nixon hâlâ başkandı. Rothstein'ın son Gold romanlarını (bir de İç Savaş hakkında yazdığı başka bir kitap daha vardı) yayımlamamış olması, Pete'in aklını başından alıyordu. Öyle mükemmel kitaplardı ki bunlar!

Pete tavan arasından her defasında bir Moleskine defteri alıp odasına çekiliyor ve onu, ailenin diğer üyelerinin evde olduğu zamanlarda, kapısı kapalı ve bir kulağı tetikte okuyordu. Yedekte her zaman başka bir kitap bulunduruyor, yaklaşan ayak sesleri duyduğunda defteri yastığının altına gizleyip eline yedek kitabını alıyordu. Sadece bir kez, o da çoraplarıyla dolaşmak gibi alışkanlığı olan Tina'ya yakalanmıştı.

Tina kapı ağzından, "O nedir?" diye sormuştu.

Pete defteri yastığının altına gizlerken, "Seni ilgilendirmez küçük hanım," diye karşılık vermişti. "Anneme veya babama bundan söz edersen başın benimle belaya girer, haberin olsun."

"Porno mu?"

"Hayır!" Gerçi Bay Rothstein, romanlarında, özellikle yaşlı bir adam için oldukça müstehcen sayılabilecek bazı sahnelere yer vermişti. Bunlardan biri Jimmy'yle o iki hippi güzelin...

"O zaman görmemi neden istemiyorsun?"

"Çünkü özel de ondan."

Tina'nın gözleri ışıldadı. "Yoksa o senin kitabın mı? Sen *kitap* mı yazıyorsun?"

"Belki. Yazıyorsam ne olmuş?"

"Bence bu harika bir şey! Ne hakkında?"

"Ayda seks yapan böcekler hakkında."

Tina kıkırdadı. "Bana porno değil demiştin gibi geldi. Bitirince okuyabilir miyim?"

"Bakarız. Sen çeneni kapalı tut, tamam mı?"

Tina çenesini kapalı tutacağına söz verdi. Tina hakkında söylenebilecek bir şey varsa, o da verdiği sözden nadiren çark ettiğiydi. Böyle bir olay iki yıl önce olmuştu ve Pete onun konuyu tamamen unuttuğuna emindi.

Billy Webber parıl parıl parlayan on vitesli bisikletiyle hızla ona doğru geliyordu. "Hey Saubers!" Hemen herkes gibi (Bay Ricker bir istisnaydı) Billy de soyadını *SOĞ-bırs* şeklinde değil, *Sabırs* diye telaffuz ediyordu, ama ne fark ederdi ki. Nasıl söylerseniz söyleyin, sonuçta boktan bir isimdi işte. "Bu yaz ne yapıyorsun?"

"Garner Caddesi Kütüphanesi'nde çalışacağım."

"Yine mi?"

"Onları haftada yirmi saate ikna ettim."

"Kahretsin, bordro mahkûmu olmak için çok gençsin be oğlum!"

Pete, "Dert değil," dedi ki gerçekten de öyleydi. Kütüphanede çalışmak demek, diğer başka avantajların yanı sıra, bilgisayarda, omzunun üstünden kimse bakmadan istediği kadar zaman geçirebilmesi demekti. "Ya sen?"

"Maine'deki yazlığımıza gidiyorum. China Lake'e. Bikinili bir sürü güzel kız olacak; ne yapacaklarını çok iyi bilen Massachussetts'li başka kızlar da cabası."

Pete küçümser bir tavırla, o zaman sana öğretirler, diye geçirdi içinden. Ama Billy elini havaya kaldırınca ona bir beşlik çaktı ve hafif bir imrenme duygusuyla uzaklaşmasını izledi. Kıçının altında on vitesli bir bisiklet, ayağında pahalı Nike spor ayakkabıları, Maine'de yazlık ev... Anlaşılan o ki, bazı insanlar kötü günleri çoktan geride bırakmış ve toparlanmıştı. Belki de kötü günler o insanların evine hiç uğramamış, onları tamamen ıskalamıştı. Saubers ailesi için geçerli değildi bu. Tabii idare ediyorlardı sonuçta, ama...

Lawrence'ın hikâyesinde ev, *"Daha fazla para olmalı!"* diye fısıldıyordu. Daha fazla para olmalı. İşte tatlım, *yankılanma* buydu.

Defterler paraya çevrilebilir miydi? Bunu bir yolu var mıydı? Pete o defterlerden vazgeçme düşüncesinden bile hoşlanmıyordu, ama bir yandan da onları tavan arasında tutmanın ne kadar yanlış olduğunun bilincindeydi. Rothstein'ın eserleri, özellikle de son iki Jimmy Gold romanı, dünyayla paylaşılmayı hak ediyordu. O iki roman sayesinde Rothstein'ın ünü yeniden inşa edilirdi, Pete bundan emindi; ama zaten adamın o kadar kötü bir ünü de yoktu, ayrıca önemli olan bu değildi. İnsanlar o romanları severdi, önemli olan buydu işte. Pete gibiler hele, bayılırlardı.

Tabii elle yazılmış müsveddeler, yirmilik ve ellilik banknotlar gibi değildi, izi rahatlıkla sürülebilirdi. Pete o defterleri ortaya çıkardığı anda yakalanır ve hapse atılırdı. O durumda kendisine nasıl bir suç yükleneceğinden emin değildi; çalınmış mal almak gibi bir şey olamazdı, çünkü onları almamış, bulmuştu, ama ona ait olmayan bir şeyi satmaya kalkışmasının bir tür suç sayılması gerektiğinden emindi. Rothstein'ın defterlerini, mezun olduğu okula bağışlamak olası bir cevapmış gibi görünüyordu; ama bu işi de kimliğini açığa çıkarmadan yapmak zorundaydı, yoksa her şey ortaya dökülür ve ailesi oğullarının, öldürülmüş adamın çalıntı parasıyla onlara destek olduğunu anlardı. Ayrıca isimsiz bir bağıştan beş kuruş para kazanması da söz konusu değildi.

Ödevinde Rothstein'ın öldürülmesi konusuna hiçbir şekilde değinmemiş olsa da Pete, konu hakkında, çoğu kütüphanedeki bilgisayar odasında olmak üzere, yazılmış her şeyi okumuştu. Rothstein'ın silahla "infaz edilircesine" vurulduğunu biliyordu. Polislerin, evin avlusunda, olaya iki, üç, hatta dört kişinin karıştığını düşündürecek kadar farklı izler bulduğunu, bu izlerin boyutları göz önüne alındığında bunların hepsinin erkek olduğuna inanıldığını da biliyordu. Polis, olaydan hemen sonra adamlardan ikisinin New York'ta bir mola yerinde öldürüldüğü düşüncesindeydi.

Yazarın ilk karısı Margaret Brennan'la, cinayetten kısa bir süre sonra Paris'te yaşadığı evde bir röportaj yapılmıştı. "Yaşa-

dığı o taşra kasabasında herkes ondan söz ederdi," demişti kadın. "Zaten başka neden söz edeceklerdi ki? İneklerden mi? Bazı çiftçilerin satın aldığı yeni gübre serpme makinesinden mi? Taşra halkının gözünde John çok önemli bir olaydı. O insanlar, yazarların kurumsal bankacılar kadar çok para kazandığı gibi yanlış bir düşünceye kapılmışlardı ve onun harap çiftlik evinde yüz binlerce dolar istifflediğine inanıyorlardı. Kasaba dışından birileri bu dedikoduları duymuş olmalı, hepsi bu. Sıkı ağızlı Yankee'lermiş, hah! Bu olaydan, onu öldüren haydutlar kadar bölge halkı da sorumludur bence."

Rothstein'ın, paranın yanı sıra müsveddelerini de evde saklamış olma olasılığı hakkında bir soru sorulduğunda Bayan Brennan, röportajı yapan kişinin "sigara yüzünden kulak tırmalayıcı bir sese dönüşmüş kahkaha" diye nitelediği şeyle karşılık vermişti.

"Tatlım, bunlar da dedikodudan başka bir şey değil. Johhny dünyadan elini eteğini tek ama tek bir nedenden ötürü çekmişti. O bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu ve psikolojik anlamda yıpranmıştı."

Pete, sen de çok şey biliyormuşsun, diye düşündü. Senden muhtemelen sigara yüzünden kulak tırmalayıcı bir hale dönüşmüş sesin yüzünden boşanmıştır.

Pete olayla ilgili gazetelerde ve dergilerde tahmine dayalı çok sayıda makale okumuştu; ama o, Bay Ricker'ın "Occam'ın usturası prensibi" adını verdiği şeyin tarafındaydı. Bu prensibe göre doğru cevap, genellikle en basit ve apaçık olanı olurdu. Üç adam eve zorla girmiş ve içlerinden biri, çalıntı malları tek başına sahiplenmek için diğer iki ortağını öldürmüştü. Pete'in o adamın olay sonrası neden buraya geldiğine ya da bavulu neden gömdüğüne dair hiçbir fikri yoktu, ama emin olduğu tek bir şey vardı: Hayatta kalan soyguncu asla geri gelmeyecek ve o bavulu geri alamayacaktı.

Pete'in matematik yeteneği üst düzeyde değildi –yaz okuluna gidip matematiğini güçlendirmeyi zaten bu yüzden istiyordu– ama birkaç rakamı toplamak ve belli başlı olasılıkları değerlendirmek için Einstein olmanız da gerekmiyordu. Hayatta kalan

soyguncu 1978 yılında otuz beş yaşındaysa, ki Pete'in gözünde bu adil bir tahmindi, onun bavulu bulduğu 2010 yılında altmış yedi yaşında, şimdilerde de yetmiş civarlarındaydı. Yetmiş, antika sayılabilecek bir yaştı. Adam ganimetini geri almak üzere ortaya çıksa, bunu muhtemelen bir yürüteçle yapması gerekirdi.

Pete, Sycamore Caddesi'ne dönerken gülümsedi.

Hayatta kalan soyguncunun bavulu almak üzere neden hiç geri gelmediğine dair, hepsi birbiriyle eşit yüzdeye sahip üç olasılık geldi aklına. Birincisi, adamın bir başka suçtan dolayı bir yerlerde hapiste olduğuydu. İkincisi, öldüğüydü. Bir de, birinci ve ikincinin bileşiminden meydana gelen bir başka olasılık vardı: Adam hapiste ölmüştü. Bu olasılıklardan hangisi geçerli olursa olsun, Pete adam hakkında endişe duyması gerekmediğini düşünüyordu. Ama defterler bambaşka bir hikâyeydi. Pete'in onlar hakkında epey endişesi vardı. O defterlerin üstünde oturmak, asla satamayacağınız bir grup çalıntı, harikulade tablonun üstünde oturmaktan farksızdı.

Ya da dinamit dolu bir sandığın...

2013 yılının Eylül ayında –John Rothstein'ın öldürüldüğü günün üstünden tam otuz beş yıl geçtikten sonra– Pete, bavulda kalan son parayı, babasının adının yazılı olduğu zarfın içine koydu. Son taksit üç yüz kırk dolardı; zalimce olarak değerlendirilmeyeceğini umduğu bir şey yapıp, paranın yanına tek satırlık bir de not ekledi:

Bu sonuncusuydu. Daha fazlası olmadığı için üzgünüm.

Birch Hill alışveriş merkezine giden bir otobüse bindi. Burada, Discount Electronix'le yoğurt satılan yerin arasında bir posta kutusu vardı. Çevresine bakındı, kimsenin onu izlemediğine emin olduktan sonra zarfı öpüp kutuya attı ve oradan uzaklaştı. Tıpkı Jimmy Gold gibi yapmıştı bunu: arkasına bakmadan...

Yeni yılın ilk iki haftası geride kalmıştı, bir gün Pete mutfakta kendine fıstık ezmeli ve reçelli sandviç hazırlıyordu ki anne ve babasının, oturma odasında Tina'yla konuştuklarını duydu. Konu Chapel Ridge'ti.

Babası, "O okulun parasını artık karşılayabiliriz diye düşünmüştüm," diyordu. "Tina, seni boş yere umutlandırdıysam özür dilerim."

Tina, "Gizemli para artık gelmiyor diye, değil mi?" dedi.

Annem, "Evet, kısmen öyle," dedi, "ama tek sebep değil. Baban bankadan kredi almaya çalıştı, ama vermediler. İş sicilini kontrol edip şey yaptılar..."

"İki yıllık kâr tahmini," dedi babam. Sesinde başına gelen felaket sonrasında görülen o eski ümitsiz ton vardı. "Bir sürü iltifatta bulundular, ama iltifat bedava tabii. Cirom yüzde beş artarsa, krediyi 2016'da verebilirlermiş. Bu arada, başımıza bir de o kahrolası Kutup Girdabı şeyi çıktı. Evin ısınma giderleri anlamında annenizin bütçesini fazlasıyla aşmış durumdayız. Maine'den Minnesota'ya kadar herkes aynı durumda... Bunun bir teselli olmadığını biliyorum, ama durumumuz bu."

"Tatlım, hepimiz çok üzgünüz," dedi annem.

Pete, Tina'nın büyük bir öfke nöbetine kapılmasını bekledi –o meşhur on üç yaş dönemine girdiği bugünlerde o nöbetlere birçok kez kapılmıştı– ama tahmin ettiği gibi olmadı. Tina durumu anladığını ve Chapel Ridge'in muhtemelen snoplara göre bir yer olduğunu söyledi. Sonra mutfağa geldi, Pete'e sandviçinin güzel göründüğünü söyleyerek, kendisi için de bir tane hazırlayıp hazırlayamayacağını sordu. Pete ona da bir sandviç hazırladıktan sonra oturma odasına gittiler ve ailece televizyon izleyip *The Bing Bang Theory*'ye güldüler.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Pete, Tina'nın, odasının kapalı kapısının ardında ağladığını duydu ve kendini çok kötü hissetti. Kendi odasına gidip şiltesinin altındaki Moleskine'lerden birini aldı, *Haberci Batıya Gidiyor*'u okumaya başladı.

Pete o sömestrde Bayan Davis'in Yaratıcı Yazarlık dersine giriyordu. Yazdığı hikâyelerde hep en yüksek notları alsa da, şubat

ayı geldiğinde kurmaca kitaplar yazan bir yazar olamayacağını anlamıştı. Kelimelerle arası iyiydi, ama Bayan Davis'in ona söylemesine gerek kalmadan (gerçi kadın bunu sık sık dile getiriyordu) kendisi, tür bir yaratıcı kıvılcıma sahip olmadığına karar vermişti. Onun başlıca ilgi alanı kurmaca hikâyeler okumak, sonra okuduğu şeyi analiz etmeye çalışmak ve onu daha büyük bir kalıba oturtmaktı. Rothstein hakkındaki ödevi hazırlarken bu tür bir dedektiflik çalışmasının tadını almıştı. Garner Caddesi Kütüphanesi'nde, Bay Ricker'ın sözünü ettiği kitaplardan biri olan Fiedler'ın *Amerikan Romanında Aşk ve Ölüm* adlı kitabını arayıp bulmuş ve kitabı çok beğenmişti; öyle ki bazı paragrafların altını çizmek ve boşluklara notlar almak için kendine kitabın bir kopyasını satın almaya karar vermişti. Üniversitede asıl dal olarak İngiliz Edebiyatı okumayı, Bay Ricker gibi öğretmenlik yapmayı (belki lisede değil de üniversitede) ve bir noktada Bay Fiedler gibi bir kitap yazmayı, geleneksel eleştiri hakkında daha çok şey öğrenip söz konusu eleştiri tarzının olaylara bakış açısındaki yerleşik kalıplarını sorgulamayı her şeyden çok istiyordu.

Hal böyleyken...

Elinde daha fazla para olmalıydı. Rehber öğretmen Bay Feldman ona, Amerika'nın sekiz büyük üniversitesinde tam burslu okumasının "pek de muhtemel" görünmediğini söylemişti ve Pete bunun bile abartılı bir ifade olduğunu biliyordu. O, orta karar bir ortabatı okulunda okuyan, yarı zamanlı bir kütüphane işinde çalışan, okul gazetesinde ve okul yıllığında yazılar yazmak gibi çok da göz kamaştırıcı sayılmayacak ders dışı bazı faaliyetler yürüten, orta sınıfa mensup bir lise öğrencisiydi, o kadar. Sonuçta kapağı bir yere atmayı başarsa bile, düşünmesi gereken bir de Tina vardı. Kız kardeşi okulda genellikle B ve C gibi orta karar notlarla kör topal ilerliyor ve kendini derslerden çok makyaja, ayakkabılara ve pop müziğe vermiş görünüyordu. Değişmeye, toparlanmaya ihtiyacı vardı. Pete henüz on yedi yaşına bile basmamış olmasına rağmen, Chapel Ridge'in kız kardeşine gereken o değişimi sağlamayabileceğini bilecek kadar akıllıydı; ama diğer yandan, Tina tamamen yoldan çıkmadığı için böyle bir ihtimali de bütünüyle dışlamıyordu; en azından şimdilik.

Bir plana ihtiyacım var, diye düşündü. Ama tam anlamıyla ihtiyaç duyduğu şey de bu değildi. Onun bir hikâyeye ihtiyacı vardı; Bay Rothstein veya Bay Lawrence gibi asla büyük bir roman yazarı olamayacak olsa da, hikâye için bir konu yaratma yeteneğine sahipti. Şimdi yapması gereken şey buydu. Ama her hikâyenin konusu bir fikir üstüne inşa edilirdi, oysa Pete o fikri bulmak için gösterdiği çabaların sonucunda hep eli boş çıkıyordu.

Kahvenin ucuz olduğu, karton kapaklı yeni kitapların bile yüzde otuz indirimli satıldığı Water Street Kitapevi'nde çok zaman geçirmeye başlamıştı. Mart ayının bir öğleden sonrasında, okulun paydos olmasıyla gittiği kütüphanedeki işinin çıkışında, bir Joseph Conrad kitabı alma düşüncesiyle kitapçıya uğradı. Rothstein verdiği az sayıdaki röportajın birinde Conrad'i, "en iyi kitabını 1900'den önce yazmış olmasına rağmen, yirminci yüzyılın ilk büyük yazarı" olarak nitelendirmişti.

Kitapçının dışındaki tentenin altına uzun bir masa kurulmuştu. Afişte BAHAR TEMİZLİĞİ yazıyordu. MASADAKİ TÜM KİTAPLAR %70 İNDİRİMLİ. Altında da şöyle bir ibare vardı: NASIL BİR GÖMÜLÜ HAZİNE BULABİLECEĞİNİZİ KİM BİLEBİLİR! Bu satırın her iki yanı, espri olduğu vurgulansın diye, büyük, sarı gülen yüzlerle kuşatılmıştı; ama Pete bunun hiç de komik olmadığını düşündü.

Sonunda aklına bir fikir geldi.

Bir hafta sonra, Bay Ricker'la konuşmak için ders çıkışı sınıfta bekledi.

Bay Ricker bugün dalgalı kolları olan şal desenli bir gömlek giymiş, psikedelik[1] bir kravat takmıştı. Pete bu bileşimin, çiçekli böcekli, aşk ve barış kuşağının neden çöktüğüne dair çok şey anlattığını düşündü. "Bayan Davis, hakkında çok güzel şeyler söylüyor."

"İyi bir öğretmen," dedi Pete. "Ondan çok şey öğreniyorum." Aslında öğrendiği filan yoktu; o öğretmenin dersine giren kimse-

(1) Hayal gördüren, duyguları zenginleştiren. –ç.n.

nin de bir şey öğrendiğini sanmıyordu. Kadın hoştu, cana yakındı, sık sık ilginç sözler de sarf ediyordu, ama Pete yaratıcı yazarlığın gerçekte öğretilebilecek bir şey olmadığı, ancak öğrenileceği sonucuna varmıştı.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Bir ara elyazısı Shakespeare müsveddelerinin ne kadar değerli olabileceğinden söz etmiştiniz, hatırlıyor musunuz?"

Bay Ricker gülümsedi. "Sınıfın biraz uyuklamaya başladığını hissettiğim hafta ortası günlerde hep o konudan bahsederim. Çocukları canlandırmakta biraz para hırsı kadar etkili bir şey yoktur. Neden sordun? Yoksa bir müsvedde folyosu mu buldun Molvolio?"[1]

Pete kibarca gülümsedi. "Hayır, ama şubat tatilinde Cleveland'de yaşayan Phil amcamı ziyarete gittiğimizde garajına indim ve orada bir sürü eski kitap buldum. Çoğu Tom Swift hakkındaydı. O bu çocuğun yaratıcısıdır."

Bay Ricker, "Tom'u çok iyi hatırlıyorum, arkadaşı Ned Newton'ı da," dedi. "*Tom Swift ve Motosikleti, Tom Swift ve Sihirli Kamerası*... Çocukken *Tom Swift ve Heyecan Verici Büyükannesi* hakkında şakalar yapardık."

Pete bir kez daha kibar bir tavırla gülümsedi. "O kitapların arasında Trixie Belden adında dedektif bir kız hakkında yazılmış bir düzine kadar kitap da vardı, bir de Nancy Drew adında bir başka dedektif..."

"Sözü nereye getirmeye çalıştığını anlıyorum galiba. Seni hayal kırıklığına uğratmak hiç hoşuma gitmez, ama buna mecburum. Tom Swift, Nancy Drew, Hardy Boys, Trixie Belden... Bunların hepsi mazide kalmış bir dönemin gençlik edebiyatı ürünleri ve bu türün son seksen küsur yılda nasıl bir değişime uğradığını anlamamızı sağlayan harikulade mihenk taşları; ama o kitapların parasal değeri, fiziksel olarak çok iyi durumda olsalar bile, yok denecek kadar az."

Pete, "Biliyorum," dedi. "Daha sonra *Değerli Kitaplar* adında bir internet blogunda biraz araştırma yaptım... Ama o kitapların

(1) Shakespeare'in *On İkinci Gece* adlı eserinde yer alan bir karakter. –ç.n.

kapaklarına bakarken Phil amca garaja gelip, elinde ilgimi çok daha fazla çekebilecek bir başka şey olduğundan söz etti. Ona daha önceleri John Rothstein hayranı olduğumu söylemiştim. Phil amcanın sözünü ettiği kitap, *Haberci*'nin ciltli ve imzalı bir kopyasıydı. İsme imzalanmamıştı, sadece yazarın imzasını taşıyordu. Phil amca kitabı Al adında birinden aldığını söyledi; adamın ona bir poker oyunundan on dolar borcu varmış, borcu karşılığında o kitabı vermiş ve kitap elli yıldan fazla bir zamandır amcamda duruyormuş. Kitabın telif hakkı sayfasına bakınca ilk baskı olduğunu gördüm."

O ana dek sandalyesinde öne arkaya sallanan Bay Ricker, şimdi oturduğu yerde birden dikleşti. "Vay canına! Rothstein'ın çok fazla kitap imzalamadığını muhtemelen biliyorsundur, değil mi?"

"Evet," dedi Pete. "Kitap imzalamaya, 'güzelim kitabı tahrif etmek' dermiş."

"Hı hı; bu bakımdan Raymond Chandler'a benzerdi. İmzalı kopyaların, kitap belli bir kişi için imzalanmamış da, sadece yazarın imzasını taşıdığı durumlarda çok daha değerli olduğunu da biliyorsun herhalde?"

"Evet. *Değerli Kitaplar*'da da öyle yazıyordu."

"Rothstein'ın en ünlü kitabının imzalı ilk baskısı muhtemelen para eder." Bay Ricker düşündü. "Düşündüm de, çok para eder... Kitap ne durumda?"

Pete, "İyi," dedi hemen. "İç kapağı ve ilk sayfası biraz sararmış, o kadar."

"Sen bu kitaplara sardın anlaşılan."

"Amcam bana Rothstein'ı gösterdikten sonra daha da fazla."

"O harika kitap sende değil sanırım?"

Pete, bende çok daha iyisi var, diye geçirdi içinden. Bir bilseniz...

Bazen bu bilginin ağırlığını fazlasıyla hissediyordu, ama şu anda yalan söylerken, daha önce hiç olmadığı kadar altında eziliyordu.

Gerekli yalanlar, diye hatırlattı kendine.

"Hayır, değil, ama amcam istersem kitabı bana verebileceğini söyledi. Bu teklifini düşünmem gerekiyordu, çünkü onun... bilirsiniz..."

"Kitabın gerçek değeri hakkında en ufak bir bilgisi bile yok, öyle mi?"

"Evet. Ama sonra merak ettim de..."

"Neyi?"

Pete elini arka cebine attı, katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp Bay Ricker'a uzattı. "İnternetten, kasabadaki ilk baskı kitaplar alıp satan sahafları araştırmaya başladım ve bu üçünü buldum. Sizin de kitap koleksiyoncusu olduğunuzu bildiğim için..."

"Pek öyle olduğum söylenemez. Aldığım maaşla ciddi bir koleksiyon toplamam mümkün değil, ama çocuklarıma miras bırakmayı düşündüğüm imzalı bir Theodore Roethke'm var. *The Waking*. Harika şiirler. Ayrıca bir de Vonnegut... Ama o çok fazla para etmez. Baba Kurt, Rothstein'dan farklı olarak önüne gelen kitabı imzalamış."

"Neyse, acaba eski kitap alım satımı yapan bu üç sahafı tanıyor musunuz; tanıyorsanız, hangisi en iyisidir, diye soracaktım. Amcamın hediyesini kabul etmeye karar verirsem... sonra... bilirsiniz, satarım belki."

Bay Ricker katlanmış kâğıt paçasını açtı, üstünde yazanlara bir göz attıktan sonra tekrar Pete'e baktı. Hem meraklı hem de sempatik o bakış, Pete'in kendisini huzursuz hissetmesine neden oldu. Bu kötü bir fikir olabilirdi, kurmaca işinde gerçekten pek iyi değildi, ama artık bir adım atmıştı ve bir şekilde işin içinden sıyrılması gerekiyordu.

"Tesadüfen üçünü de tanıyorum. Ama Tanrım... Rothstein'ın senin için ne anlama geldiğini de biliyorum evlat. Bu bilgimin kaynağı geçen yıl verdiğin ödev de değil sadece. Annie Davis, Yaratıcı Yazarlık dersinde senin sıklıkla Rothstein konusunu açtığını anlattı bana. Gold üçlemesi senin başucu kitaplarınmış."

Pete bunun doğru olduğunu kabul etti, ama o ana dek ne kadar boşboğaz davrandığını, ağzından ne kadar çok şey kaçırdığını fark etmemişti. Rothstein hakkında artık bu kadar çok konuşmamaya karar verdi o an. Bu tehlikeli olabilirdi. İnsanlar geriye dönük düşünebilir ve eğer...

Eğer...

"Pete, insanın edebi şahsiyetlere kahramanı gözüyle bakması iyi bir şey, özellikle de üniversitede ana dal olarak İngiliz Edebiyatı'nı seçmeyi planlıyorsan. Rothstein senin; en azından şimdilik... Ve o kitap özel kütüphanenin başlangıcı olabilir. Onu satmak istediğinden emin misin?"

Pete'in sözünü ettiği şey gerçekten imzalı bir kitap olmasa da, bu soruya dürüstçe cevap verebilirdi. "Eminim, evet. Evde bu aralar durumumuz biraz sıkışık da..."

"Belediye Merkezi'nde babanın başına neler geldiğini biliyorum ve son derece üzgünüm. En azından daha fazla insana zarar vermeden yakaladılar o sapığı."

"Babam bu aralar daha iyi, o da annem de çalışıyor, ama üniversite için muhtemelen daha fazla paraya ihtiyacımız olacak..."

"Anlıyorum."

"Ama en büyük sorunumuz bu değil; en azından şimdilik. Kız kardeşim Chapel Ridge'e gitmek istiyor, ama annem ve babam ona gidemeyeceğini söylediler; en azından gelecek yıla kadar. Okulun masraflarını karşılayacak durumda değiller. Yani bir miktar paraları var, ama yeterli değil. Fakat ben, onun öyle bir okula ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşim, nasıl desem, biraz izole gibi..."

İçine kapanık birçok öğrenci tanıdığı şüphe götürmeyen Bay Ricker ciddi bir tavırla başını salladı.

"Ama Tina okulda başarılı olmak için çaba gösteren bir grup arkadaşıyla –özellikle de Batı Yakası'nda otururken tanıdığı Barbara Robinson adlı kızla– birlikte olursa, o halinden sıyrılabilir diye düşünüyorum."

"Pete, kız kardeşinin geleceğini düşünüyor olman çok iyi bir şey. Hatta asilce..."

Pete kendisini hiçbir zaman asil olarak düşünmemişti. Bu düşünce gözlerini kırpıştırmasına neden oldu.

Bay Ricker onun utandığını anlamış olacak ki dikkatini tekrar listeye yöneltti. "Tamam, bir bakalım. Grissom Kitapçılık başvurman gereken ilk isim olabilirdi, tabii Teddy Grissom hâlâ hayatta olsaydı... Ama şimdi dükkânı oğlu işletiyor ve adam biraz

pinti. Dürüst bir adam, ama paragöz... Yaşadığımız devir yüzünden, diyor, ama bence adamın karakteri öyle."

"Peki..."

"İnternette, imzalı ve iyi durumda bir ilk baskı *Haberci*'nin ne kadar ettiğini de araştırmışsındır sanırım?"

"Evet. İki üç bin kadar. Chapel Ridge'de bir yıl okumaya yetmez, ama yine de bir başlangıçtır. Babamın 'ciddi para' diye nitelendirdiği bir miktar işte."

Bay Ricker başını salladı. "Sözünü ettiğin rakam doğru gibi... Teddy kapıyı sekiz yüzden açar. Onu bin dolara kadar çıkartabilirsin, ama zorlamaya devam edersen geri çekilir ve seni sepetler. Diğeri, Buy the Book, Buddy Franklin'in dükkânıdır. O da düzgün bir adamdır, yani dürüsttür demek istiyorum, ama Buddy yirminci yüzyıl kurmaca kitaplarıyla pek ilgilenmez. O en büyük işi, Branson Park ve Sugar Heights'ta yaşayan zenginlere eski haritalar ve on yedinci yüzyıldan kalma atlaslar satarak yapar. Ama Buddy'yi kitabına değer biçmeye ikna eder ve sonra Grissom'daki Teddy'ye gidersen, ondan bin iki yüz dolar alabilirsin. Mutlaka alırsın demiyorum, ama bunun mümkün olduğunu söylüyorum."

"Peki, ya Andrew Halliday Ender Baskılar?"

Bay Ricker'ın kaşları çatıldı. "Yerinde olsam Halliday'den uzak dururdum. Alışveriş merkezi Lower Main'in içindeki Lacemaker Lane'de küçük bir dükkânı var. Bir Amtrak arabasından daha geniş bir mekân değil, ama nerdeyse iki cadde uzunluğunda. İyi iş yapıyor gibi bir görüntüsü var, ama adam pek tekin biri değil. Belli başlı şeylerin kaynağı konusunda çok fazla seçici davranmadığını duydum. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Mülkiyet hakkı belgesi."

"Evet. Satmaya çalıştığın şey her neyse, senin yasal olarak o şeyin sahibi olduğunu söyleyen kâğıt parçasıyla biten şey. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da yaklaşık on beş yıl önce Halliday'in James Agee'nin *Let Us Now Praise Famous Man* adlı kitabının düzeltisi yapılmamış bir kopyasını sattığı ve o kitabın daha sonra Brooke Astor malikânesinden çalınmış olduğunun ortaya çıktığı... Kitabın sahibi New York'lu yaşlı, zengin bir ka-

dındı; işlerini yöneten adam ise sahtekârın tekiydi. Halliday polise, kitaba ait olduğunu savunduğu bir makbuz gösterdi, onlar da kitabın eline nasıl geçtiğine dair anlattığı hikâyeye inandılar ve soruşturma o noktada kapatıldı. Ama makbuzlar her zaman sahte olabilir, biliyorsun. Dediğim gibi, ben olsam ondan uzak dururdum."

Pete, "Teşekkür ederim, Bay Ricker," derken, bu konunun üstüne gitmeye devam edecekse, Andrew Halliday Ender Baskılar'ın ilk durağı olacağını düşünüyordu. Ama çok dikkatli olması gerekecekti ve Bay Halliday nakit çalışmıyorsa, bu onunla hiçbir şekilde anlaşma yapmayacağı anlamına gelirdi. Dahası, adam hiçbir koşulda Pete'in adını öğrenmemeliydi. Pete kimliğini gizleyebilirdi, gerçi bu konuda aşırıya kaçmanın işine yaramayacağını da biliyordu.

"Bir şey değil Pete, ama bu konuda kendimi iyi hissediyorum dersem, yalan söylemiş olurum."

Pete anlayabiliyordu. O da bu konuda kendini hiç iyi hissetmiyordu çünkü.

Aradan bir ay geçmişti, Pete hâlâ seçeneklerini değerlendirmeye devam ediyordu ve nerdeyse, o defterlerden bir tanesini bile satmaya çalışmanın, çok ufak bir bedel karşılığında alınacak çok büyük bir risk olduğu sonucuna varmıştı. Defter özel bir koleksiyoncuya giderse –hani şu bazen hakkında yazılar okuduğu, sadece kendilerinin girebildiği gizli bir odanın duvarına asmak üzere değerli tablolar satın alan adamlar gibi– bir sorun olmazdı. Fakat defteri sonuçta böyle bir kişinin alacağına emin olamazdı. Defterleri, kimliğini açıklamadan bir yere bağışlamak ya da New York Üniversitesi Kütüphanesi'ne postalamak fikrine gün geçtikçe daha sıcak bakmaya başlamıştı. Öyle bir yerin yöneticisinin, defterlerin değerini anlayacağına kuşku yoktu. Ama bunu yapmak, Pete'in arzu ettiğinden daha aleni bir iş olur, içinde para olan zarfları sokaktaki bilinmeyen bir posta kutusuna atmaya benzemezdi. Postanede çalışan biri ya sonra onu hatırlarsa?

Sonra, 2014 yılının Nisan ayında, yağmurlu bir akşam Tina yine odasına geldi. Bayan Beasley gideli çok olmuş, eski püskü

pijamalar yerini Cleveland Browns futbol takımının birkaç beden büyük formasına bırakmıştı. Ama Pete'in gözünde Tina, Kötü Duygular Çağı günlerinde, ona anne ve babasının boşanıp boşanmayacağını soran o endişeli kızdı. Saçları atkuyruğu şeklinde örülmüş, yüzü annesinin yapmasına izin verdiği kadar makyajdan (Pete'in, Tina okula giderken gizlice yaptığı fazladan makyajdan haberi vardı) temizlenmiş haliyle, on üç yaşına basacak bir kızdan çok, on yaşında bir kız çocuğuna benziyordu. Oysa Tina nerdeyse ergenlik çağma gelmişti ve Pete buna inanmakta zorluk çekiyordu.

"Bir dakikalığına gelebilir miyim?"

"Tabii."

Pete yatağına uzanmış, Philip Roth'un *When She Was Good* adlı romanını okuyordu. Tina iskemleye oturup formasını dizlerine çekti ve belli belirsiz birkaç sivilcenin göründüğü alnına düşmüş bir tutam saçı üfleyerek uzaklaştırdı.

Pete, "Aklımda bir şey mi var?" diye sordu.

"Şey... evet." Ama gerisini getirmedi.

Pete yüzünü buruşturdu. "Haydi, dökül bakalım. Sevdiğin çocuk sana toz olmanı mı söyledi?"

"O parayı sen gönderiyordun," dedi Tina. "Değil mi?"

Pete afallamış halde bakakaldı ona. Bir şeyler söylemeye çalışsa da başarılı olamadı. Kendini Tina'nın biraz önce söylediği şeyi söylemediğine ikna etmeye çalıştı, ama bunu da beceremedi.

Tina ağabeyi itiraf etmiş gibi salladı başını. "Evet, sen gönderiyordun. Yüzünden belli oluyor."

"O para benden gelmedi Tina. Sadece şaşırttın beni, o kadar. O kadar parayı nerden bulayım ben?"

"Bilmiyorum; ama bana, 'Gömülü bir hazine bulsan ne yapardın?' diye sorduğun akşamı hatırlıyorum."

"Öyle bir soru mu sormuşum?" Pete düşündü. *Yarı uykulu bir haldeydin. Bunu hatırlayamazsın.*

"Altın para demiştin. Eski günlerdeki madeni para. Ben de sana, 'Daha fazla kavga etmesinler diye anneme babama verirdim,' demiştim. Sen de aynen böyle yaptın. Tabii o para korsan hazinesi değildi, bildiğimiz normal paraydı."

Pete kitabını bir kenara koydu. "Bunu onlara sakın söyleyeyim deme. Bir de sana inanacakları tutar."

Tina ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Hiçbir zaman söylemem. Ama sana şunu sormam gerek: O para gerçekten bitti mi?"

Pete ihtiyatlı bir tavırla, "Son gelen zarfta bittiği yazıyordu," diye karşılık verdi. "Ve bildiğim kadarıyla o günden sonra da başka zarf gelmedi."

Tina içini çekti. "Ya... Ben de öyle olduğunu tahmin etmiştim, ama yine de bir sorayım dedim." Gitmek üzere ayağa kalktı.

"Tina?"

"Ne?"

"Chapel Ridge konusunda gerçekten üzgünüm. Keşke o para bitmemiş olsaydı."

Tina tekrar iskemleye oturdu. "Sırrını saklayacağım, tabii sen de annemle benim sırrımızı saklarsan, tamam mı?"

"Tamam."

"Annem geçen kasımda beni, okul tanıtım günlerinden birinde Chap'e götürdü, kızlar okula öyle diyorlar, ama babamın bunu bilmesini istemedi, çünkü haberi olması halinde çok kızacağını düşünüyordu. O gün eve döndükten sonra, beni o okula göndermek için paramız belki yetebilir diye düşünmeye başladı, özellikle de ihtiyaç bursu alabilmem durumunda... Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Pete, evet anlamında kafasını salladı.

"Ama para o zamanlar gelmeye devam ediyordu ve sana bahsettiğim okul tanıtım günü, daha sonra aralık ve ocak aylarında yaşadığımız o acayip soğuk ve karlı günlerin öncesindeydi. O gün okulun sınıflarını gezdik, laboratuvarlarını dolaştık. Milyonlarca bilgisayar vardı. Spor salonunu da gördük; devasa bir yerdi. Ve duşları... Özel soyunma kabinleri bile vardı ve Northfield'taki gibi büyükbaş hayvan bölmelerine benzemiyordu. En azından kızlar için bölmeler yapmışlardı. Bizim gruba kim rehberlik yapıyordu, bil bakalım?"

"Barbara Robinson mı?"

Tina gülümsedi. "Onu tekrar görmek güzeldi." Sonra gülümseme kayboldu. "Bana sarıldı, merhaba dedi, herkesin hatırını

sordu, ama beni hatırladığından pek emin değilim. Zaten neden hatırlasın ki, değil mi? O, Hilda, Betsy ve birkaç kızın Round Here konserinde olduğunu biliyor muydun? Hani şu babamı ezen adamın salonu havaya uçurmaya çalıştığı konserde?"

"Evet." Pete, Barbara Robinson'ın ağabeyinin, Barbara ve onun arkadaşlarının yanı sıra diğer binlerce kişinin hayatının kurtulmasında önemli bir rol oynadığını da biliyordu. Olay sonrası ağabeyine madalya ya da şehrin anahtarı gibi bir şey verilmişti. Gerçek kahramanlık buydu; etrafta sinsice dolanıp ailene çalıntı para postalamaya benzemiyordu.

"Peki, o akşam benim de onlarla birlikte o konsere davetli olduğumu biliyor muydun?"

"Ne? Hayır!"

Tina başını salladı. "Onlara hasta olduğum için gelemeyeceğimi söyledim, ama değildim. Gitmedim, çünkü annem bilet alacak parası olmadığını söylemişti. Ondan birkaç ay sonra da taşındık zaten."

"Tanrım, şu işe bak!"

"Ya, onca heyecanı kaçırdım anlayacağın."

"Peki, sonuçta okul tanıtım günü nasıl geçti?"

"İyi, ama öyle muhteşem de değil. Northfield'de idare ederim. Hey, İftihar Listesi'ne girmiş çocuğun kardeşi olduğumu öğrendiklerinde herhalde bana bedava bir okul turu yaptırırlar."

Pete birden kederlendi, nerdeyse ağlayacak hale geldi. Bunun nedeni, Tina'nın doğasında var olan sevimliliğin yanı sıra alnına dağılmış sivilcelerdi. Pete kız kardeşinin sivilceleri yüzünden arkadaşlarının alayına maruz kalıp kalmadığını merak etti. Henüz kalmadıysa da, yakında kalırdı.

Kollarını ona doğru uzatıp, "Gel buraya," dedi. Tina yanına gelince onu sımsıkı kucakladı. Sonra omuzlarından tutup sert bir ifadeyle baktı ona. "O para... benden gelmedi."

"Hı hı... Tamam. Yastığının altına sakladığın o defter de parayla birlikte değildi demek? Bence öyleydi." Kıkırdadı. "O akşam odaya daldığımda yüzünde öyle suçlu bir ifade vardı ki."

Pete gözlerini devirdi. "Haydi bakalım yatağa, bastıbacak."

"Tamam." Tina kapıya gelince arkasına döndü. "O özel soyunma kabinleri çok hoşuma gitti ama. Ve bir şey daha... Bilmek ister misin? Garip olduğunu düşüneceksin ama."

"Söyle bakalım."

"Çocuklar üniforma giyiyor. Kızlar için gri etek, beyaz bluz ve beyaz diz altı çorap var. İstersen süveter de; bazıları etek gibi gri, bazıları da koyu kırmızı... Barbara, o renge avcı kırmızısı diyorlar, dedi."

Pete, "Üniforma!" dedi, şaşkın bir halde. "Üniforma fikrinden hoşlandın demek!"

"Garip bulacağını biliyordum. Çünkü erkekler kızların nasıl düşündüğünü bilmezler. Yanlış giysi giyersen ya da doğru giysiyi fazlasıyla uzun bir süre giyersen, kızlar sana tavır alabilir. Salı ve perşembeleri farklı bluz ve farklı spor ayakkabı giyebilirsin, saçına farklı modeller yapabilirsin, ama onlar –tavır alan kızlar– senin sadece üç kazağın ve altı iyi eteğin olduğunu anlarlar. Ve sonra arkandan konuşmaya başlarlar. Ama farklı renklerde süveter giymek istisnası dışında, herkes her gün aynı şeyi giydiğinde böyle şeyler olmaz." Tina yine alnına düşen saç tutamına üfledi. "Erkek çocuklarınsa böyle sorunları yoktur."

Pete, "Dediğini anlıyorum," dedi.

"Neyse, annem bana kendi giysimi kendim yapmayı öğretecek, o zaman daha çok giysim olacak. 'Sadelik, Butterick...'[1] Ayrıca benim arkadaşlarım var. Hem de bir sürü."

"Ellen, mesela."

"Ellen iyidir."

Pete, liseden sonra garsonluk ya da arabaya servis görevlisi gibi bir işle ödüllendirilecek kız, diye geçirdi içinden, ama kelimelere dökmedi. Tabii on altı yaşında hamile kalmazsa!

"Sana endişelenecek bir şeyin olmadığını söylemek istedim. Endişelenmişsen tabii."

---

(1) 1863 yılında yarattığı dikiş kalıplarıyla evde dikiş yapma anlayışını değiştirdiği ileri sürülen ve ABD'de "kendi giysini kendin dik" modasının yaratıcısı olarak bilinen marka ve bu markanın sloganı. –ç.n.

"Endişelenmedim," dedi Pete. "Çünkü senin için her şeyin iyi olacağını biliyorum. Ayrıca o parayı gönderen ben değildim. Gerçekten..."

Tina ona hem hüzünlü hem de suçuna ortak olmuş birinin edasıyla gülümsedi; o haliyle küçük bir kızdan farksızdı. "Tamam. Anlaşıldı."

Kapıyı arkasından sessizce kapatarak odadan ayrıldı.

Pete o akşam uzun süre uyanık yattı yatağında. O akşamın üstünden çok geçmeden hayatının en büyük hatasını yapacaktı.

1979-2014

Morris Randolph Bellamy 11 Ocak 1979 tarihinde ömür boyu hapse mahkûm oldu ve bundan sonra hayat onun için bir süreliğine oldukça hızlı aktı, sonra yavaşladı. Yavaşladı. Yavaşladı. Waynesville Eyalet Hapishanesi'ne giriş işlemleri, cezasının kesinleştiği günün akşamı saat altıda tamamlandı. Cinayetten hüküm giymiş Roy Allgood adındaki hücre arkadaşı, ona ilk kez, ışıklar söndürüldükten kırk beş dakika sonra tecavüz etti.

Allgood, Morris'in kulağma, "Kıpırdama ve sakın aletimi boklama genç adam," diye fısıldadı. "Böyle bir şey yaparsan burnunu koparırım, sonra timsah tarafından ısırılmış domuz gibi dolaşırsın etrafta."

Daha önceleri de tecavüze uğramış olan Morris kıpırdamadı ve çığlık atmamak için kolunu ısırdı. Altın Papel'in peşine düşmeden önceki, hâlâ gerçek bir kahraman olduğu günlerdeki Jimmy Gold'u düşündü. Jimmy'nin, iyi olan her şeyin bir sonu olması gerektiğini söyleyen lise arkadaşı Harold Fineman'i düşündü (Morris'in hiç lise arkadaşı olmamıştı); Harold bu ifadesiyle, sözünün tersinin de, yani kötü şeylerin de bir sonunun olması gerektiğini ima etmişti.

Bu *kötü şey* uzun bir süre devam etti; o günlerde Morris içinden, Jimmy'nin *Haberci*'de tekrarladığı sözü tekrarladı sürekli: *Her şerde bir hayır vardır, her şerde bir hayır vardır, her şerde bir hayır vardır.* Bunun yardımı oldu ona.

Az da olsa...

İlerleyen haftalarda Allgood tarafından bazı geceler arkadan, bazı geceler ağzından tecavüze uğradı. Her şeyi hesaba kattığında, ağzına o tat gelmediği için arkadan tecavüze uğramayı tercih ederdi. Her iki durumda da, kendini kaybettiği ve aptalca hareket edip saldırdığı Cora Ann Hooper'ın muhtemelen kusursuz adalet olarak nitelendireceği şeye kavuştuğunu düşündü. Diğer yandan kadın, ondan farklı olarak saldırıya bir kez tahammül etmek durumunda kalmıştı.

Waynesville'in bitişiğinde bir giyim atölyesi vardı. Fabrikada işçiler için her türlü gömlek ve kot pantolon üretiliyordu. Boyahanedeki beşinci gününde, Allgood'un arkadaşlarından biri koluna yapışıp Morris'i üç numaraları mavi varilin arkasına götürdü ve ona pantolonunun düğmelerini açmasını söyledi. "Kıpırdamayacak ve işimi halletmeme izin vereceksin," dedi. İşi bittiğindeyse, "Ben ibne filan değilim, ama herkes gibi benim de görmem gereken ihtiyaçlarım var," dedi. "İnsanlara ibne olduğumu söylersen seni gebertirim."

Morris, "Söylemem," dedi. *Her şerde bir hayır vardır,* dedi kendi kendine. *Her şerde bir hayır vardır.*

1979 yılının Mart ayının ortalarında bir gün kaslı kolları dövmeli, Hells Angel motosiklet grubunun üyesi gibi görünen bir adam, hapishanenin antrenman sahasında Morris'in yanına yaklaştı. Kolayca tanınabilir derin bir Güney aksanıyla, "Yazmayı biliyor musun?" diye sordu. "Biliyormuşsun diye duydum."

Morris, "Evet, biliyorum," dedi. O sırada yanına yaklaşmakta olan Allgood, adamı görünce alanın en uzak tarafında kalan basketbol sahasına sıvıştı.

"Adım Warren Duckworth. Genellikle Duck derler bana."

"Ben Morris Bel..."

"Kim olduğunu biliyorum. Güzel yazar mısın bari?"

"Evet." Morris hiç tereddüt etmeden ve alçakgönüllülükten uzak konuştu. Roy Allgood'un birden gözden kaybolması ve kendine başka bir yer bulması onu etkilememişti.

"Ne söylemek istediğimi sana anlatsam, karıma bir mektup yazabilir misin? Yani daha düzgün kelimelerle?"

"Bunu yapabilirim ve yapacağım, ama küçük bir sorunum var."

Morris'in yeni arkadaşı, "Sorununun ne olduğunu biliyorum," dedi. "Sen karını mutlu edecek, belki onu boşanma lafları etmekten vazgeçirecek bir mektup yaz, o zaman hücrendeki o çelimsiz kaltak oğlandan yana hiç sıkıntı yaşamazsın."

Hücremdeki çelimsiz kaltak oğlan benim, diye düşündü Morris, ama diğer yandan içinde ufak da olsa bir umut ışığı yandı. "Efendim, karınıza hayatında alacağı en güzel mektubu yazacağım."

Duckworth'ün iri kollarına bakarken, aklına belgesellerde gördüğü bir şey geldi. Timsahların ağzının içinde yaşayan bir tür kuş vardı; bu kuş her gün sürüngenin çenesindeki yiyecek artıklarını gagalayarak karnını doyuruyordu. Morris, bu kuşun sürüngenle oldukça iyi bir anlaşma yaptığını düşündü.

"Biraz kâğıda ihtiyacım olacak." Morris'in aklına ıslahevi günleri geldi – üzerinde kansere dönüşebilme ihtimali olan benlere benzer hamur topaklarının olduğu beş sayfa boktan Blue Horse kâğıdından başka bir şey alamadığı günler...

"Kâğıt getiririm ben sana. İstediğin bu olsun. Sen sadece o mektubu yaz, ama ağzımdan çıkan her kelime o kâğıtta olsun."

"Tamam, karının duymaktan en çok mutlu olacağı şey nedir, söyle bana."

Duck düşündü, sonra yüzü aydınlandı. "Çok sıkı sikiştiğini duymak onu mutlu eder mesela."

"Onu zaten biliyordur." Düşünme sırası Morris'teydi. "Elinden gelse, vücudunun hangi tarafını değiştirmek istediğini söyler?"

Duck'ın kaşları derin derin çatıldı. "Bilmiyorum, kıçının hep büyük olduğunu söyler. Ama sen bunu yazamazsın, o zaman işler iyiye gideceğine daha çok boka sarar."

"Hayır, ben elini karının kıçına koymaktan ve onu sıkmaktan ne kadar çok hoşlandığından söz edeceğim."

Duck şimdi sırıtıyordu. "Sözlerine dikkat et, yoksa sana ben tecavüz ederim."

"Peki, en sevdiği elbise hangisi? Öyle bir elbisesi var mı?"

"Evet, yeşil elbisesi... İpekten... Geçen yıl ben hapse girmeden hemen önce annesi vermişti ona. Dansa giderken o elbiseyi giyerdi." Bakışlarını yere yöneltti. "Şimdi dansa filan gitmiyordur umarım, ama olabilir de. Belki adımdan başka bir şey yazamıyor olabilirim, ama aptal değilim."

"İstersen o yeşil elbiseyi giydiğinde poposunu sıkmaktan ne kadar hoşlandığını yazabilirim, ne dersin? Onu o elbiseyle düşünmenin seni heyecanlandırdığını söyleyebilirim."

Duck Morris'e, Morris'in Waynesville'de o güne dek yaşadıklarına tamamen yabancı bir ifadeyle baktı. Saygı dolu bir ifadeyle... "Hiç de fena değil, derim."

Morris hâlâ ne yazacağını düşünmekle meşguldü. Cinsellik, akıllarına erkekler geldiğinde bütün kadınların düşündüğü şey değildi; cinsellik romantizm değildi. "Saçı ne renk?"

"Şu an için bilmiyorum. Boyamadığı zamanlarda açık kahverengidir."

Kahverengi aklına bir şey getirmedi Morris'in, ama bu tür şeyleri ifade edebilmenin başka yolları vardı. Böyle bir mektup yazmanın, reklamla bir ürün satmaya çok benzediği geldi aklına ve fikrin üzerine gitti. Hayatta kalmak, hayatta kalmak demekti. "Ona, saçında güneş ışığının parladığını görmekten ne kadar hoşlandığını yazacağım, özellikle de sabahları."

Duck karşılık vermedi. Gür kaşları çatılmış halde ve sabit bir ifadeyle Morris'e bakıyordu.

"Ne var, iyi değil mi?"

Duck, Morris'in koluna yapıştı ve Morris korkunç şeyler hissettiği bir anda kolunun kuru bir dal gibi kırılacağına emin oldu. İrikıyım adamın parmak boğumlarında NEFRET yazıyordu. Duck, "Bu şiir gibi," diye fısıldadı. "Yarın kâğıtları getiririm. Kütüphanede bir sürü var."

O akşam Morris, boya işiyle uğraştığı üç-dokuz vardiyasından döndüğünde hücresi boştu. Yan taraftaki hücrede kalan Rolf Venziano, Roy Allgood'un revire kaldırıldığını söyledi ona. Allgood ertesi gün hücreye geldiğinde iki gözü de morarmış, burnu kırılmıştı. Adam ranzasında yattığı yerden Morris'e şöyle bir bakıp yüzünü duvara döndü.

Warren Duckworth ilk müşterisiydi. Sonraki otuz altı yılda birçok müşterisi oldu.

Morris bazen uyuyamayıp hücresinde gözü açık halde sırtüstü yattığı zamanlarda ('90'lı yılların başında, rafında sayfaları çok sık karıştırılmış kitapların durduğu tek kişilik bir hücrede kalıyordu) Jimmy Gold keşfini hatırlayıp kendisini sakinleştiriyordu. Bu düşünce, ergenlik yıllarının aklı karışık ve öfke dolu karanlığında parlak bir ışık huzmesiydi.

O yıllarda annesiyle babası sürekli kavga ediyorlardı. Morris her ikisinden de gerçek anlamda nefret etmeye başlamış olsa da, annesinin dünyaya karşı zırhı daha güçlü olduğundan, onun alaycı gülümsemesini ve bu gülümsemeyle birlikte gelen ve gerçek yüzünün görünmesini sağlayan o üstünlük taslayıcı yüz ifadesini benimsemişti. A aldığı (istediği zamanlarda) İngilizce dersi dışında, genelde notlarının ortalaması C olan bir öğrenciydi. Anita Bellamy oğlunun karnesini eline alır ve öfkeden deliye dönmüş halde sık sık sallayıp dururdu. Morris'in hiç arkadaşı yokken bir sürü düşmanı vardı. Üç kez dayak yemişti; bunların ikisinde başrolde, tavırlarından genel anlamda hoşlanmayan çocuklar vardı, ama diğer çocuğun daha özel bir meselesi söz konusuydu. Pete Womack adında son sınıf öğrencisi, irikıyım bir futbolcu, kafeteryada öğle yemeği esnasında Morris'in kız arkadaşına bakışından hoşlanmamıştı.

Womack, "Neye bakıyorsun fare suratlı?" diye sorduğunda Morris'in tek başına oturduğu masanın çevresinden çıt çıkmamıştı.

"Kıza," diye karşılık verdi Morris. Korkmuştu, sağlıklı düşünebildiği zamanlarda korku, davranışlarını az da olsa kısıtlayan bir etki yaratırdı genellikle, ama karşısında seyirci varken asla dayanamazdı.

Womack inandırıcılıktan uzak bir tavırla, "Eh, belki de artık bakmak istemezsin," diyerek ona bir şans verdi. Pete Womack bir doksan boyunda, doksan beş kilo ağırlığındayken, karşısındaki kırmızı dudaklı sıskanın bir yetmiş boyunda, yetmiş beş kilo ağırlığında, buram buram terlemekte olan bir birinci sınıf öğren-

cisi olduğunun farkındaydı belki. Farkında olduğu bir başka şey de, muhtemelen, onları izleyenlerin –buna utandığı her halinden belli olan kız arkadaşı da dahildi– kendisiyle karşısındaki arasındaki sıklet farkına dikkat ettikleriydi.

Morris, "Kendisine bakılmasını istemiyorsa, neden o şekilde giyiniyor?" dedi.

Morris bunun (beceriksizce yapılmış olsa da) bir iltifat olduğunu düşünürken, Womack'in duyguları farklıydı. Yumruklarını havaya kaldırarak masanın etrafından dolandı. Morris ondan önce davranıp tek bir yumruk salladı; Womack'in gözünü morartacak kadar sıkı bir yumruktu bu. Tabii sonra beklenen oldu ve eşek sudan gelinceye kadar dayak yedi, ama o yumruk onun için büyük bir ilham kaynağıydı. O da savaşabiliyor, karşısındakine meydan okuyabiliyordu. Bunu bilmek güzeldi.

İki çocuk da okuldan uzaklaştırıldı ve o akşam Morris, annesinden, *okulun kafeteryasında kavga etmeyi*, iyi üniversitelerin ilerde okullarına kabul edecekleri adayların başvuru formlarında, 'ders programı dışında yapılan faaliyetler' başlığı altında görmek isteyecekleri bir şey olmadığına dair keskin gözleminin yanı sıra, pasif direniş hakkında yirmi dakikalık bir söylev de işitti.

Annesinin arkasında duran babasıysa martini kadehini havaya kaldırmış, ona göz kırpmıştı. Bu görüntü, George Bellamy genellikle karısının kontrolü altında hareket eden bir adam olsa da, bazı durumlarda onun da isyan bayrağını açabileceği anlamına geliyordu. Ancak kaçmak, hâlâ, sevgili yaşlı babasının vazgeçemediği davranış biçimiydi ve Morris'in Northfield'deki ilk yılının ikinci sömestr döneminde George, evlilikten, Bellamy'lerin banka hesabında kalan parayı temizlemek için duralaması dışında, arkasına bile bakmadan kaçmıştı. Daha önceleri sık sık övündüğü yatırımları ya hiç yapmadığı ya da tamamen başarısızlığa uğradığı anlaşılmış, Anita Bellamy birikmiş faturalar ve on dört yaşında asi ruhlu bir erkek çocuğuyla baş başa kalmıştı.

Kocasının bilinmeyen bir diyara gidişinin ardından, Anita Bellamy'nin elinde geriye iki şey kalmıştı. Biri, yazdığı kitapla kazandığı Pulitzer ödülü adaylığı, diğeri de North Side'ın nezih kesiminde yer alan, Morris'in büyüdüğü evdi. Evin kredi borcu

yoktu; çünkü Anita, kocasının eve getirdiği banka evraklarına kefil olarak imza atmayı kararlı bir biçimde reddetmiş, George'un, kesinlikle kaçırılmaması gereken bir fırsat diye ballandıra ballandıra anlattığı ev yatırımından kendisini muaf tutmayı başarmıştı. Anita adamın evi terk etmesinin ardından evi satmış ve Morris'le birlikte Sycamore Caddesi'ndeki yere taşınmıştı.

Oğlunun okuldaki ilk yılıyla ikinci yılı arasındaki yaz aylarında, "Bu resmen bir gerilemedir," diye itirafta bulunmuştu ona, "ama maddi kayıplar telafi edilebilir. En azından beyaz bir mahallede oturacağız." Bir an duralamış, biraz önceki ifadesini tekrarlayarak, "Tabii siyahlara karşı önyargılı olduğumdan değil," diye eklemişti.

Morris, "Tabii, anacım," demişti. "Buna kim inanır?"

Anita genellikle 'ana' diye hitap edilmekten nefret eder ve bunu açıkça söylerdi, ama o gün sakin kalmış ve böylece güzel bir gün geçirmişlerdi. Morris'in annesine takıldığı her gün, güzel bir gündü aslında. O fırsatlar da çok nadiren geçmişti eline.

Yetmişli yılların başında Northfield'de okuyan ikinci sınıf öğrencileri için edebiyat derslerinde belli bir kitap hakkında ödev hazırlamak hâlâ bir zorunluluktu. Öğrencilerden teksir makinesinde çoğaltılan onaylanmış listede yazan kitaplardan birini seçmeleri istenirdi. Kitapların çoğu Morris'in gözüne hayvan pisliği gibi görünür ve bunu dile getirmekten her zaman olduğu gibi hiç çekinmezdi. Sınıfın arka sırasındaki sırasından, "Bakın!" diye bağırmıştı. "Amerikan yulaf lapasının kırk farklı lezzeti!"

Çocuklardan bazıları ona gülmüştü. Çocukları güldürebiliyordu, kendini onlara sevdiremese de bunu bir sorun olarak görmüyordu. O çocuklar sefil evlilikler ve sefil iş hayatlarına doğru emin adımlarla ilerleyen sefillerdi. Sefil çocuklar yetiştirecek, ilerde kucaklarında sefil torunlarını hoplatacak, sonra da sefil hastane ve huzurevlerinde kendi sefil sonlarına kavuşacaklardı. "Amerikan Rüyası"nı yaşadıklarına ve İsa'nın onları cennetin kapılarında bando mızıkayla karşılayacağına inanarak, karanlığa doğru son sürat ilerleyeceklerdi. Morris'in alınyazısındaysa daha iyi şeyler yaşamak vardı. Morris o şeylerin ne olduğunu bilmiyordu sadece.

Bayan Todd –o zamanlar, Morris'in, suç ortaklarıyla beraber John Rothstein'ın evine zorla girdikleri yaşlardaydı– Morris'e bir gün, ders sonrası sınıfta beklemesini söylemişti. Diğer çocuklar sınıfı boşaltırken Morris, Todd'ın kendisine sınıfta alıkoyma cezası vereceği beklentisiyle sırasında yayılmış, bacaklarını iki yana açarak beklemişti Sınıfta ilk kez boşboğazlık yapmıyordu, ama İngilizce dersinde ilk kez olmuştu ve bundan dolayı üzgün gibiydi. Kafasında babasının, *Çok fazla köprü yıkıyorsun Morris,* diyen sesiyle belli belirsiz bir düşünce ortaya çıktı, sonra o düşünce, havadaki buhar gibi dağılıp yok oldu.

Bayan Todd (yüzü pek güzel değildi, ama çok sıkı bir vücudu vardı) ona alıkoyma cezası vermek yerine, elini şişkin çantasına atıp içinden kırmızı karton kapaklı bir kitap çıkardı. Kapakta, tuğla duvara yaslanmış sigara içen bir çocuğun resmi vardı. Resmin üstünde de kitabın adı: *Haberci.*

Bayan Todd, "Ukalalık yapma fırsatını hiçbir zaman kaçırmıyorsun, değil mi?" dedi. Morris'in yanındaki sıraya oturdu. Eteği kısa, bacakları uzun, külotlu çorapları parlaktı.

Morris hiçbir şey söylemedi.

"Senin durumunda, bunun olacağını tahmin ettim. Zaten kitabı o yüzden yanımda getirdim. İyi-haber, kötü-haber türünde bir şey, benim çokbilmiş arkadaşım. Sınıfta alıkonma cezası almıyorsun, ama ödevinle ilgili kitap seçme şansın olmayacak. Sadece ama sadece bu kitabı okuyacaksın. Bu, okul yönetiminin onayladığı listede yer alan bir kitap değil, kitabı sana verdiğim için başıma iş açabilirim yani, ama ne kadar minik olursa olsun, içinde bir yerlerde var olduğuna inandığım iyi mizacına güvenerek yapıyorum bunu."

Morris kitaba şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını, ilgisini hiçbir şekilde gizlemeye gerek duymadan, Bayan Todd'ın bacaklarına yöneltti.

Bayan Todd, Morris'in nereye baktığını gördü ve gülümsedi. Morris bir an için ikisini bekleyen ve büyük bölümü yatakta geçen geleceği gördü. Bu tür şeylerin gerçekte yaşandığını duymuştu. *Seksi öğretmen, seks eğitimiyle alakalı ders dışı faaliyet için delikanlılar arar...*

Bu fantezi balonu iki saniye kadar dayandı. Sonra Bayan Todd yüzünde hâlâ kaybolmamış gülümsemesiyle patlattı o balonu. "Sen ve Jimmy Gold gayet iyi anlaşırsınız. O alaycı, kendinden nefret eden küçük bir pislik. Sana çok benziyor." Ayağa kalktı. Eteği dizlerinin beş santim aşağısına geri çekilmişti. "Kitap ödevinle ilgili sana iyi şanslar. Bir dahaki sefere bir kadının bacaklarına bakarken, Mark Twain'in söylediği bir şeyi hatırlarsın: 'Tıraş parası olmayan aylaklara bile bakmak bedava.'"

Bu kez taşı gediğine koyan, koymakla kalmayıp iyice dibine ittiren öğretmeni yüzünden Morris, sınıftan yüzü kıpkırmızı olmuş halde sıvıştı. Sycamore ve Elm'in köşesinde otobüsten inerken, karton kapaklı kitabı kanalizasyona fırlatmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu, ama öyle yapmadı. Nedeni, sınıfta alıkonma ya da okuldan uzaklaştırma cezası almaktan korkması değildi. Kitap onaylanmış listede değilken, öğretmen onun için böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Morris kitabı kapaktaki çocuk yüzünden atmamıştı. Çocuğun sigara dumanının içinde kalmış yüzünde, bir tür bıkkın aşağılama ifadesi vardı.

O alaycı, kendinden nefret eden küçük bir pislik. Sana çok benziyor.

Annesi evde değildi ve akşam ona kadar da gelmeyecekti. Fazladan para kazanmak için City College'da yetişkin eğitimi dersi veriyordu. Morris annesinin, yeteneğinin çok altında kaldığına inandığı o derslerden nefret ettiğini biliyordu, ama onun için hiç sorun değildi. Beter ol anne, dedi kendi kendine. Beter ol!

Derin dondurucu ağzına kadar hazır yemekle doluydu. Rastgele birini alıp fırma koydu. Yemek hazır olana kadar biraz kitap okurum, diye geçiriyordu aklından. Yemekten sonra yukarı çıkar, yatağın altından babasının *Playboy* dergilerinden birini alır (bazen o dergiler için, *moruktan bana kalan miras*, diye düşünürdü) ve bir süre otuz bir çekerdi belki.

Fırın alarmını ayarlamayı ihmal etmişti. Başını kitaptan, kesintisiz bir buçuk saatlik okumanın sonrasında yanık et kokusu sayesinde kaldırabildi. Kitabın ilk yüz sayfasını okumuştu; artık savaş sonrasında Tree Sokağı'nın ücra köşesinde inşa edilmiş bu boktan evde değildi, Jimmy Gold'la birlikte New York caddelerinde geziyordu. Morris, gözü açık rüya gören bir çocuk gibi mutfa-

ğa gitti, mutfak eldivenlerini giydi, kömürleşmiş yığını fırından çıkarıp çöpe attıktan sonra tekrar *Haberci*'yi okumaya başladı.

Bu kitabı bir daha okumalıyım, diye düşündü. Hafiften ateşi çıkmış gibi hissediyordu kendini. Bu kez elinde bir keçeli kalem olmalıydı. Altı çizilecek ve hatırlanacak o kadar şey vardı ki. O kadar çok şey...

Okuyucular için hayatın en heyecan verici keşiflerinden biri, okuyucu olmalarından ötürü –sadece okumayı becerdikleri için değil (Morris bunu zaten biliyordu)– büyük haz duymalarıdır. Çaresizce. Gırtlaklarına kadar. Bunu ilk başaran kitap asla unutulmaz; o kitabın her sayfası, okuyucuyu yakan ve heyecanlandıran yepyeni bir ilhamdır: *Evet! Aynen böyledir! Bunu ben de yaşadım!* Ve tabii, *Ben böyle düşünüyorum! Ben böyle HİSSEDİYORUM!*

Morris *Haberci* hakkında on sayfalık bir ödev hazırladı. Bayan Todd ödeve en yüksek notu, yani A+ verirken yanına da kısacık bir yorum ekledi: *Hoşlanacağını biliyordum.*

Morris öğretmenine bunun hoşlanma değil, aşk olduğunu söylemek istedi. Gerçek aşk... Ve gerçek aşk asla ölmezdi.

Haberci Savaş Görüyor da en az *Haberci* kadar iyiydi. Farkı, Jimmy Gold'un New York'ta bir yabancı olmak yerine, Avrupa'da bir yabancı olmasıydı. Jimmy Almanya'da savaş veriyor, arkadaşlarının ölümüne şahit oluyor ve sonunda, o ölüm kamplarının birindeki dikenli tellerin arasından dehşet ötesi bir şaşkınlıkla bakıyordu. Rothstein, *Hayatta kalmış, etrafta amaçsızca dolanmakta olan iskeletten farksız insanlar, Jimmy'nin yıllardır duyduğu şüpheyi onaylıyordu,* diye yazmıştı. *Hepsi bir hataydı.*

Morris şablon kullanarak bu satırları Roman Gothic stilinde bir kâğıda yazdı, ilerde Pete Saubers adında bir çocuğun kalacağı odasının kapısına raptiyeledi.

Annesi yazıyı orada görünce o alaycı gülümsemesini takınmış ve hiçbir şey söylememişti. En azından o gün. Gold üçlemesi hakkındaki tartışma, bundan iki yıl sonra, kadının kitapları çok hızlı bir biçimde okumasından sonra yaşandı. Tartışma, Morris'in sarhoş olmasıyla sonuçlandı; sarhoş olması da bir eve zorla girmesi ve adi bir saldırıyla; bu suçlar da dokuz ay boyunca Riverview Gençlik Islahevi'nde yatmasıyla...

Ama tüm bunlardan önce, Morris'in gittikçe artan bir dehşet duygusuyla okuduğu *Haberci Yavaşlıyor* geldi. Jimmy güzel bir kızla evlenmişti. Jimmy bir reklam şirketinde iş bulmuştu. Jimmy kilo almaya başlamıştı. Jimmy'nin karısı üç çocuğundan ilkine hamile kalmış ve banliyöye taşınmışlardı. Jimmy orada arkadaşlar edinmişti. Karısıyla birlikte evlerinin arka bahçesinde mangal partisi vermeye başlamışlardı. Jimmy üstünde ŞEF DAİMA HAKLIDIR yazan bir önlükle mangalın başına geçiyordu. Jimmy karısını aldatmış, karısı da ona aynı şekilde karşılık vermişti. Jimmy mide yanmasına karşı Alka-Seltzer, akşamdan kalma olduğu zamanlar için de Miltown denilen bir ilaç almaya başlamıştı. Hepsinden önemlisi, Jimmy Altın Papel'in peşine düşmüştü.

Morris bu korkunç gelişmeleri, gittikçe artan bir dehşet duygusu ve kabaran öfkeyle okudu. Annesi de benzer duyguları, bir dediğini iki etmeyen, parmağında oynattığını sandığı ve çokbilmiş yüzündeki o alaycı gülümsemeyi silip atmak için ona bir kez bile el kaldırmayan kocasının, banka hesaplarını boşalttığını anladığında hissetmiş olmalıydı.

Morris, Jimmy'nin önünde sonunda kendine geleceği umudunu hiç yitirmedi. Kim olduğunu –eski kimliğini en azından– hatırlayacağını, sürdürmekte olduğu beş para etmez o boş hayatı bir kenara atacağını umut etti hep. Oysa *Haberci Yavaşlıyor*, Jimmy'nin o güne dek yaptığı en başarılı reklam kampanyasını –Tanrı aşkına, şu isme bakar mısınız; Duzzy-Doo– kutlarken ve *Bir dahaki yıla kadar bekleyin!* diye sevinç çığlıkları atarken sona eriyordu.

Islahevindeyken Morris'in haftada bir psikiyatri uzmanına görünmesi gerekiyordu. Psikiyatristin adı Curtis Larsen'di. Çocuklar ona Pislik Pıhtı, derlerdi. Pislik Pıhtı, görüşmeleri Morris'e hep aynı soruyu sorarak bitirirdi: "Burada olman kimin suçu Morris?"

Çocukların çoğu, korkunç derecede aptal olanları bile, bu soruya verilecek doğru cevabı biliyordu. Morris de biliyor, ama cevabı vermeyi reddediyordu. Soru her sorulduğunda, "Annemin," diyordu.

Morris'in cezasının dolmasından kısa bir süre önce yaptıkları son görüşmede, Pislik Pıhtı ellerini masasının üstünde kenetleyip Morris'e uzunca bir süre hiç sesini çıkarmadan baktı. Morris, Pislik Pıhtı'nın, gözlerini kaçırmasını beklediğini biliyordu. Ama o bunu yapmayı reddetti.

Pislik Pıhtı sonunda, "Benim oyunumda," dedi, "senin verdiğin cevaba karşılık gelen bir terim vardır ve ona 'suçlamaktan kaçınma' adı verilir. Suçlamaktan kaçınmaya devam edersen bir süre sonra buraya geri döner misin? Tabii ki hayır... Çünkü birkaç ay sonra on sekiz yaşma basacaksın ve bir dahaki sefere, ki bir dahaki sefere diye bir şey kesinlikle olacak, bir yetişkin olarak yargılanacaksın. Tabii hayatında bir değişiklik yapmazsan... Evet, şimdi son kez soruyorum, burada olman kimin suçu?"

Morris hiç tereddüt etmeden, "Annemin," dedi. Çünkü bu, suçlamaktan kaçınmak değil, gerçeğin ta kendisiydi. Düşüncenin arkasında su götürmez cinsten bir mantık vardı.

Morris, on beş ve on yedi yaşları arasında, Gold üçlemesinin ilk iki kitabını satırlarının altını çizerek, sayfa kenarlarına açıklamalar yazarak, takıntılı bir biçimde okudu. *Haberci Yavaşlıyor*'u ise sadece bir kez daha okudu ve bitirmek için kendini zorladı. O kitabı ne zaman eline alsa boğazında kurşun bir top şekilleniyordu, çünkü neler olacağını biliyordu. Jimmy Gold'u yaratan adama karşı olan kızgınlığı gün geçtikçe artıyordu. Rothstein'ın Jimmy Gold'u bu şekilde mahvetmesi olacak iş değildi! Onun değil zafer kazanmışçasına sağda solda gezinmesine, yaşamasına bile izin vermemek gerekiyordu! Taviz vermek, kolaya kaçmak, Amway pazarlamacısı o sürtükle yatmanın hâlâ asi bir ruha sahip olmak anlamına geldiğine inanmak... Olacak iş değildi!

Morris, Rothstein'a mektup yazmayı ve ondan kendini ifade etmesine izin vermesini rica etmeyi –hayır, talep etmeyi– düşündü; ama *Time* dergisinde yayınlanan haberden, o orospu çocuğunun hayran mektuplarına değil cevap vermek, okuma zahmetine bile girmediğini biliyordu.

Hippi Ricky'nin yıllar sonra Pete Saubers'a söyleyeceği gibi, belli bir yazarın –Vonnegut'un, Hesse'nin, Brautigan'ın, Tolkein'in– eserlerine âşık olan genç erkek ve kızların çoğu, önün-

de sonunda kendilerine yeni bir idol bulurdu. *Haberci Yavaşlıyor*'la yazara olan inancını yitiren Morris de bunu yaşamış olabilirdi. Bunun öncesinde, tırnaklarını kendi hayatını mahveden adama geçiremediği günden beri Morris'in hayatını mahvetmeye kararlı orospuyla o tartışmayı yaşadı: Pulitzer ödülünü kıl payı kaçıran, kabarık boyalı sarı saçları ve alaycı gülümsemesiyle Anita Bellamy'yle...

Anita Bellamy 1973 yılındaki şubat tatili sırasında üç Jimmy Gold romanını da bir günde okuyup bitirdi. Ve o kitaplar *Morris'in* kitaplarıydı, yatak odasındaki raftan aşırılmış, onun özel kitaplarıydı. Morris eve geldiğinde kitapları sehpanın üstünde darmadağın halde buldu; *Haberci Savaş Görüyor* sırılsıklam olmuş, üstünde şarap kadehinin yuvarlak izi kalmıştı. Bu, Morris'in, ergenlik hayatında nutkunun tutulduğu ender birkaç andan biriydi.

Anita için aynı şey söylenemezdi. "Bu kitaplardan bir yıldan fazla bir zamandır söz edip duruyorsun, o yüzden seni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu görmeye karar verdim," dedi. Şarabından bir yudum aldı. "Bu hafta hazır işim yokken şunları bir okuyayım, dedim. Bir günden fazla sürer sanmıştım, ama içeriğinin fazla dolu olduğunu söylemek pek mümkün değil, değil mi?"

"Sen..." Morris bir an için boğulur gibi oldu. Sonra: "Sen odama girmişsin!"

"Çarşaflarını değiştirmek ya da hepsi temizlenmiş ve katlanmış giysilerini dolaba yerleştirmek için girdiğimde hiç itirazın olmuyordu ama. Yoksa onca işi Çamaşırcı Peri'nin yaptığını mı düşünüyordun?"

"O kitaplar benim! Özel rafımda duruyorlardı! Onları almaya hakkın yok!"

"Onları büyük bir zevkle yerlerine kaldıracağım. Ayrıca meraklanma, yatağının altındaki dergilere dokunmadım. Erkek çocukların biraz... eğlenceye ihtiyaçları olduğunu bilirim."

Morris cambaz ayaklığı üzerindeymiş gibi hissettiği bacaklarıyla öne doğru adım attı, sehpanın üstündeki karton kapaklı kitapları birer kanca gibi hissettiği elleriyle topladı. *Haberci Savaş Görüyor*'un arka kapağı kahrolası kadeh yüzünden sırılsıklamdı.

Morris, üçlemenin içinden illa bir kitabın başına böyle bir şey gelecekse bu neden *Haberci Yavaşlıyor* olmadı, diye geçirdi içinden.

"Bunların ilginç birer ilkel sanat eseri olduğunu itiraf ediyorum," dedi Anita. Üniversitenin amfisinde ders verirkenki mantıklı ses tonuyla konuşmaya başlamıştı. "Hatta kıt yetenekli bir yazarın kendi içinde gösterdiği bir gelişimi yansıtıyor. İlk iki kitap acı verici biçimde yetersiz tabii, *Huckleberry Finn*'le karşılaştırıldığında *Tom Sawyer* da yetersiz kalıyor, ama üçlemenin son kitabında –bir *Huck Finn* olmasa da– gerçekten bir gelişme göstermiş."

Morris, "Son kitap tam bir rezalet!" diye bağırdı.

"Morris, sesini yükseltmene, gürlemene hiç gerek yok. Fikrini bu şekilde davranmadan da savunabilirsin." İşte nefret edilesi o ince ve sivri gülümseme yine karşısındaydı. "Sonuçta tartışıyoruz."

"Kahrolası tartışma filan istemiyorum ben!"

Anita, "Ama tartışmalıyız!" diye çığlık atarken hâlâ gülümsüyordu. "Sonuçta günümü halen ders notu ortalaması C olan, bencil ve entelektüel olduğunu zanneden oğlumu anlamaya çalışarak geçirdim – *ziyan ettim* demeyeceğim..."

Morris'in karşılık vermesini bekledi. Ama beklediği olmadı. Her yer tuzak doluydu. Anita onu, istediği zaman, istediği şekilde yönlendirebiliyordu ve o anda istediği de buydu.

"İlk iki kitabın yıpranmış olduğunu fark ettim; tekrar tekrar okunduğu belli olan sayfaları nerdeyse kopmak üzereydi. Satırların altı çizilmiş, bazıları filizlenmekte olan –çiçeklenmekte olan demeyeceğim, çünkü bunu söylemek imkânsız, en azından bu aşamada– kıt, eleştirel zihnin göstergesi çok sayıda not alınmıştı. Ama üçüncüsü yepyeni görünüyordu, nerdeyse altı çizilmiş tek satır bile yoktu. Onun başına gelenler hoşuna gitmedi, değil mi? Jimmy'nin –ve mantıksal açıdan bakıldığında, yazarın– büyümesinin, gelişmesinin ardından, artık onu umursamıyorsun anlaşılan."

"O hainin teki!" Morris yumruklarını sıktı. Womack'in kafeteryada herkesin bakışları altında ona ayar verdiği günkü gibi yüzü kıpkırmızı olmuş, zonkluyordu. Ama Morris o gün sıkı bir

yumruk sallamıştı ve şimdi de aynısını yapmak istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. "Rothstein, kendini satması için ona izin verdi! Bunu göremiyorsan, aptalın tekisin demektir!"

Anita, "Hayır," dedi. Yüzündeki gülümseme şimdi yok olmuştu. Öne doğru eğilip kadehini sehpanın üstüne bırakırken gözünü ondan ayırmadı. "Yanlış anladığın yer tam da burası. İyi bir roman yazarı başkarakterini yönlendirmez, onun peşinden gider. İyi bir roman yazarı olayları yaratmaz, onların yaşanmasını izler ve sonra gördüklerini kâğıda döker. İyi bir roman yazarı kendisinin Tanrı değil, bir kâtip olduğunu bilir."

"Jimmy'nin karakterine hiç de uyan şeyler değil onlar! Kahrolası Rothstein onu değiştirdi! Jimmy'yi kötü bir şakaya dönüştürdü! Onu... onu sıradan biri yaptı!"

Morris sözlerinin kulağa ne kadar zayıf geldiğini büyük bir nefretle fark etti; annesinin tuzak kurarak, onu, savunmaya ihtiyaç duyulmayan ve aslında yarım akıllı ve biraz duygu sahibi herkes için açık olan bir şeyi savunmak durumunda bırakmasından nefret etti.

"Morris." Çok yumuşak bir sesti bu. "Bir zamanlar ben de Jimmy'nin kadın versiyonu olmak istemiştim, tıpkı senin şimdi Jimmy olmak istediğin gibi... Jimmy Gold ya da ona benzer biri, birçok gencin, çocukluklarını geride bırakıp yetişkinliğe adım atana kadar gidip bekledikleri bir sürgün adasıdır. Görmen gereken –Rothstein'ın, her ne kadar bunun için üç kitap gerekse de, sonunda gördüğü– çoğumuzun sıradan biri olduğudur. Ben mesela, kesinlikle sıradan biri oldum." Anita çevresine bakındı. "Yoksa neden burada, Sycamore Caddesi gibi bir yerde yaşayalım ki?"

"Çünkü sen aptalsın ve babamın bizi soyup soğana çevirmesine izin verdin!"

Anita bu sözler karşısında gözlerini kırpıştırdı (*Bu bir darbe, elle tutulur bir darbe*, diye sevindi Morris), ama sonra o alaycı gülümseme yine çıktı ortaya. Kül tablasında yanan bir kâğıt parçası gibi... "Bundan tamamen beni sorumlu tutmak gibi kaba bir davranış sergilemiş olsan bile, söylediğinde bir gerçeklik payı

olduğunu itiraf ediyorum. Peki, hiç kendine babanın bizi neden soyduğunu sordun mu hiç?"

Morris sessiz kaldı.

"O büyümeyi reddediyordu da ondan. Baban yatağında Tinker Bell'i oynaması için yarı yaşında bir kız bulan göbekli bir Peter Pan."

Morris kendisinin bile tanımakta güçlük çektiği bir sesle, "Kitaplarımı ya yerine kaldır ya da onları çöpe at," dedi. Sonra sesinin, babasının sesine ne kadar çok benzediğini fark edip dehşete düştü. "Ne yaparsan yap, umurumda değil. Buradan gidiyorum ve geri dönmeyeceğim."

Anita, "Ah, bence tıpış tıpış döneceksin," dedi ve bunda da haklıydı. Ama bunun için aradan nerdeyse bir yılın geçmesi gerekecek ve o zamana dek annesi onu artık tanımaz hale gelecekti; tabii daha önce hiç tanımışsa... "Bu üçüncü kitabı birkaç kez daha okumalısın bence."

Anita o andan sonra sesini yükselterek konuşmak zorunda kaldı, çünkü Morris koridorda, onu kör edecek kadar güçlü duyguların kıskacı altında hızla yürümeye başlamıştı. "Biraz merhamet duygun olsun! Bay Rothstein'ın vardı; *o son kitap sayesinde bağışlatmış kendisini!*"

Çarpılan kapının sesi Anita'yı susturdu.

Morris başı önde, kaldırıma doğru yürümeye başladı, ayak bastığı anda da koşmaya başladı. Üç sokak ileride, içki satan bir dükkânın da olduğu bir alışveriş merkezi vardı. Oraya vardığında, Hobby Terrific'in dışındaki bisiklet parkına oturup bekledi. Konuştuğu ilk iki adam ricasını reddetti (ikincisi, yüzündeki o gülümsemeyle Morris'in içinde yumruk atma isteği uyandırmıştı), ama üzerinde ikinci el eşyalar satan bir mağazadan alınmış giysiler olan ve bariz bir biçimde duruş bozukluğu olan üçüncüsü Morris'e içki almayı kabul etti. Morris bir litrelik içkiyi Sycamore'la Birch Caddesi arasında, içinden dere geçen boş arazinin yanında içmeye başladı. Güneş batmak üzereydi. Çalıntı arabayla Sugar Heights'a nasıl gittiğini kesinlikle hatırlamıyordu, ama oraya vardıktan sonra Pislik Pıhtı'nın "dev ikramiye" diye adlandırmaktan hoşlandığı şeye bulaştığına hiç şüphe yoktu.

Burada olman kimin suçu?

Morris suçun bir kısmının, yaşı tutmayan bir çocuğa bir litrelik viski almayı kabul eden o şarapçıda olduğunu düşünüyordu; ama daha çok da annesindeydi. Bu işin bir de hayırlı tarafı vardı: Hapse atıldığında, annesinin yüzünde o alaycı gülümsemesinden eser kalmamıştı. Morris sonunda, annesinin yüzünden o ifadeyi silip atmayı başarmıştı işte.

Hapishanedeki tecrit günlerinde (ayda en az bir kere oluyordu) Morris, ellerini başının arkasında kenetleyerek ranzasında yatıyor, Jimmy Gold'un dördüncü romanını düşünüyor; romanda, *Haberci Yavaşlıyor*'un bitiminden sonra dört gözle beklediği o kefaretin ödenip ödenmediğini merak ediyordu. Jimmy'nin eski umutlarına ve hayallerine, o eski heyecanına yeniden kavuşması mümkün müydü? Keşke o romanı okuyacak iki günü olsaydı! Tek bir güne bile razıydı!

John Rothstein'ın bile böyle bir şeyi inanılır kılabileceğinden şüpheliydi gerçi. Morris'in gözlemlerine göre (annesi ve babası onun önündeki başlıca örneklerdi) o ateş bir kere söndü mü, genellikle sonsuza dek sönmüş olurdu. Ancak bazı insanlar değişebiliyordu. Bir keresinde, öğle molası sırasında yaptıkları tartışmaların birinde bu olasılığı gündeme getirdiğini ve Andy Halliday'e söz ettiğini hatırlıyordu. Bu konuşma, Morris'in, daha fazla okumanın bir anlamı olmadığına karar verip City College'dan ayrılmasından kısa bir süre sonra, Andy'nin çalıştığı Grissom Kitapçılık'ın bulunduğu sokağın biraz ilerisindeki Happy Cup'ta olmuştu.

Morris, "Nixon değişti," dedi. "Eskiden komünistlerden nefret eden o adam Çin'le ticari ilişkiler kurdu. Lyndon Johnson İnsan Hakları Kanunu'nu Senato'dan geçirdi. Onun gibi ırkçı bir sırtlan bile duruşunu değiştirebiliyorsa, her şey mümkündür bence."

"Politikacılar." Andy kötü bir koku almış gibi burnunu çekti. Morris'ten sadece birkaç yaş daha büyük, asker tıraşlı, sıska bir adamdı. "İdealleri için değil, menfaatleri için değişiyorlar. Sıradan insanlar bunu bile yapmazlar. Yapamazlar. Doğru düzgün

davranmayı reddettikleri takdirde cezalandırılırlar. Cezalandırıldıktan sonra evet efendim, sepet efendim demeye, bal yapmayan küçük arılar gibi sistemin bir parçası olmaya devam ederler. Vietnam Savaşı'nı protesto edenlere bir bak. Şimdi çoğu orta sınıf hayatlar sürüyor. Cumhuriyetçilere oy veren şişman, mutlu insanlar. Boyun eğmeyi reddedenlerse hapishanelerde... Ya da Katherine Ann Power gibi kaçak hayatı yaşıyor."

Morris, "Jimmy Gold'a nasıl sıradan diyebilirsin?" diye bağırdı.

Andy ona, küçük gören bir ifadeyle baktı. "Ah, lütfen. Onun bütün hikâyesi kuraldışılığın destansı yolculuğundan ibaret. Morris, Amerikan kültürünün amacı bir standart yaratmaktır. Bu, sıra dışı insanların hizaya getirilmesi gerektiği anlamını taşır ve aynı şey Jimmy'nin de başına geliyor. Tanrı aşkına, baksana, adam sonunda kendini bir reklamcılık şirketinde çalışırken buluyor. İçine sıçılmış bu ülkede, standartların belirlenmesinde reklam şirketlerinden daha etkili bir unsur var mı? Rothstein'ın esas vurgulamak istediği şey bu işte." Başını iki yana salladı. "İyimserlik istiyorsan gidip bir Harlequin[1] kitabı al."

Morris, Andy'nin öne sürdüğü görüşlerin temelde doğru olabileceğini düşündü. Modası geçmiş bağa çerçeveli gözlüklerinin ardındaki bir fanatiğe ait o gözler alev alev yanıyordu. Ama Morris daha o zamanlar onun ne mal olduğunu anlamıştı; Andy'nin fanatikliği kitaplar ve eşyalar içindi, o kitapların hikâyeleri ve içerikleri için değil.

Haftada iki üç kez genellikle Cup'ta, bazen de Grissom'ın karşısındaki Hükümet Meydanı'ndaki banklarda birlikte öğle yemeği yerlerdi. Andrew Halliday, John Rothstein'ın yazmaya devam ettiği, ama ölümünün ardından tüm eserlerinin yakılmasını vasiyet ettiğine dair ısrarcı dedikodulardan ilk kez o öğle yemeklerinin birinde söz etmişti.

Bu sözlerle canı gerçekten yanan Morris, "Hayır!" diye bağırdı. "Böyle bir şey asla olamaz! Olabilir mi?"

---

(1) Konusu aşk ve romantizm olan kitaplarıyla tanınan yayıncı ve bu tür kitaplara verilen ad. –ç.n.

Andy omuzlarını silkti. "Böyle bir vasiyeti varsa, gözlerden uzak bir hayat yaşamaya başladığı andan itibaren yazdığı her şey kül olacak demektir."

"Kafandan uyduruyorsun!"

"Vasiyetle ilgili şeyler dedikodu olabilir, bunu kabul ederim, ama Rothstein'ın yazmayı hiçbir zaman bırakmadığı, kitapçılar camiasında kabul gören bir inanıştır."

Morris, "Kitapçılar camiası," dedi, şüpheli bir tavırla.

"Morris, bizim de kendimize ait bir dedikodu gazetemiz var. Rothstein'ın alışverişini hizmetçisi yapıyor, tamam mı? Sadece yiyecek içecek değil, diğer şeylerle de o ilgileniyor. Kadın her ay ya da altı haftada bir Rothstein'ın oturduğu evin en yakınındaki White River Books'a gidip, adamın telefonla sipariş ettiği kitapları alıyor. Kadın kitapçıda çalışanlara, Rothstein'ın düzenli olarak sabah altıdan öğlen ikiye kadar yazdığını söylemiş. Dükkân sahibi de bu bilgiyi Boston Kitap Fuarı'ndaki diğer kitapçılara aktarınca, haber herkesin diline düşmüş."

Morris, "Vay canına!" demişti nefes nefese. Bu konuşma 1976 yılının Haziran ayında olmuş, Rothstein'ın son öyküsü "Kusursuz Muz Turtası" ise 1960 yılında yayımlanmıştı. Andy'nin söyledikleri doğruysa, John Rothstein tam on altı yıldır yeni öyküler biriktiriyor demekti. Günde sekiz yüz kelime yazdığı düşünüldüğünde, bu... Morris hesaplamayı kafasından yapamadı, ama adamın çok yazdığı anlamına geliyordu.

Andy, "Aynen öyle," dedi.

"Öldüğünde her şeyin yakılmasını istiyorsa, adam delirmiş olmalı!"

"Yazarların çoğu öyledir." Andy, bir sonraki sözleri sanki şakaymış gibi öne doğru eğilmişti. Belki de gerçekten şakaydı. En azından onun için... "Bak, ne düşünüyorum... Bence biri bir kurtarma operasyonu düzenlemeli. Bu kişi belki de sensin Morris. Ne de olsa, onun bir numaralı hayranı sensin."

"Ben değilim," dedi Morris, "Jimmy Gold'a yaptıklarından sonra, hayır."

"Sakin ol oğlum. İlham perisinin peşinden gitti diye adamı suçlayacak halin yok ya."

"Tabii ki suçlayabilirim."

Andy, "O zaman çal onları," derken hâlâ gülümsüyordu. "Hırsızlığı, İngiliz edebiyatı adına bir protesto olarak düşün. Onları bana getir. Bir süre elimde tutar, sonra satarım. Bir bunağın elinden çıkma abuk sabuk şeyler değilse, bir milyon dolar eder. Parayı seninle bölüşürüm. Yüzde elli-elli..."

"Yakalanırız."

Andy Halliday, "Sanmıyorum," diye karşılık vermişti. "Bunun için çeşitli yöntemler var."

"Onları satman için ne kadar beklemen gerekir?"

Andy sanki birkaç saatten söz ediyormuşçasına, "Birkaç yıl," diye cevaplamıştı. "Belki, beş."

Bir ay sonra, Sycamore Caddesi'nde yaşamaktan ciddi biçimde sıkılan ve Rothstein'ın müsveddelerini ele geçirme düşüncesini aklından bir türlü söküp atamayan Morris, külüstür Volvo'suna atlayıp Boston'a gitti ve banliyöde evler inşa eden bir inşaat firması tarafından işe alındı. Başlarda canı çıkacakmış gibi hissetse de, sonraları biraz kas yaptı (hiçbir zaman Duck Duckworth gibi olamazdı gerçi) ve işe alıştı. Hatta işyerinde iki kişiyle arkadaş bile oldu: Freddy Dow ve Curtis Rogers...

Bir gün Andy'yi aradı. "Rothstein'ın yayımlanmamış müsveddelerini gerçekten satabilir misin?"

Andy Halliday, "Hiç merak etme," dedi. "Daha önce söyledim sanıyorum; hemen olmaz, ama bundan ne çıkar ki? İkimiz de genciz. Sorun değil. Zaman bizim yanımızda."

Evet; ve bu zamana, Rothstein'ın "Kusursuz Muz Turtası"ndan beri yazdığı her şeyi okumak da dahildi. Kazanılacak para –yarım milyon dolar bile olsa– önemsizdi. Morris, ben çıkarcı bir insan değilim, demişti kendi kendine. Ben Altın Papel'le ilgilenmiyorum. *Her şerde bir hayır vardır.* Bana hayatımı idame ettirecek kadar –hani bir tür bağış kadar bir miktar– para ver, ben mutlu olurum.

Ben *edebiyat araştırmaları yapan*, okumuş yazmış bir adamım.

Morris hafta sonları arabasına atlayıp New Hampshire, Talbot Corners'a gidip gelmeye başladı. 1977 yılındaysa, o yolculuklarda yanında Curtis ve Freddy de vardı. Kafasında yavaş yavaş

bir plan şekillenmeye başlamıştı. Basitinden, en iyisinden bir plan... Şöyle temizinden bir soygun...

Filozoflar yüzyıllar boyunca hayatın anlamını tartışmış, ama pek nadiren ortak bir sonuca varmışlar. Morris de hapiste olduğu yıllar boyunca konuyu kendince araştırmıştı, ama onun araştırması evrensel olmaktan daha çok pratiğe dönüktü. Morris hayatın anlamını "yasal anlamda" çözmek istiyordu. Bulduğu şey ise oldukça şizofrenikti. Bazı durumlarda ömür boyu hapis cezası, kelimenin tam anlamıyla ömür boyu hapse mahkûm olmak anlamına geliyordu; şartlı tahliye olasılığı olmaksızın, ölene dek hapiste kalıyordunuz. Bazı durumlardaysa şartlı tahliye iki yılın sonunda gündeme gelebiliyordu. Bazı durumlarda da beş, yedi, on veya on beş yılın sonunda... Nevada'da şartlı tahliye, oldukça karmaşık bir puanlama sistemiyle gerçekleşebiliyordu (ya da gerçekleşmiyordu).

2001 yılına gelindiğinde, Amerikan ceza sisteminde, ömür boyu hapis cezasının ortalaması otuz yıl dört aydı.

Morris'in zamanı istiflediği eyalette, kanun yapıcılar toplumsal istatistikleri temel alan, kendilerine has, anlaşılması güç bir ömür boyu hapis tanımı yapmışlardı. Morris'in mahkûm olduğu 1979 yılında Amerikalı bir erkeğin ortalama yaşam süresi yetmiş yıldı. Morris o zamanlar yirmi üç yaşındaydı, dolayısıyla topluma olan borcunu kırk yedi yılda ödeyebileceğini düşünüyordu.

Tabii şartlı tahliye hakkı kazanmazsa...

Morris bu hakka 1990 yılında kavuştu. Tahliye duruşmasına Cora Ann Hooper da katıldı. Kadının üstünde temiz, mavi bir takım vardı; beyazlamaya başlamış saçlarını, onlara acı bir çığlık kopartacak kadar gergin bir biçimde topuzla ensesinde toplamıştı. Kadın, Shooter's Meyhanesi'nin yanındaki ara yolda giderken, Morris Bellamy'nin kendisini nasıl yakaladığından ve "biraz dağıtmak" yönündeki arzusundan söz etti. Şartlı Tahliye Kurulu'nun beş üyesine, çantasında bulunan Polis Alarm cihazının düğmesine basmayı başardıktan sonra Morris'in kendisini nasıl yumrukladığını ve burnunu kırdığını anlattı. Morris'in ne-

fesindeki o keskin alkol kokusundan, iç çamaşırlarını yırtarken tırnaklarıyla midesini nasıl oyduğundan bahsetti. Memur Ellenton gelip de onu üstünden kaldırdığı sırada Morris için, "Beni hâlâ boğmaya çalışıyor ve aletiyle canımı acıtıyordu," dedi. Şartlı Tahliye Kurulu'na 1980'de intihara kalkıştığını ve halen bir psikiyatristin gözetiminde olduğunu söyledi. Kurul'a, İsa'yı kurtarıcısı olarak kabul ettiğinden beri daha iyi olduğunu, ama buna rağmen kâbuslar görmeye devam ettiğinden bahsetti. Hayır, dedi Kurul'a, hiç evlenmemişti. Cinselliğin düşüncesi bile panik ataklar yaşamasına neden oluyordu.

Morris'e şartlı tahliye hakkı tanınmadı. O akşam hücresinin parmaklıkları arasından uzatılan yeşil kâğıtta buna gerekçe olarak birkaç neden gösterilmişti; ama bu nedenlerden en üstte yazanı, Kurul'un verdiği kararın en önemli dayanağını oluşturuyordu: *Kurban olayın acısını hâlâ yaşadığını ifade ediyor.*

Şıllık!

Hooper 1995 ve 2000 yıllarındaki duruşmalara da katıldı. 1995'te, daha önce giydiği mavi takımı giymişti. Milenyum yılında –kadın o zamana dek en az yirmi kilo almıştı– ise kahverengi bir takım... 2005'te takımı griydi ve boynunda, irileşmiş göğüslerinin üstünde beyaz bir haç asılıydı. Her duruşmaya kucağında aynı siyah büyük çantayla geliyordu. Polis Alarm cihazı o çantanın içindeydi herhalde. Belki bir kutu da Mace.[1] Hooper o duruşmalara, çağrıldığı için değil, kendisi istediği için katılıyordu.

Ve hikâyesini anlatıyordu.

Morris'e şartlı tahliye hakkı tanınmadı. Yeşil kâğıtta yazanlara göre en önemli neden, *Kurbanın olayın acısını hâlâ yaşadığını ifade etmesi* idi.

Morris, *Her şerde bir hayır vardır,* dedi kendi kendine. *Her şerde bir hayır vardır.*

Belki de yoktur; ama Tanrı biliyor ya, Morris o kadını gebertmek istiyordu.

Morris şartlı tahliye talebinin üçüncü kez reddedildiği günlerde, yazar olarak aranan biri olup çıkmıştı. Waynesville'in kü-

(1) Biber gazı spreyi. –ç.n.

çük dünyasında o, çok popüler bir yazardı. Mahkûmların eşlerine ve kız arkadaşlarına; Noel Baba gerçeğinin dokunaklı bir vaat olduğunu pek azmın onayladığı çocuklarına mektuplar yazıyordu. Serbest kalacakları günler yaklaştığında, mahkûmlar için iş başvuruları yazıyordu. Lise diploması yerine geçen diplomayı almaya çalışan ya da internetten kurslara kaydolan mahkûmların ödevlerini yapıyordu. O bir hapishane avukatı değildi, ama zaman zaman tutukluların adına gerçek avukatlara mektuplar yazıyor ve davalarıyla ilgili ikna edici kanıtlar öne sürerek temyiz için gerekli temel argümanları ayrıntılarıyla ortaya koyuyordu. Bazı durumlarda avukatlar o mektuplardan etkileniyor ve –yanlış tutuklamalardan dolayı açılan davalardan sonuç alıyor, para kazanıyorlardı– dava kurulun önüne geliyordu. DNA bulgularının temyiz sürecinde her şeyden önemli hale gelmesiyle, Morris, genellikle Masumlar Projesi'nin kurucuları Barry Scheck ve Peter Neufiled'e sık sık mektup yazar olmuştu. O mektuplardan biri, yirmi yedi yıldır Waynesville'de yatan oto tamircisi ve yarı zamanlı hırsız Charles Robertson'ın serbest bırakılması sonucunu doğurdu. Robertson özgürlüğüne kavuştu, Morris de Robertson'ın hayat boyu minnettarlığından başka bir şey kazanamadı; tabii bu sayede ününün gittikçe yayılmaya başladığı gerçeği göz ardı edilirse; ki bu da "hiçbir şey"den çok daha fazlasıydı. Hapishanede tecavüze uğramasının üstünden çok uzun bir zaman geçmişti.

Morris, 2004 yılında dört müsvedde harcayıp o güne dek yazdığı en iyi mektubu kaleme aldı. Mektup, Cora Ann Hooper'a hitaben yazılmıştı. Morris mektupta, yaptığı şey yüzünden korkunç bir pişmanlık duyduğunu, şartlı tahliye hakkı kazanması halinde, hayatının geri kalanını, alkol yüzünden ne yaptığını bilmez haldeyken neden olduğu bu şiddet dolu eylemi telafi etmek için geçireceğinin sözünü verdi.

"Haftada dört kez Adsız Alkolikler toplantısına katılıyorum," diye yazdı, "ve şimdi yarım düzine kadar alkol ve uyuşturucu bağımlısının vekiliyim. Bu çabalarımı hapisten çıktıktan sonra North Side'daki St. Patrick's Sosyal Rehabilitasyon Merkezi'nde devam ettireceğim. Bayan Hooper, ben ruhani bir uyanış yaşa-

dım ve İsa'nın hayatıma girmesine izin verdim. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyorsunuzdur, çünkü sizin de İsa'yı Kurtarıcınız olarak kabul ettiğinizi biliyorum. O, 'Günahlarımız için bizi affet,' demişti, 'tıpkı bizim de bize karşı suç işleyenlerin günahlarını affedeceğimiz gibi.' Size karşı işlediğim günahı affedebilir misiniz? Ben o gece canınızı fena halde yakan adam değilim artık. Ruhsal bir dönüşüm geçirdim. Mektubumu karşılıksız bırakmamanız için dua edeceğim."

On gün sonra, Morris'in mektubunun karşılıksız kalmaması duası kabul oldu. Zarfta iade adresi yoktu, ama arka kapağında düzgün bir elyazısıyla C. *A. Hooper* yazılmıştı. Morris'in zarfı yırtıp açmasına gerek yoktu; ön bürodan, tutuklulara gelen mektupları okumakla görevli bir dallama bu işi çoktan halletmişti bile. Zarfın içinde kenarları tırtıklı tek bir kâğıt tabakası vardı. Kâğıdın sağ üst ve sol alt köşelerinde de, gri bir yumakla oynayan kabarık tüylü kedi yavrularının resmi... Selam sabah yoktu; kâğıdın ortalarına tek bir satır yazılmıştı:

Umarım orada çürüyüp gidersin.

Şıllık, ertesi yılki duruşmada, şimdi varis çoraplı bacakları ve lastik tabanlı, topuksuz ayakkabılarından dışarı taşan bilekleriyle yine boy gösterdi. Capistrano'nun[1] her yıl yuvalarına geri dönen kırlangıçları misali, o da intikamını almak için hapishaneye dönen bir şişkoydu. Hikâyesini bir kez daha anlattı Kurul'a ve Morris'in şartlı tahliye isteği bir kez daha reddedildi. Morris örnek bir mahkûm olmuştu ve şimdi tutuklulara verilen yeşil formda, şartlı tahliyesinin kabul edilmeme nedeniyle ilgili tek bir gerekçe vardı: *Kurban olayın acısını hâlâ yaşadığını ifade etmektedir.*

Morris kendine her şerde bir hayrın olduğunu telkin ederek hücresine geri döndü. Burası bir çatı dairesi değildi, üçe beş boyutlarında bir hücreydi, ama en azından kitaplar vardı. Kitaplar

(1) Kaliforniya'da, kayalık kırlangıçlarıyla ünlü San Juan Capistrano bölgesi. San Juan Capistrano 1777 yılında Peder Junipero tarafından Pasifik sahilinde inşa edilmiş misyonerlik alanının adıdır. Bu alanda inşa edilen binaların deprem yüzünden yıkılmasından 35 yıl sonra bile binlerce kırlangıç kilisenin enkazında yuva yapmaya devam etmiştir. Yerli halk, kırlangıçların Aziz John Capistrano'nun ölüm yıldönümü olan Ekim 1923 tarihinde güneye göç ettiklerini ve Aziz Joseph Günü olan 19 Mart'ta geri döndüklerini fark etmiş, 1940 yılında konuyla ilgili yazılan duygusal şarkı konunun medyaya taşınmasını ve bilinirliğinin artmasını sağlamıştır. –ç.n.

onun için birer kaçıştı. Kitaplar özgürlüktü. Karyolasına uzanıp, Cora Ann Hooper ve yanında bir çivi tabancasıyla baş başa on beş dakika geçirmesinin ne kadar hoş bir şey olabileceğinin hayalini kurdu.

Morris o zamanlar kütüphanede çalışmaya başlamıştı ki bu harika bir değişiklikti. Zaten çok kısıtlı olan bütçesini nasıl kullandığı gardiyanların umurunda değildi; o yüzden *The American Bibliographer's Newsletter*'a abone olmakta bir sorun yaşamadı. Ayrıca ülkenin çeşitli yerlerindeki, nadir bulunan kitapların ticaretini yapan sahafların ücretsiz kataloglarını temin etti. Piyasada sık sık John Rothstein'ın kitapları boy gösteriyor, fiyatları hep bir öncekinden daha pahalı oluyordu. Morris bu işe, bazı mahkûmların futbol takımlarına olan tutkusuna benzer bir tutkuyla bağlanmıştı. Birçok yazarın değeri, ölümlerinin ardından düşüyor, şanslı birkaç tanesinin değeriyse yükselme eğilimi gösteriyordu. Rothstein o şanslılardan biri olmuştu. Kataloglarda arada bir imzalı bir Rothstein kitabına rastlıyordu. Bauman'ın 2007 Noel baskısında, *Haberci*'nin Harper Lee'ye imzalanmış bir kopyası –sözde bir zamanlar yazarın kendisine ait olup da yazar arkadaşı için imzalamış olduğu kopya– 17.000 dolara satılmıştı.

Morris hapishanede geçirdiği yıllar boyunca gazeteleri ve sonra da, yirmi birinci yüzyılda yaşanan teknolojik gelişmeler doğrultusunda çeşitli internet sitelerini takip etmeyi sürdürdü. Sycamore Caddesi ile Birch Caddesi arasındaki arazinin durumu, bir türlü sonuca ulaştırılamayan yasal dava yüzünden hâlâ belirsizliğini koruyordu; Morris'in istediği de tam olarak buydu. Önünde sonunda hapisten çıkacak ve bavulu, dereye doğru sarkan ağacın kökleri tarafından sarılmış halde hâlâ orada olacaktı. Bavuldaki defterlerin şimdilerde astronomik fiyatlara ulaşmış olması gereken değeri, onun gözünde önemini gittikçe yitiriyordu.

Bir zamanlar o da gençti; genç adamların bacaklarının güçlü, taşaklarının sıkı olduğu zamanlarda peşinden koşmaktan zevk aldıkları gezmek ve kadınlar, arabalar ve kadmlar, Sugar Heights'taki gibi büyük evler ve kadınlar gibi şeylerden o da zevk alırdı. Şimdiyse bu tür şeylerin hayalini pek nadir kuruyordu;

cinsel ilişkide bulunduğu son kadın, hâlâ hapiste olmasının bir numaralı nedeniydi. Durumun ironik tarafını hâlâ anlayabiliyordu; ama onun için sorun değildi. Hayatta işler ters gidebilir; insan, hızını, görme yeteneğini ve kahrolası arzularını yitirebilirdi; ama edebiyat sonsuzdu. Morris'i bekleyen şey de buydu işte; yaratıcısı dışında hiçbir gözün görmediği, kayıp bir coğrafya... Yetmiş yaşına gelene dek o coğrafyayı görme imkânı bulamayacaksa da olsun varsın... Tabii onca nakit zarfının içinde bir de para vardı. Hiçbir şekilde servet sayılmazdı, ama güzel, hoş bir emeklilik yatırımıydı.

Yaşamak için bir nedenim var, diyordu kendi kendine. Burada olan kaç kişi böyle bir şey söyleyebilir; özellikle de kalçaları sarkmış, aletleri akıllarına ancak işerken gelenler?

Morris şimdilerde kendi dükkânına sahip –Morris bunu *American Bibliographer's Newsletter* sayesinde öğrenmişti– Andy Halliday'e birkaç kez yazdı. Eski dostunun başının, James Agee'nin en ünlü kitabının çalıntı bir kopyasını satmaya çalışmaktan dolayı en az bir kez belaya girdiğini, ama paçayı kurtardığını da biliyordu. Çok kötü... Morris o parfümlü homoyu Waynesville'de ayıla bayıla ağırlardı doğrusu. Burada Morris Bellamy için onun canını yakmaya gönüllü olacak bir sürü kötü çocuk vardı. Gözü açık hayal görüyorum, diye geçirdi içinden. Andy mahkûm olsa bile muhtemelen bu bir para mahkûmiyeti olur, en kötüsü, eyaletin en batısındaki beyaz yakalı hırsızların gittiği o golf kulübüne gönderilirdi.

Andy, Morris'in hiçbir mektubuna cevap vermedi.

2010 yılında Morris'in kırlangıcı, sanki kendi cenazesine katılıyormuş gibi üzerinde siyah bir takımla bir kez daha geri döndü. Kilo vermezse kendi cenazesi de yakındır, diye düşündü Morris, kötü kötü. Cora Ann Hooper'ın gerdanı, boynunun her iki tarafından etten yapılmış pudra kutuları gibi sarkıyordu; gözleri, şişkin keselerin içine gömülmüş, cildi sarkmıştı. Siyah el çantasının yerini mavi el çantası almıştı, ama diğer her şey aynıydı. Kâbuslar! Sonu gelmeyen terapiler! O akşam yan sokaktan fırlayıp ortaya çıkan o korkunç canavar yüzünden mahvolmuş bir hayat! Falan filan, falan filan...

Morris, "Sen o boktan tecavüz olayını geride bırakamadın mı hâlâ?" diye geçirdi içinden. "Artık hayatına devam etmek gibi bir niyetin yok mu?"

Sonra, *Her şerde bir hayır vardır,* diye düşünerek hücresine geri döndü. *Her şerde kahrolası bir hayır vardır...*

Bu, Morris'in elli beş yaşına bastığı yıldı.

2014 yılının Mart ayında bir gün, bir gardiyan, masada oturmuş *American Pastoral*'i (Morris'e göre bu, Philip Roth'un uzak ara en iyi kitabıydı) üçüncü kez okuyan Morris'i almak üzere kütüphaneye geldi. Gardiyan ona, yönetimin kendisini görmek istediğini söyledi.

Morris ayağa kalkarken, "Ne için?" diye sordu. Hapishane yönetimine yapılacak bir gezi genelde hayra alamet olmazdı. Aynasızlar genellikle birinin başına bela olmanızı ister, işbirliği yapmayı reddettiğinizde başınıza her türlü boku sarardı.

"Şartlı tahliye duruşması..."

"Hayır," dedi Morris, "bir yanlışlık olmalı. Kurul gelecek yıla kadar beni karşısında görmek istemiyor."

Gardiyan, "Bana söyleneni iletiyorum," diye karşılık verdi. "Seni mimlememi istemiyorsan masaya bakacak birini bul ve kıçını kaldırıp benimle gel."

Şartlı Tahliye Kurulu –şimdi üç erkek ve üç kadından oluşuyordu– toplantı odasında toplanmıştı. Kurulun yasal temsilcisi Philip Downs ise yedinci üyeydi. Downs, Cora Anne Hooper'dan gelen mektubu okudu. Şaşırtıcı bir mektuptu bu. Şıllık kanser olmuştu. Bu iyi haberdi, ama sonrası daha da iyiydi. Kadın, Morris Bellamy'nin şartlı tahliyesiyle ilgili her türlü itirazını geri çekiyor, bu kadar uzun zamandır beklediği için üzgün olduğunu söylüyordu. Downs sonra, civarda OKSM olarak bilinen Ortabatı Kültür ve Sanat Merkezi'nden gelen bir başka mektubu da okudu. Merkez, geçen yıllar boyunca Waynesville'den şartlı tahliye edilmiş birçok kişiyi işe almıştı ve şartlı tahliyesinin gerçekleşmesi durumunda Morris'i de, mayıs ayında başlamak üzere, dosya memuru ve bilgisayar operatörü sıfatıyla yarı zamanlı olarak işe almaya hazırdı.

Downs, "Geride kalan otuz beş yılki temiz siciliniz ve Bayan Hooper'ın mektubu ışığında," dedi, "şartlı tahliyenizle ilgili konuyu, bir yıl geçmesini beklemeden kurulun önüne getirmenin yapılması gereken en doğru iş olduğu inancındayım. Bayan Hooper bizi fazla zamanı kalmadığı yönünde bilgilendiriyor; konunun bir çözüme kavuşturulmasını eminim o da arzu eder." Sonra kurulun diğer üyelerine dönerek, "Bayanlar, baylar, sizlerin görüşü nedir?" diye sordu.

Morris, bayanlar ve bayların neler diyeceğini zaten biliyordu, aksi takdirde buraya asla getirilmezdi. Sonuç, 6-0 olarak şartlı tahliyesinin kabulü yönünde çıktı.

Downs, "Bu konuda kendini nasıl hissediyorsun Morris?" diye sordu.

Kelimelerle arası genellikle iyi olan Morris hiçbir şey söyleyemeyecek kadar büyük bir şaşkınlık yaşıyordu; ama söylemesine de gerek yoktu. Gözyaşlarına boğuldu.

İki ay sonra, serbest bırakılma öncesi zorunlu rehberlik hizmetinin ardından ve OKSM'de işbaşı yapmasından kısa bir süre önce, hapishanenin A kapısından çıkıp özgür dünyaya adımını attı. Cebinde, otuz beş yıl boyunca boyahanede, mobilya atölyesinde ve kütüphanede çalışmasının karşılığında kazandığı para vardı. Yirmi yedi küsur dolar bir paraydı bu.

Rothstein defterleri, sonunda, erişebileceği bir uzaklıktaydı.

2. BÖLÜM
ESKİ DOSTLAR

1

Kermit William Hodges –arkadaşları arasındaki adıyla Yaşlı Bill– arabasının pencerelerini indirmiş, radyosu açık, Dylan'ın "It Takes a Lot to Laugh, It Takes a Train to Cry" şarkısına eşlik ederken Havaalanı Yolu'nda ilerliyor. Altmış altı yaşında bir adam o, genç bir horoz sayılmaz yani; ama kalp krizinden sağ salim çıkmış biri için oldukça iyi görünüyor. Damar tıkanıklığı sorunu yaşadığından beri yirmi kilo vermiş, her lokmada onu yavaş yavaş öldüren abur cuburdan vazgeçmiş.

Kardiyologu, "Yetmiş beş yaşını görecek kadar yaşamak istiyor musun?" diye sormuştu ona. Bu konuşma, kalp pili takılmasından birkaç hafta sonra yaptırdığı ilk kapsamlı tıbbi kontrol sırasında olmuştu. Doktor, "Yaşamak istiyorsan, tuzlanmış domuz derisinden ve şekerli çöreklerden vazgeçecek, salatayla dost olacaksın," diye eklemişti.

Bu öğüt, komşularını da kendini sevdiği gibi sev, tarzında olmasa da Hodges'ın dikkate aldığı bir öneri. Yan koltukta, beyaz bir kâğıt torba içinde salatası duruyor. Oliver Madden'ın uçağının zamanında gelmesi durumunda, salatayı, Dasani ile birlikte mideye indirecek kadar bol zamanı var; tabii Madden gelirse... Holly Gibney, Madden'ın çoktan yola çıktığı konusunda ona güvence verdi –Holly, Madden'ın uçuş programını bilgisayardan, AirTracker adında bir siteden öğrendi– ama Madden'ın havada bir tehlike kokusu alıp başka bir yere gitmesi de her an mümkün.

Adam uzunca bir süredir para için suç işliyor ve onun gibilerin burnu çok iyi koku alır.

Hodges ana terminale çıkan yan yolu ve kısa süreli park alanını geçip devam ediyor, HAVA TAŞIMACILIĞI, SIGNATURE HAVAYOLLARI ve THOMAS ZANE HAVACILIK yazan tabelaları takip ediyor. Sonuncu tabelanın gösterdiği yöne sapıyor. Burası, yan tarafındaki –kendisine kıyasla çok daha büyük– Signature Havayolları'nın tam anlamıyla gölgesinde kalan, havaalanlarında uçaklara hizmet veren bağımsız bir merkez. Ön sırası hariç boş olan küçük park alanının çatlamış asfaltından yabani otlar fışkırıyor. Park alanı, bir düzine kadar kiralık arabaya ayrılmış. Küçük ve orta boylu arabaların ortasında, hepsinin yanında bir dev gibi kalan, pencereleri karartılmış siyah bir Lincoln Navigator duruyor. Hodges bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor. Adamı havalı takılmaktan hoşlanır; onun gibi bok çuvallarının ortak özelliklerinden biridir bu... Ve adamı, bin dolarlık takım elbise giyse de bir şey değişmez; o yine de bir bok çuvalıdır...

Hodges park alanına girmiyor; arabayı dönüş yerine çekip SADECE YÜKLEME VE BOŞALTMA İÇİNDİR yazan bir tabelanın önünde duruyor.

Hodges, yükleme yapacağı umudunu taşıyor.

Saatine bakıyor. On bire çeyrek var Annesinin, "Billy, önemli toplantılarına her zaman erken gitmelisin," sözünü hatırlayıp gülümsüyor. Kemerinden iPhone'nu çıkarıp büroyu arıyor. Karşı taraf ilk çalışta açıyor telefonu.

"Finders Keepers," diyor Holly. Kim ararsa arasın, daima şirketin adını söyleyerek açar telefonu; bu onun küçük tiklerinden biridir. Onun birçok tiki vardır aslında. "Bill, orada mısın? Havaalanında mısın? Sen misin?"

Küçük tikleri bir yana, Holly Gibney, onunla ilk kez teyzesinin cenazesi için şehre geldiğinde tanıştığı dört yıl öncesine kıyasla çok farklı. Ve bu değişikliklerin hepsi olumlu değişiklikler. Arada bir gizli gizli sigara içmeye devam ediyor gerçi; Hodges kadının nefesinin kokusundan anlıyor bunu.

"Buradayım," diyor. "Şanslı olduğumu söyle bana."

Holly, "Bunun şansla hiçbir ilgisi yok," diyor. "AirTracker çok iyi bir internet sitesidir. Amerikan hava sahasında halihazırda altı bin dört yüz on iki uçuş olduğunu bilmek istersin belki. İlginç değil mi?"

"Son derece ilginç... Madden'ın tahmini geliş saati hâlâ on bir otuz mu?"

"Tam olarak on bir otuz yedi. Az yağlı sütünü masanda bırakmışsın. Buzdolabına kaldırdım. Bilirsin, yağsız sütler özellikle sıcak havada çabuk bozulur; içinde bulunduğum klimalı ortamlarda bile. Bak..." Holly klima hakkında Hodges'ın başının etini yiyor. Holly aklına koydu mu, insanın başının etini çok iyi yer.

Hodges, "Yanımda bir Dasani var," diyor. "İri yudumlarla mideme indiriyorum."

"Teşekkürler, ben almayayım. Benim diyet kolam var. Barbara Robinson aradı. Seninle konuşmak istedi; çok ciddi gibiydi. Seni bu öğleden sonra arayabileceğini söyledim ona. Veya belki de sen onu ararsın." Holly'nin sesine bir belirsizlik tınısı hâkim. "Bunda bir sorun yoktur umarım? Şimdilik telefonunun ulaşılabilir olmasını isteyeceğini düşündüm."

"Sorun yok Holly. Neden o kadar ciddi konuştuğunu söyledi mi sana?"

"Hayır."

"Arayıp bu iş biter bitmez kendisiyle iletişim kuracağımı söyle ona."

"Dikkatli olursun, değil mi?"

"Her zaman dikkatliyimdir." Ancak Holly bunun çok da doğru olmadığını bilir; Hodges dört yıl önce Barbara'nın ağabeyi Jerome ve Holly'yle birlikte havaya uçmanın eşiğine gelmişti... Ve Holly'nin kuzeni, bu olayın öncesinde havaya uçmuştu. Janey Patterson'a âşık olma yolunda büyük mesafe katetmiş olan Hodges, hâlâ kadının yasını tutuyor ve onun ölümünden dolayı hâlâ kendini suçluyor. Bugünler, onun kendisi için kendine baktığı günler; ama bunu, Janey de aynı şeyi isteyeceği için yapıyor.

Holly'ye yokluğunda işleri idare etmesini söyleyip iPhone'unu, emekli bir dedektif olmadan önce, eskiden Glock'unun durduğu yere, kemerine koyuyor. Emekliliğinde cep telefonunu hep

unuturdu, ama o günler geride kaldı. Bugünlerde yaptığı iş polis rozetini taşırken yaptığı işe pek benzemese de fena değil. Aslına bakılırsa, oldukça iyi... Finders Keepers'ın ağlarına takılanların çoğu küçük balıklar, ama bugün ağda mavi yüzgeçli bir orkinos var ve Hodges bu yüzden çok mutlu. Gözü, parasını alacağı o büyük günde; ama esas olay bu değil. Esas olay, onun meşgul olması. O, Oliver Madden gibi kötü çocukları enselemek için yaratılmış ve bu işi, artık yapamaz hale gelinceye dek sürdürmeye niyetli. Şansı da yaver giderse; sekiz on yılı daha var demektir ve o bu işi yaparken geçirdiği her güne çok değer veriyor. Janey de olsa, kendisi için aynı şeyleri dileyeceğini biliyor.

Onun, burnunu komik biçimde kırıştırıp, *Ya*, dediğini duyabiliyor.

Barbara Robinson da nerdeyse dört yıl önce ölüyordu; kız, annesi ve bir grup arkadaşıyla birlikte o uğursuz konserdeydi. Barbara o zamanlar neşeli, mutlu bir çocuktu; şimdi ise neşeli, mutlu bir genç kız. Hodges, Robinson'ların evinde arada bir yemeğe kaldığında onu görüyor; ama Jerome şimdilerde okul için evinden uzak kaldığından, eskisi kadar sık yapamıyor bu işi. Jerome yaz tatilinde eve döndüğünde onları daha çok görür belki. Konuştuğunda bunu Barbara'ya soracak. Hodges, kızın bir sıkıntısının olmadığını umuyor. Buna pek de ihtimal vermiyor aslında. Kız, sokakta yaşlıların karşıdan karşıya geçmesine yardım eden türden iyi huylu bir genç.

Hodges salata paketini açıp üstüne sos döktükten sonra yemeye başlıyor. Acıkmış. Acıkmak iyi bir şey... Açlığı, sağlık belirtisi...

2

Morris Bellamy kesinlikle aç değil. Öğle yemeğinde en fazla krem peynirli bir simit yiyebilir, daha fazlasını değil. Hapisten ilk çıktığında domuz gibi yiyordu –Big Mac'ler, yağda kızartılmış hamur tatlıları, dilim dilim pizza; hapisteyken özlemini çektiği her şey– ama bu, akılsızca davranıp Lowtown'daki Senor Taco'da yemek yediği ve ardından midesinde ne varsa çıkardığı akşamın

öncesindeydi. Gençken Meksika yemekleriyle hiçbir sorun yaşamamıştı; ayrıca, Morris için gençlik günleri bir saat öncesinde kalmış gibiydi. Ama fayans sunak üstünde dizlerinin üstüne çöküp de dua ederek geçirdiği bir akşam, gerçeğin kafasına dank etmesini sağlamıştı: Morris Bellamy yaşlılığın kapı ağzında sayıldığı elli dokuz yaşındaydı. Hayatının en iyi yıllarını kot pantolon boyayarak, Waynesville Mağazası'nda satışa çıkarılacak masaları ve sandalyeleri cilalayarak ve hapishane giysisi içinde, hapishaneyi kesintisiz biçimde doldurmakta olan sefil adamlar için mektup yazarak harcamıştı.

Şimdi tanımakta zorluk çektiği bir dünyada yaşıyor; filmlerin IMAX denilen büyük ekranlarda gösterildiği, sokaktaki herkesin ya kulaklarında kulaklıkla ya da gözleri minik ekranların üstünde dolaştığı bir dünyada... Görünen o ki, her mağazada giren çıkanı izleyen kameralar var, sıradan şeylerin fiyatı –mesela ekmeğin; o en son bıraktığında bir ekmek elli sentti– o kadar pahalı ki, gerçeküstü gibi görünüyor. Her şey değişmiş; gözleri kamaşmış, kör olmuş gibi hissediyor. Morris tüm bunlar karşısında çok demode kalıyor ve hapishane yaşamı doğrultusunda çalışan beyninin de bu değişime asla ayak uyduramayacağının farkında. Bedeninin de... Sabahları yataktan kalkarken, akşamları yatarken vücudu kaskatı kesiliyor; kireçlenme ufak ufak hissettiriyor kendini... Kustuğu o akşamın sonrasında (kusmadığı zamanlarda kahverengi su sıçıyor) iştahı da tamamen kapanmış durumda.

En azından yemek anlamında... Aklından kadınlar geçiyor –nasıl geçmesin ki? Her yer kadın dolu, genç olanları yazın erken bastıran sıcaklarında yarı çıplak gezerken onları düşünmemek mümkün mü?– ama onun yaşında bir adam, otuz yaşından daha genç bir kadın bulmalı; fakat o tür işlerin yapıldığı yerlerden birine gittiği takdirde şartlı tahliye kuralını ihlal etmiş olur. Yakalanması durumunda, Rothstein'ın –yazarı haricinde kimse tarafından okunmamış– defterlerini hâlâ o bomboş arazide gömülü halde bırakmış ve Waynesville'e geri dönmüş bulur kendini.

O defterlerin hâlâ orada olduğunu biliyor ve bu, işleri daha da kötüleştiriyor. Onları gömülü oldukları yerden çıkarma ve so-

nunda onlara kavuşma dürtüsü, kafanıza girmiş de bir türlü çıkmayan bir müzik parçası (*Beni delirtmeyecek bir sevgiliye ihtiyacım vaaar*) gibi; ama şimdiye dek her şeyi kitabına uygun yaptı, rahatlamak ve biraz olsun gevşemek için şartlı tahliye memurunu bekledi. Bu, Warren "Duck" Duckworth'ün, şartlı tahliye için kurulun önüne çıkma hakkını kazandığı ilk seferde Morris'e miras bıraktığı bir tavsiyeydi.

Duck, "Başlangıçta son derece dikkatli davranacaksın," demişti. Bu, Morris'in ilk şartlı tahliye duruşmasının ve intikamcı Cora Ann Hooper'ın duruşmada kendini göstermesinin öncesindeydi. "Yumurtaların üstünde yürüyormuş gibi tedbirli olacaksın. Çünkü o piç en beklemediğin anda ortaya çıkar. Buna inan. İleride 'Şüpheli Davranış'tan –böyle bir kategorileri varmimlenmene neden olabilecek bir şey yapma düşüncesindeysen, şartlı tahliye memurunun sürpriz ziyaretinin *sonrasını* bekle. Bu ziyaretten sonra muhtemelen bir sorun yaşamazsın. Anladın mı beni?"

Morris anlamıştı.

Ve Duck haklıydı.

3

Özgür (eh, *yarı* özgür) bir adam olarak dışarıda daha yüz saat bile geçiremeden, şimdilerde yaşadığı eski apartmana geri döndüğünde Morris, şartlı tahliye memurunu verandada oturmuş sigara içerken buldu. Orada yaşayan insanların Pislik Malikânesi adını verdiği, grafitilerle süslü beton ve briket yığını bina, uyuşturucudan kurtulmaya çalışanların, alkoliklerin ve kendisi gibi hapishaneden şartlı tahliye olmuşların yaşadığı, devlet tarafından finanse edilen bir akvaryumdu. Morris şartlı tahliye memurunu o öğlen görmüş, rutin birkaç sorunun ve *Haftaya görüşürüz* muhabbetinin ardından gönderilmişti. Ama aradan değil bir hafta, bir gün bile geçmemiş ve adam yine karşısına dikilmişti.

Ellis McFarland, sarkmış kocaman göbeği ve parlak kel kafasıyla iriyarı, siyahi bir beyefendiydi. Bu akşam, üstünde çok bol bir kot pantolonla, XXL beden bir Harley-Davidson tişört vardı.

Yanında yıpranmış bir sırt çantası duruyordu. "Selam Morrie," diyerek devasa kıçının yanındaki betona hafifçe vurdu. "Otursana."

"Merhaba Bay McFarland."

Morris oturdu; kalbi canını acıtacak kadar hızlı atıyordu. Aklına şüpheli diye nitelendirilebilecek bir davranışı gelmese de, lütfen sadece bir Şüpheli Davranış olsun, diye geçirdi içinden. Lütfen beni geri gönderme; hele bu kadar çok yaklaşmışken...

"Nerelerdeydin dostum? İşin dörtte bitiyor. Ama saat altıyı çoktan geçmiş."

"Ben... Ben durup bir sandviç yedim. Happy Cup'ta... Cup'un hâlâ orada olduğuna inanamadım, ama oradaydı işte." Geveliyordu. Gevelemenin, dolap çeviren insanların yaptığı bir şey olduğunu bilmesine rağmen kendine engel olamıyordu.

"Bir sandviç yemek iki saat mi sürdü? Sandviç bir metre uzunluğunda filandı herhalde."

"Hayır, normal boydaydı. Jambonlu ve peynirli... Hükümet Meydam'ndaki banklardan birinde oturup yedim, kırıntılarıyla güvercinleri besledim. Eskiden bir arkadaşımla sürekli yapardık o işi. Ve ben sadece... bilirsiniz, zaman kavramını yitirdim."

Kelimesi kelimesine doğruydu, ama kulağa inanması o kadar güç geliyordu ki!

"Havanın tadını çıkarıyordun," diye tahminde bulundu McFarland. "Özgürlüğün dibini kazıyordun... Öyle mi?"

"Evet."

"Eh, ne var biliyor musun? Şimdi yukarı çıkmalıyız ve sen idrarını yapmalısın. Yani özgürlüğün dibini yanlış taraftan kazmadığına emin olmak için..." Sırt çantasına hafifçe vurdu. "Benim küçük alet çantam burada. İdrar maviye dönmezse yakandan düşerim, sen de akşamına kaldığın yerden devam edersin. Bu plana bir itirazın yok, değil mi?"

"Hayır." Morris duyduğu rahatlık hissi yüzünden nerdeyse sersemlemiş gibiydi.

"Sen o küçük plastik kaba işerken ben de seni izleyeceğim. Bir itirazın var mı?"

"Hayır." Morris otuz beş yıldan fazla bir süredir başka insanların önünde işiyordu. Buna alışkındı. "Hayır, bir sorun yok Bay McFarland."

McFarland sigarasını drenaj kanalının içine attı, sırt çantasını alıp ayağa kalktı. "Bu durumda testimizden vazgeçebiliriz sanırım."

Morris'in ağzı açık kaldı.

McFarland gülümsedi. "Her şey yolunda Morrie. Şimdilik en azından... Eee, ne diyorsun?"

Morris bir an için ne diyeceğini bilemedi. Sonra aklına bir şeyler geldi. "Teşekkür ederim Bay McFarland."

McFarland sorumlu olduğu, kendisinden yirmi yaş büyük adamın başını okşayıp, "Aferin oğlum. Haftaya görüşürüz," dedi.

Daha sonra Morris odasında, birkaç ucuz mobilyaya ve Araf'tan çıkartmasına izin verilen birkaç kitaba bakar, apartmandaki komşularının hayvanat bahçesini anımsatan bağırışlarını ve gürültülerini dinlerken, üstünlük taslayan, pervasız bu *'aferin oğlum*'u tekrar tekrar yaşadı. McFarland'ın Morris'in ondan ne kadar çok nefret ettiğine dair bir fikri olup olmadığını merak etti; tahmini, bir fikri olduğu yönündeydi.

Aferin oğlum. Yakında altmış olacağım; ama ben Ellis McFarland'ın uslu oğluyum.

Bir süre yatağında yattı, sonra kalkıp odada dolanmaya başladı; aklımda Duck'ın verdiği öğüt vardı: "İleride 'Şüpheli Davranış'tan mimlenmene neden olabilecek bir şey yapma düşüncesindeysen, şartlı tahliye memurunun sürpriz ziyaretinin sonrasını bekle. Bu ziyaretten sonra muhtemelen bir sorun yaşamazsın."

Morris bir karara vardı ve kot ceketini üstüne geçirdi. Sidik kokan asansörle aşağıya, lobiye indi; en yakındaki otobüs durağına gitmek için iki sokak yürüdü ve varış yeri tabelasında NORTH FIELD yazan otobüsü bekledi. Kalbi bu kez iki misli hızda atıyor, McFarland'ın yakınlarda bir yerde dolandığını düşünmekten kendini alamıyordu. McFarland, *Şimdi onu sakinleştirdiğime göre, bir kez daha geri gelebilir ve o çocuğun gerçekten ne dolaplar çevirdiğini anlayabilirim,* diye düşünüyordu herhalde. Bu pek de muhtemel

değildi tabii; McFarland çoktan evine varmış, karısı ve üç çocuğuyla birlikte o devasa gövdesini doyurmak için akşam yemeğini yiyordu herhalde. Yine de Morris bu düşünceyi aklından bir türlü silip atamıyordu.

McFarland ikinci kez geri gelip bana nereye gittiğimi sorarsa, ona eski evime bakmak istediğimi söylerim. O mahallede ne bar var ne de striptiz kulübü; birkaç büyük mağaza, Kore Savaşı'ndan sonra inşa edilmiş birkaç yüz ev ve ağaç adı taşıyan sokaklar; o kadar... Northfield'in o bölgesi, tepelerin ardındaki banliyöden başka bir şey değil. Bir de bir mahalle büyüklüğünde, büyümüş otlarla kaplı, Dickensvari bir davaya konu olmuş uçsuz bucaksız bir arazi...

Morris kütüphanenin yanındaki, çocukken uzun saatlerini geçirdiği Garner Caddesi'nde otobüsten indi. Kütüphane onun güvenli bölgesiydi, çünkü sizi pataklamak isteyebilecek büyük çocuklar, oradan, Süpermen'in kriptonitten kaçtığı gibi kaçarlardı. Sycamore'a olan dokuz sokaklık mesafeyi yürüdü, sonra yavaş adımlarla eski evinin önünden geçti. Ev hâlâ kasabanın bu bölümünde yer alan diğer evler gibi köhne görünüyordu, ama çimenler biçilmişti ve evin boyası oldukça yeniydi. Otuz altı yıl önce Biscayne'i Bayan Muller'ın meraklı gözlerinden sakladığı garaja baktı. Defterler ıslanmasın diye, satın aldığı ikinci el bavulun içini naylonla kapladığını hatırladı. O defterlerin ne kadar uzun bir süredir orada durduğu göz önüne alındığında, bu oldukça iyi bir fikirdi.

23 Numara'da ışıklar yanıyordu; orada yaşayan insanlar –hapishane kütüphanesindeki bilgisayarda yaptığı araştırmaya göre adları Saubers'tı– evdeydi. Araba yoluna tepeden bakan üst katın sağdaki penceresine dikti gözünü ve eski odasında kimin yaşadığını merak etti. Muhtemelen bir çocuktu; zamane çocukları gibi kitap okumak yerine telefonda oyun oynamaya meraklı, dejenere bir çocuk...

Morris yürümeye devam etti, Elm Caddesi'ne çıkan köşeyi dönüp Birch'e yöneldi. Birch Caddesi Rec'e, gençlik merkezine vardığında (yine bilgisayarda yaptığı araştırmaya göre, bütçe kesintileri yüzünden iki yıldır kapalıydı) çevresine bakındı ve

kimselerin olmadığını gördü. Hızlı adımlarla gençlik merkezinin tuğladan yapılmış yan tarafına doğru ilerledi. Arkasına geçer geçmez, açılmak için fazla direnmeyen kapıyı kırıp içeriye girdi, oradan da dışarıdaki –yıpranmış, ama göründüğü kadarıyla hâlâ kullanılan– basketbol sahalarına ve yabani otlarla kaplanmış beyzbol sahasına ayak bastı.

Dolunay çıkmıştı ve gölgesini yanına düşürecek kadar parlaktı. Şimdi önünde, birbirinin içine geçmiş çalılar ve kendilerine alan yaratmak için savaş veren, dolanmış dallarıyla cüce ağaçlardan oluşan karmakarışık bir alan vardı. Patika neredeydi peki? Doğru yerde olduğunu sanıyor, ama patikayı göremiyordu. Yakalanması zor bir kokuyu tespit etmeye çalışan köpek gibi beyzbol sahasının sağ tarafının yakınlarında ileri-geri gidip gelmeye başladı. Kalbi yine küt küt atıyordu; ağzı kurumuş, diline bakırımsı bir tat gelmeye başlamıştı. Eski mahalleyi tekrar ziyaret etmek bir şey, ama burada, terk edilmiş Gençlik Merkezi'nin arkasında bulunmaksa bambaşka bir şeydi. "Şüpheli Davranış" dedikleri, kesinlikle böyle bir şey olsa gerekti.

Tam vazgeçmek üzereydi ki, çalıya takılmış bir cips paketi gördü. Çalıyı yana itti... Ve işte! Patika eski halinin sadece bir hayaleti olsa da buradaydı. Morris bunun mantıklı olduğunu düşündü. Bazı çocuklar geçen yıllarda bu yolu kullanmışlardı muhtemelen, ama Gençlik Merkezi'nin kapanmasıyla birlikte sayıları azalmış olmalıydı. Bu da iyi bir şeydi. Ancak Waynesville'de geçirdiği yılların büyük bölümünde Gençlik Merkezi'nin açık olduğunu hatırlattı kendine. Gömülü bavulunun yakınında hareketli bir yaya trafiği yaşanmış olmalıydı.

Patikada yavaşça yürümeye başladı, ayın bir bulutun arkasına girdiği anlarda duruyor, yüzünü gösterdiğindeyse kaldığı yerden devam ediyordu. Beş dakika sonra derenin yumuşak çağıltısını duydu. Demek, o da hâlâ oradaydı.

Morris dere kıyısına adımını attı. Dere, hemen üstünde parlayan ayla birlikte gökyüzünü kucaklıyordu. Diğer kıyıdaki, altına bavulunu gömdüğü ağacı bulmakta hiç zorluk yaşamadı. Ağaç hem büyümüş hem de dereye doğru iyice eğilmişti. Altındaki, dışarıya doğru çıkıntı yapmış ve tekrar toprağa girmiş yumru

yumru birkaç kökü görebiliyordu; bunun dışında hemen hemen aynıydı.

Morris dereyi eskiden yaptığı gibi geçti, taşların üstüne basarak ilerlerken ayakkabılarını hemen hemen hiç ıslatmadı. Bir kez çevresine bakındı –yalnız olduğunu biliyordu, ama hapishaneden edindiği bir alışkanlığı vardı– ve sonra, ağacın altında dizlerinin üstüne çöktü. Bir eliyle yabani otları yolar, diğer eliyle de dengesini sağlamak için bir köke tutunurken, nefes alıp verdiğinde boğazından yükselen kulak tırmalayıcı sesi duyabiliyordu.

Küçük dairesel bir alanı temizledikten sonra kazmaya, çakıl taşlarını ve küçük taşları yana atmaya başladı. Dirseğinin yarısına kadar bir derinliği kazmıştı ki parmak uçları sert ve pürüzsüz bir şeye dokundu. Alev gibi yanan alnını, dışarıya doğru çıkıntı yapmış yamru yumru bir köke dayayıp gözlerini kapattı.

Hâlâ oradaydı.

Bavulu hâlâ oradaydı.

Şükürler olsun Tanrım! Bu yeterliydi, en azından şimdilik. Bu kadar kazabilmiş ve inanılmaz büyük bir rahatlama yaşamıştı. Kazdığı toprağı tekrar çukura doldurdu ve üstüne, dere kıyısında kalan son ölü yaprakları serpti. Yabani otlar kısa bir süre sonra tekrar ortaya çıkacak –bunlar hızlı büyürdü, özellikle de ılık havalarda– ve görüntüyü tamamlayacaktı.

Bir zamanlar, özgür olduğu günlerde, patikayı sonuna kadar yürüyüp Sycamore Caddesi'ne çıkardı; otobüs durağına o yoldan daha çabuk gidilirdi çünkü. Ama şimdi böyle bir şey mümkün değildi; patikanın çıktığı arazi parçası Saubers ailesine aitti. Aileden biri onu görürse 911'i arar ve Morris ertesi gün, muhtemelen asıl cezasına bir beş yıl daha eklenmiş olarak Waynesville'i boylardı.

Kaldırımların hâlâ boş olduğuna emin olduktan sonra, geldiği yoldan Birch Caddesi'ne geri döndü ve Garner Caddesi'ndeki otobüs durağına yürüdü. Bacaklarında derman kalmamış, toprağı kazdığı elleri sıyrılmış ve ağrımaya başlamıştı, ama kendisini şimdi elli kilo hafiflemiş gibi hissediyordu. Bavul hâlâ oradaydı. Orada olacağına emindi zaten, ama bunu kendi gözleriyle görmek öylesine hoş bir duyguydu ki...

Pislik Malikânesi'ne geri dönünce ellerindeki toprağı temizledi, soyunup yatağına yattı. Mekân her zamankinden de gürültülüydü; ama Waynesville'in D Kanadı'nın, özellikle ayın gökyüzünde kocaman olduğu şimdikine benzer akşamlarındaki kadar değil... Morris hemen uykuya dalacağını hissetti.

Bavulun yerinde olduğunu gördüğüne göre, dikkatli olmalıydı; bu onun aklından geçen son düşünce oldu.

Her zamankinden de daha dikkatli.

4

Nerdeyse bir aydır çok dikkatli davranıyor; her sabah işine zamanında gidiyor ve her akşam erken saatte Pislik Malikânesi'nde oluyor. Waynesville'den görüştüğü tek kişi, Morris'in yardımıyla DNA örneği sayesinde hapisten kurtulan Chuck Roberson... Chuck daha en başından beri masum olduğundan –en azından, hapse yollandığı suçla ilgili– zaten *polisçe bilinen bir arkadaşı* diye tanımlanamaz.

Morris'in OKSM'deki patronu kendini beğenmiş, şişko pisliğin teki ve bilgisayarlar konusunda eğitimli sayılmaz, ama yılda muhtemelen altmış bin kazanıyor. En az altmış bin... Peki, ya Morris? Saatte on bir dolar. Yemek fişleriyle geçiniyor, dokuzuncu kattaki, sözde "hayatının en iyi yıllarını" geçirdiği hücresinden daha büyük olmayan bir odada yaşıyor. Morris kütüphanedeki tek kişilik çalışma yerinin gizlice dinlendiğinden çok emin değil, ama öyle olduğunu öğrense hiç şaşırmaz. Bugünlerde Amerika'da her şey dinleniyor gibi...

Boktan bir hayat yaşıyor; peki, bu kimin suçu? Şartlı Tahliye Kurulu'na sık sık ve hiç tereddüt etmeden, bunun kendi hatası olduğunu söylemişti; suçlama oyununu nasıl oynayacağını Pislik Pıhtı'yla birlikte olduğu seanslarda öğrenmişti. Kötü seçimlerle başa çıkabilmek bir gereklilikti. *Bu benim hatam*, diye kabullenmediğiniz sürece, ortada, yazdığı mektupla İsa'ya yaranmaya çalışan kansere yakalanmış bir şıllık olsa da hapishaneden asla çıkamıyordunuz. Morris'in bunu Duck'ın ağzından duymaya ih-

tiyacı yoktu. Onun kadar deneyimli olamayabilirdi, ama sonuçta, hani nasıl derler, dünkü çocuk da değildi.

İyi de, bu *gerçekten* kimin suçuydu?

Yoksa hemen şuradaki pisliğin mi?

Sokağın karşısında, Morris'in yemeye pek iştahı olmadığı simidinden arta kalanlarla birlikte oturduğu bankın dört kapı ilerisinde, biraz önce AÇIK yazan kapıdaki tabelayı KAPALI olarak değiştiren obez bir kel, Andrew Halliday Ender Baskılar dükkânından dışarıya çıkıyor. Morris bu öğle yemeği molası alışkanlığına üçüncü kez şahit oluyor, çünkü salıları OKSM'deki işine öğleden sonraları gidiyor. Saat birde orada oluyor ve saat dörde kadar çok eskilerden kalma dosyalama sistemini güncelleştirmeye çalışıyor. (Morris şu anda orayı yönetenlerin sanat, müzik ve drama hakkında bilgi sahibi olduklarına emin, ama Mac Office Manager hakkında bir bok bildikleri yok). Saat dört olunca otobüse binip dokuzuncu kattaki boktan odasına geri dönecek.

Bu arada, burada durmuş eski dostunu izliyor.

Bugünün de daha önceki iki salı öğleni gibi olacağı varsayımına göre –Morris'in böyle olmayacağını düşünmesi için hiçbir neden yok; eski dostu oldum olası alışkanlıklarına bağlı biridir– Andy Halliday, Lacemaker Lane'den Jamais Toujours adlı kafeye yürüyecek (eh, *paytak paytak yürüyecek*). Kafenin aptalca isminin kesinlikle bir anlamı yok, ama kulağa gösterişli geliyor. Ama sonuçta Andy hep gösteriş meraklısı biriydi, öyle değil mi?

Morris'in geçmişte birçok kahve ve öğle yemeği molasında Camus, Ginsberg ve John Rothstein üzerine sohbet ettiği eski dostu en az kırk kilo almış, bağa çerçeveli gözlüklerini atıp pahalı bir tasarımcı gözlüğü takmış, Morris'in otuz beş yıllık hapishane hayatında ırgat gibi çalışarak kazandığı toplam paradan daha fazla bir paraya mal olduğu belli ayakkabılar giymiş; ama Morris, arkadaşının kişilik olarak değişmediğine oldukça emin. *Ağaç yaşken eğilir*, eski deyişinde olduğu gibi, bir kez gösteriş meraklısı pislikseniz, her zaman gösteriş meraklısı pisliksiniz demektir.

Andrew Halliday Ender Baskılar'ın sahibi, Morris'e doğru yürüyor gibi değil de, ondan uzaklaşıyor gibi. Ama Andy sokağın karşısından gelip de ona doğru yaklaşmış olsa bile endişe-

lenmeyecek. Yani adam karşısında ne görecek ki? Dar omuzları, gözlerinin altındaki torbaları, seyrelmiş gri saçlarıyla, her ikisi de Chapter Eleven'dan satın alınmış ucuz bir spor ceketle, ondan da ucuz gri bir pantolon giymiş yaşlı bir adam... Eski dostu büyümüş göbeğiyle değil ona ikinci kez bakmak, bir kez bile bakmadan yanından geçip gider.

Morris, Şartlı Tahliye Kurulu'na duymak istedikleri şeyi söyledim, diye geçiriyor içinden. Bunu yapmak zorundaydım, ama onca yılın yitip gitmesi gerçekten senin hatan, seni kendini beğenmiş saksofoncu homo! Rothstein ve ortaklarım yüzünden tutuklanmış olsaydım, o zaman farklı olurdu. Ama öyle olmadı işte. Bay Rothstein, Dow ve Rogers hakkında sorgulanmadım bile. Onca yılı, hatırlamakta bile güçlük çektiğim zorlama ve çirkin bir cinsel ilişki yüzünden kaybettim. Peki, bu neden oldu? Eh, biraz Jack'in inşa ettiği eve benzer türden bir şey bu.[1] Hooper şıllığı geldiğinde meyhanede olmak yerine o dar sokaktaydım. Meyhaneden de müzik dolabını tekmelediğim için atılmıştım. Müzik dolabını da, daha en baştan itibaren meyhanede bulunmama neden olan şey yüzünden tekmelemiştim; çünkü *sana* öfkeliydim.

O defterler hâlâ elindeyse, neden yirmi birinci yüzyılın başlarında bana bir uğramayasın?

Morris, Andy'nin paytak paytak yürüyerek kendisinden uzaklaşmasını izlerken, yumrukları sıkılı halde, "O gün bir kız gibiydin. Arabanın arka koltuğuna attığın, *'Evet aşkım, ah, evet, ah evet, seni çok seviyorum,'* deyip duran ateşli küçük bir bakire gibi... Ta ki sen eteğini beline kadar sıyırana kadar... Sonra bacaklarını, bileklerini kıracak kadar sert bir biçimde kapatan ve birden, *'Hayır, ah hayır, çek elini üstümden, sen benim ne tür bir kız olduğumu sanıyorsun?'* demeye başlayan bir kız gibi," diye geçiriyor içinden.

"En azından biraz daha diplomatik davranabilirdin," diye düşünüyor Morris. "Birazcık da olsa diplomasi, boşa harcanmış onca yılı kurtarabilirdi. Ama sen benden o yılları esirgedin, değil mi? Aferin oğlum, filan da değil; o kadarına cesaretin yetmezdi. Senden aldığım tek karşılık, *Bu işi üstüme yıkma sakın*, oldu."

(1) "Bu, Jack'in inşa ettiği bir evdir," diye başlayan bir çocuk tekerlemesi. –ç.n.

Eski dostu, pahalı ayakkabılarıyla, büyümüş kıçını hiç şüphe yok ki şef garsona öptüreceği Jamais Toujours'a giriyor. Morris elindeki simide bakıp bitirmesi gerektiğini düşünüyor –ya da en azından dişlerini kullanarak peynirli kısmını sıyırmayı– ama midesi bunu bile kabul edemeyecek şekilde düğümlenmiş. OKSM'ye dönecek ve öğleden sonrasını, kullanılmaz hale gelecek kadar rezil dosyalama sistemine çekidüzen vermeye çalışmakla geçirecek. Buraya, Lacemaker Lane'e –burası artık cadde olmaktan çıkmış, araç girişinin yasak olduğu, pahalı bir açıkhava alışveriş merkezi halini almış– geri dönmemesi gerektiğini biliyor; bildiği bir başka şey de, bir sonraki salı da muhtemelen aynı bankta olacağı. Ondan sonraki salı da... Tabii defterlere kavuşmamışsa... İşte bu, büyüyü bozar. O zaman eski dostuyla uğraşmak gibi bir zahmete girmeye gerek kalmaz.

Ayağa kalkıp simidi yakındaki çöp kutusuna atıyor. Jamais Toujours'a doğru bakıp fısıldıyor: "Seni aşağılık, eski dost! Gerçekten aşağılığın tekisin. Ve iki sent için..."

Ama hayır.

Hayır.

Önemli olan tek şey defterler; Chuck Robinson ona yardım ettiği takdirde yarın onların peşine düşecek. Ve Chuck ona yardım edecek. Morris'e büyük bir iyilik borcu var ve o şimdi ondan bu borcu ödemesini istiyor. Biraz daha beklemesi gerektiğini biliyor aslında; ta ki Ellis McFarland, Morris'in şartlı tahliye olanlar arasında hayatını iyi örnek teşkil edecek biri olarak sürdürdüğünü düşünüp dikkatini başka bir yere yöneltinceye kadar... Ama o bavul ve içindekilerin öylesine büyük bir çekim gücü var ki, karşı koyması imkânsız. Şimdi midesini havalı yiyeceklerle dolduran şişko orospu çocuğuyla ödeşmeyi çok istiyor; ama intikam, Jimmy Gold'un dördüncü romanı kadar önemli değil. O defterler arasında bir beşincisi bile olabilir! Morris bunun pek de muhtemel olmadığını biliyor, ama imkânsız da değil... O defterlerde bir sürü şey var, hem de çok. Otobüs durağına doğru yürürken Jamais Toujours'a doğru uğursuz bir bakış atıyor ve düşünüyor. Ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyeceksin.

Eski dost.

5

Morris Bellamy'nin simidini çöpe atıp otobüs durağının yolunu tuttuğu anlarda, Hodges salatasını bitiriyor ve bunun gibi iki tane daha yiyebileceğini düşünüyor. Strafor kutuyu ve plastik çatal-kaşığı yemek torbasına koyup çöpü daha sonra atması gerektiğini kendine hatırlatırken, torbayı yolcu koltuğunun önündeki boşluğa atıyor. Henüz on beş bin kilometrede olan yeni arabası Prius'u seviyor, onu temiz ve düzenli tutmak için elinden geleni yapıyor. Araba Holly'nin seçimiydi. "Daha az benzin yakar, çevreyi korumuş olursun," demişti ona. Bir zamanlar evinden dışarıya zar zor adımını atan kadın, şimdi hayatının birçok yönüyle ilgili. Bir erkek arkadaşı olsa, Hodges'ın üstüne bu kadar çok düşmeyecek belki, ama Hodges bunun pek de olası olmadığını biliyor. Kendisinin bir erkek arkadaşı olma olasılığı ne kadarsa, Holly'ninki de o kadar...

Holly seni seviyor olmam iyi bir şey, aksi takdirde seni reddetmek zorunda kalırdım, diye geçiriyor içinden.

Yaklaşan uçağın uğultusunu duyuyor, saatine bakınca on bir otuz dört olduğunu görüyor. Anlaşılan Oliver Madden randevularına zamanında gelmeyi seven biri – bu harika. Hodges da randevularına sadık biridir. Arka koltuktan paltosunu alıp dışarıya çıkıyor. Paltoyu orada bırakmıyor, çünkü ön cebinde ağır bir şey var.

Giriş kapılarının hemen üstünde üçgen şeklinde bir çıkıntı var; içerisi dışarıya kıyasla en az üç derece daha serin. Hodges ceketinin iç cebinden yeni gözlüklerini çıkarıp gökyüzünün batısını tarıyor. Piste doğru yaklaşan uçak, ufak bir noktadan iri bir mürekkep lekesine, Holly'nin bilgisayar çıktısını aldığı fotoğrafla uyuşan, teşhis edilebilir bir şekle dönüşüyor: 2008 model, siyah şeritleri olan kırmızı bir Beechcraft KingAir bu. Uçuş saati sayacında sadece bin iki yüz yazan ve tam olarak sekiz yüz beş iniş gerçekleştirmiş bir uçak. Sekiz-sıfır-altı numarasıyla tanıyacağı, dört milyon küsur dolar değer biçilen bir uçak...

Ana kapıdan tulum giymiş bir adam çıkıyor. Önce Hodges'ın arabasına, sonra Hodges'ın kendisine bakıyor. "Buraya park edemezsiniz," diyor.

Hodges yumuşak bir ses tonuyla, "Bugün pek de yoğun bir trafik varmış gibi görünmüyor," diye karşılık veriyor.

"Kural kuraldır bayım."

"Birazdan çıkacağım."

"Birazdan ve şimdi aynı şey değil. Ön taraf kamyonetler ve teslimatlar için ayrılmıştır. Park alanını kullanmanız gerek."

KingAir pistin sonuna doğru süzülürken, şimdi Toprak Ana'dan sadece birkaç metre uzaklıkta. Hodges parmağıyla onu işaret ediyor. "O uçağı görüyor musunuz efendim? O uçağı son derece pis bir köpek kullanıyor. Uzun yılardır birçok kişinin aradığı bir adam. Ve işte şimdi burada..."

Son derece pis köpek, uçağı, şişmiş mavi-gri bir prezervatiften daha fazlası değilmişçesine yere indirirken, tulumlu adam Hodges'ın sözlerini kafasında tartıyor. Uçağın Zane Havacılık binasının arkasında kaybolmasını izliyorlar. Sonra adam –muhtemelen bir teknisyen– Hodges'a dönüyor. "Polis misin?"

Hodges, "Hayır," diyor, "ama o çevreden gelmeyim. Ayrıca başkanları da tanırım." Hafifçe kıvrılmış elini, avuç içi aşağıya bakacak şekilde öne doğru uzatıyor. Parmak boğumlarının arasından elli dolarlık bir banknot görünüyor.

Teknisyenin eli paraya giderken bir an düşünüyor. "Bela çıkar mı?"

"Hayır," diyor Hodges.

Tulumlu adam elliliği alıyor. "O Navigator'ı şuraya çekmem gerekiyordu. Senin arabanı park ettiğin yere. Sana zorluk çıkarmamın nedeni buydu."

Şimdi Hodges, hiç de fena fikir değil, diye düşünüyor. "Neden dediğini yapmıyorsun? Güzelce benimkinin arkasına çekersin. Sonra on beş dakikalığına bir yerlerde işin çıkmış olur."

Tulumlu adam, "A Hangarı'nda her zaman yapacak bir iş vardır," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtiyor. "Hey, silah filan taşımıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Peki ya KingAir'deki adam?"

"Onun da silahı olmayacak." Bu hemen hemen doğru, Madden beklenmedik durumlar için bir silah taşıyorsa da, muhte-

melen çantasındadır. Üstünde bile olsa, silahı değil kullanmaya, çekmeye bile fırsat bulamayacak. Hodges bu tür heyecanlar için asla yaşlanmayacağını umuyor, ama birkaç kişinin dahil olacağı silahlı çatışma da kesinlikle ilgisini çekmiyor.

KingAir pist üzerinde binaya doğru ilerlerken, pervanelerinin gittikçe artan, düzenli sesini duyabiliyor. "Sen en iyisi o Navigator'ı parktan çıkarıp buraya çek, sonra..."

"A Hangarı'na gideyim, tamam. İyi şanslar."

Hodges başını sallayarak teşekkür ediyor. "İyi günler efendim."

6

Hodges sağ eli spor ceketinin cebinde, kapıların sol tarafında dururken hem gölgenin hem de hoş kokulu yaz havasının tadını çıkarıyor. Kalbi normalden biraz hızlı atıyor ama bunda bir sorun yok. Olması gerektiği gibi... Oliver Madden soygunlarını silahla değil bilgisayarla yapan türden bir hırsız (Holly sosyal anlamda oldukça faal olan pisliğin, her biri farklı isimle açılmış sekiz Facebook sayfası olduğunu keşfetti), ama bu durum onun çantada keklik olduğu anlamına da gelmiyor. Böyle bir düşünceye kapılmak demek, canının yanmasını garanti altına almak demek... Madden, KingAir'in motorunu kapatırken Hodges kulak kesiliyor ve kafasında onu, uçaklara hizmet veren küçük, neredeyse kimsenin radarında görünmeyen bu merkezin terminalinde yürürken canlandırıyor. Hayır, sadece yürürken değil, *hızlı adımlarla yürürken*... Adımlarını adeta sekerek atarken... Türbinli pervanesi olan pahalı uçağının hangara çekilmesi için gerekli ayarlamaları yapacağı masaya doğru ilerlerken... Peki, yakıt ikmali yapacak mı? Muhtemelen bugün değil. Onun şehirde yapacak işleri var. Kumarhane ruhsatlarıyla ilgileneceği yoğun bir hafta geçirecek. Ya da o öyle sanıyor.

Navigator parktan dışarıya çıkarken, krom kaportası güneşin altında parıldıyor, karartılmış camları binanın ön kısmını ve Hodges'ı yansıtıyor. Hay aksi! Hodges biraz daha sola kayıyor.

Tulumlu adam arabadan inip Hodges'a hafifçe el salladıktan sonra A Hangarı'nın yolunu tutuyor.

Hodges beklerken, Barbara'nın ne istemiş olabileceğini merak ediyor; bir sürü arkadaşı olan sevimli bir kızın, büyükbabası olacak yaşta bir adamdan yardım istemesine neden olacak kadar önemli gördüğü şey ne olabilir? Kızın neye ihtiyacı varsa, Hodges onu temin etmek için elinden geleni yapacak. Neden yapmasın ki? Onu da nerdeyse Jerome ve Holly'yi sevdiği kadar seviyor. Dördü birlikte bir savaş vermişti.

Bu daha sonrasının işi, diye hatırlatıyor kendine. Şu anda önceliğim Madden. Gözünü avdan ayırma.

Kapılar açılıyor ve Oliver Madden dışarıya çıkıyor. Adam ıslık çalıyor; evet, adımlarında Bay Başarılı'nın canlılığı var. Boyu, Hodges'ın pek de kayda değer olmayan bir yetmiş beşlik boyundan en az on santim daha uzun. Yazlık takım elbisesinin içinde geniş omuzlar, gömleğin en üst düğmesi açılmış, kravat boynundan gevşek bir biçimde sarkıyor. Keskiyle yontulmuşa benzeyen hatlarıyla, George Clooney'le Michael Douglas arası bir yakışıklılığı var. Sağ eliyle bir evrak çantası tutarken, sol omzundan aşağıya küçük bir elbise çantası sarkıyor. Saçları, bir hafta öncesinden randevu almanız gereken o yerlerden birinde kestirilmiş.

Hodges öne doğru bir adım atıyor. Sabahla öğle arasında kararsız kaldığı için Madden'a iyi günler demekle yetiniyor.

Madden yüzünde bir gülümseme, ona doğru dönüyor. "Size de efendim. Tanışıyor muyuz?"

Hodges gülümsemeye karşılık verirken, "Hayır, Bay Madden," diyor. "Buraya uçak için geldim."

Yüzündeki gülümse biraz soluyor gibi. Madden'ın hafifçe çatılmış bakımlı kaşlarının arasında bir çizgi beliriyor. "Özür dilerim, anlamadım?"

"Uçak," diyor Hodges. "Üç-elli Beech KingAir, değil mi? On koltuklu olanından? Kuyruk numarası Nisan-bir-bir-dört-Delta-Kilo? Teksas, El Paso'da Dwight Cramm'e ait olan uçak?"

Gülümseme yerinde duruyor, ama Tanrım, dursun diye de ne mücadeleler veriliyor. "Yanılıyorsunuz dostum. Benim adım Mallon, Madden değil. James Mallon. Uçağa gelince, benimki

bir King, evet, ama kuyruk numarası N426LL ve benden başka kimseye ait değil. Bir de yandaki Signature Havayolları'na bak istersen."

Hodges, Madden haklı olabilirmiş gibi başını sallıyor. Sonra sağ eli cebinde kalacak şekilde, sol elini çaprazlama uzatıp cep telefonuna götürüyor. "Neden Bay Cramm'i arayıp bu işi netleştirmeyeyim ki? Sanırım geçen hafta onun çiftliğindeydin? Ona, First of Reno Bankası'ndan tahsil edilmek üzere iki yüz bin dolarlık bir çek vermiştin?"

"Neden söz ettiğini bilmiyorum." Gülümseme tamamen kayboluyor.

"Pekâlâ, ne var biliyor musun? O seni tanıyor. Yani James Mallon değil de, Oliver Madden olarak. Ona bir fotoğraf faksladığımda seni tanımakta hiç zorluk çekmedi."

Madden'ın yüzü şimdi tamamen ifadesiz. Hodges onun hiç de yakışıklı olmadığını görüyor. Hatta çirkin olduğunu bile söyleyebilir. Uzun boylu ya da değil, o önemsiz biri, o hiç kimse; hayatını bir sahtekârlıktan diğerine koşarak kazanırken, Dwight Cramm gibi yaşlı bir çakalı bile dolandırmış. O önemsiz biri, *hiç kimse* ve bu Hodges'ın aklına, çok da uzun sayılmayacak bir süre önce, içi binlerce çocukla dolu konser salonunu havaya uçurmaya çalışan Brady Hartsfield'i getiriyor. Sırtında bir ürperti hissediyor o anda.

Madden, "Sen polis misin?" diye soruyor. Hodges'ı baştan aşağıya süzüyor. "Sanmıyorum, bu iş için çok yaşlısın. Ama polissen, bana rozetini göster."

Hodges, tulumlu adama söylediği şeyi tekrarlıyor: "Tam olarak polis sayılmam, ama o çevreden geliyorum."

"O zaman sana iyi şanslar Bay O Çevreden. Randevularım var ve geç kalıyorum."

Navigator'a yönelip, koşarcasına değilse de hızlı adımlarla yürümeye başlıyor.

Hodges ona ayak uydururken, yumuşak bir tavırla, "Aslında tam zamanında geldin," diyor. Polislikten emekli olduktan sonra olsaydı, adama ayak uydurmakta zorlanacağı düşünülebilirdi. O günlerde Slim Jim'lerle, taco cipsleriyle besleniyor, attığı ilk

bir düzine adımdan sonra hırıltılı biçimde solumaya başlıyordu. Şimdiyse ya dışarıda ya da koşu bandında günde beş kilometre yürüyor.

Madden, "Beni rahat bırak," diyor, "yoksa gerçek polisi arayacağım."

Hodges, "Sadece bir iki kelime," derken, *Kahretsin, Yehova Şahitleri gibi konuşuyorum*, diye geçiriyor içinden. Madden, Navigator'ın arka tarafından dolanırken, küçük elbise çantası sarkaç misali öne arkaya sallanıyor.

Madden, "Konuşacak bir şey yok," diyor. "Sen kaçığın tekisin!"

Madden şoför kapısına doğru uzanırken, Hodges, "Ne derler bilirsin," diye karşılık veriyor. "Bazen kaçık gibi hissedersin, bazen hissetmezsin."

Madden kapıyı açıyor. Hodges paltosunun cebinden Happy Slapper'ı çıkartırken, işler tam da istediğim gibi gidiyor, diye düşünüyor. Slapper, düğüm atılmış bir çorap. Düğümün hemen altındaki ayak kısmı demir bilyeyle dolu... Hodges çorabı sallıyor ve Oliver Madden'ın sol şakağına isabet ettiriyor; vuruşu ne çok sert ne de çok yumuşak – tam kıvamında.

Madden sendeliyor ve evrak çantası elinden düşüyor. Dizleri hafifçe bükülse de yere kapaklanmıyor. Hodges bu şehrin emniyet teşkilatının bir üyesiyken kusursuz hale getirdiği güçlü ve seri bir hareketle onu dirseğinin üst kısmından sıkıca kavrıyor ve Navigator'ın şoför koltuğuna oturmasına yardım ediyor. Adamın gözlerinde, sıkı bir darbe almış da, rakibi, yerden kalkamayacak hale gelmesine neden olacak bir yumruk daha atmasın diye gongun çalmasını bekleyen boksörün baygın ifadesi var.

Hodges, "Yazık sana," diyor. Madden'ın kıçı açılır kapanır koltuğun deri döşemesine değdiğinde, eğilip adamın dışarıda kalan bacağını da içeriye alıyor. Paltosunun sol cebinden kelepçesini çıkarıp Madden'ı göz açıp kapayıncaya kadar direksiyona bağlıyor. Navigator'ın büyük, sarı Hertz anahtarlığına bağlı anahtarı arabanın bardak koyulan yerlerinden birinde. Hodges anahtarları alıyor, şoför kapısını çarparak kapatıyor, evrak çantasını yerden kaldırdıktan sonra enerjik adımlarla yolcu tarafına doğru

yürümeye başlıyor. Arabaya binmeden önce anahtarları YALNIZCA YÜKLEME VE BOŞALTMA İÇİNDİR yazan tabelanın kenarındaki çimenlere fırlatıyor. Bu iyi bir fikir, çünkü Madden dört çekerin marş düğmesine ardı ardına basabilecek kadar kendini toparlamış durumda. Bunu her yaptığında kontrol panelinde ANAHTAR ALGILANMADI yazısı beliriyor.

Hodges yolcu kapısını kapatıp neşeli bir ifadeyle Madden'ı selamlıyor. "İşte buradayız Oliver. İki sevgili gibi dip dibe, samimi bir ortamdayız."

Madden, "Bunu yapamazsın," diyor. Çizgi filmlerdeki gibi başının üstünde daireler çizen kuşlar olması gereken biri için oldukça düzgün konuşuyor. "Bana hakaret ettin. Sana dava açabilirim. Evrak çantam nerde?"

Hodges çantayı havaya kaldırıyor. "Sapasağlam... Yere düşmüştü, senin için kaldırdım."

Madden kelepçeli elleriyle çantaya uzanıyor. "Bana ver onu!"

Hodges çantayı ayak boşluğuna bırakıp üstüne basıyor. "Şimdilik koruyucu gözaltı durumunda..."

"Pislik herif, ne istiyorsun?" Gürleme, pahalı takım elbise ve saç tıraşıyla keskin bir tezat oluşturuyor.

"Haydi ama Oliver. O kadar sert vurmadım sana. Uçak... Cramm'in uçağı."

"O uçağı bana sattı. Makbuzum var."

"James Mallon olarak."

"Bu benim adım. Dört yıl önce yasal olarak değiştirdim."

"Oliver, sen ve yasalar birbirinize çok uzaksınız. Ama önemli olan bu değil. Verdiğin çek, karşılıksız çıkmış."

"Bu imkânsız." Madden kelepçeli bileklerini çekiştiriyor. "Çöz şunu!"

"Çek hakkında konuştuktan sonra kelepçelerden söz edebiliriz. Tanrım; ne kurnazca bir işti ama... First of Reno gerçek bir banka ve Cramm çekin karşılığı olup olmadığını sormak için aradığında, telefonunun ekranında arananın kimliği olarak First of Reno görünüyordu. Her zamanki sesli yanıt sistemi çıktı karşısına; First of Reno'ya hoş geldiniz, burada müşteri kraldır falan filan... Doğru numarayı tuşladığında telefona müşteri temsilcisi

olduğunu iddia eden biri cevap verdi. O kişinin, bu sabah erken saatlerde Fields, Virginia'da tutuklanan enişten Peter Jamieson olduğunu düşünüyorum."

Madden, Hodges eliyle yüzünü dürtmeye çalışıyormuş gibi, gözlerini kırpıştırıp kendini geri çekiyor. Jamieson, Madden'ın gerçekten eniştesi, ama tutuklanmadı. En azından Hodges'ın bildiği kadarıyla.

"Kendini Fred Dawlings olarak tanıtan Jamieson, Bay Cramm'e, senin First of Reno bankasında, farklı hesaplar altında on iki milyon dolardan fazla paran olduğuna dair güvence verdi. İkna kabiliyetinin yüksek olduğuna eminim, ama sorunu kökünden çözen ve asıl ikna edici olan, telefon ekranında bankanın adının çıkmış olmasıydı. Bu, kesinlikle yasadışı bir bilgisayar programı sayesinde başarıya ulaşmış bir tezgâhtı. Yardımcım bilgisayarlar konusunda iyidir; işin bu kısmını o çözdü. Sadece o programı kullanmış olmak bile seni Club Fed'de[1] on altı ile yirmi ay arasında misafir etmeye yeter. Ama bundan çok daha fazlası var. Beş yıl önce sen ve Jamieson, GMD'yi[2] internet ortamında ele geçirip dört milyon dolara yakın para çaldınız."

"Sen aklını oynatmışsın!"

"Birçok kişi için, ikiye bölünmüş dört milyon yeterli bir paradır. Ama sen eski başarılarına sırtını dayayıp hiçbir şey yapmadan duracak biri değilsin. Sen, heyecan peşinde koşan bir adamsın, değil mi Oliver?"

"Ben seninle muhatap olmuyorum. Bana hakaret ettin ve bu yüzden hapse gireceksin."

"Bana cüzdanını ver."

Madden, gözleri büyümüş ve gerçek bir şaşkınlık içinde ona bakıyor. Sanki Tanrı bilir kaç kişinin cüzdanını ve banka hesaplarındaki parayı yürütmüş kişi kendisi değilmiş gibi... Hodges, *İşin mağdur tarafında olmaktan pek hoşlanmadın, değil mi?* diye geçiriyor içinden. *Çok kötü bir hismiş, değil mi?*

Elini öne uzatıyor. "Ver dedim."

---

(1) Yazar, ABD Merkez Bankası FED'e (Federal Reserve System) gönderme yapıyor. -ed.n.

(2) Genel Muhasebe Dairesi (General Accounting Office). ABD'de hükümetin kamu gelir ve harcamalarını denetleyen, Sayıştay benzeri kurum. -ç.n.

"Ağzına sıçayım senin!"

Hodges, Madden'a Happy Slapper'ı gösteriyor. İçi demir bilye dolu çorabın ucu, uğursuz bir gözyaşı damlası gibi sarkıyor. "Ver şunu pislik herif, yoksa dünyanı karartıp kendim alırım! Seçim senin."

Madden ciddi olup olmadığını anlamak için Hodges'ın gözlerinin içine bakıyor. Sonra takım elbisesinin iç cebine uzanıp –yavaşça, isteksizce– şişkin bir cüzdan çıkarıyor.

Hodges, "Vay canına!" diyor. "Devekuşu derisinden mi bu?"

"Aslına bakarsan, öyle..."

Hodges, Madden'm cüzdanı ondan kendisinin almasını istediğini anlıyor. Bir an aklından, Madden'a cüzdanı koltukların arasındaki konsolun üstüne koymasını söylemek geçse de sonra vazgeçiyor. Görünen o ki Madden, burada kimin patron olduğunu anlamak için bilgi tazeleme kursuna ihtiyacı duyan, öğrenme kabiliyeti yavaş bir vatandaş... Hodges cüzdana uzanıyor; Madden parmak boğumlarını öğüten güçlü bir kavrayışla eline yapışınca Hodges, Slapper'la Madden'm elinin tersine vuruyor. Parmak boğumlarını öğüten kavrayıştan eser kalmıyor.

"Ah! *Ahhh! Kahretsin!*"

Madden elini ağzına götürüyor. Elinin üstünde ve yaşadıklarına inanamadığını anlatan gözlerinde, duyduğu acının neden olduğu gözyaşları beliriyor.

"Tutamayacağın şeye el atmayacaksın," diyor Hodges. Cüzdanı alırken devekuşunun nesli tükenme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış bir hayvan türü olup olmadığını merak ediyor. Yani bu eşeğin şu veya bu şekilde bunu önemseyeceğinden değil tabii...

Soru sormak üzere eşeğe dönüyor.

"Bu seni kibarca ikinci kez ikaz edişimdi; sonrası farklı olacak. Bu bir polis-şüpheli durumu değil. Bana bir kez daha hareket yaparsan, direksiyona bağlı ol veya olma, seni kiralık eşekmişsin gibi pataklarım. Anlıyor musun?"

"Evet." Kelime hâlâ gerili dudaklarının arasından acıyla çıkıyor.

"GMD işi yüzünden FBI tarafından aranıyorsun. Bunu biliyor musun?"

Madden, Slapper'ı süzerken uzun bir duraklama yaşanıyor. Sonra bir kez daha, "Evet," diyor.

"Kaliforniya'da bir Rolls-Royce Silver Wraith çalmaktan, Arizona'da da, daha sonra Meksika'ya sattığın yarım milyon dolar değerinde inşaat malzemesi çalmaktan aranıyorsun. Bunları da biliyor musun?"

"Üstünde mikrofon mu var senin?"

"Hayır."

Madden, Hodges'm sözüne güvenmeye karar veriyor. "Peki, tamam. Aslında çok daha fazla ettikleri söylenen o yükleyici vinçler ve buldozerler için üç kuruş para kazanmış olsam da, sıkı bir tezgâhtı."

"Sen tezgâhın kokusunu kilometrelerce öteden alırsın, değil mi?"

Hodges cüzdanı açıyor. İçinde çok az para var, toplamda seksen dolar kadar belki. Ama Madden'm nakde ihtiyacı yok; cüzdanda en az altı farklı isimde, en az iki düzine kredi kartı var. Hodges, Madden'a samimi bir merakla bakıyor. "Bunları birbirine nasıl karıştırmıyorsun?"

Madden cevap vermiyor.

Hodges yine aynı merakla, "Sen hiç utanmaz mısın?" diye soruyor.

Gözünü ilerdeki bir noktadan ayırmayan Madden, "El Paso'daki o yaşlı piçin yüz elli milyon dolar parası var. O paranın çoğunu, beş para etmez petrol kira sözleşmeleriyle yaptı. Tamam, onun uçağıyla uçtum ve ona uçması için geride Cesna 172 ve Lear 35'ten başka bir şey bırakmadım. Zavallı bebek!"

Hodges, "Bu adamın elinde bir ahlak pusulası olsaydı, sürekli güneyi gösterirdi," diye geçiriyor içinden. "Konuşmanın bir faydası yok... Zaten ne zaman oldu ki?"

Cüzdanının içini karıştırıyor ve KingAir için düzenlenmiş bir sözleşme buluyor; iki yüz bin dolarlık peşinata dair bir sözleşme... Paranın karşılığının First of Reno'da olduğu ve satıcıya ödemenin deneme uçuşundan sonra yapılacağı yazıyor. Gerçekte bu kâğıt parçasının hiçbir değeri yok –uçak sahte bir isimle ve aslında var olmayan bir parayla satın alınmış– ama Hodges her

zaman gerçekçi biri değil ve savaşta düşman karşısında cesaret örneği gösterip saygınlık kazanmak için de çok yaşlı.

"Anahtarı bir yere mi kilitledin, yoksa hangara kaldırdıktan sonra uçakla ilgilensinler diye kabul masasına mı bıraktın?"

"Masaya bıraktım."

"Tamam, güzel." Hodges, Madden'a ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Oliver, minik sohbetimizin en önemli bölümüne geldik şimdi, o yüzden beni iyi dinle. Uçağı bulmam ve ona el koymam için tuttular beni. Hepsi bu kadar; hikâyenin sonu... FBI, polis, hatta özel dedektif bile değilim. Ama kaynaklarım iyidir ve ben senin, biri Grande Belle Coeur Adası, diğeri P'tit Grand Coeur'de olmak üzere, iki kumarhanenin yüzde elliden fazla hissesini satın almanın kıyısına geldiğini biliyorum." Hodges ayağıyla evrak çantasına hafifçe vuruyor. "Anlaşmaya ait evrakların bunun içinde olduğuna eminim; özgür bir insan olarak kalmak istiyorsan o evrakların asla imzalanmayacağını bildiğim gibi..."

"Ah, dur bakalım bir dakika!"

"Kes sesini! Delta terminalinde James Mallon adma düzenlenmiş bir bilet var. Los Angeles'a gidiş bileti. Uçak..." saatine bakıyor, "bir buçuk saat içinde kalkacak. Bu da bilet kontrolü, güvenlik falan gibi işler için sana yeterli zaman bırakıyor. O uçağa bin, yoksa akşam hapiste olacaksın. Anlıyor musun?"

"Ben..."

"Anlıyor musun?"

Madden –aynı zamanda Mallon, Morton, Mason, Dillon, Callen ve Tanrı bilir başka kaç kişi daha– seçeneklerini tartıyor ve sonuçta hiç seçeneği olmadığına karar verip asık bir suratla başını sallıyor.

"Harika! Şimdi seni çözecek, kelepçelerimi alacak ve aracından çıkacağım. Bu sırada bana bir hareket yapmaya kalkışırsan, gelecek haftadan önce ayılamayacak kadar hırpalarım seni, anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Arabanın anahtarları çimenlerin üstünde... Büyük, sarı bir Hertz anahtarlığı; gözünden kaçması imkânsız... Şimdi iki elini

de direksiyona daya bakalım. Onu on geçe pozisyonu; tıpkı babanın sana öğrettiği gibi."

Madden iki elini de direksiyona koyuyor. Hodges çözdüğü kelepçeyi sol cebine atıp Navigator'dan dışarıya çıkıyor. Madden kılını bile kıpırdatmıyor.

Hodges, "İyi günler," diyerek kapıyı kapatıyor.

7

Prius'una binip arabayı Zane Havacılık'ın sapağına kadar sürüyor, park ediyor ve Madden'ı Navigator'ın anahtarını çimenlerin üstünden alırken izliyor. Yanından geçerken ona el sallıyor. Madden ona karşılık vermezken, Hodges'in kalbini kırmanın yanına bile yaklaşamıyor. Hodges havaalanının yan yolunda Navigator'ın peşinden gidiyor; dört çekerle tampon tampona olmasa da yakından takip ediyor onu. Madden ana terminale çıkan sapağa saptığında, Hodges flaşörlerini yakıp söndürerek ona veda ediyor.

Bir kilometre kadar yol aldıktan sonra arabayı Midwest Airmotive'in arazisine çekip eski ortağı Pete Huntley'yi arıyor. Pete, "Selam Bill, n'aber?" diyecek kadar medeni, ama sesinde coşkudan eser yok. Hodges, Mercedes Katili denilen olayda başına buyruk hareket ettiğinden (ve sonucunda çok ciddi kimi yasal belalardan paçayı sıyırabildiğinden) beri, Pete'le olan ilişkileri buzlanmış durumda. Belki bu konuşma buzların az da olsa erimesine önayak olacak. Hodges şu anda Delta terminaline gitmekte olan eşeğe yalan söylediği için hiç pişmanlık duymuyor; kendi ilacından bir kaşık dolusu yutmayı hak etmiş biri varsa, o da Olvier Madden'dır.

"Pete, son derece lezzetli bir hindiyi paketlemek hoşuna gider mi?"

"Ne kadar lezzetli?" Hâlâ soğuk, ama şimdi soğukluğun ilgilenmiş tarafında...

"FBI'ın En Çok Aranan On Kişi listesinde olan biri. Bu yeterince lezzetli mi? Kendisi şu anda, öğleden sonra bir kırk beşte kalkacak yüz on dokuz sefer sayılı Los Angeles uçağına binmek

için Delta terminalinden giriş yapıyor. James Mallon ismiyle yolculuk ediyor, ama gerçek adı Oliver Madden. Beş yıl önce Oliver Mason olarak Federallerden bir ton para yürüttü; ve sen, Sam Amca'nın cebinden para tırtıklanması konusunda neler hissettiğini çok iyi bilirsin." Hodges, Madden'ın geçmişiyle ilgili birkaç renkli detay daha ekliyor.

"Delta'da olduğunu nerden biliyorsun?"

"Çünkü biletini ben satın aldım. Şu anda havaalanından ayrılmak üzereyim. Biraz önce uçağına el koydum. Yani aslında onun uçağı değildi, çünkü peşinatı karşılıksız çekle ödemeye kalktı. Holly, Zane Havacılık'ı arayıp onlara bütün detayları verecek. İşin bu kısmına bayılır."

Uzun süren bir sessizlik... Sonra: "Billy, senin emekli olmaya niyetin yok mu?"

Bu söz bir anlamda canını acıtıyor. "Teşekkür ederim diyebilirdin. Bir teşekkür seni öldürmezdi."

Pete içini çekiyor. "Havaalanı güvenliğini arayacağım ve sonra oraya bizzat kendim gideceğim." Bir duraklama. Sonra: "Teşekkür ederim *Kermit*."

Hodges sırıtıyor. Çok büyük bir şey değil, ama kırılmamış olsa bile kötü biçimde incindiği kesin olan bir şeyleri onarmak adına bir başlangıç olabilir. "Holly'ye teşekkür et. Madden'ın peşine düşüp de izini bulan oydu. Tanımadığı kişilere karşı hâlâ biraz ürkek, ama bilgisayarın başına geçtiğinde hiç affı yok."

"Ona da mutlaka teşekkür edeceğim."

"Izzy'ye de selamımı söyle." Isabelle Jaynes, Hodges emekli olduğundan beri Pete'in ortağı. Kadın kızıl saçlı bir bomba ve son derece zeki. Hodges'ın aklına, kadının kısa bir süre sonra yeni bir ortakla çalışmaya başlayacağı geliyor; Pete'in de emekliliği yakın çünkü.

"Selamını da iletirim. Havaalanı güvenliği için adamın eşkalini bana vermek ister misin?"

"Gözden kaçırılması zor bir tip... Bir seksen beş boyunda, açık kahverengi takım elbisesi var, şu an muhtemelen biraz sersemlemiş gibi görünüyordur."

"Onu silkeledin mi?

"*Yatıştırdım*, diyelim."

Pete gülüyor. Onun güldüğünü duymak hoş. Hodges konuşmayı sonlandırıp Dwight Cramm adında huysuz, yaşlı bir Teksaslının sayesinde şimdi en az yirmi bin dolar daha zengin biri olarak şehre geri dönmek üzere yola koyuluyor. Hodges, Cramm'e telefon edip iyi haberi verecek, ama ne istediğini öğrenmek için önce Barbster'ı arayacak.

8

Drew Halliday (şimdilerde, küçük arkadaş çevresi içinde Drew olarak çağrılmayı tercih ediyor) Jamais Toujours'nm köşesindeki her zamanki masasında yumurtalı ekmek yiyor. Önündeki her şeyi dört büyük lokmayla yalayıp yutabilecek ve sonra, yemek kabını yalayan bir köpek gibi tabakta kalan o lezzetli sarı sosu yalayabilecek durumda olmasına rağmen hızını ayarlıyor ve lokmaları ağzına yavaşça atıyor. Hiç yakın akrabası yok, aşk hayatı sona ereli on beş yılı aşkın bir süre olmuş ve –kabul etmeli ki– gerçekte, küçük arkadaş çevresini oluşturan insanlarla tanışıklığın ötesinde bir samimiyeti yok. Bugünlerde önem verdiği tek şey kitaplar ve yemek.

Şey, hayır.

Bugünlerde üçüncü bir şey daha var.

John Rothstein'ın defterleri hayatına yeniden girmiş durumda.

Beyaz gömlekli, dar siyah pantolonlu garson süzülürcesine yanına geliyor. Koyu sarı renkte uzun saçlar, zarif elmacık kemikleri ortaya çıksın diye ensesinde düzgünce toplanmış. Otuz yıldır küçük bir tiyatro grubunda yer alan Drew (zamanın bu kadar çabuk geçmesi ne garip... tabii aslında böyle değil), William'ın Romeo rolü için çok uygun bir aday olduğunu düşünüyor. Zaten iyi garsonlar her zaman biraz rol yeteneğine sahiptir.

"Başka bir arzunuz var mı Bay Halliday?"

Evet, diye geçiriyor içinden. Bundan iki tane daha, sonra iki *creme brulées* ve yanında biraz çilekli pasta!

"Bir fincan kahve daha alayım."

William çok iyi bakıldığı belli olan dişlerini gözler önüne sererek gülümsüyor. "Göz açıp kapayıncaya geri dönmüş olacağım."

Drew tabağını vicdan azabı duyarak iterken, yumurta sarısı ve kremli sosun son kırıntılarını ardında bırakıyor. Cebinden randevu defterini çıkarıyor. Bu bir Moleskine tabii; şu cebe sığan boylardan... Dört ay boyunca aldığı notlardan oluşan -adresler, hatırlatıcı küçük notlar, müşterileri için sipariş ettiği veya edeceği kitapların fiyatları– sayfaları karıştırıyor. Sonlara doğru, boş bir sayfada iki isim var. İlki James Hawkins. Bunun bir tesadüf mü olduğunu, yoksa delikanlının kasıtlı olarak mı bu ismi seçtiğini merak ediyor. Gençler bugünlerde hâlâ Robert Louis Stevenson mı okuyor? Drew bu delikanlının okuduğunu düşünme eğiliminde; ne de olsa üniversitede ana dal olarak edebiyat okuduğunu iddia ediyor; ve Jim Hawkins *Define Adası*'nın kahramanı ve anlatıcısı.

James Hawkins'in altında yazan isim ise Pete Saubers.

9

Saubers –namı diğer Hawkins– dükkâna ilk kez, pek fazla büyüme şansı bulamamış, gülünç ergen bıyığının ardına saklanmış halde iki hafta önce geldi. Jimmy Carter'ın başkan olduğu günlerde Drew'un (o zamanlar Andy'ydi) pek düşkün olduğu siyah bağa çerçeveli bir gözlük takıyordu. Gençler genellikle dükkâna uğramazlar, bu durum da Drew için sorun olmazdı; arada bir genç erkekleri çekici bulduğu oluyordu hâlâ –Garson William da onlardan biriydi– ama gençler değerli kitaplara karşı özensizdiler; ellerinde tutarken kaba davranıyor, raflardaki yerlerine karmakarışık koyuyor, hatta yere düşürüyorlardı. Dahası, hırsızlık yapmak gibi ayıplanacak bir eğilimleri de vardı.

Bu genç ise, Drew yanına yaklaşıp, "Boo!" dese, var gücüyle kaçacakmış gibi görünüyordu. Hava oldukça sıcak olmasına rağmen üstünde City College ceketi vardı. Sherlock Holmes'la ilgili ne varsa okuyan Drew, bıyık ve yapmacık görünümlü bağa çerçeveli gözlükle o ceketi bir araya getirdiğinde, delikanlının, ender

bulunan kitaplar satan bir dükkâna değil de şehir merkezindeki gece kulüplerinden birine girebilmek için yaşından büyük görünmeye çalışan bir genç olduğu sonucuna vardı.

Drew, "En az yirmi bir yaşında olduğunu düşünmemi istiyorsun," diye geçirdi içinden, "ama on yedi yaşını bir gün geçmişsen oturup şapkamı yerim. Buraya kitaplara göz atmak için de gelmedin, değil mi? Bence sen bir iş peşindesin."

Delikanlı, koltuğunun altında büyükçe bir kitap ile kalın, sarı bir zarf taşıyordu. Drew'un ilk düşüncesi, delikanlının tavan arasında bulduğu küflü, eski bir şeye değer biçilmesini isteyeceği yönündeydi; ama Bay Bıyık tereddütlü bir tavırla yanına yaklaştığında, Drew'un gözüne, kitabın sırtındaki, görür görmez tanıdığı mor bir çıkartma ilişti.

Drew'un ilk tepkisi "Merhaba evlat," demekti, ama bunu söylemekten vazgeçti. Bırakayım da üniversite öğrencisi gibi davranmaya devam etsin, diye geçirdi içinden. Ne zararı olurdu ki?

"Tünaydın efendim. Yardımcı olabilir miyim?"

Genç Bay Bıyık bir an için hiçbir şey söylemedi. Yeni terlemeye başlamış koyu kahverengi bıyığı, yanaklarının solgunluğuyla tezat oluşturuyordu. Drew, delikanlının, kalsam mı, yoksa *Pek yardımcı olamazsınız*, diye mırıldanarak dükkândan defolup gitsem mi, diye karar vermeye çalıştığını anladı. Tek bir sözcük muhtemelen vazgeçmesine yetecekti, ama Drew olağandışı sayılamayacak o eski merak hastalığından muzdaripti. O yüzden ellerini birbirine kenetledi ve delikanlıya kendince ayrıcalık tanıyıp en hoş *ben-bir-sineği-bile-incitmem* gülümsemesini takınıp sessiz kaldı.

Delikanlı sonunda, "Şey..." dedi. "Belki..."

Drew'un kaşları havaya kalktı.

"Ender kitaplar sattığınız gibi alıyorsunuz da, değil mi? Web sitenizde öyle yazıyor."

"Evet, alıyorum. Belli bir kârla satabileceğime inanırsam tabii. İşin doğasında var olan bir şey bu."

Delikanlı cesaretini topladı –Drew bunu yaptığını görmüştü adeta– ve eski moda Anglepoise masa lambasının yarı dağınık

halde duran evrakların üstüne dairesel bir parlaklık yaydığı masaya doğru yürüdü. Drew elini uzattı. "Andrew Halliday."

Delikanlı elini, korkunç bir yaratık kapmışçasına hafifçe sıkıp geri çekti. "James Hawkins."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Hı hı. Eee... İlgilenebileceğinizi düşündüğüm bir şey var elimde. Bir koleksiyoncunun büyük paralar ödeyebileceği bir şey. Tabii doğru koleksiyoncuysa..."

"Taşıdığınız kitaptan söz etmiyorsunuz, değil mi efendim?" Drew kitabın başlığını görebiliyordu şimdi: *Dispatches from Olympus*... Kitabın sırtında alt başlık yazmıyordu, ama Drew yıllardır o kitabın bir kopyasına sahipti ve çok iyi biliyordu: *Letters from 20 Great American Writers in Their Own Hand.*

"Tanrım, hayır! Bu değil tabii." James Hawkins asabi, hafif bir kahkaha attı. "Bu sadece kıyaslama için."

"Peki, devam edin."

'James Hawkins' bir an için bunu nasıl yapacağına emin olamadı. Sonra kalın, sarı zarfı koltuğunun altına biraz daha sıkıştırıp *Dispatches from Olympus*'ın kuşe kâğıdından sayfalarını karıştırmaya başladı. Faulkner'ın Oxford, Mississippi'deki bir yemek şirketine yanlış teslim edilen bir sipariş yüzünden yazdığı azar notunu, Eudora Welty'nin Sherwood Anderson'dan kimin ne öğrendiğine dair Ernest Hemingway'e karaladığı iltifat dolu mektubu ve Robert Penn Warren'ın –biri sigara içen– dans eden iki penguen resmiyle süslediği bir alışveriş listesini geride bıraktı.

Sonunda aradığını buldu, kitabı masaya koyup Drew'a döndü. "İşte," dedi. "Şuna bir bakın."

Drew, *John Rothstein'dan Flannery O'Connor'a* başlığını okurken kalbi yerinden oynayacakmış gibi oldu. Özenle fotoğraflanmış not, ucuz eşyalar satan bir mağazadan alınmış bir defterden koparılmış ve sol kısmı lime lime olmuş çizgili bir kâğıda yazılmıştı. Rothstein'ın, birçok yazarın aceleyle karalanmışa benzer yazısından farklı olan düzgün, küçük elyazısı kolayca tanınıyordu.

19 Şubat 1953

Sevgili dostum Flannery O'Connor,

İncelik gösterip benim için imzaladığınız harikulade romanınız Bilge Kan*'ı aldım. Kitabın şahane olduğunu söyleyebilirim, çünkü çıkar çıkmaz satın aldım ve hemen okudum. Şimdi de imzalı bir kopyasına sahip olduğum için çok mutluyum, tıpkı kitabın bir kopyasının daha satılmasıyla payınıza düşen telif hakkını alacak olmanızdan ötürü sizin de mutlu olacağınızdan emin olduğum gibi! Farklı karakterlerin tümü hoşuma gitti; özellikle de Hazel Motes ve benim Jimmy Gold'un da arkadaşlık etmekten mutluluk duyacağı hayvanat bahçesi bekçisi Enoch Emery... Bayan O'Connor, size "grotesk erbabı" diye hitap ediyorlar, ancak eleştirilerin ıskaladığı bir şey var –muhtemelen kendileri sahip olmadığından dır–, o da sizin taviz vermeyen çılgınca mizah duygunuz. Fiziksel olarak çok iyi olmadığınızı biliyor, ama buna rağmen eserlerinizde bu ruhunuzu muhafaza edeceğinizi umut ediyorum. Bu çok önemli! Tekrar teşekkürler.*

John Rothstein

Not: Ünlü Tavuk'a hâlâ gülüyorum!!!

Drew, mektubu kendini sakinleştirmek için gereğinden daha uzun süre inceledi, sonra başını kaldırıp kendini James Hawkins olarak tanıtan çocuğa baktı. "Ünlü Tavuk'la neden söz ettiğini biliyor musun? Dilersen senin için açıklayabilirim. Bu, Rothstein'ın çılgınca mizah duygusu dediği şeye iyi bir örnek."

"Araştırdım. Altı-yedi yaşlarındayken Bayan O'Connor'ın geri geri yürüyen bir tavuğu varmış, ya da olduğunu iddia ediyormuş. Haberciler gelip tavuğu filme almışlar ve tavuk sinemalarda asıl film öncesi gösterilen filmlerden birinde gösterilmiş. O'Connor bunun hayatının en heyecanlı anı olduğunu, ondan sonra yaşanan her şeyin büyük bir düş kırıklığı yarattığını söylemiş."

"Aynen öyle. Ünlü Tavuk meselesini açıklığa kavuşturduğumuza göre, sizin için ne yapabilirim?"

Delikanlı derin bir nefes alıp sarı zarfın kopçasını açtı. İçinden bir fotokopi çıkarıp Rothstein'ın *Dispatches from Olympus*'ta yer alan mektubunun yanına koydu. Drew Halliday'in yüzü bir mektuba bir fotokopiye bakarken sakinliğini korusa da, masanın altındaki parmakları, tırnakları avucunun içine batacak kadar sıkı kenetlenmişti. O an neye baktığını hemen anladı. *Y*'lerin kuyruklarının kıvrımlarını, daima tek başına duran *B*'leri, üstte kalan *H*'leri, altta kalan *G*'leri anında tanıdı. Şimdi soru, 'James Hawkins'in ne kadar çok şey bildiğiydi. Çok fazla değildi belki, ama 'biraz'dan fazla olduğu da kesin gibiydi. Aksi takdirde yeni terlemiş bıyığının ve bir mağazadan veya eczaneden satın alınmışa benzer gözlüklerinin ardına saklanmazdı.

Sayfanın en üstünde, daire içine alınmış 44 rakamı vardı. Bunun altında da bir şiirden bir bölüm.

Drew başını kaldırıp çocuğa baktı.

James Hawkins, "Günün ilk otobüsü hakkında bazı bilgilerle devam ediyor," dedi. "Hani şu elektrikli tellerde gidenlerden... *Trolebus* diyor ona. Troleybüsün İspanyolcası. Şiirin anlatıcısı adamın karısı ya da kız arkadaşı, odanın bir köşesinde ölü olarak oturuyor. Kadın kendini vurmuş. Adam onu o halde bulmuş."

Drew, "Ölümsüz şiirler kadar etkilemedi beni," dedi. O an şaşkına dönmüş haliyle aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi. Şiir, kalitesinden bağımsız olarak, John Rothstein'ın yarım yüzyıldan fazla bir süredir ortaya çıkmış ilk yeni eseriydi. Şiiri, yazarı, bu delikanlı ve Drew'dan başka kimse görmemişti. Tabii geçmişte Morris Bellamy bir ara göz atmamışsa; fakat çok sayıda defter çaldığını iddia ettiği düşünüldüğünde, bu pek de olası görünmüyordu.

Çok sayıda...

Tanrım, çok sayıda defter!

"Hayır, bunun Wilfred Owen ya da T. S. Eliot'a ait olmadığı kesin, ama ben meselenin bu olduğunu sanmıyorum. Ya siz?"

Drew 'James Hawkins'in onu çok dikkatle incelediğini fark etti birden. İyi de ne görüyordu? Muhtemelen çok fazla şey...

Drew motivasyonunu gizli tutmaya alışkındı –kitapların değeri konusunda abartıya kaçan yüksek tahminler yapan potansiyel alıcılar kadar, tahminlerini olabildiğince düşük tutan satıcıların da önemli olduğu bir işte buna mecburdunuz– ama bu olay, *Titanik*'in gövdesi çökmüş ve paslanmış halde olsa da, Atlantik Okyanusu yüzeyinde birden ortaya çıkmasına benziyordu.

Peki o zaman, itiraf et.

"Hayır, muhtemelen değildir." Fotokopi ve O'Connor'a yazılan mektup hâlâ yan yana duruyor, kıyaslama yapan Drew'un tombul parmağı bir fotokopinin, bir mektubun üzerinde gezinip duruyordu. "Sahteyse de son derece başarılı."

"Sahte değil." Seste güvensizlikten eser yoktu.

"Nerden aldın bunu?"

Delikanlı, Drew'un pek de kulak vermediği uydurma bir hikâye anlatmaya başladı. Cleveland'da yaşayan amcası Phil ölmüş de kitap koleksiyonunun genç James'e bırakılmasını vasiyet etmiş. Amcada karton kapaklı kitaplar ve *Book of the Month Club* dergisinin birkaç sayısıyla birlikte, paketlenmiş halde duran altı Moleskine defteri varmış. Her türlü ilginç şeyle –birkaç kompozisyon ve tamamlanmamış birkaç kısa hikâyenin yanı sıra, çoğunlukla şiirle– dolu o altı defterin sonradan –bakın siz şu işe– John Rothstein'ın eserleri olduğu ortaya çıkmamış mı?

"Bunun Rothstein olduğunu nasıl anladın?"

Hawkins, "Şiir bile olsa, tarzını hemen tanırım," dedi. Belli ki bu onun hazırlıklı olduğu bir soruydu. "Üniversitede ana dal olarak Amerikan edebiyatı okuyorum, Rothstein'ın birçok eserini yakından tanırım. Ama daha fazlası da var. Örneğin bu şiir Meksika hakkında; Rothstein askerliğini bitirdikten sonra altı ayını orada sağı solu gezerek geçirmiş."

"Aralarında Ernest Hemingway ve gizemli B. Traven'm da bulunduğu yaklaşık bir düzine kadar ünlü Amerikalı yazar da bir süre Meksika'da yaşamıştı."

"Evet, ama şuna bakın." Delikanlı zarfından ikinci bir fotokopi çıkardı. Drew kâğıda açgözlü bir tavırla saldırmamasını tembih etti kendine... ve sonunda açgözlü bir tavırla saldırdı. Sanki otuz yıldır değil de sadece üç yıldır bu işi yapıyormuş gibi

davranıyordu; ama onu kim suçlayabilirdi? Karşısında oldukça büyük bir şey vardı; büyükten de öte *devasa*... İşin zorluğu, 'James Hawkins'in de bunu biliyor gibi görünmesiydi.

Ah, ama o benim ne bildiğimi –ki o defterlerin nerden geldiği de buna dahildi– bilmiyor; tabii Morrie onu kullanmıyor, onu bu işe alet etmeye çalışmıyorsa... İyi de, Morrie Waynesville Eyalet Hapishanesi'nde çürüyüp giderken böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?

İkinci fotokopideki yazıların aynı elden çıktığı belli olsa da ilki kadar özenli değildi. Şiirde olmayan kenar notları ve karalamalara burada sıkça rastlanıyordu.

Delikanlı, "Bunu sarhoşken yazmış olmalı," dedi. "Çok içerdi, biliyorsunuz, sonra bıraktı. Okuyun. Dobra dobra ifade etmiş. Ne hakkında olduğunu anlayacaksınız."

Sayfanın üstünde daire içine alınmış rakam 77'ydi. Altındaki yazı, bir cümlenin orta yerinden başlıyordu.

asla beklenen bir şey değildir. İyi eleştiriler kısa vadede her zaman tatlı gelse de, kişi bunun uzun vadede hazımsızlığa –uykusuzluğa, kâbuslara, hatta hepsinden daha önemlisi o öğleden sonrası rezilliğine– yol açacağını anlar. Ve aptakkık, o eleştirilerin kötü olanlarına kıyasla iyi olanlarında daha da dikkate değer bir nitelik kazanır. Jimmy Gold'u bir tür temel ölçü, hatta KAHRAMAN olarak değerlendirmek, Billy the Kid gibi birini (ya da 20. yüzyılda ona en yakın tanrı-karakter Charles Starkweather'ı) bir Amerikan sembolü olarak tanımlamaya benzer. Jimmy, Jimmy gibidir; ben benim, sizin de siz olduğunuz gibi; o, Huck Finn değil, 19. yüzyılın en büyük kurmaca karakteri Etienne Lantier model alınarak şekillendirilmiştir. Eğer ben kamuoyunun gözünün önünden kendimi geri çekmişsem, bunun nedeni, o gözün mikrop kapmış olması ve önüne daha fazla bir çakışma koymanın anlamı kalmadığı içindir. Bizzat Jimmy'nin de dediği gibi, "Her şerde

Yazı burada sona eriyor, ama Drew cümlenin nasıl tamamlandığını biliyordu, tıpkı Hawkins'in de bildiği gibi. Bu, aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ tişörtlerde görülen, Jimmy'nin ünlü sözüydü.

"'Aptallık' sözcüğünü yanlış yazmış." Drew'un aklına söyleyecek başka bir şey gelmedi.

"Hı hı; bir de 'çalışma'yı. Bunlar bir redaktörün elinden geçmemiş gerçek hatalar." Delikanlının gözleri parladı. Bu, Drew'un sık sık gördüğü bir parıltıydı; ama daha önce bu kadar genç birinde hiç rastlamamıştı. "Bu *canlı*; ben böyle düşünüyorum. Canlı ve soluk alıyor. Etienne Lantier hakkında ne dediğini görüyor musunuz? Lantier, Emile Zola'nın *Germinal*'deki ana karakteri. Ve yepyeni! Ne dediğimi anlıyor musunuz? Bu, herkesin bildiği bir karaktere dair yeni bir kavrayış; hem de bizzat yazarın kendisinden! Bazı koleksiyonerlerin bunun aslına ve elimdeki diğer şeylere büyük paralar ödeyeceğine iddiaya girerim."

"Elinde altı defter olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hı hı."

Altı. Yüz ya da daha fazla değil. Delikanlının elinde sadece altı defter varsa, Bellamy'nin adına hareket etmediği kesindi, tabii Morris vurgundan kendi payına düşeni başkasıyla bölüşmediyse. Drew eski dostunu böyle bir şey yaparken hayal edemedi.

"Her biri seksen sayfalık, orta boyda altı defter... Bu, dört yüz seksen sayfa yapar. Çok boş alan var –şiirlerde hep böyle olur– ama hepsi şiir değil. Kısa hikâyeler de var. Biri Jimmy Gold'un çocukluğuyla ilgili."

Ama ortada bir soru vardı: Drew onda altı defter olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Delikanlının daha iyilerini kendisine saklıyor olması mümkün müydü? Öyleyse, geri kalanını daha sonra satmak için mi elinde tutuyordu, yoksa hiç satmak istemediği için mi? Drew'a göre delikanlının gözlerindeki parıltı, o henüz farkında olmasa da, ikincisinin daha büyük bir olasılık olduğunu gösteriyordu.

"Efendim? Bay Halliday?"

"Özür dilerim. Bunların yeni John Rothstein eserleri olduğu fikrine alışmaya çalışıyorum da."

"Öyle," dedi delikanlı. Sesinde şüpheye yer yoktu. "Eee, ne kadar?"

"*Benim* ne kadar ödeyeceğimi mi soruyorsun?" Drew şimdilik *"evlat"*ın yeterli olduğunu düşündü, çünkü artık çekişe çekişe

pazarlık yapma aşamasındaydılar. "Evlat, parayı ağaçtan toplamıyorum. Ayrıca bunların sahte olmadığına tam olarak ikna olmuş da değilim. Ya da bir şaka... Orijinal malzemeyi görmem gerek."

Drew, Hawkins'in yeni terlemeye başlamış bıyığının ardında dudaklarını ısırdığını görebiliyordu. "*Sizin* değil, özel koleksiyoncuların ne kadar ödeyeceğini soruyorum. Özel parçalar için büyük paralar ödeyecek birilerini tanıyor olmalısınız."

"Birkaç tane tanıyorum, evet." Drew böyle bir düzine koleksiyoncu tanıyordu. "Ama iki fotokopi kâğıdını esas alarak onlara yazmam bile söz konusu olamaz. Bu malzemenin doğruluğunu bir elyazısı uzmanı vasıtasıyla kanıtlamak... Bu biraz riskli olabilir. Rothstein, biliyorsun, bir cinayete kurban gitmişti; o yüzden bu çalıntı mal olarak değerlendirilir."

Delikanlı hemen, "Ölmeden önce birine vermişse, hayır," diye karşı çıktı. Drew bir kez daha kendine, delikanlının bu konuşmaya daha önceden hazırlanmış olduğunu hatırlattı. Ama ben de tecrübeliyim, diye geçirdi içinden. Tecrübeliyim ve ustayım.

"Evlat, bu şekilde olmuştur diye ispatlamak imkânsız."

"Olmadığını ispatlamak da öyle."

Yani: Çık işin içinden çıkabilirsen...

Delikanlı birden iki fotokopiyi de kaptı ve kalın sarı zarfın içine yerleştirdi.

Paniğe kapılan Drew, "Dur bir dakika," dedi. "Dur, sakin ol."

"Hayır, buraya gelmekle hata ettiğimi düşünüyorum. Kansas City'de Jarrett'ın İlk ve Ender Baskılar dükkânı var. Ülkenin en büyük sahafı... Şansımı orada deneyeceğim."

"Bir hafta beklersen birkaç yeri ararım," dedi Drew. "Ama fotokopileri burada bırakman gerek."

Delikanlı huzursuzca dolanmaya başladı, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Sonunda, "Ne kadara satabileceğinizi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Daha önce yayımlanmamış –sadece yayımlanmamış da değil, hiç *gün ışığına* çıkmamış– yaklaşık beş yüz sayfa Rothstein eserini mi? Alıcı en azından bilgisayarlı elyazısı analizi isteyecektir; piyasada bunu yapan birkaç iyi program var, ama orijinalliğinin ispatlanmış olduğunu varsayarsak..." Kulağa saçma gelmek-

sizin söyleyebileceği olası en düşük rakamı telaffuz etti. "Elli bin dolar belki."

James Hawkins rakamı ya kabullenmişti ya da öyle görünüyordu. "Peki, sizin komisyonunuz ne olur?"

Drew kibarca güldü. "Evlat... James... Hiçbir aracı böyle bir şey için *komisyon* almaz. Yaratıcısının –hukuk dilinde mal sahibinin– öldürüldüğü ve malzemenin çalındığı böylesi bir olayda, bu söz konusu bile olamaz. O parayı tam ortasından ikiye böleriz."

Delikanlı hiç tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. Rüyalarında gördüğü o kaytan bıyığı bırakamamış olabilirdi, ama hem zekiydi hem de cesur. "Benim lehime yetmişe otuz."

Drew buna razı olabilir, o altı defter için çeyrek milyon dolar alıp delikanlıya elli binin yüzde yetmişini verebilirdi, ama 'James Hawkins' ondan en azından biraz daha pazarlık yapmasını beklerdi, değil mi?

"Altmışa kırk. Son teklifim bu; tabii her şey potansiyel bir alıcı bulmama bağlı. Otuz bin dolar, bir kolinin içine tıkıştırılmış *Jaws* ve *The Bridges of Madison County*'nin eski kopyalarının yanı başında bulduğun bazı defterler için hiç de fena sayılmayacak bir para bence."

Delikanlı ağırlığını bir ayağından diğerine verirken hiçbir şey söylemese de, büyük bir kararsızlık yaşadığı her halinde belli oluyordu.

Drew, ben-bir-sineği-bile-incitmem gülümsemesini takındı yine. "Fotokopileri bana bırak ve bir hafta sonra geri gel, ben de sana hangi noktada olduğumuzu söyleyeyim. Bu arada sana bir öğüt; Jarrett'in dükkânından uzak dur. Adam fark ettirmeden donunu alır."

"Ben nakit isterim."

Drew, "Hepimiz öyle," diye geçirdi içinden.

"Evlat, boyundan büyük işlere kalkışıyorsun."

Delikanlı sonunda bir karara vardı ve sarı zarfı dağınık masanın üstüne bıraktı. "Tamam. Geri geleceğim."

Drew, "Geleceğine eminim," diye düşündü. "Ve geldiğinde, pazarlık gücümün daha çok artacağına da."

Drew elini uzattı. Kibar davranmaya çalışan delikanlı, el sıkışma işini bir kez daha olabildiğince kısa tuttu. Sanki parmak izi bırakmaktan korkuyormuş gibi bir hali vardı, ki bir anlamda bunu çoktan yapmıştı zaten.

Drew, 'Hawkins' gidene dek oturduğu yerden kalkmadı, sonra koltuğuna geçip (koltuk kaderine boyun eğmişçesine inledi) uyumakta olan Macintosh'unu uyandırdı. Ön kapının üstüne monte edilmiş –biri Lacemaker Lane yönüne dönük– iki güvenlik kamerası vardı. Delikanlının Crossway Meydanı'nda köşeyi dönmesini ve sonra gözden kaybolmasını izledi.

Dispatches from Olympus'ın sırtındaki mor çıkartma... İşin anahtarı oydu. Çıkartma kitabın bir kütüphaneye ait olduğunu gösteriyordu; Drew şehirdeki bütün kütüphaneleri bilirdi. Mor, Garner Caddesi Kütüphanesi'ne ait örnek bir kitap anlamına geliyordu ve örnek kitapların dolaşıma açık olmaması gerekirdi. Çocuk, kitabı City College ceketinin altına sokup aşırmaya çalışmışsa, güvenlik kapısından geçerken alarm ötmüş olması gerekirdi, çünkü mor çıkartma aynı zamanda hırsızlığı önlemek için bir aparattı. Bu bilgi Drew'u, delikanlının kitaplar konusundaki bariz bilgisiyle bir araya getirdiğinde, Sherlock Holmesvari bir başka çıkarıma yönlendirdi.

Drew, Garner Caddesi Kütüphanesi'nin her türlü seçeneğin ekrana yansıdığı web sitesine girdi: YAZ SAATLERİ, ÇOCUKLAR & GENÇLER, YAKLAŞAN ETKİNLİKLER, KLASİK FİLM SERİLERİ ve sıralama olarak en sonda olsa da önem bakımından en başta gelen seçenek: EKİBİMİZLE TANIŞIN.

Drew Halliday bunun üstüne tıkladı ve sonrasında, en azından başlangıç için başka bir şeye tıklamasına gerek kalmadı. Ön izlemeye olanak veren küçük resimlerden biri, hepsi kütüphanenin bahçesinde toplanmış, kabaca yirmi küsur kişiden oluşan personelin fotoğrafıydı. Arkalarından, aslından daha büyük görünen Horace Garner'ın elinde açık bir kitap olan heykeli yükseliyordu. Hepsi gülümsemişti; buna, bıyığı ve sahte gözlüğü olmayan delikanlı da dahildi. Delikanlı ikinci sırada, soldan üçüncüydü. Biyografisinde yazılanlara göre, genç Pete Saubers, Northfield Lisesi'nde öğrenciydi ve kütüphanede halen yarı zamanlı çalışı-

yordu. Üniversitede ana dal olarak İngilizce, ikinci dal olarak da Kütüphanecilik okumayı ümit ediyordu.

Drew oldukça sıra dışı soyadının yardımıyla araştırmasına devam etti. Hafifçe terlemeye başlamıştı; neden terlemeyecekti ki? Altı defter, sayı olarak daha şimdiden gözüne çok az ve kötü bir şaka gibi görünmeye başlamıştı. Defterlerin *tümü* –sapık dostu yıllar önce yanılmamışsa, Jimmy Gold'un dördüncü romanını da içeren bazıları– bölüştürülmüş ve farklı koleksiyonculara satılmışsa, elli milyon civarında bir değer ifade edebilirdi. Jimmy Gold'un dördüncü romanı başlı başına yirmi milyonu bulabilirdi. Ve Morris Bellamy hapishanede güvenli bir biçimde kilit altındayken, o defterlerle arasında, bıyığı doğru dürüst terlemeyen genç bir delikanlıdan başka bir şey yoktu.

10

Garson William, Drew'un hesabıyla geri dönüyor ve Drew American Express kartını deri hesap sümenine iliştiriyor. Kart reddedilmeyecek, bundan emin. Diğer iki kart için o kadar emin olamasa da, bu kartı göreceli olarak temiz tutuyor, çünkü iş hayatında yaptığı işlemlerde onu kullanıyor.

İşler son birkaç yıldır çok iyi değil, ama Tanrı biliyor ya, aslında çok daha iyi olmalıydı. Harikulade olmalıydı, özellikle de Amerikan ekonomisinin çukura düşüp de pek de çıkacak gibi görünmediği 2008 ile 2012 yılları arasında... Böyle zamanlarda değerli malların –New York Borsası'ndaki bilgisayar şirketlerinin aksine gerçek şeylerin– değeri her zaman yükselirdi. Altın ve elmasın, evet, ama aynı zamanda sanat, antika ve ender bulunan kitapların da. Kansas City'deki kahrolası Michael Jarrett'ın altında şimdi bir Porsche var. Drew onu, adamın Facebook sayfasında gördü.

Aklı Pete Saubers'la yaptığı ikinci görüşmeye gidiyor. Delikanlının üçüncü ipotek konusunu öğrenmemiş olmasını dilerdi; bu dönüm noktası olmuştu. Belki de gerçekten dönüm noktasıydı.

Drew'un finansal sıkıntısının başlangıcı, kahrolası o James Agee kitabı *Let Us Now Praise Famous Men*'e kadar uzanıyor. Agee

ve fotoğrafları çeken Walker Evans tarafından imzalanmış muhteşem bir kopyaydı, yepyeniydi. Drew kitabın çalıntı olduğunu nerden bilecekti?

Tamam, muhtemelen biliyordu, ne kadar alarm zili varsa hepsi büyük bir gürültüyle çalmıştı ve o kitaptan uzak durması gerekirdi; ama satıcının kitabın gerçek değeri hakkında hiçbir fikri yoktu ve Drew gardını biraz düşürmüştü. Ceza alacak ya da hapse atılacak kadar değil; bunun için Tanrı'ya şükrediyordu, ama işin uzun vadeli sonuçları olmuştu. 1999'dan beri gittiği her kitap fuarında, sempozyumda ve mezatta üzerinde belli bir *koku* taşıyordu. Tanınmış, saygın sahaflar ve alıcılar –işin ironik tarafı da buradaydı işte– elinde, çabuk kâr getireceğine inandıkları az çok şüpheli bir şey olmadığı sürece onu dışlama eğilimindeydiler. Drew gözüne uyku girmediği bazı zamanlarda, "Beni kötü yola sevk ediyorlar," diye düşünüyordu. "Benim suçum değil. Gerçekten burada kurban benim."

İşte tüm bunlar bir araya geliyor ve Pete Saubers çok daha önemli biri olup çıkıyordu.

William, deri hesap sümeniyle geri geliyor; yüzünde ciddi bir ifade var. Drew bundan hoşlanmıyor. Belki de kart reddedildi. Sonra gözde garsonu gülümsüyor ve Drew bir süredir tuttuğu nefesi yavaşça veriyor.

"Teşekkürler Bay Halliday. Sizi görmekten her zaman mutlu oluyoruz."

"Ben de William, ben de..." Hesap pusulasını abartılı bir hareketle imzalıyor ve Amex'ini –biraz bükülmüş ama kırılmamış– cüzdanına yerleştiriyor.

Sokağa çıkıyor, dükkânına doğru yürürken (paytak paytak yürüdüğüne dair bir düşünce asla aklından geçmiyor) düşünceleri delikanlının, Drew'un umduğu ve beklediği kadar olmasa da, *oldukça* iyi geçen ikinci ziyaretine kayıyor. İlk buluşmalarında delikanlı o kadar huzursuzdu ki, Drew tesadüfen karşısına çıkan ve müsveddelerden oluşan paha biçilmez hazineyi yok etmek gibi fikre kapılmasından endişelenmişti. Ama gözlerindeki ışıltı bunun tersini iddia ediyordu, özellikle de yazarın eleştirilerle

ilgili sarhoşken yazdığı düzensiz yazının olduğu ikinci fotokopi hakkında konuşurken...

Saubers, *Bu canlı*, demişti. *Ben böyle düşünüyorum.*

Peki, bu delikanlı o canlıyı öldürebilir miydi? Drew dükkânına girip tabelayı KAPALI'dan AÇIK'a çevirirken kendine bu soruyu soruyor. Sanmıyorum. Tehditlerine rağmen, onca hazineyi yetkililere teslim etmekten fazlasını yapar.

Yarın cuma. Delikanlı işe son noktayı koyabilmeleri için okul çıkışı hemen dükkâna gelmeye söz verdi. Delikanlı bunun pazarlık safhası olacağını sanıyor, elinde hâlâ bazı kozların olduğunu düşünüyor. Belki de öyledir... Ama Drew'un elindeki kozlar daha güçlü.

Telesekreterinin ışığı yanıp sönüyor. Muhtemelen ona sigorta satmak ya da küçük arabasının (Jarret'ın Kansas City'de Porsche'la dolaştığı düşüncesi bir an için egosunu çimdikliyor) garanti süresini uzatmak isteyen birileridir, ama kontrol etmeden asla bilemezsiniz. Milyonlarca dolar burnunun dibinde; ama onları avucuna alana dek her şey eskisi gibi.

Drew öğle yemeğini yerken onu kimin aradığını anlamak için makinenin başına gidiyor ve daha ilk sözcükte Saubers'ın sesini tanıyor.

Mesajı dinlerken yumruklarını sıkıyor.

11

Önceden Hawkins olarak bilinen üçkâğıtçı ilk ziyaretinin ardından cuma günü bir kez daha dükkâna geldiğinde, bıyığı biraz daha gürleşmiş olsa da adımları eskisi gibi kararsızdı, lezzetli avına yaklaşmakta olan utangaç bir hayvana benziyordu. Drew o zamana dek delikanlı ve ailesi hakkında çok şey öğrenmişti. Ve defterden çekilen fotokopiler hakkında da... Üç farklı bilgisayar uygulaması, Flannery O'Connor'a yazılmış mektubun ve diğer fotokopideki yazının aynı kişinin elinden çıktığını doğrulamıştı. Bu uygulamalardan ikisi elyazısını karşılaştırmıştı. Üçüncü uygulama –taranan örneğin boyutunun küçüklüğü düşünüldüğünde çok da güvenilir olmayanı– delikanlının çoktan gördüğü belli

olan biçimsel benzerliklere işaret etmişti. Bu sonuçlar Drew'un muhtemel alıcılarla temasa geçeceği zaman kullandığı araçlardı. O defterlerden birini otuz altı yıl önce Happy Cup'ın dışındaki bir masada kendi gözleriyle görmüş biri olarak hiçbir şüphesi yoktu.

Drew, "Selam," dedi. Bu kez elini uzatmadı delikanlıya.

"Selam."

"Defterleri getirmemişsin."

"Önce sizden bir rakam duymam gerek. Birkaç telefon açacağınızı söylemiştiniz."

Drew telefon filan açmamıştı. Bu iş için hâlâ çok erkendi. "Hatırlarsan, sana bir rakam telaffuz etmiştim. Payına otuz bin dolar düşeceğini söylemiştim."

Delikanlı başını iki yana salladı. "Bu yeterli değil. Altmışakırk da öyle. Yetmişe-otuz olmalı. Ben aptal değilim, elimde ne olduğunu biliyorum."

"Benim de bildiğim bazı şeyler var. Gerçek adın Pete Saubers. City College'a değil Northfield Lisesi'ne gidiyor, Garner Caddesi Kütüphanesi'nde yarı zamanlı olarak çalışıyorsun."

Delikanlının gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı. Ayaklarının üstünde sallanıyordu ve Drew bir an için düşüp bayılacağını sandı.

"Nasıl..."

"Yanında getirdiğin kitap sayesinde... *Dispatches from Olympus*... Üstündeki örnek kitap güvenlik çıkartmasını tanıdım. Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Nerde yaşadığını bile biliyorum; Sycamore Caddesi, değil mi?" Morris Bellamy de Sycamore Caddesi'nde aynı evde yaşamıştı. Drew o eve hiç gitmemişti –Morris'in onu, vampir annesiyle tanıştırmak istemediği için herhalde– ama belediye kayıtları bunu kanıtlıyordu. Defterler evin bodrumunda bir duvarın arkasına mı saklanmıştı? Yoksa garaj zeminine mi gömülmüştü? Drew ikisinden birinin doğru olduğuna bahse girebilirdi.

Göbeği izin verdiği ölçüde öne doğru eğildi, delikanlının korkuyu ve çaresizliği yansıtan gözlerine baktı.

"Dahası da var. Baban 2009'daki Belediye Merkezi Katliamı'nda ciddi biçimde sakatlanmış. Oradaymış, çünkü 2008'de yaşanan ekonomik darboğazda işini kaybetmiş. Birkaç yıl önceki

pazar gazetesinde bir çıkan bir haberde, o katliamdan kurtulanların şimdilerde neler yaptığı konu edilmişti. Baban sakatlandıktan sonra ailece North Side'a taşınmışsınız, ki bu sizin için ciddi anlamda bir gerileme olmalı, ama Saubers ailesi olarak dörtayak üstüne düşmüşsünüz. Sadece annen çalışmış, biraz oradan biraz buradan kısmışsınız, ama ekonomik durumunuz birçok insana göre iyiymiş. Tipik bir Amerikan başarı hikâyesi. Yere mi düştün? Ayağa kalkarsın, üstünü başını silkelersin ve kaldığın yerden yarışa devam edersin! Tabii gazetedeki haberde ailenin bunu gerçekte nasıl başardığı yazmıyordu. Değil mi?"

Delikanlı dudaklarını ıslatıp konuşmaya çalıştı, sonra boğazını temizleyip bir kez daha denedi. "Ben gidiyorum. Buraya gelmek büyük bir hataydı."

Masaya arkasını döndü.

"Pete, o kapıdan dışarıya adımını atarsan, bu akşam hapse gireceğini sana garanti edebilirim. Senin gibi önünde upuzun bir hayat olan biri için çok yazık olur doğrusu."

Saubers gözleri iri iri açılmış, ağzı açık kalmış ve titrer halde geriye döndü.

"Rothstein'ın cinayetini de araştırdım. Polis onu öldüren hırsızların sadece defterleri aldığına inanıyor, çünkü o defterler parasıyla birlikte kasasındaydı. Teoriye göre, hırsızlar bir eve genellikle ne için girerlerse onun için girmişler, yani para... Rothstein'ın yaşadığı kasabanın sakini birçok insan, yaşlı adamın evinde para, belki de çok miktarda para sakladığını biliyordu. Buna dair hikâyeler Talbot Corners'da yıllardır dillendiriliyordu. Sonunda bu hikâyelerin doğru olup olmadığını anlamaya karar veren yanlış birileri çıktı ortaya. Ve hikâyeler doğruydu, değil mi?"

Saubers masaya döndü. Yavaşça... Adım adım...

"Sen onun defterlerini buldun, ama sadece defterleri değil, çalıntı parayı da; ben böyle olduğunu düşünüyorum. Baban tekrar ayaklarının üstünde durmaya başlayana dek, ailenin borçlarını ödeyebilmesini sağlayacak kadar bir parayı... Bu arada baban kelimenin tam anlamıyla ayaklarının üstünde durmaya başlamıştı, çünkü gazetedeki haberde katliam sırasında çok kötü sakatlandığı yazıyordu. Pete, ailenin bundan haberi var mıydı?

Onlar da bu işin içinde miydi? Şimdi para suyunu çektiğine göre, defterleri satasın diye seni buraya annen ve baban mı gönderdi?"

Söylediklerinin çoğu varsayımdı –Morris o gün Happy Cup'ın dışında parayla ilgili bir şey söylediyse de Drew hatırlamıyordu– ama varsayımlarının hepsinin, yüze ve karna isabet eden sert yumruklar misali hedefini tam olarak bulduğunu gözlemledi. Drew doğru iz üstünde olduğunu anlayan bir dedektifin yaşadığı zevki yaşıyordu.

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum." Delikanlının sesi insandan çok bir telesekreterin mekanik sesini andırıyordu.

"Ayrıca sadece altı defterin varlığından söz etmek pek de doğru bir hesabı yansıtmıyor. Rothstein, son kısa hikâyesi *The New Yorker*'da yayımlandıktan sonra 1960'da inzivaya çekilmişti. 1978'de öldürüldü. On sekiz yılda seksener sayfadan sadece altı defter doldurduğuna inanmak zor. Ortada daha fazlasının olduğuna bahse girebilirim. Çok *daha* fazlasının..."

"Hiçbir şey ispat edemezsin," dedi, yine o robotu andıran tekdüze sesle. Saubers sallanıyordu; iki üç yumruk daha, yere devrilecekti. Gerçekten heyecan verici bir görüntüydü.

"Genç dostum, polis elinde arama emriyle evine gelse neler bulur acaba?"

Ancak Saubers devrilmek yerine kendini toparladı. Bu kadar sinir bozucu olmasa, takdire şayan olduğu söylenebilirdi. "Ya siz Bay Halliday? Bir keresinde size ait olmayan bir şeyi satmak yüzünden başınız belaya girmemiş miydi?"

Tamam, bu bir darbeydi; ama sadece hafif bir darbe. Drew neşeli bir tavırla başını salladı.

"Bu yüzden bana geldin, değil mi? Agee olayını öğrendin ve sana yasadışı bir şeyle ilgili yardım edebileceğimi düşündün. Ama o zamanlar ellerim temizdi, şimdi de temiz..." Ellerini göstermek için yana açtı. "Satmaya çalıştığın şeyin gerçek olduğuna emin olmak için biraz zaman ayırdım, derdim. Ve emin olduktan sonra vatandaşlık görevimi yapıp polisi arayacağımı."

"Ama bu doğru değil! Doğru değil... Bunu siz de biliyorsunuz!"

Drew, "Gerçek dünyaya hoş geldin Pete," diye geçirdi içinden. Hiçbir şey söylemeden delikanlının nasıl bir kapana girdiğini keşfetmesine izin verdi.

"Onları yakabilirim." Saubers, Drew'la değil de daha çok kendisiyle konuşuyormuş, fikri kafasında tartıyormuş gibiydi. "E... defterlerin olduğu yere gidip onları yakabilirim."

"Kaç defter var? Seksen mi? Yüz yirmi mi? Yüz *kırk* mı? Yaksan da kalıntılarını bulurlar evlat. Külleri... Bulamasalar bile elimde sayfaların fotokopileri var. Özellikle babanın sakatlığı ve onca hastane faturasına rağmen ailenin ekonomik darboğazdan çıkmayı nasıl *becerebildiğini* araştırmaya başlarlar. İşinin ehli bir muhasebecinin, ailenin masraflarının gelirlerinden birazcık daha fazla olduğunu ortaya çıkarabileceğini sanıyorum."

Drew'un bunun doğru olup olmadığına dair en ufak bir fikri bile yoktu, ama delikanlının da... Şimdi panik olmaya çok yaklaşmıştı ve bu iyi bir gelişmeydi. Paniklemiş insanlar asla doğru düzgün düşünemezdi.

"Ortada delil yok." Saubers fısıltıdan hallice bir sesle konuşabildi. "Para yok."

"Olmadığına eminim, aksi takdirde burada olmazdın. Ama finansal hareketler her zaman ardında bir iz bırakır. Ve o izleri polis dışında başka kim takip eder? Maliye! Pete, kim bilir, annen ve baban belki vergi kaçakçılığından hapse girecek. Bu durumda kız kardeşin –Tina'ydı sanırım?– tek başına kalacak; ama belki sizinkiler hapisten çıkana dek ona bakacak yaşlı bir teyzesi filan vardır."

"Ne istiyorsun?"

"Kalın kafalılık etme. Defterleri istiyorum. *Hepsini*."

"Onları sana verirsem karşılığında ne alacağım?"

"Özgür ve temiz kalacağının garantisini. Durumun göz önüne alındığında, bu paha biçilmez bir şey."

"Sen ciddi misin?"

"Evlat..."

"Bana evlat deyip durma!" Delikanlı yumruklarını sıktı.

"Pete, doğru düşün. Sen bana defterleri vermeyi reddedersen, ben seni polise veririm. Ama defterler elime geçtiğinde se-

ninle hiçbir ilgim kalmayacak, çünkü ben çalıntı bir mal almış olacağım. Sen de güvende olacaksın."

Drew konuşurken sağ elinin işaretparmağı masasının altındaki sessiz alarm düğmesinin üstünde dolanıyordu. O düğmeye basmak dünyada yapmayı istediği en son şey olsa da, o sıkılı yumruklardan hoşlanmamıştı. Saubers paniğe kapılabilir ve o ruh hali içinde Drew Halliday'm çenesini kapatmanın tek bir yolu kaldığını düşünebilirdi. Görüntüleri güvenlik kamerasına kaydediliyordu, ama delikanlı bunu fark etmemiş olabilirdi.

Saubers, "Ve sen yüz binlerce dolarla çekip gideceksin, öyle mi?" dedi acı acı. "Belki de milyonlarla."

"Ailenin zor bir dönemi hasarsız atlatmasını sağladın," dedi Drew. Aklından, *Daha fazla açgözlülük yapma*, diye eklemek geçse de, böyle bir söz bu koşullar altında biraz... anlamsız olacaktı. "Bence bu seni mutlu etmeli."

Delikanlının yüzünde kelimelere dökülmeyen bir karşılık belirdi: *Senin için söylemesi kolay tabii.*

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Drew başını sallasa da onunla aynı fikirde değildi. "Nasıl hissettiğini anlıyorum, ama hayır. Buradan çekip gidersen, eve döndüğünde kapında bir polis arabası göreceğinden emin olabilirsin."

"Ve sen de büyük bir paradan olursun."

Drew omuzlarını silkti. "Bu ilk olmaz." Daha önce hiç bu kadar büyük miktarlar söz konusu olmasa da, dediği doğruydu.

"Babam gayrimenkul işi yapıyor, bunu biliyor muydun?"

Konuşmanın birden farklı bir yöne kayması Drew'un dengesini biraz bozdu. "Evet, araştırmamı yaparken gördüm. Kendi küçük işini yapıyor; aferin ona. Tabii işinin başlangıç aşamasındaki masraflarını Rothstein'ın parasıyla karşıladığı da düşünüyorum."

Saubers, "Ondan kasabadaki bütün sahafları araştırmasını istedim," dedi. "Ona, e-kitabın geleneksel kitapçıları nasıl etkilediğine dair bir ödev hazırladığımı söyledim. Bunu buraya gelmeden önce, böyle bir riski alıp almamaya henüz karar vermeden önce yaptım. Babam burası için, geçen yıl üçüncü ipoteğin konulduğunu ortaya çıkardı; bu da dükkânın konumunun iyi olma-

sından dolayı mümkün olabilmiş. Lacemaker Lane gelir düzeyi yüksek tüketiciye hitap eden bir yer olduğu için."

"Bu meselenin bizim konumuzla bir ilgisi olduğunu..."

"Haklısın, ailece çok zor zamanlardan geçtik. Böyle bir deneyim insana, başı belada olanların kokusunu alabilmek gibi bir özellik kazandırıyor. Henüz daha yetişkin olmayanlara bile... Hatta özellikle yetişkin olmayanlara... Bence sen oldukça zor bir durumdasın."

Drew sessiz alarm düğmesinin yanında duran parmağını havaya kaldırıp Saubers'a doğru salladı. "Evlat, benimle dalaşmaya kalkma sakın."

Saubers'm yanakları al al olur, rengi yerine gelirken, Drew onda hoşlanmadığı ve kesinlikle önceden tasarlamadığı bir şey gördü: Delikanlıyı öfkelendirmişti.

"İki ayağımı bir pabuca sokmaya çalıştığını biliyorum, ama bu iş böyle yürümez. Evet, tamam, defterler bende. Toplam yüz altmış beş tane. Hepsi silme dolu değil, ama çoğu öyle. Ve sürpriz! Sanıldığı gibi hiçbir zaman Gold üçlemesi olmamıştı; Gold *döngüsüydü*. O defterlerde iki roman daha var. İlk müsveddeler, ama oldukça temiz..."

Delikanlının konuşması gittikçe hızlanıyor, konuşurken bile Drew'un görmekten ödünün kopacağını umduğu her şeyi bir bir ortaya döküyordu.

"Defterler bir yere saklanmış durumda, ama sanırım haklısın, polisi arasan o defterleri bulurlar. Ama anne ve babamın bundan haberi yok; polisin onlara inanacağını sanıyorum. Bana gelince... Ben hâlâ reşit değilim." Delikanlının yüzünde bunu yeni anlıyormuş gibi hafif de olsa bir gülümseme belirdi. "Defterleri ve parayı ilk etapta çalan kişi ben olmadığım için çok fazla bir şey yapmazlar bana. O zamanlar daha doğmamıştım bile. Sen de temize çıkarsın, ama elinde beş kuruş para olmaz. Banka dükkânını ele geçirdiğinde –babam er veya geç bunun olacağını söylüyor– buraya kitapçı yerine bir pastane açılacak. Ben de gelecek ve senin şerefine bir kruvasan yiyeceğim."

"Etkileyici bir konuşma," dedi Drew.

"Eh, konuşmam bitti. Gidiyorum."

"Seni uyarıyorum; aptallık ediyorsun."

"Sana söyledim, düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar bir zamana?"

"Bir hafta. Bu arada senin de düşünmen gerek Bay Halliday. Belki hâlâ bir çözüm yolu bulabiliriz."

"Ben de bunu ümit ediyorum evlat." Drew bu kelimeyi özellikle kullandı. "Çünkü bulamazsak, sözünü ettiğim aramayı yapacağım. Blöf yapmıyorum."

Delikanlının cesaret gösterisi o noktada sona erdi ve gözleri yaşla doldu. O yaşlar yanaklarından akmaya başlamadan önce arkasını dönüp dükkândan dışarıya çıktı.

12

Şimdi telesekretere bırakılan mesajı Drew hem öfkeyle hem de korkuyla dinliyor; çünkü çocuğun sesi kulağa soğuk ve sakin gibi gelse de, alttan alta büyük bir çaresizliği yansıtıyor.

"Daha önce aksini söylemiş olsam da, yarın gelemeyeceğim. Üçüncü ve son sınıfların sınıf başkanları için düzenlenen kampı tamamen unutmuşum ve beni bir sonraki yılın başkan yardımcısı seçtiler. Kulağa bahane gibi geldiğini biliyorum, ama değil. Sanırım kamp, senin beni hapse yollama tehditlerinle filan aklımdan tamamen uçup gitmiş."

Drew, bu mesajı hemen sil, diye düşünürken, tırnaklarını avucuna batırıyor.

"Kamp Victor County'de, River Bend Tatil Köyü'nde. Yarın sabah sekizde kalkan bir otobüsle gidiyor –öğretmenlerin eğitim günü olduğu için o gün okul yok– ve pazar akşamı geri dönüyoruz. Yirmi kişiyiz. Mazeret gösterip izin almayı düşündüm, ama annem ve babam son günlerde benim için zaten endişeliler. Kız kardeşim de öyle. Kampa gitmezsem bir şeylerin yolunda olmadığını düşünmeye başlayacaklar. Annem bir kızı hamile bırakmış olabileceğimi düşünüyor sanırım."

Delikanlı hafif, yarı isterik bir kahkaha atıyor. Drew, on yedi yaşında bir delikanlıdan daha korkutucu hiçbir şeyin olmadığını

düşünüyor. O yaşta birinin ne yapacağını asla tahmin edemezsiniz.

Saubers, "O yüzden pazartesi öğleden sonra geleceğim," diye devam ediyor. "O zamana kadar bekleyebilirsen belki bir çözüm bulabilir, bir noktada uzlaşabiliriz. Bir fikrim var. Kamp konusunda yalan söylediğimi düşünüyorsan, dinlenme yerini ara ve gerçekten bir rezervasyon yapılıp yapılmadığına bak. Northfield Lisesi Öğrenci Yönetimi adına... Muhtemelen pazartesi görüşürüz; olmazsa, sana hoşça..."

Mesaj bırakma süresi –genellikle Batı Yakası'ndan geç saatte arayan müşteriler için ayrılmış, fazlasıyla uzun süre– sonunda tükeniyor. *Biiiiip.*

Drew koltuğuna oturup (her zaman olduğu gibi koltuğun çaresiz tiz çığlığını duymazlıktan geliyor) tam bir dakika boyunca gözünü telesekretere dikiyor. River Bend Tatil Köyü'nü arama ihtiyacı hissetmiyor. Aslında oldukça komik bir durum bu; söz konusu dinlenme yeri, o defterleri çalan gerçek hırsızın müebbet hapis cezasını çektiği hapishanenin sadece dokuz-on kilometre kuzeyinde sadece. Drew, Saubers'ın kamp konusunda doğruyu söylediğine emin, çünkü bunu kontrol etmesi çok kolay. Bir bahane uydurup kampa katılmaması konusundaki sözleri içinse o kadar emin değil. Saubers belki de Drew'un polisi işin içine dahil etmekle ilgili blöfünü görmeye karar verdi. Ama bu bir blöf değil. Kendisinin sahip olamayacağı şeylere Saubers'ın sahip olmasına izin vermek gibi bir niyeti yok. O küçük piç defterlerden öyle veya böyle vazgeçmek zorunda kalacak.

Pazartesi öğleden sonraya kadar beklerim, diye düşünüyor Drew. O kadar bekleme lüksüm var; bu olay öyle veya böyle bir şekilde çözülecek. Ona daha şimdiden fazlasıyla hareket serbestliği verdim.

Her ne kadar yaş yelpazesinin iki farklı ucunda olsalar da, iş Rothstein'ın defterlerine geldiğinde, Saubers ve eski dostu Morris Bellamy'nin birbirlerine ne kadar çok benzediğini düşünüyor. İkisi de o defterlerin *içindekilere* karşı büyük bir tutku besliyor. Delikanlının o defterlerden sadece altısını satmayı istemesinin nedeni de bu; onlar, muhtemelen içlerinde en az ilginç olduğu-

nu düşündüğü defterler. Oysa Drew, John Rothstein'ı pek umursamıyor. *Habercı*'yi okumuştu, ama bunun tek nedeni Morris'in yazara olan büyük düşkünlüğüydü. Serinin diğer iki kitabını ve yazarın diğer kısa hikâyelerini okuma zahmetine girmemişti.

Evlat, bu senin zayıf tarafın, diye düşünüyor Drew. Bu koleksiyoncu ihtirasın... Öte yandan ben sadece parayı umursuyorum ve para her şeyi kolaylaştırır. Haydi bakalım, sen bildiğin gibi yap ve politika yapmayı öğreneceğim bahanesiyle geçireceğin hafta sonunun tadını çıkar. Geri döndüğünde seninle zorlu bir maça çıkacağız.

Drew şiş göbeğinin üstünden eğilip mesajı siliyor.

13

Hodges şehre dönerken kötü koktuğunu hissedip önce eve uğramaya karar veriyor. Evde, sebzeli köftesinden atıştırıp hızlıca duş alabileceği ve tabii ki giysilerini değiştirebileceği kadar kalacak. Harper Road, yolunun çok da tersi yönünde değil, dahası kot pantolonla kendini daha rahat hissedecek. Ona göre kot pantolon, kendi işinin patronu olmanın avantajlarından biri...

Kapıdan çıkarken Pete Huntley arıyor; eski ortağı, Oliver Madden'ın gözaltına alındığını haber veriyor ona. Hodges, Pete'i tebrik ediyor ve tam direksiyonun başına geçtiğinde telefonu bir kez daha çalıyor. Bu kez arayan Holly.

"Bill, *nerdesin?*"

Hodges saatine bakınca çoktan üç on beş olduğunu görüyor. İnsan sevdiği işi yaparken zaman ne kadar da çabuk geçiyor, diye düşünüyor.

"Evimdeydim. Şimdi büroya gelmek üzere yola çıkıyordum."

"Ne işin var *orada?*"

"Duş almak için uğradım; hassas koku alma duyunu gücendirmek istemedim. Barbara'yı unutmuş da değilim. Büroya varır varmaz onu..."

"Buna gerek yok. O burada. Tina adında bir arkadaşıyla birlikte... Taksiyle gelmişler."

"Taksiyle mi?" Genelde çocuklar taksiye binmeyi akıllarından bile geçirmezler. Barbara'nın konuşmak istediği şey her neyse, düşündüğünden biraz daha ciddi bir şey olmalı.

"Evet. Onları büronda bekletiyorum." Holly sesini alçaltıyor. "Barbara endişeli görünüyor, ama diğeri ölümüne korkmuş gibi. Sanırım kızın bir derdi var. Bill, mümkün olduğunca çabuk gelmelisin buraya."

"Anlaşıldı."

"Lütfen acele et. Bilirsin, güçlü duygular elimin ayağımın birbirine dolanmasına yol açıyor. Bu konuda ilerleme kaydedebilmek için terapistimle çalışıyorum, ama şu anda henüz istediğim noktada *değilim*."

"Yoldayım. Yirmi dakika sonra orada olurum."

"Dışarı çıkıp çocuklara birer kola alsam mı?"

"Bilmiyorum." Tepenin yamacındaki ışık sarı yanınca, Hodges arabayı vitese takıp ileri fırlıyor. "Sağduyunla buna sen karar ver."

Holly, "İyi de o dediğinden bende çok az var," diye inliyor ve Hodges'in bir şey söylemesine fırsat vermeden acele etmesi gerektiğini tekrarlayıp telefonu kapatıyor.

14

Bill Hodges sersemlemiş Oliver Madden'a hayatın gerçeklerini anlatır, Drew Halliday yumurtalı ekmeğini midesine indirirken, Pete Saubers Northfield Lisesi'nin revirinde hemşireye migreni olduğunu söylüyor ve öğleden sonraki derslerden muaf tutulması için izin istiyordu. Hemşire izin kâğıdını hiç tereddüt etmeden yazdı, çünkü Pete Saubers okulun en iyi öğrencilerinden biriydi: İftihar Listesi'nde yer alan, birçok okul faaliyetine (gerçi bunların hiçbiri spor faaliyeti değildi) katılan ve kusursuza yakın devam sicili olan bir öğrenci... Dahası, delikanlı gerçekten de migren ağrısı çekermiş gibi görünüyordu. Yüzü çok solgundu, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hemşire onu eve bırakmayı teklif etti.

"Hayır," dedi Pete. "Otobüsle giderim."

Hemşire, Advil önerse de –baş ağrıları için verebileceği tek ilaç buydu– Pete migren için özel hapları olduğunu söyleyerek reddetti. Bugün yanında o haplardan getirmeyi unutmuştu, ama eve gider gitmez bir tane alacaktı. Pete bu hikâyeyi anlatırken kendini kötü hissetmedi, çünkü gerçekten de başı ağrıyordu. Sadece fiziksel bir ağrı değildi, o kadar. Onun baş ağrısı Andrew Halliday'di ve annesinin Zomig tabletlerinden biri (ailede migren sorunu olan kişi annesiydi) bu ağrıya derman olamazdı.

Pete bu ağrıyla kendisinin ilgilenmesi gerektiğini biliyordu.

15

Otobüse binmek gibi bir niyeti yok. Bir sonraki, yarım saatten önce gelmeyecek. Koşarsa on beş dakikada Sycamore Caddesi'nde olabilir ve olacak da; çünkü tek boş zamanı, bu perşembe öğleden sonrası. Annesi ve babası işteler ve en az dörde kadar dönmeyecekler. Tina ise bugün eve hiç gelmeyecek. Eski arkadaşı Barbara Robinson'la birkaç akşam birlikte olabilmek için onun Teaberry Lane'deki evine davet edildiğini söylüyor, ama Pete aslında onun kendi kendini davet ettirdiği düşüncesinde. Durum gerçekten böyleyse, bu, kız kardeşinin Chapel Ridge'e gitme umudunu tamamen yitirmediği anlamına gelir. Pete okul konusunda ona hâlâ yardım edebileceğini düşünüyor; eğer öğleden sonra her şey yolunda giderse tabii... Bu oldukça büyük bir "eğer", ama sonuçta *bir şeyler* yapması gerekiyor. Yapmazsa çıldıracak.

Andrew Halliday'le tanışma aptallığında bulunduğundan beri kilo verdi ve ergenlik sivilceleri yine azdı. Tabii gözünün altında koyu halkalar da var. Doğru dürüst uyuyamıyor, uyumayı başardığı kısa sürelerde de kâbuslar yakasını bırakmıyor. O kâbuslardan –genellikle cenin pozisyonunda, pijamaları terden sırılsıklam olmuş– uyandığında, gözleri açık halde yatağında uzanıp içine düştüğü zor durumdan nasıl sıyrılabileceğini düşünüyor.

Sınıf başkanları kampını gerçekten unutmuş; dün, kampa refakat edecek Bayan Gibson'ın konuyu hatırlatmasının ardından yaşadığı şok beyninin vites artırmasını sağlamıştı. Bu, Fransızca

dersinin bitimindeydi ve sadece iki sınıf ötedeki matematik dersine girmeden önce kafasında planının ana hatlarını kabaca çizmişti. Planı kısmen, dört tekerlekli, üstü açık, kırmızı, eski oyuncak arabaya, ondan da önemlisi birkaç anahtara bağlı.

Pete okuldan uzaklaşır uzaklaşmaz Andrew Halliday Ender Baskıları'nı, hızlı arama tuşuna kaydetmek zorunda kaldığı o numarayı arıyor. Karşısına telesekreter çıkınca en azından bir başka car-cardan kurtulmuş olduğunu düşünüyor. Uzun bir mesaj bırakıyor ve makine, mesajını tam bitiremeden sözünü kesiyor; ama hiç sorun değil.

O defterleri evden dışarıya çıkarabilirse, polis, arama emri olsun veya olmasın, hiçbir şey bulamayacak. Anne ve babasının gizemli para hakkında, bugüne kadar olduğu gibi, sessiz kalacağına emin. Pete cep telefonunu tekrar pamuklu pantolonunun cebine yerleştirirken aklına, birinci sınıfta Latince dersinde öğrendiği bir cümle geliyor. Her dilde ürkütücü bir cümle bu, ama içinde bulunduğu duruma tam oturuyor.

Alea iacta est.

Ok yaydan çıktı.

16

Pete eve girmeden önce, Tina'nın eski Kettler dört tekerlekli oyuncak arabasının orada olduğuna emin olmak istiyor ve garaja giriyor. Eşyalarından birçoğunu eski evlerinden buraya taşınmadan önce bahçelerinde satmışlardı, ama Tina eski moda ahşap Kettler konusunda öyle büyük bir yaygara koparmıştı ki, annesi yumuşamış ve arabanın kalmasına izin vermişti. Pete önce arabayı görmüyor ve telaşa kapılıyor; sonra köşede durduğunu fark edince derin bir oh çekiyor. Tina'nın ne kadar oyuncağı varsa hepsini doldurduğu o arabayla (Bayan Beasley başköşede olmak üzere tabii) evin bahçesinde ileri geri dolandığını ve oyuncaklarına, kambonlu *sandidiçlerle* ormanda *tik-nik* yapmaya gideceklerini ve uslu duranlara zencefilli çörekten vereceğini söylediğini hatırlıyor. Çalıntı Mercedes'i süren o deli her şeyi değiştirmeden önceki o günler gerçekten güzel günlerdi.

O günden sonra hiç *tik-nik* olmadı.

Pete eve girip doğrudan babasının küçük çalışma odasına yöneliyor. Kalbi deli gibi atıyor; çünkü bu, planının dönüm noktası. İşler, ihtiyacı olan anahtarları bulsa bile ters gidebilir, ama bulamadığı takdirde her şey daha başlamadan sona erecek. Bir B planı yok çünkü.

Tom Saubers'ın işi çoğunlukla gayrimenkul araştırmasına – satışta olan veya satışa çıkarılacak mülkler bulmak, söz konusu potansiyel mülkleri küçük şirketler ve bağımsız kullanıcıların dikkatine sunmak– odaklanmış olsa da, eskiden olduğu gibi burada, North Side'da belli başlı portföylerin de satışını yapmaya ufak ufak başlamış durumda. 2012'de bu tür satışlardan doğru dürüst bir para kazanmamıştı, ama son birkaç yıldır elle tutulur bir komisyon aldığı bazı mülklerin satışını yaptı ve halen Tree Sokak civarında bir düzine özel portföye sahip. Bunlardan bir tanesi –geçmişte yaşanan olayın ironisi hâlâ varlığını sürdürüyor– Deborah Hartsfield'le, Mercedes Katili olarak bilinen oğlu Brady'ye ait 49 Elm Sokağı'ndaki ev.

Babası bir akşam yemek yerlerken, "O evi satmam biraz zaman alabilir," demiş ve sonra içten bir kahkaha atmıştı.

Babasının bilgisayarının sol tarafında kalan duvara mantar bir pano asılı. O panoya halen temsil ettiği çeşitli mülklere ait –hepsinin kendi özel anahtarlığı var– anahtarlar tutturulmuş. Pete gergin bir halde panoyu tarıyor, aradığı *–ihtiyaç duyduğu–* anahtarı bulunca sevinçle havayı yumrukluyor. Anahtarlığın üstündeki etikette BIRCH CADDESİ REC yazıyor.

Tom Saubers bir başka aile yemeğinde, "Böylesine devasa bir satışın altından kalkmam zor görünüyor," demişti. "Ama becerebilirsem, bu eve veda eder, tekrar Jakuzi ve BMW diyarına taşınabiliriz." Babası Batı Yakası'na hep bu şekilde hitap eder.

Pete cebine telefonunun yanı sıra, Rec'in anahtarlarını da koyuyor, sonra defterleri eve getirirken kullandığı bavulları almak üzere deli gibi üst kata koşuyor. Bu kez onlara kısa süreli bir taşıma işi için ihtiyacı olacak. Merdiveni indirip tavan arasına çıkıyor ve defterleri bavullara yerleştiriyor (bu kadar acelesi varken bile onlara özen göstermeyi ihmal etmiyor). Bavulları zorlukla da

olsa teker teker ikinci kata indiriyor, defterleri yatağına boşaltıp bavulları anne ve babasının yatak odasındaki dolaba kaldırıyor. Sonra koşar adım aşağıya, ta kilere kadar iniyor. Koşuşturmaca deli gibi terletiyor onu; muhtemelen hayvanat bahçesindeki maymun gibi kokuyor, ama daha uzunca bir süre duş alacak zaman bulamayacak. Fakat gömleğini değiştirmesi gerek. Bundan sonra yapacağı işe çok uygun bir Key Club polo tişörtü var. Key Club toplumsal hizmetler filan veren bir kurum.

Annesi kilerde boş koli biriktirir. Pete büyük olanlardan iki tane kapıp tekrar yukarıya çıkıyor ve önce, bir Sharpie[1] almak için bir kez daha babasının çalışma odasına giriyor.

Anahtarları yerine kaldırırken, bunu da unutma, diye uyarıyor kendini. *Her şeyi* yerli yerine kaldırmayı sakın unutma.

Defterleri kolilere yerleştiriyor –hâlâ Andrew Halliday'e satmayı umduğu altısı hariç, hepsini– ve kapaklarını kapatıyor. Her bir kolilin üstüne büyük harflerle MUTFAK MALZEMESİ yazmak için Sharpie'yi kullanıyor. Saatine bakıyor. Zaman gayet uygun; tabii Halliday bıraktığı mesajı dinlemez ve onu polise ihbar etmezse. Pete böyle bir şeye ihtimal vermiyor, ama olasılığı tamamen de dışlamıyor; ne de olsa bilinmeyen bir diyarda at koşturuyor. Yatak odasından ayrılmadan önce, kalan altı defteri dolabındaki gevşemiş süpürgeliğin arkasına saklıyor. O defterler için yeterince yer var ve her şey yolunda giderse çok fazla kalmayacaklar orada.

Kolileri garaja taşıyıp hepsini Tina'nın eski oyuncak arabasına yerleştiriyor. Araba yolundan aşağıya inmeye başladığı anda Key Club tişörtünü giymeyi unuttuğunu hatırlıyor ve bir kez daha eve girip deli gibi merdivenleri tırmanıyor. Tişörtü giyerken aklına, defterleri araba yolunda bıraktığı geliyor ve başından aşağıya kaynar sular dökülüyor. Çok fazla para ediyor o defterler ve işte şimdi hepsi, güpegündüz, oradan geçecek birinin rahatlıkla görebileceği ve alıp götürebileceği bir yerde öylece bırakılmış!

"Aptal!" diye azarlıyor kendini. "Aptal, aptal, kahrolası aptal!"

---

(1) Bir keçeli kalem markası. –ç.n.

Pete koşarak aşağıya iniyor; yeni tişörtü daha şimdiden terden sırtına yapışmış. Tekerlekli oyuncak araba hâlâ orada tabii ki; üstünde mutfak malzemesi yazan kolileri çalma zahmetine kim girer ki? Hah! Ama yine de yaptığı aptalca bir iş, bazı insanlar ortada bırakılmış her şeyi çalar; bu da akıllara önemli bir soruyu getiriyor: Pete aptalca daha başka ne işler yapacak?

Bu işe asla bulaşmamalıydım, diye geçiriyor içinden. Parayı ve defterleri bulduğum anda polise haber vermeli, hepsini onlara teslim etmeliydim.

Ama Pete'in kendisine karşı dürüst olmak gibi bir alışkanlığı var (en azından çoğu zaman) ve en başa döndüğü takdirde, muhtemelen yine aynı şeyi yapacağını biliyor; çünkü o günlerde anne ve babası ayrılmanın eşiğindeydiler ve Pete onları, böyle bir olayı engellemeye çalışacak kadar çok seviyordu.

Ve işe de yaradı, diye düşünüyor. Keşke o dangalakça hamleyi de yapmamış olsaydı...

Ama...

Artık çok geç.

17

Aklına gelen ilk düşünce, defterleri tekrar gömülü bavulun içine koymak oluyor, ama Pete bu düşünceyi hemen atıyor kafasından. Polisin, Halliday'in savurduğu tehditte olduğu gibi, arama emriyle gelmesinin ve defterleri evde bulamamasının ardından bakacağı ilk yer neresi olur? Yapmaları gereken tek şey mutfağa gitmek ve arka bahçenin ötesinde uzanan boş araziye bakmaktır herhalde. Defterleri saklamak için kusursuz bir yer! Patikayı takip edip derenin yanında yeni kazılmış toprağı gördüklerinde de oyun sonra erer. Hayır, planına sadık kalması en iyisi...

Bununla birlikte, daha korkutucusu...

Tina'nın eski oyuncak arabasını yürüyüş yolundan aşağıya itip sola, Elm'e dönüyor. Sycamore ile Elm'in köşesinde yaşayan John Tighe bahçeye çıkmış çimleri biçiyor. Oğlu Bill ise ailenin köpeğiyle frizbi oynuyor. Oğlanın attığı frizbi köpeğin başının

üstünden süzülüp oyuncak arabada duran iki kolinin arasına konuyor.

Billy Tighe, "At!" diye bağırıyor bahçeden. Kahverengi saçları sallanıp duruyor o sırada. "Bütün gücünle at!"

Pete çocuğun dediğini yapıyor, ama frizbi oğlanı ıskalayıp ilgisiz bir yere düşüyor. Birch'e döndüğünde arkasından birinin korna çalmasıyla kalbinin dışarıya fırlayacağını sanıyor; ama bu, Linda Saubers'ın ayda bir saçlarını yapan Andrea Kellogg'dan başkası değil. Pete başparmağını kaldırıp ona "her şey yolunda" işareti yapıyor ve yüzüne samimi olduğunu umduğunu bir gülümseme yerleştiriyor. En azından kadın frizbi oynamak niyetinde değil, diye düşünüyor.

Ve işte önünde SATILIK... MÜRACAAT: THOMAS SAUBERS EMLAKÇILIK ve babasının cep telefonunun yazılı olduğu bir pankart ve o pankartın asıldığı, üç katlı tuğla bir kutuyu andıran Rec duruyor. Birinci katın pencereleri çocukların camları aşağıya indirmesini engellemek için kontrplakla kaplanmış ve bina bunun dışında oldukça iyi görünüyor. Duvarlarda birkaç grafiti var tabii, ama Rec gençlik merkezi olarak hizmet verdiği günlerde bile grafiticilerin ana mekânı olmuştur. Binanın önündeki çimenler biçilmiş. Pete, bu babamın işi, diye düşünüyor gururla. Bunun için muhtemelen bir çocuk tutmuştur; isteseydi ben bu işi ona bedavaya yapardım.

Pete oyuncak arabayı basamakların hemen önüne bırakıp kolileri teker teker yukarıya taşıyor. Kapıyı açmak üzere anahtarları cebinden çıkarırken, külüstür bir Datsun'un binanın önüne yanaştığını görüyor. Kasabanın bu kesiminde bir ligin olduğu günlerde oynanan Küçükler Ligi'nde Pete'in antrenörlüğünü yapan Bay Evans bu. Bay Evans, Zoney's Go-Mart Zebraları'nın antrenörüyken de Pete onun takımında oynuyordu.

"Hey, Orta Saha!" Bay Evans yolcu tarafındaki pencereyi indirmek için yana doğru eğiliyor.

Kahretsin, diye geçiriyor içinden Pete. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

"Selam, Koç Evans."

"Ne yapıyorsun burada? Gençlik merkezini yeniden açıyorlar mı yoksa?"

"Sanmıyorum." Pete böylesi bir ihtimale karşın bir hikâye hazırlamış, ama kullanmak zorunda kalmayacağını ummuştu. "Haftaya siyasi toplantı gibi bir şey yapılacakmış. Oy Veren Kadınlar Derneği gibi bir şey... Belki de bir açıkoturum, tam olarak bilmiyorum."

Akla yatkın bir açıklama en azından, çünkü seçim yılındalar, ön seçimlerin yapılmasına birkaç hafta kaldı ve şehirle ilgili birikmiş birçok sorun var.

"Tartışacak çok şey var, o kesin." Kilolu, dost canlısı, hiçbir zaman bir strateji uzmanı olmamış, ama takım ruhu kemiklerine kadar işlemiş, maçlar ve antrenmanlar sonrası oyuncularına gazoz dağıtmaktan oldum olası haz duymuş Bay Evans'ın başında, şimdi rengi atmış ve terden şekli bozulmuş eski bir Zoney Zebraları şapkası var. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ah, hayır, lütfen... *Lütfen.*

"I ıh, ben hallederim."

"Hey, bir omuz atmak beni mutlu eder." Pete'in eski antrenörü Datsun'un kontağını kapatıyor ve her an dışarıya çıkmak üzere iri gövdesini koltukta kaydırmaya başlıyor.

"Koç, gerçekten, ben iyiyim. Bana yardım edersen işim çabuk biter ve okula dönmek zorunda kalırım."

Bay Evans gülüyor ve tekrar direksiyonun başına kayıyor. "Anlaşıldı." Motoru çalıştırınca Datsun mavi bir duman salıyor havaya. "Ama işin bitince kapıyı sıkıca kilitlemeyi sakın unutma, duydun mu?"

"Tamam," diyor Pete. Rec'in anahtarları terli parmaklarının arasından kayıp yere düşüyor. Eğilip alıyor. Doğrulduğunda Bay Evans'ın uzaklaştığını görüyor.

Şükürler olsun Tanrım. Ve lütfen onun, vatandaşlık bilinci yüksek bir çocuk yetiştirdiği için tebriklerini iletmek üzere babamı aramasına izin verme.

Pete'in denediği ilk anahtar kilide uymuyor. İkincisi ise uyuyor, ama dönmüyor. Yüzünden terler boşalır, damlalar sol gözünü kaşındırırken, anahtarı öne arkaya doğru oynatıyor. Umutsuz.

Bavulu gömülü olduğu yerden çıkarması gerekebileceğini düşünürken –bu, aletleri almak için garaja geri dönmesi anlamına geliyor– eski, iri kilit sonunda işbirliği yapmaya karar veriyor. Pete kapıyı itip açıyor, kolileri içeriye taşıdıktan sonra arabayı almak üzere dışarıya çıkıyor. Merdivenlerin başında duran oyuncak bir arabanın, etrafta dolaşan birinin merakını cezbetmesini istemiyor.

Rec'in büyük odaları hemen hemen boşaltılmış durumda; bu da onların daha büyük görünmesine neden oluyor. Klima çalışmadığından içerisi sıcak, havanın bayat ve tozlu bir tadı var. Pencerelere tahta çakılmış olduğundan ortam kasvetli de. Pete kolileri, eskiden çocukların masa oyunları oynadıkları ve televizyon izledikleri büyük ana salondan geçirip mutfağa taşırken ayak sesleri yankılanıyor. Bodruma inen merdivenlerin başındaki kapı da kilitli, ama denediği ilk anahtar kilidi açıyor; neyse ki burada hâlâ elektrik var. Bu iyi bir şey, çünkü yanında el feneri getirmek aklının ucundan bile geçmedi.

İlk koliyi aşağıya taşıdığında hoş bir manzarayla karşılaşıyor; bodrum bir sürü ıvır zıvırla dolu. Bir duvarın önüne düzinelerce oyun masası yığılmışken, diğer duvara en yüz tane katlanır sandalye yaslanmış, sağda solda eski müzik sistemlerine ait parçalar ve modası geçmiş video kumanda panelleri var. Hepsinden güzeliyse, onunkine benzer düzinelerce kolinin olması. Birkaç tanesinin içine bakınca eski kupalar, seksenlerin okul spor takımlarına ait çerçevelettirilmiş fotoğraflar, canı çıkmış bir eldiven takımı, karmakarışık bir LEGO seti görüyor. Ulu Tanrım, üstünde MUTFAK yazan birkaç koli bile var! Pete kolilerini bunların yanına koyuyor; sanki olmaları gereken yerdeler...

Bundan iyisi can sağlığı, diye düşünüyor. Ne haltlar karıştırdığımı soracak birine rastlamadan buradan çıkıp gidebilirsem daha da iyi olacak sanırım...

Bodrum kapısını kilitledikten sonra ana kapıya dönüyor; kendi ayak seslerine kulak verirken, anne ve babasının kavga ettiğini duymak zorunda kalmasın diye Tina'yı buraya getirdiği günleri hatırlıyor.

Dikkatle Birch Caddesi'ne bakıyor, boş olduğunu görünce Tina'nın tahta oyuncak arabasını merdivenlerden aşağıya indiriyor. Ana kapıya geri dönüp kilitliyor ve evinin yolunu tutuyor. Dönüşte Bay Tighe'ye el sallamayı unutmuyor. El sallamak bu kez kolay; Billy Tighe'ye birkaç kez frizbi bile atıyor. İkinci atışını köpek yakalıyor ve hepsini kahkahaya boğuyor. Defterler terk edilmiş Rec'in bodrumunda, onca kolinin arasında saklanmış haldeyken kahkaha atmak da kolay. Pete yirmi beş kilo hafiflemiş hissediyor kendini.

Hatta elli...

18

Hodges, Marlborough Caddesi'nde bulunan Turner Binası'ndaki ofisinden içeriye girerken, Holly dişlerinin arasından dışarıya doğru çıkıntı yapmış bir Bic kalemle, endişe içinde daireler çiziyor. Onu görünce duruyor. "Nihayet!"

"Holly, daha on beş dakika önce telefonda konuştuk." Hodges kalemi yavaşça Holly'nin ağzından çıkarıp kapağındaki ısırık izlerini inceliyor.

"Bana çok daha uzun gibi geldi. Buradalar. Barbara'nın arkadaşının ağladığına eminim. Kolalarını vermek için yanlarına gittiğimde kızın gözleri kıpkırmızıydı. Haydi Bill, gir içeriye, gir."

Holly bu haldeyken ona dokunmaya çalışmayacak. Kadın beklenmedik durumlarda güçlü bir tepki veriyor. Yine de onunla ilk tanıştığına kıyasla çok daha iyi durumda. Holly, Jerome ve Barbara'nın anneleri Tanya Robinson'm sabırlı himayesinde, giyim kuşam konusunda algıya çok benzer bir şey bile geliştirmiş durumda.

"Gireceğim," diyor Hodges, "ama öncesinde bazı şeyleri bilmek iyi olur. Sıkıntılarının ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" Bunun birçok nedeni olabilir aslında; çünkü iyi bir çocuk *her zaman* iyi çocuk değildir. Bir dükkândan değersiz bir mal aşırmaktan esrar içmeye kadar birçok şey olabilir bu. Belki de okulda birilerinden fiziksel şiddet görmüşlerdir ya da elle sarkıntılık yapan bir amcaları vardır. Hodges en azından, Barbara'nın arkadaş-

larından birini öldürmediğine emin olabilir (*oldukça* emin; ne de olsa imkânsız diye bir şey yok).

"Tina'nın ağabeyiyle ilgili bir mesele. Barbara'nın arkadaşının ismi Tina, sana söylemiş miydim?" Holly, Hodges'in başını salladığını göremiyor; çünkü özlem dolu bir ifadeyle kaleme bakıyor o sırada. Bakışlarının görmezden gelinmesiyle alt dudağına yöneliyor. "Tina, ağabeyinin para çaldığını düşünüyor."

"Ağabeyi kaç yaşındaymış?"

"Liseye gidiyormuş. Başka bir şey bilmiyorum. Kalemimi geri alabilir miyim?"

"Hayır. Dışarı çıkıp bir sigara iç."

"O işi yapmıyorum artık." Gözleri bir yukarıya, bir sola kayıp duruyor; bu, Hodges'ın polislik hayatında birçok kez tanık olduğu, bir şeyleri açığa vuran bir hareket. Düşününce, Oliver Madden'ın bile bu hareketi bir iki kez yaptığını hatırlıyor; kaldı ki iş yalan söylemeye geldiğinde Madden bir profesyonel... "Ben sigarayı bıra..."

"Sadece bir tane... Sakinleşmene yardımcı olur. Onlara yiyecek bir şeyler aldın mı?"

"Aklıma gelmedi. Özür..."

"Hayır, sorun değil. Şimdi sokağın karşısına gidip atıştırmalık bir şeyler al. NutraBars falan gibi şeyler."

"NutraBars *köpek bisküvisi*, Bill."

Hodges sabırla, "Enerji gofretlerinden al o zaman. Şu sağlıklı olanlarından... Çikolata olmasın."

"Tamam."

Holly alçak topuklu ayakkabılarının üstünde, eteğini sallayarak hızla dönüyor. Hodges derin bir nefes alıp odaya giriyor.

19

Kızlar kanepede. Barbara siyah, arkadaşı Tina ise beyaz. Aklına gelen ilk eğlenceli düşünce, birbirlerine uyan kaplarda tuz ve karabiber. Ama gerçekte tuzluk ve biberlik birbirine pek uymuyor. Evet, ikisi de saçını atkuyruğu şeklinde örmüş. Evet, ergenlikle genç kızlık arasındaki dönemde kızların giydiği türden

birbirlerine çok benzer spor ayakkabılardan giymişler. Ve evet, ikisinin de elinde sehpanın üstünden alınmış birer dergi var: *Pursuit*; bu, genç kızlara pek de uygun olmayan türden, yerleri bilinmeyen kişileri takip edenlere seslenen bir dergi; ama olsun, ne de olsa ikisinin de okumadığı çok belli.

Barbara'nın üstünde okul üniforması var ve göreceli olarak daha sakin. Diğeri siyah bir pantolonla, önüne bir kelebek dikilmiş mavi bir tişört giymiş. Kızın yüzü solgun, kenarları kırmızı gözlerinde umutla dehşet karışımı, yumuşak olmayan bir ifade var.

Barbara ayağa fırlayıp ona sarılıyor, yumruğunu yumruğuna tokuşturuyor. "Selam Bill. Seni görmek çok güzel..." Kızın konuşması yetişkini andırıyor; boyu da çok uzamış. On dört yaşına gelmiş olabilir mi? Bu mümkün mü?

"Seni görmek de çok güzel Barbara. Jerome nasıl? Bu yaz evde olacak mı?" Jerome bugünlerde Harvard'da ve ikinci kişiliğini –abartılı konuşmaya bayılan Tyronne Feelgood Delight– emekliye ayırmış gibi. Jerome'un liseye gittiği ve günlük işlerinde Hodges'a yardım ettiği dönemlerde Tyronne düzenli bir ziyaretçiydi. Hodges onu çok özlemiyor; çünkü Tyronne hep olgunlaşmamış bir şahsiyetti, ama Jerome'u özlüyor doğrusu.

Barbara yüzünü buruşturuyor. "Bir haftalığına geri dönmüştü, ama şimdi yine gitti. Kız arkadaşını *kotilyon*'a[1] götürüyor; kız Pennsylvanialı. Bu senin kulağına ırkçı gibi gelmiyor mu?[2] Bana öyle geliyor."

Hodges o tür meselelere pek girmeyecek. "Beni arkadaşınla tanıştırsana..."

"Bu Tina. Eskiden bizim evin bir sokak aşağısında, Hanover Caddesi'nde otururdu. Gelecek yıl benimle birlikte Chapel Ridge'e gitmek istiyor. Tina, bu Bill Hodges. O sana yardım edebilir."

Hodges kanepede oturan beyaz kıza elini uzatmak için hafifçe eğiliyor. Kız önce korkudan siniyor, sonra ürkek bir tavırla

(1) Genç kızların sosyeteye tanıtıldığı bir balo. –ç.n.

(2) Pennsylvania, ABD'de Siyah karşıtı ırkçı hareketlerin ilk ortaya çıktığı, aynı zamanda sonraki yıllarda da etkisini hep artırarak sürdürdüğü bölgelerden biridir. –ed.n

uzatılan eli sıkıyor. Elini geri çekerken ağlamaya başlıyor. "Buraya gelmemeliydim. Pete bana çok *kızacak*."

Hodges, "Kahretsin!" diye geçiriyor içinden. Masasının üstündeki kutudan bir avuç dolusu kâğıt mendil alıyor, ama Tina'ya veremeden Barbara kapıyor onları ve kızın gözündeki yaşları siliyor. Sonra tekrar kanepeye oturup sarılıyor ona.

Barbara oldukça sert bir sesle, "Tina," diyor, "bana gelip yardım istediğini söyledin. İşte, bak, sana yardım etmeye çalışıyoruz!" Hodges kızın annesine olan benzerliği karşısında hayrete düşüyor. "Yapman gereken tek şey, bana anlattıklarını ona da anlatmak."

Barbara dikkatini Hodges'a yöneltiyor.

"Bill, konuştuklarımızı bizimkilere anlatamazsın. Holly'ye de. Babama anlatırsan, o da Tina'nın babasına anlatır ve ağabeyinin başı gerçekten belaya girer."

"Şimdilik bunları bir kenara bırakalım." Hodges masasının arkasında duran döner koltuğunu çekmeye çalışıyor; biraz zorlansa da beceriyor. Barbara'nın arkadaşıyla arasında bir masa olsun istemiyor; o haliyle fazlasıyla bir okul müdürünü andırıyor çünkü. Koltuğa oturup ellerini dizinde kenetliyor ve Tina'ya gülümsüyor. "İstersen tam adınla başlayalım."

"Tina Annette Saubers."

Saubers. Bu ad hafızasında belli belirsiz bir zilin çalmasına neden oluyor. Eski vakalarından birinden olabilir mi? Belki.

"Tina, canını sıkan şey nedir?"

"Ağabeyim biraz para çaldı." Kız fısıldarcasına konuşuyor. Gözleri yaşla doluyor yine.

"Belki de çok. Ve o parayı geri veremez, çünkü harcadı. Bunu Barbara'ya anlattım, çünkü ağabeyinin, babamıza zarar veren çılgın adamın konser sırasında salonu havaya uçurmaya çalışırken yakalanmasına yardım ettiğini biliyorum. Jerome bana yardım edebilir diye düşündüm, çünkü televizyona çıkıp özel bir cesaret madalyası filan aldı."

Hodges, "Evet," diyor. Holly de televizyona çıkmalıydı –o da en az Jerome kadar cesur davranmıştı ve insanların onu televizyonda görmek istediğine şüphe yoktu– ama Holly Gibney

hayatının o aşamasında televizyon kameralarının önüne çıkıp da sorulara cevap vermektense bir kutu lavabo açacağını içmeyi tercih ederdi.

"Ama Barbara, Jerome'un Pennsylvania'da olduğunu ve eskiden polislik yaptığınız için sizinle konuşmam gerektiğini söyledi." Kocaman, sulu gözlerle Hodges'a bakıyor.

Saubers, diye düşünüyor Hodges. Tamam... Adamın ilk adını hatırlayamıyor, ama soyadı kolay unutulur cinsten değil ve bu adın kafasındaki o küçük zili çalmasına neden olmasının gerekçesini biliyor. Hartsfield, iş fuarı için umutla bekleşenlerin arasına daldığında, Saubers, Belediye Merkezi'nde ağır biçimde yaralananlardan biriydi.

"Önce seninle ben konuşacaktım," diye ekliyor Barbara. "Tina'yla bu şekilde anlaşmıştık. Yani önce nasıl bir tepki vereceğini görmek ve bize yardım edip etmeyeceğini anlamak istedik. Ama sonra Tina bugün okuluma geldi, çok üzgündü ve..."

Tina, "Çünkü onun durumu çok kötüye gidiyor!" diyerek gözyaşlarına boğuluyor. "Ne oldu bilmiyorum, ama o aptal bıyığı bırakmaya başladığından beri durumu daha da kötüleşti! Uykusunda konuşuyor –onu duyuyorum–, kilo kaybediyor, yüzünde yine sivilceler çıktı. Sağlık dersi öğretmeni bunun stresten olabileceğini söylüyor ve... ve... sanırım bazen ağlıyor." Tina şaşırmış görünüyor; ağabeyinin ağladığı fikrine bir türlü alışamamış sanki. "Ya kendini öldürürse? Benim gerçekten korktuğum şey bu, çünkü gençlerin intiharı çok büyük bir sorun!"

Sağlık dersinden eğlenceli birkaç gerçek daha, diye düşünüyor Hodges. Gerçi doğru olmadığından değil ama...

"Bunları kafasından uydurmuyor," diyor Barbara. "İnanılmaz bir hikâye."

Hodges, "O zaman dinleyelim bakalım," diyor. "En başından itibaren..."

Tina derin bir nefes alıp anlatmaya başlıyor.

20

Soran olsa, Hodges, on üç yaşında bir kızın anlatacağı hüzünlü bir hikâyenin kendisini değil hayrete düşürmek, şaşırtmasının bile zor olduğunu söylerdi; ama gerçekte hayrete düşmüş durumda, bu kesin. Hatta afallamış... Ve hikâyenin her kelimesine inanıyor; bir fantezi olmayacak kadar çılgınca çünkü.

Tina hikâyesinin sonuna geldiğinde oldukça rahatlamış durumda. Hodges bunu daha önce de görmüştü. İçini dökmek insanın ruhuna iyi gelebilir de gelmeyebilir de, ama sinirleri yatıştırdığına hiç şüphe yok.

Kapıyı açıyor ve Holly'nin bilgisayarda kâğıt oyunu oynadığını görüyor. Yanında, dördünü bir zombi istilası sırasında beslemeye yetecek kadar enerji gofretiyle dolu bir torba var. "Hols buraya gel," diyor. "Sana ihtiyacım var. O torbayı da yanında getir."

Holly ihtiyatlı adımlarla içeriye girip Tina'ya bakıyor ve anlaşılan, gördüğü manzara karşısında rahatlıyor. Kızlar enerji gofretlerinden birer tane alıyorlar; Tina daha da rahatlamış gibi. Hodges da kendisi için bir tane alıyor. Öğle yemeğinde yediği salata midesine sanki bir ay önce girmiş, sebzeli köfte de dişinin kovuğuna girmemiş gibi. Bazen Mickey D'ye gidip menüde ne varsa hepsini ısmarlamayı hayal ettiği zamanlar oluyor.

Barbara gofreti yerken, "Güzelmiş," diyor. "Benimki frambuazlı. Ya seninki Tina?"

"Limonlu," diyor Tina. "Ben de çok beğendim. Teşekkürler Bay Hodges. Teşekkürler Bayan Holly."

Holly, "Barb," diyor, "annen şu anda nerede olduğunuzu sanıyor?"

"Sinemada," diyor Barbara. "*Karlar Ülkesi*'nde; bir kez daha... Şarkılı versiyonunda. Her öğleden sonra Cinema Seven'da oynuyor. Sanki ezelden beri varmış gibi." Tina'ya bakıp gözlerini deviriyor; Tina da onunla aynı fikirde olduğunu vurgulamak istercesine aynen karşılık veriyor. "Annem otobüsle dönebileceğimizi söyledi, ama en geç altıda evde olmalıymışız. Tina akşam bizde kalıyor."

Biraz daha zamanımız var anlaşılan, diye düşünüyor Hodges. "Tina, Holly de duysun diye hikâyeyi bir kez daha tekrarlamanı istiyorum. O benim yardımcım ve oldukça zeki bir insandır. Dahası, çok iyi sır saklar."

Tina hikâyeyi bir kez daha en başından itibaren anlatmaya başlıyor; şimdi biraz daha sakinleşmiş olduğundan daha da detaylandırarak hem de... Holly onu dikkatle dinliyor, Asperger sendromlulara özgü tikleri, kendini bir işe tam olarak verdiği zamanlarda olduğu gibi, nerdeyse tamamen kaybolmuş durumda. Geriye yalnızca huzursuzca kıpırdanıp duran parmaklar var; görünmez bir klavyenin tuşlarında gezinir gibi bacaklarının üstünde tempo tutuyor.

Tina hikâyenin sonuna gelince Holly, "Para 2010 yılının Şubat ayında mı gelmeye başladı?" diye soruyor.

"Şubat veya mart," diyor Tina. "İyi hatırlıyorum, çünkü annem ve babam o zamanlar çok kavga ediyordu. Babam işini kaybetti... Ayrıca, biliyorsunuz... bacakları çok kötü durumdaydı. Annem de sigara içmesiyle, sigaraya harcadığı parayla ilgili ona bağırıp duruyordu..."

Holly gerçekçi bir tavırla, "Bağırış çağırıştan nefret ederim," diyor. "Midemi bulandırır."

Tina minnettar bir ifadeyle bakıyor ona.

Hodges, "Altın parayla ilgili o konuşma," diyerek araya giriyor, "para düzenli olarak gelmeye başladıktan önce miydi, yoksa sonra mı?"

"Önce. Ama çok da önce değil." Tina bu soruya hiç tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Ve her ay beş yüz dolar," diyor Holly.

"Bazen bundan biraz daha az bir sürede, mesela üç hafta sonra geldiği de oluyordu, bazen bir ayı biraz geçtiği de. Bir ayı geçtiği zamanlarda, annem babam paranın artık gelmeyeceğini düşünüyorlardı. Bir keresinde, sanıyorum aradan bir buçuk ay geçmişti, babamın anneme, 'Eh, para gelmeye devam ederken iyiydi,' dediğini hatırlıyorum."

Holly, "Bu ne zamandı?" diye sorarken, gözleri parlamış halde öne doğru eğiliyor; parmakları tempo tutmuyor artık. Hodges onu bu şekilde görmeye bayılıyor.

"Mmmm..." Tina kaşlarını çatıyor. "Doğum günüme yakın bir zamandı, eminim. On iki yaşına basarken. Pete doğum günü partimde değildi. Yaz tatiliydi ve arkadaşı Rory onu ailesiyle birlikte Disney World'e davet etmişti. Kötü bir doğum günüydü, çünkü onu çok kıskanmıştım, o gitmiş, bense..."

Tina durup önce Barbara'ya, sonra Hodges'a, en sonunda da Anaç Ördek olarak gördüğü anlaşılan Holly'ye bakıyor. "Paranın o kadar geç gelmesinin *nedeni* buydu! Öyle değil mi? *Çünkü Pete Florida'daydı!*"

Holly dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme, Hodges'a bakıyor, sonra dikkatini tekrar Tina'ya yöneltiyor. "Muhtemelen. Paralar hep yirmilik ve ellilik banknotlarla mı geliyordu?"

"Evet. Birçok kez gördüm."

"Peki, para en son ne zaman geldi?"

"Geçen eylülde, okulun açıldığı sıralarda... Bu kez bir not vardı. 'Bu sonuncusu; daha fazlası olmadığı için üzgünüm,' filan gibi bir şey."

"Peki, bundan ne kadar zaman sonra ağabeyine, parayı gönderen kişinin o olduğunu düşündüğünü söyledin?"

"Çok uzun değil. Zaten o da hiçbir zaman tam olarak itiraf etmedi, ama o olduğunu biliyorum. Belki de bu benim suçum, çünkü ona sürekli Chapel Ridge'den söz edip durdum. O da, keşke para bitmeseydi, dedi, o zaman ben o okula gidebilirmişim... Belki de bu yüzden aptalca bir şey yaptı ve şimdi çok üzülüyor, ama iş... iş... işten ge... geçti!"

Tina yine ağlamaya başlıyor. Barbara ona sarılıp rahatlatıcı sesler çıkarıyor. Holly yeniden parmaklarıyla tempo tutmaya başlasa da, stres yaşadığına dair başka bir belirti göstermiyor; kendi düşünceleri içinde kaybolmuş durumda. Hodges onun derin derin düşündüğünü görebiliyor. Onun da sormak istediği bazı sorular var, ama şimdilik konuşmaya Holly'nin liderlik etmesine seve seve izin veriyor.

Tina, gözyaşları dinip de sadece burnunu çekmeye başladığında Holly, "Bir akşam ağabeyinin odasına girdiğini, elinde,

suçlu bir ifadeyle bakmasına neden olan bir defter olduğunu ve o defteri yastığının altına kaldırdığını söyledin," diyor.

"Doğru."

"Bu olay paranın sonunun geldiği zamana yakın bir zamanda mı oldu?"

"Sanırım, evet."

"O defter okul defterlerinden biri miydi?"

"Hayır. Siyahtı ve pahalı bir şeye benziyordu. Ayrıca dışında lastik bir kayışı da vardı."

Barbara, "Jerome'un da ona benzer defterleri var," diyor. "Köstebek derisinden yapılmış. Ben bir gofret daha alabilir miyim?"

Hodges, "Keyfine bak," diyor ona. Masasından bir not defteri alarak, *Moleskine* yazıyor. Sonra dikkatini Tina'ya yönelterek, "Bu bir hesap defteri olabilir mi?" diye soruyor.

Tina ikinci enerji gofretinin ambalajını açarken kaşlarını çatıyor. "Anlamadım?"

"O defterde, o güne dek ne kadar para gönderdiğinin ve geriye ne kadar para kaldığının kaydını tutuyor olması mümkün."

"Belki, ama daha çok havalı bir günlüğe benziyordu."

Holly, Hodges'a bakıyor. Hodges başını sallıyor: *Sen devam et.*

"Çok iyi Tina. Sen harika bir görgü tanığısın. Bill, sence de öyle değil mi?"

Hodges başını evet anlamında sallıyor.

"Peki... Ağabeyin ne zaman bıyık bırakmaya başladı?"

"Geçen ay. Belki de nisan sonunda. Annem de babam da ona bunun aptalca olduğunu söylediler. Babam, kaldırım mühendisine benzemişsin, dedi, o da ne demekse, ama Pete bıyığını kesmedi. Bunun yaşıyla ilgili bir şey olduğunu düşündüm." Tina, Barbara'ya dönüyor. "Hani sen küçükken saçını Hannah Montana'nın saçı gibi kesmeye çalışmıştın ya, onun gibi bir şey işte."

Barbara suratını ekşitiyor. "Lütfen o konudan bahsetme." Sonra Hodges'a hitaben, "Annem öfkeden küplere binmişti," diye ekliyor.

Holly, "Ve ağabeyin o zamandan beri sıkıntılı," diyor. "Bıyık bıraktığı zamandan beri..."

"Başlarda pek öyle değildi, ama o günlerde de biraz gergin olduğunu söyleyebilirim. O çok korkmuş hali son iki haftadır var olan bir şey. Şimdi de ben korkuyorum. Gerçekten korkuyorum!"

Hodges, Holly'nin başka sorusu olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Holly, "şimdi sıra sende" bakışı atıyor ona.

"Tina, bu işi araştırmak isterim, ama öncelikle ağabeyinle konuşmam gerek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tina, "Evet," diye fısıldıyor. Gofretini, bitimine bir ısırık kala dikkatle koltuğun koluna bırakıyor. "Aman Tanrım, bana öyle kızacak ki!"

Holly, "Hiç belli olmaz," diyor. "Meseleyi sonunda birinin gündeme getirmiş olmasından ötürü çok rahatlayabilir de."

Hodges, Holly'nin bu konuda tecrübenin sesi olduğunu biliyor.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" diye soruyor Tina. Sesi güçsüz çıkıyor.

"Evet." Holly hafifçe sallıyor başını.

"Tamam, ama bu hafta sonu olmaz. River Bend'e gidiyor. Sınıf başkanları toplantısı gibi bir şey var ve Pete gelecek yıl için sınıf başkan yardımcısı seçildi; tabii gelecek yıl hâlâ okulda olursa." Tina avucunu büyük bir üzüntü yaşayan yetişkin edasıyla alnına koyduğunda Hodges ona acıyor. "Gelecek yıl hapiste olmazsa. Soygun nedeniyle..."

Hodges'ın hissettiği üzüntüyü Holly de hissediyor görünüyor, ama Holly teselli etmek için birine sarılacak, dokunacak tipte biri değil. Barbara ise şimdi, anaç bir görüntü vermekten çok, bu fikir karşısında fazlasıyla dehşete düşmüş durumda. Hodges uzanıp Tina'nın küçük ellerini büyük ellerinin arasına alıyor.

"Ben böyle bir şey olacağını sanmıyorum, ama Pete'in gerçekten yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum. Şehre ne zaman geri dönüyor?"

"Pa... pazar akşamı."

"Pazartesi okul çıkışı onunla bir araya gelebilirim sanırım. Olur mu?"

"Herhalde." Tina tam anlamıyla tükenmiş görünüyor. "Genellikle otobüse biner, ama okuldan çıktığında onu yakalayabilirsiniz sanırım."

"Tina, sen bu hafta sonu kendini biraz toparlayabilecek misin?"

Barbara, "Ben toparlanması için her şeyi yapacağım," diyor ve arkadaşının yanağına yalandan bir tokat atıyor. Tina ona solgun bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Hodges, "Şimdi ne yapacaksınız?" diye soruyor. "Sinema için geç kaldınız herhalde."

Barbara kararını vermiş, "Bizim eve gideceğiz," diyor. "Anneme sinemaya gitmekten vazgeçtiğimizi söyleyeceğim. Bu pek de yalan sayılmaz, değil mi?"

Hodges, "Hayır," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu ifade ediyor. "Taksi için yeterli paranız var mı?"

Holly, "İsterseniz sizi eve ben bırakabilirim," diye teklif ediyor.

"Otobüsle gideriz," diyor Barbara. "İkimizin de pasosu var. Buraya gelirken acelemiz var diye taksiye bindik. Öyle değil mi Tina?"

"Evet." Tina, Hodges'a, sonra Holly'ye bakıyor. "Onun için çok endişeleniyorum, ama bu durumdan bizimkilere söz edemezsiniz, en azından şimdilik. Bunun için söz verir misiniz?"

Hodges her ikisine de söz veriyor. Delikanlı hafta sonunda bir grup sınıf arkadaşıyla birlikte şehir dışında olacaksa, böyle bir söz vermekte mahsur görmüyor. Holly'den kızlarla birlikte aşağıya inip onları sağ salim Batı Yakası otobüsüne bindirmesini rica ediyor.

Holly, tamam, diyor ve kalan enerji gofretlerinin hepsini kızlara veriyor. En az bir düzine gofret var orada.

21

Holly geri dönünce iPad'ini yanma alıyor. "Görev başarıyla tamamlanmıştır. 4 numaralı Teaberry Lane otobüsüne bindiler."

"Saubers nasıl görünüyordu?"

"Çok daha iyi... Otobüsü beklerken, Barbara'yla televizyonda gördükleri bir dans figürünü yapmaya çalışıyorlardı. Benim de onlara katılmamı istediler."

"Katıldın mı peki?"

"Hayır. Ev kızları dans etmez."

Holly bunu söylerken gülümsemiyor; ama yine de şaka yapıyor olabilir. Hodges bugünlerde Holly'nin bu tip şakalar yaptığını biliyor, ama emin olmak çok zor. Holly Gibney, Hodges için birçok yönden hâlâ esrarını koruyor ve Hodges bu durumun hiçbir zaman değişmeyeceği fikrinde.

"Barb'ın annesi, anlatacakları hikâyeye inanır mı sence? Kadın oldukça zeki biri; dahası, büyük bir sırrın üstünde oturuyorsan, bir hafta sonu çok uzun bir zaman olabilir."

Holly, "Belki, ama sanmıyorum," diyor. "Tina yaşadıklarını anlatıp içini döktükten sonra çok rahatladı."

Hodges gülümsüyor. "Otobüs durağında dans ettiğine göre, öyle galiba. Peki, sen ne düşünüyorsun Holly?"

"Hikâyenin hangi kısmı hakkında?"

"Parayla başlayalım istersen."

Holly, iPad'inin üstüne hafifçe vuruyor, gözlerine düşen saçlarını dalgın bir tavırla arkaya atıyor. "Para 2010 yılının Şubat ayında gelmeye başlamış ve geçen yıl eylül ayından sonra gelmez olmuş. Kırk dört ay demektir bu. Ağabeyi..."

"Pete."

"Pete o zaman zarfında ailesine her ay beş yüz dolar yollamış olsa, bu toplamda aşağı yukarı yirmi iki bin dolar eder. Büyük bir servet değil, ama..."

Hodges, "Ama bir çocuk için büyük rakam," diye tamamlıyor Holly'nin sözünü. "Özellikle de Pete'in, parayı yollamaya başladığında Tina'nın yaşında olduğu düşünülürse..."

Birbirlerine bakıyorlar. Holly bazen Hodges'la böyle göz göze gelir; bu onun yaşadığı değişimin en olağanüstü parçası. Hodges onu ilk tanıdığında, dehşete düşmüş yılgın bir kadından başka bir şey değildi çünkü. Beş saniyelik bir sessizliğin ardından aynı anda konuşmaya başlıyorlar.

"Peki..." "Sen nasıl..."

Hodges, "Önce sen," diyor gülerek.

Holly ona bakmadan (bu onun, aklı bir sorunla meşgulken bile kısa süreli yaptığı bir şey), "Ağabeyinin Tina'yla yaptığı gömülü hazine – altınlar, mücevherler ve altın paralar hakkındaki o konuşmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Ben Pete'in o parayı çaldığını sanmıyorum. Bence parayı *buldu* o."

"Öyle olmalı. On üç yaşındaki çocukların, ne kadar çaresiz olurlarsa olsunlar, banka soymak gibi bir alışkanlıkları pek yoktur. Ama bir çocuk o kadar paraya nerde rastlamış olabilir?"

"Bilmiyorum. Söz konusu zaman dilimi için bilgisayar araştırması yapabilir ve nakit soygunlarının bir dökümünü çıkarabilirim. Pete parayı 2010 yılının Şubat ayında bulmuşsa, olayın aynı yılın öncesinde olduğuna eminiz demektir. Yirmi iki bin dolar gazetelere haber olacak kadar büyük bir vurgun, ama araştırmamı hangi yöntemle yapacağım? Hangi değişkenleri kullanacağım? Ne kadar geriye gitmem gerek? Beş yıl mı? On yıl mı? Sadece iki bin beş yılına kadar gitmek bile önümüze büyük bir bilginin yığılmasına neden olur, çünkü üç eyaletin kesiştiği o koca bölgeyi araştırmam gerekecek. Sence de öyle değil mi?"

"Tüm ortabatıyı araştırsan bile kısmen bir bilgi edinebilirsin." Hodges kariyeri boyunca muhtemelen yüzlerce insanı ve düzinelerce organizasyonu dolandırmış olan Oliver Madden'ı düşünüyor. İş sahte banka hesapları yaratmaya geldiğinde o bir uzmandı, ama Hodges söz konusu kendi parası olduğunda Oliver'ın bankalara pek de güvenmediğine iddiaya girebilir. Hayır, o, bir köşede nakit birikiminin olmasıyla rahat ederdi ancak.

"Neden sadece kısmen?"

"Sen sadece bankaları, çek bozdurma noktalarını, hızlı kredi veren kuruluşları düşünüyorsun. O para belki de bir köpek yarışının veya Groundhogs takımının maç hasılatından geldi. Ama illa kamuya ait bir para olması gerekmez. Hırsız veya hırsızlar parayı yüksek bahisli bir poker oyunundan kaldırmış veya Hillbilly Heaven'daki Edgemont Meydanı'nda bir esrar satıcısını soymuş da olabilirler. Bildiğimiz tek şey, paranın Atlanta, San Diego veya ikisinin arasında bir yerde gerçekleşen haneye tecavüz

olayından gelmiş olabileceği. O tür bir hırsızlıktan ele geçen para, polise bildirilmemiş bile olabilir."

Holly, "Özelikle de soygun maliyeye hiç bildirilmemişse..." diyor. "Tamam, tamam. Peki, bu bizi nereye götürüyor?"

"Pete Saubers'la konuşmam gerek. Açıkçası sabırsızlanıyorum. Bugüne dek her şeyi gördüm diye düşünürdüm, ama böylesine ilk kez rastlıyorum."

"Onunla bu akşam da konuşabilirsin. Sınıf gezisine yarın gidiyor nasılsa. Tina'nın telefon numarasını aldım. İstersen arayıp ağabeyini buraya getirtebilirim."

"Hayır, bırakalım hafta sonunu bildiği gibi geçirsin. Belki düşünecek zamanı olur ve biraz sakinleşir. Tina için de öyle; o da hafta sonunu arkadaşıyla geçirsin. Pazartesi öğleden sonra çok geç olmaz."

"Peki, ya Tina'nın gördüğü o siyah defter? Moleskine? O konuda bir fikrin var mı?"

"Muhtemelen parayla bir ilgisi yoktur. Pete'in okulda arka sırasında oturan bir kız hakkında tuttuğu, bir tür *Eğlencenin 50 Tonu*[1] fantezi günlüğüdür."

Holly konuyla ilgili ne düşündüğü göstermek için ağzı kapalı halde sıkıntılı bir ses çıkardıktan sonra odada volta atmaya başlıyor. "Beni rahatsız eden şey ne, biliyor musun? Aradaki süre..."

"Aradaki süre mi?"

"Para akışı, Pete'in daha fazlası olmadığı için üzgün olduğunu belirten bir notla birlikte geçen eylülden itibaren kesilmiş. Ama bildiğimiz kadarıyla Pete, bu yılın nisan veya mayıs ayına kadar gayet normalmiş. Yani yedi ay gayet iyiymiş, ama sonra bıyık bırakmaya ve gergin tavırlar sergilemeye başlamış. Peki, bu aradaki sürede ne olmuş da böyle davranmaya başlamış? Bu konuda bir fikrin var mı?"

Bu konuda öne çıkan tek bir ihtimal var. "Belki kız kardeşi, Barbara'nın gittiği okula gidebilsin diye daha fazla paraya ihtiyacı olduğuna karar verdi. O paraya sahip olmanın bir yolunu bildiğini düşündü, ama sonra bir şeyler ters gitti."

---

(1) Yazar burada, *Grinin 50 Tonu* adlı kitaba göndermede yapıyor. -ç.n.

"Evet! Ben de aynen böyle düşünüyorum!" Holly kollarını göğsünde kavuşturup dirseklerini avucunun içine alıyor. Bu onun, Hodges'ın sık sık tanık olduğu, kendini rahatlatma çabasının dışavurumu. "Tina keşke o defterde ne yazdığını görebilseydi; o Moleskine defterde."

"Bu bir sezgi mi, yoksa benim görmediğim bir mantık zincirini mi takip ediyorsun?"

"Ağabeyinin Tina'nın o defteri görmesini neden istemediğini merak ediyorum, hepsi bu." Hodges'ın sorusunu başarıyla savuşturan Holly kapıya yöneliyor. "Bilgisayarda 2001 ile 2009 arasındaki soygunlara dair bir araştırma yapacağım. Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum, ama bir başlangıçtır. Sen ne yapacaksın?"

"Eve gidip konuyu biraz düşüneceğim. Yarın üvey annesi veya eski karısıyla birlikte kaldığına nerdeyse emin olduğum, Dejohn Frasier adında, mahkemeye çıkmadan özgür kalan bir adamın peşine düşeceğim. Ayrıca *Indians* dizisini seyredecek ve sonra sinemaya gideceğim."

Holly'nin yüzü aydınlanıyor. "Sinemaya ben de gelebilir miyim?"

"İstersen, tabii ki."

"Filmi ben seçebilir miyim?"

"Beni Jennifer Anniston'ın oynadığı o aptalca romantik komedilerden birine sürüklemeyeceksen, olur."

"Jennifer Anniston çok iyi bir aktris ve değeri yeterince anlaşılmamış bir komedyen. Onun 1993'teki orijinal *Leprechaun* filminde oynadığını biliyor muydun?"

"Holly, sen bir bilgi bankasısın, ama burada kurnazlık yapıyorsun. Bana romantik komedi olmayacağına söz ver, yoksa sinemaya tek başıma giderim."

Holly, "Üzerinde anlaşacağımız bir film bulabileceğimize eminim," diyor, onunla göz göze gelmemeye çalışarak. "Tina'nın ağabeyi için işler yoluna girecek mi sence? Kendisini öldürmeye kalkışacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bugüne dek yaptıklarına bakılırsa, hayır... Zorda kalan ailesi için kendince bir çıkış yolu bulmuş bir delikanlı o. Onun gibi empati kurmayı bilenler, genellikle intihara meyilli olmazlar.

Holly, o küçük kız paranın arkasındaki kişinin Pete olduğunu anlarken, anne ve babasının hiçbir şeyden haberinin olmaması sana da garip gelmedi mi?"

Holly'nin gözlerinin feri sönüyor ve bir an için, Japonların kendilerini toplumdan soyutlamış sinir hastaları *hikikomori*'leri gibi, gençlik çağının büyük bölümünü odasında geçirmiş o eski Holly'ye benziyor.

Holly, "Ebeveynler çok aptal olabiliyor," diyor ve odadan çıkıyor.

Hodges, "Eh," diye düşünüyor, "seninkiler kesinlikle öyleydi; sanırım bu konuda uzlaşabiliriz."

Pencereye gidip ellerini ensesinde kenetliyor ve dışarıya, öğleden sonrası trafik yoğunluğunun yaşanmaya başladığı Marlborough'ya dikiyor gözlerini. Holly'nin, delikanlının gerginliğinin olası bir diğer nedenini düşünüp düşünmediğini merak ediyor: parayı saklayan sıpanın geri gelip de paranın orada olmadığını anlamış olmasını...

Ve parayı kimin aldığını bir şekilde öğrenmiş olması olasılığını...

22

Statewide[1] Motorcycle & Small Engine Repair adlı tamirci aslında eyalet çapında olmadığı gibi, şehir çapında bile değil; burası Groundhogs'un ikinci lig maçlarını oynadıkları stadyuma taş atımlık mesafede, Güney Bölgesi'nde, paslı oluklu metalden yapılmış dökümtü bir mekân. Önünde, bir kablodan sarkan ve uyuşuk biçimde titreşen plastik flamaların altında, satılık ikinci el motosikletler var. Motosikletlerin çoğu Morris'in gözüne hasarlı görünüyor. Deri yelek giymiş bir adam binaya sırtını yaslamış, oturuyor ve bir avuç dolusu kâğıt mendille ellerini temizliyor. Adam başını kaldırıp Morris'e bakıyor, ama hiçbir şey söylemiyor. Morris de sessiz kalıyor. Sıcak sabah güneşi altında, Edgemont Bulvarı'ndan buraya iki kilometreye yakın mesafeyi

(1) Eyalet çapında. -ed.n.

yürümek zorunda kaldı, çünkü maçların olduğu gün otobüsler oraya kadar gidiyor.

Garaja giriyor; Charlie Roberson yarı demonte bir Harley Davidson'ın önünde, yağla sıvanmış bir araba koltuğunda oturuyor. Önce Morris'i görmüyor; Harley'nin aküsünü eline almış, inceliyor. Bu sırada Morris onu dikkatle süzüyor. Tepesi kelleşmiş, perçemleri grileşmiş Roberson yetmiş yaşını geçmiş olmasına rağmen hâlâ kaslı, iriyarı bir adam. Kolları kesilmiş bir tişört giymiş; Morris, kolunda SONSUZA DEK BEYAZ GÜCÜ yazan solgun hapishane dövmesini okuyabiliyor.

Başarı hikâyelerimden biri, diye düşünüp gülümsüyor.

Roberson, Brenson Park'taki Wieland Meydanı civarında yaşlı, zengin bir kadını döverek ölümüne neden olmaktan Waynesville'de müebbet hapis cezasıyla yatıyordu. Söylenenlere göre kadın, gece uyanmış ve onu evde dolaşırken yakalamıştı. Kadın üst katın salonunda yarı ölü halde yatarken, Roberson ona –ölesiye dövmeden önce veya sonra– tecavüz de etmişti. Bu, savcının hiçbir zorlukla karşılaşmadan sonuçlandırabileceği türden bir davaydı. Roberson bölgede soygun öncesi araştırma yaparken birkaç kez görülmüş, eve zorla girmeden önceki gün ayaktakımından birkaç arkadaşıyla birlikte, hangi eve girip hangi yaşlı kadını soyacaklarını tartışırlarken yaşlı, zengin kadının kapısının önündeki kameraya yakalanmıştı (bunların hepsi de savcılığın eline, Roberson'ın aleyhinde kullanabileceği bol bol yasal koz veriyordu). Dahası, Roberson'ın soygun ve saldırı suçlarından kabarık bir sicili vardı. Mahkemede jüri onu suçlu bulmuş, hâkim şartlı tahliye olmaksızın müebbet vermiş ve Roberson motosiklet tamiri işinden, kot pantolon dikme ve mobilya cilalama işine geçiş yapmıştı.

Hapisteyken Morris'e zaman zaman, "Bir sürü halt yedim, ama o kadını ben öldürmedim," derdi. "Kahrolası güvenlik şifresi bendeydi, yani ben *yapmış olabilirdim*, ama başkası benden önce davrandı. Kim olduğunu da biliyorum, çünkü şifreyi tek bir kişiye söylemiştim. Aleyhimde ifade veren pisliklerden biriydi; buradan çıkarsam o herifi geberteceğim. İnan bana."

Morris ona ne inanmış ne de inanmamıştı –Ville'deki ilk iki yılı ona, hapishanenin, kendilerinin sabah çiği gibi masum olduğunu iddia eden adamlarla dolu olduğunu göstermişti– ama Charlie ondan Barry Scheck'e yazmasını istediğinde, Morris onun bu isteğini kabul etmişti.

Sonradan, soyguncu-katil-tecavüzcünün yaşlı kadının külotunda spermini bıraktığı, külotun da şehrin ambarı andıran delil odasında hâlâ durduğu anlaşıldı. Masum Proje'nin, Charlie Roberson'ın davasını araştıran avukatı o külotu buldu, Charlie'nin mahkûm olduğu dönemde var olmayan DNA testi sayesinde spermin Roberson'a ait olmadığı ortaya çıktı. Avukat, savcılığın şahitlerinin izini sürmesi için özel bir dedektif tuttu. Şahitlerden karaciğer kanserinden ölmekten olan biri o zamanki ifadesini değiştirmekle kalmadı, belki de cennetin kapılarından rahatça geçmeyi hak edebilirim umuduyla suçunu da itiraf etti.

Morris, "Charlie selam," diyor. "Bil bakalım kim geldi?"

Roberson dönüyor, gözlerini kısıyor ve ayağa kalkıyor. "Morrie? Morrie Bellamy?"

"Kanlı canlı karşında..."

"Vay anasını sikeyim!"

Morris, "Muhtemelen yapamazsın," diye geçiriyor içinden, ama Roberson aküyü Harley'nin selesine bırakıp kollarını iki yana açarak karşısına dikildiğinde, kendisine sarılmasına mecburen izin veriyor ve adamın, kaburgalarını nerdeyse çatlatacak kadar güçlü olduğunu hissediyor. Roberson'm kirli tişörtünün altındaki kaslarının çokluğu, insana hafiften korku veren cinsten.

Roberson geri çekilip gülümserken, ağzında kalan birkaç dişini sergiliyor. "Tanrım! Şartlı tahliye mi?"

"Şartlı tahliye."

"O yaşlı kadın sonunda ensenden düştü, ha?"

"Öyle."

"*Kahretsin*, bu harika! Büroma gel de bir şeyler içelim! Biraz viskim var."

Morris başını iki yana sallıyor. "Teşekkürler, ama içki bünyeme pek uymuyor. Ayrıca her an biri ortaya çıkıp benden idrar ör-

neği isteyebilir. Bu sabah hasta olduğumu söyleyip işe gitmedim, yani anlayacağın yeterince risk almış durumdayım."

"Şartlı tahliye memurun kim?"

"McFarland."

"Şu koca zenci, değil mi?"

"Evet, adam siyah."

"Ah, ondan da beteri var; ama başlarda insanın ensesinden düşmüyorlar, ona şüphe yok. Sen yine de büroma gel, ben senin için de içerim. Hey, Duck'ın öldüğünü duydun mu?"

Morris bunu gerçekten duymuş, haberi şartlı tahliye hakkı kazanmadan kısa bir süre önce almıştı. Morris'i hücre arkadaşı ve onun arkadaşları tarafından tecavüze uğramaktan kurtaran ilk hamisiydi Duck Duckworth... Morris onun için özellikle üzülmemişti. İnsanlar gelip gidiyordu; her şerde bir hayır vardı.

Roberson aletler ve yedek parçalarla dolu metal dolabından bir şişe çıkarırken başını iki yana sallıyor. "Beyinle ilgili bir şeydi. Eh, ne derler bilirsin; kahrolası hayatın ortasında hepimiz kahrolası ölüleriz..." Yan tarafında DÜNYANIN EN İYİ KUCAKLAYAN ADAMI yazan bir kupaya viski doldurup kupayı havaya kaldırıyor: "Moruk Ducky'ye!" İçkiyi içiyor, dudaklarını şapırdatıp kupayı bir kez daha kaldırıyor. "Ve sana Morrie Bellamy; tekrar sokaklarda fink atıyor olmana! Sana nasıl bir iş buldular? Bir tür kırtasiye işi filandır herhalde."

Roberson bardağına biraz daha viski koyarken, Morris ona yaptığı işten söz ediyor, havadan sudan laflıyor. Morris, Charlie'nin içki içebilme özgürlüğünü kıskanmıyor; ne de olsa hayatının büyük bölümü içki yüzünden heba olup gitti, ama Roberson'ın kafasının biraz iyi olmasının, isteğini yerine getirmekte daha uysal davranmasına yol açacağını hissediyor.

Doğru olduğunu düşündüğü bir anda, "Bir iyiliğe ihtiyacım olduğunda sana gelmemi söylemiştin," diyor.

"Doğru, doğru... Ama çıkabileceğini hiç düşünmemiştim. Kahrolası küçük bir at gibi mıhladığın, İsa fanatiği kesilmiş o karı varken hiç ihtimal vermemiştim buna." Roberson kıkırdayıp biraz daha viski dolduruyor kupasına.

"Charlie, senden ödünç bir araba vermeni istiyorum. Kısa süreliğine. On iki saat bile sürmez."

"Ne zaman?"

"Bu akşam. Yani bu gece... Bu gece o arabaya ihtiyacım olacak. Daha sonra sana geri veririm."

Roberson artık gülmüyor. "Morrie, bu, içki içmekten daha büyük bir risk."

"Senin için değil; sen her anlamda özgürsün."

"Hayır, kendimi kastetmedim; ben en fazla elime bir cetvel yerim, o kadar. Ama ehliyetsiz araba kullanmak şartlı tahliye kurallarını ihlal etmek demektir. Tekrar içeri atabilirler seni. Beni yanlış anlama, sana yardım etmek isterim, sadece aldığın riski bilesin diye söylüyorum."

"Aldığım riskin farkındayım."

Roberson kupasını kaldırıp içkisini yudumlarken düşünüyor. Morris, küçük yağ çekme muhabbeti sona erdikten sonra, Charlie'nin toplamaya çalıştığı motosikletin sahibi olmak istemeyecek.

Roberson sonunda, "Araba yerine bir kamyonet versem olur mu? Aklımda küçük bir panelvan var. Hem de otomatik vites. Yan tarafında 'Jones Çiçekçilik' yazıyor, ama yazı doğru dürüst okunmuyor bile. Hemen dışarıda; istersen sana gösterebilirim."

Morris istiyor; küçük, siyah panelvana bir kez baktığında, onun Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünüyor, tabii doğru dürüst çalıştığını varsayarak. Roberson, kilometresi çok olsa da panelvanın gayet iyi çalıştığına dair ona güvence veriyor.

"Cumaları dükkânı erken kapatıyorum. Saat üç gibi... Panelvana biraz benzin doldurur, anahtarı sağ ön lastiğin altına bırakırım."

Morris, "Harika," diyor. OKSM'ye gidip şişko, pislik patronuna gıda zehirlenmesi geçirdiğini, ama şimdi iyi olduğunu söyleyip saat dörde kadar bal yapmayan arı gibi çalışır ve sonra buraya geri dönebilir. "Dinle, bu akşam Groundhogs'un maçı var, değil mi?"

"Evet, Dayton Dragons'la oynuyorlar. Neden? Maça gitmeyi mi özledin? İstersen birlikte gidebiliriz."

"Belki başka bir zaman... Düşünüyorum da, acaba saat on gibi aracı geri getirip aynı yere park edersem, sonrasında stadyumun önünden kalkan bir otobüsle şehre geri dönebilir miyim?"

Roberson, "Hiç değişmemişsin," diyerek şakağına hafifçe vuruyor. Gözleri belirgin bir biçimde kan çanağına dönmüş. "Sen kafasında tilkiler hiç eksik olmayan bir adamsın."

"Anahtarları lastiğin altına koymayı unutma." Morris'in istediği en son şey, Roberson'ın ucuz viski yüzünden dut gibi olup anahtarları unutması.

"Unutmam. Ahbap, sana bir borcum var. Sana çok büyük bir borcum var."

Bu duygulu an yeni bir kucaklaşmayı, ter, viski ve ucuz tıraş losyonunun keskin kokusunu teneffüs etmeyi de beraberinde getiriyor. Roberson, Morris'e o kadar sıkı sarılıyor ki, Morris nefes almakta güçlük çekiyor, ama sonunda adam onu bırakıyor. Morris, Charlie'ye garajın dışına kadar eşlik ederken, bu akşam –on iki saat ya da daha kısa bir süre içinde– Rothstein'ın defterlerinin bir kez daha elinde olacağını düşünüyor. İnsanın kendinden geçmesine neden olan böyle bir beklentisi varsa, viskiye ihtiyaç duyar mı hiç?

"Charlie, bir sakıncası yoksa sana neden burada çalıştığını sorabilir miyim? Haksız yere hapsedilmekten ötürü devletten eşek yüküyle para alacağını sanıyordum."

"Adamlar beni, birkaç eski suçumu gündeme getirmekle tehdit ettiler." Roberson toplamaya çalıştığı Harley'nin önündeki koltuğa oturuyor yine. Eline bir anahtar alıp pantolonunun yağ bulaşmış bacağına hafifçe vuruyor. "O suçlardan biri de, Missouri'de işlediğim ve hayatımın sonuna kadar yatmama neden olabilecek ağır bir suçtu. Üç suç kuralı[1] mı her ne karın ağrısıysa, öyle bir şey var ya... O yüzden karşılıklı bir anlaşmaya vardık."

(1) Amerikan adalet sisteminde Mükerrer Suçlu Kanunu olarak da bilinen, daha önce iki ciddi suçtan mahkûm olmuş birine, üçüncü bir suç işlemesi durumunda daha ağır ceza verilmesini öngören kanun. –ç.n.

Roberson, Morris'e kan çanağına dönmüş gözlerle bakıyor. Morris dolgun kaslarına rağmen (hapishanedeki antrenman alışkanlığını kaybetmediği ortada) adamın gerçekten yaşlı olduğunu ve kısa zamanda sağlığının bozulacağını da görebiliyor; tabii çoktan bozulmadıysa...

"Sonunda adamı böyle sikiyorlar ahbap. Tam da götünden... İşleri karıştırırsan daha da fena sikiyorlar. O yüzden elindekiyle yetinmek durumunda kalıyorsun. Benim elimde bu kadarı vardı; bu da bana yetiyor zaten."

"Her şerde bir hayır vardır," diyor Morris.

Roberson böğürürcesine bir kahkaha atıyor. "Hep böyle dersin! Ama kahrolası gerçek de bu!"

"Anahtarları bırakmayı unutma."

"Tamam." Roberson yağdan kararmış parmağını Morris'e doğru sallıyor. "Sakın yakalanayım deme. Babacığının sözünü dinle."

Yakalanmayacağım, diye düşünüyor Morris. Bu ânı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki.

"Bir şey daha var."

Roberson bekliyor.

"Senden bir de silah bulmanı istesem?" Morris, Charlie'nin yüzündeki ifadeyi görünce telaşla, "Kullanmak için değil, sadece sigorta olsun diye," diye ekliyor.

Roberson başını iki yana sallıyor. "Silah olmaz. Silah, elime cetvel yemekten daha fazla bela açar başıma."

"Senden aldığımı söylemem."

Kan çanağı gözler Morris'e kurnaz bir ifadeyle bakıyor. "Bak, açık konuşabilir miyim? Bu senin için çok riskli... Silahın olsa, yanlışlıkla taşaklarını vurursun herhalde. Panelvan tamam, sana o kadarını borçluyum. Ama silah istiyorsan, başka yerde ara."

23

O cuma öğleden sonra Morris, on iki milyon dolar değerinde modern sanat eserini çöpe göndermeye çok yaklaşıyor.

Eh, aslında tam olarak öyle olmasa da, o değerde bir sanat eserinin kaydını silmeye gerçekten çok yaklaşıyor ki buna bir düzine zengin OKSM bağışçısının kökenine ve geçmişine dair bilgiler de dahil. Morris haftalardır, Sanat Merkezi'nin yirmi birinci yüzyılın başından itibaren sahip olduğu tüm eserleri içerecek yeni bir arama yöntemi geliştirmeye çalışıyor. Bu yöntem başlı başına bir sanat eseri ve bu öğleden sonra Morris, alt dosyaların en büyüklerini ana dosyaya aktarmak yerine, onları, başından atma ihtiyacı duyduğu diğer pisliklerle birlikte bir tıkla çöp tenekesine gönderdi. OKSM'nin modası geçmiş hantal bilgisayar sistemi, aralarında artık binada bile bulunmayan bir sürü şey de olmak üzere, işe yaramaz bir ton ıvır zıvırla dolu. Yazılanlara göre o bir sürü şey 2005'te New York'taki Metropolitan Sanat Müzesi'ne taşınmış. Morris daha fazla pisliğe yer açmak için çöp tenekesini de boşaltmanın eşiğinde parmağı tuşun üzerinde dolanıp dururken, değerli bilgiler içeren bir dosyayı veri cennetine havale etmekte olduğunun son anda farkına varıyor.

Bir an için Waynesville'e, hücrelerin kontrol edileceğine dair dedikodunun yayılmasıyla birlikte kaçak eşyalarını saklamaya çalıştığı o günlere geri dönüyor. Kaçak eşya, bir paket Keebler kurabiyesinden daha tehlikeli bir şey değil belki, ama gardiyanın öfkeli bir gününe denk gelmesi durumunda mimlenmesine yeter de artar bile... O kahrolası sil tuşunun üstünde, on beş santimden daha yakın bir mesafede dolanıp duran parmağına bakıyor ve sonra elini, kalbinin güm güm attığını hissedebileceği göğsüne doğru çekiyor. Tanrı aşkına, aklından neler geçiyor ki?

Şişko, iğrenç patronu kafasını Morris'in dolap boyutlarındaki çalışma alanına uzatmak için tam da o ânı seçiyor. Diğer ofis çalışanlarının günlerini geçirdikleri bölmeler erkek arkadaşlarının, kız arkadaşlarının, ailelerinin, hatta kahrolası köpeklerinin fotoğraflarıyla dolu, ama Morris'inkinde, her zaman gitmeyi çok

istediği –sanki hayatta böyle bir şey olabilirmiş gibi– Paris'in bir kartpostalı haricinde hiçbir şey yok.

Şişko pislik, "Morris, her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Morris patronunun içeri gelip ekranına bakmaması için dua ederken, "Yolunda," diyor. Gerçi baksa da ne olduğunu anlamayacak ya... Obez piç e-posta gönderebiliyor, hatta Google'ın ne olduğunu az çok biliyormuş gibi de görünüyor, ama bundan ötesi yok. Fakat tüm bunlara rağmen karısı ve çocuklarıyla birlikte, gecenin bir yarısı delilerin görünmeyen düşmanlarına bağırıp çağırdıkları Pislik Malikânesi'nde değil de banliyöde yaşıyor.

"Bunu duymak güzel... Çalışmaya devam."

Morris, uzaklaştır o şişko kıçını buradan, diye geçiriyor içinden.

Şişko pislik aynen öyle yapıyor ve muhtemelen o şişko pislik midesini doyurmak üzere kantinin yolunu tutuyor. O gidince Morris çöp simgesinin üstüne tıklıyor, silmenin eşiğinden döndüğü bilgileri alıp ana dosyaya aktarıyor. Bu öyle büyük bir operasyon değil; ama işi bitirdikten sonra, kısa bir süre önce bir bombayı etkisiz hale getirmiş biri gibi, bir süredir tuttuğu nefesini dışarıya veriyor.

"Aklın nerdeydi?" diye kızıyor kendine. "Neler düşünüyordun o sırada?"

Bunlar cevabı beklenmeyen sorular. Morris artık çok yaklaştığı Rothstein'ın defterlerini düşünüyor tabii. Bir de o küçük panelvanı ve geçen onca yılın ardından onu kullanmanın vereceği hissi. Az hasarlı bir trafik kazası veya ondan şüphelenen bir polis, defterini rahatlıkla dürebilir.

"Kendime hâkim olmayı bir süre daha başarmak zorundayım," diye düşünüyor Morris. "Buna mecburum."

Ama beyninin aşırı yüklü olduğunu, kırmızı bölgede koşuşturduğunu hissediyor. O defterleri (çok daha az önemli olmasına rağmen paraları da tabii) bir kez eline aldıktan sonra artık rahatlayacağını düşünüyor. O sevimli yavruları Pislik Malikânesi'nin dokuzuncu katındaki odasında dolabın dibinde bir yere gizlendiğinde derin bir nefes alacak; ama şimdi yaşadığı bu stres onu öl-

dürüyor. Değişmiş bir dünyada yaşamak, gerçek bir işte çalışmak ve gri üniforma giymiyor olsa bile yine de yaltaklanmak durumunda olduğu bir patrona sahip olmak da onu yoruyor. Hepsinden öte, bu akşam ehliyetsiz, tescil edilmemiş bir aracı kullanacak olmanın stresi de var.

"Akşam saat ona kadar her şey daha iyi olacak," diye telkin ediyor kendini. "Bu arada, toparlan ve duygularına hâkim ol. Her şerde bir hayır vardır."

"Doğru," diye fısıldıyor sonra ve ağzıyla burnu arasında biriken ter damlasını siliyor.

24

Saat dört olduğunda yaptığı işleri bilgisayarına kaydediyor, çalıştığı uygulamaları ve bilgisayarı kapatıyor. OKSM'nin lüks lobisine yürüyor ve orada, kâbusunun gerçeğe dönüşmüş halini, ayaklarını hafifçe iki yana açmış, ellerini arkasında kenetlemiş öylece duran Ellis McFarland'ı görüyor. Şartlı tahliye memuru bir Edward Hopper tablosunu, bir sanat meraklısı gibi –ki McFarland'ın sanata uzaktan yakından ilgisi yok– dikkatle inceliyor.

McFarland arkasına dönmeden –Morris, adamın kendisini tabloyu koruyan cam muhafazanın yansımasından gördüğünü fark ediyor, ama yine de ürkütücü–, "Selam kanka. N'aber?" diyor.

Biliyor, diye içinden geçiriyor Morris. Sadece panelvanı değil, her şeyi...

Bu doğru değil, doğru olmadığını o da biliyor, ama kişiliğinin hâlâ hapishanede olan ve daima olacak bir tarafı, ona doğru *olduğu* yönünde garanti veriyor. McFarland'a göre Morris Bellamy'nin alnı bir pencere camı. İçinde olan her şeyi, dönüp duran her düşünceyi ve fırıl fırıl dönen aşırı ısınmış her dişli çarkı McFarland görebiliyor.

"İyiyim Bay McFarland."

McFarland bugün, ortalama bir oturma odası halısı ebatlarında ekose bir spor ceket giymiş. Morris'i tepeden tırnağa süzüyor, bakışları tekrar Morris'in yüzüne döndüğünde, Morris'in yapabildiği tek şey gözlerini kaçırmamak.

"Pek de iyi gibi görünmüyorsun. Solgunsun, gözlerinin altında fazla otuz bir çekmişsin gibi kara torbalar var. Morrie, kullanmaman gereken bir şey mi kullanıyorsun yoksa?"

"Hayır, efendim."

"Yoksa yapmaman gereken bir şey mi yapıyorsun?"

"Hayır." Morris, Güney Bölgesi'nde, yan tarafındaki JONES ÇİÇEKÇİLİK yazısı hâlâ okunabilen panelvanı düşünüyor. Kendisini bekleyen ve anahtarları muhtemelen lastiğinin altında duran panelvanı.

"Hayır, ne?"

"Hayır, efendim."

"Hı hı. Belki grip olmuşsundur. Çünkü açık konuşmam gerekirse, iki buçuk kiloluk torbaya tıkıştırılmış beş kiloluk pisliğe benziyorsun."

Morris, "Az daha bir hata yapıyordum," diyor. "Sonradan düzeltilebilirdi belki –muhtemelen düzeltilirdi– ama bunun için dışarıdan bir bilgisayarcı getirtmek, hatta ana sunucuyu kapatmak zorunda kalırdık ve o zaman da başım belaya girerdi."

McFarland sıfır empatiyle, "Sıradan bir çalışma gününe hoş geldin," diyor.

"Eh, benim için biraz farklı bir durum ama!" diye patlıyor ve Tanrım, patlamak ve bunu zarar görmeyeceği bir konuda yapmak ne de büyük bir rahatlık duymasına neden oluyor. "Bunu bilmesi gereken biri varsa o da sizsiniz! Bu hatayı bir başkası yapsa sadece fırça yer, ama benim için öyle mi? Ve işten kovulsam –bilerek değil de bir anlık dikkatsizlikten kaynaklanan bir hata yüzünden– kendimi yine hapishanede bulurum."

McFarland tabloya dönerek, "Belki öyle," diyor. Tabloda, bir odada oturan, belli ki harıl harıl çalışan ve birbirlerine bakmayan bir erkekle bir kadın betimlenmiş. "Belki de değil."

Morris, "Patronum benden hoşlanmıyor," diyor. Kulağa mızmızlanıyormuş gibi geldiğinin farkında, muhtemelen gerçekten

mızmızlanıyor. "Bu işyerindeki bilgisayar sisteminin nasıl çalıştığını ondan dört kat daha iyi anlıyorum ve bu durum onu sinirlendiriyor. Buradan gittiğimi görse çok mutlu olacak."

"Biraz fazla paranoyakça düşünüyorsun," diyor McFarland. Ellerini bir kez daha, gerçek anlamda korkunç kıçının üstünde kenetlediği anda Morris onun neden burada olduğunu anlıyor. McFarland onu Charlie Roberson'ın çalıştığı motosiklet tamircisine kadar takip etti ve sonra bir işler çevirdiğine karar verdi. Morris böyle olmadığını biliyor. O öyle olduğunu biliyor.

"Zaten benim gibi adama, koca sanat merkezinin dosyalarını kurcalama izin vermekle ne yapmaya çalışıyorlar ki? Benim gibi şartlı tahliye olmuş birine? Yanlış bir şey yaparsam, ki az daha yapıyordum, bu onlara çok pahalıya mal olacak."

Hâlâ Hopper'ın *16-A Numaralı Daire* adındaki tablosunu inceleyen McFarland, "Hapisten çıkınca ne yapacağını sanıyordun?" diyor. Tablodan büyülenmiş gibi görünüyor, ama Morris yemiyor tabii. McFarland yine onun camdaki yansımasını izliyor. Onu dikkatle süzüyor. "Bir depoda koli taşıma işi yapamayacak ya da bir bahçıvanlık ekibinde çalışamayacak kadar yaşlı ve yumuşaksın."

McFarland arkasına dönüyor.

"Buna toplumla bütünleşme deniyor Morris ve kuralları ben belirlemiyorum. Bu konuda ah vah etmek istiyorsan, söylediklerine kulak verecek birini bul."

Morris, "Özür dilerim," diyor.

"Özür dilerim, *ne*?"

"Özür dilerim Bay McFarland."

"Teşekkür ederim Morris, böylesi daha iyi. Şimdi erkekler tuvaletine girelim de, sen küçük kaba çişini yap ve bana, paranoyanın uyuşturucudan kaynaklanmadığını ispat et."

Ofis personelinin geri kalanı binayı terk ediyor. İçlerinden bazıları Morris'e ve bas bas bağıran bir spor ceket giymiş iriyarı siyah adama bakıyor, sonra hemen bakışlarını kaçırıyor. Morris'in içinden, *Evet, doğru, o benim şartlı tahliye memurum, ona iyi bakın!* diye bağırmak geliyor.

McFarland'ın peşinden erkekler tuvaletine giriyor. Tanrıya şükürler olsun ki tuvalet boş. McFarland kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanıyor, Morris'in idrar örneği vermek üzere ahı gitmiş vahı kalmış zımbırtısını hazırlamasını izliyor. Otuz saniye sonra idrar maviye dönüşmeyince McFarland küçük plastik kabı tekrar Morris'e veriyor. "Tebrikler. Boşalt bu kabı kanka."

Morris kabı boşaltıyor. McFarland bileklerine kadar köpürttüğü ellerini sistemli bir biçimde yıkıyor.

"Biliyorsunuz, bende AIDS yok; tabii korktuğunuz şey buysa. Hapisten çıkmadan önce mecburi bir test yaptırdım."

McFarland büyük ellerini dikkatle kuruluyor. Bir an aynadaki yansımasını inceleyip (belki tarayacak birkaç tutam saçım olsaydı, diye geçiriyor içinden) Morris'e dönüyor. "Uyuşturucu kullanmıyor olabilirsin, ama görünüşün hiç hoşuma gitmedi Morrie."

Morris sessiz kalıyor.

"Bu meslekte geçirdiğim on sekiz yılın bana ne öğrettiğini söyleyeyim sana. Şartlı tahliye edilmiş mahkûmlar iki tiptir; sadece iki tip: vahşi kurtlar ve kuzular. Sen vahşi bir kurt olamayacak kadar yaşlısın, ama bunun farkında olduğuna o kadar da emin değilim. Kafa doktorlarının dediği gibi, bunu özümsememiş olabilirsin. Aklından ne tür vahşice işler geçiyor bilmiyorum, belki malzeme odasında birkaç ataş çalmaktan fazlası değildir; ama o şey her neyse, aklından bir an evvel çıkarıp atman gerekiyor. Ulumak için çok yaşlısın, kaçmak içinse *haddinden fazla* yaşlı."

McFarland bilgece sözlerinin ardından çekip gidiyor. Morris de onun ardından tuvaletin kapısına yöneliyor, ama oraya varamadan bacakları lastik kıvamını alıyor. Olduğu yerde hızla dönüyor, düşmemek için lavaboya sıkıca tutunuyor ve sonra bölmelerden birine atıyor kendini. Oturuyor ve başını dizlerine değecek kadar indiriyor. Gözlerini kapatıp derin derin nefes alıyor. Başındaki gürleme yatıştığında ayağa kalkıp dışarıya çıkıyor.

O hâlâ burada, diye düşünüyor Morris. Ellerini arkasında kenetlemiş, kahrolası o tabloya bakıyor herhalde.

Ama bu kez lobi, yanından geçerken Morris'i şüpheli bir ifadeyle süzen güvenlik görevlisi haricinde boş.

25

Groundhogs-Dragons maçı yediden önce başlamayacak, ama varış yeri tabelasında BU AKŞAM BEYZBOL MAÇI yazan otobüsler beşten itibaren yolcu taşımaya başlıyor. Morris o otobüslerden parka giden birine atlıyor, son durakta indikten sonra Statewide Motorcycle'a yürüyor. Yanından geçen her arabaya karşı tetikte; McFarland gittikten sonra tuvalette kendini kaybettiği için de lanet okuyor. İşten daha erken çıkabilmiş olsaydı, belki de o orospu çocuğunun nasıl bir araba kullandığını görebilecekti. Ama göremedi ve şimdi yanından geçen herhangi bir araba McFarland'mki olabilir. Şartlı tahliye memuru, boyuna posuna bakıldığında tanınması kolay biri, ama Morris geçen arabalardan hiçbirine çok yakından bakmaya cüret edemiyor. Bunun iki nedeni var. Birincisi, öyle yaptığı takdirde suçlu gibi görünür, değil mi? Evet, gerçekten de aklından vahşice şeyler geçen ve etrafını sürekli kontrol etmek durumunda olan bir adam gibi... İkincisi, McFarland orada olmasa bile o McFarland'ı görebilir, çünkü sinirsel yıkımın eşiğine yavaş yavaş yaklaşmakta. Tabii bu da sürpriz olmaz. Bir insan bu kadar çok strese daha ne kadar dayanabilir?

Rothstein, *Kaç yaşındasın sen, yirmi iki mi?* diye sormuştu ona. *Yirmi üç mü?*

Gözlem gücü yüksek bir insan için iyi bir tahmindi bu. Morris o zamanlar yirmi iki yaşındaydı. Şimdiyse altmışına merdiven dayamış, aradaki o yıllar rüzgârın savurduğu duman gibi kaybolmuştu ortadan. İnsanların, altmış yaşın yeni kırk yaş olduğundan söz ettiğini duymuştu; ama bu, saçmalığın daniskasıydı. Hayatınızın büyük bölümünü hapishanede geçirmişseniz, altmış yaş, yeni yetmiş beş yaştır, ya da seksen... McFarland'a göre kurt olamayacak kadar büyük bir yaş.

"Eh, göreceğiz, değil mi?"

Morris, sabah ön tarafta sergilenen motosikletlerin içeriye kilitlendiği, kepenkleri indirilmiş tamirhanenin bahçesine giriyor ve özel mülke izinsiz adımını attığı anda, arkasında bir araba kapısının çarpılarak kapatılacağını, McFarland'ı, *Hey kanka, burada ne işi var?* derken duymayı bekliyor.

Ama tek duyduğu, stadyuma giden yoldaki trafiğin sesi... Tamirhanenin arka bahçesine geldiğindeyse, göğsünün daralmasına neden olan o görünmez kemer biraz gevşiyor. Bahçenin bu bölümünü dünyanın geri kalanından soyutlayan, oluklu metalden yüksek bir duvar var ve duvarlar Morris'i oldum olası rahatlatır. Bundan hoşlanmaz ama; çünkü doğal olmadığını bilir, ama böyledir işte. Bir insan, deneyimlerinin toplamıdır.

Küçük, tozlu, kutsanmışçasına sıradan panelvana doğru yürüyor Moris, sağ ön lastiğin altını yokluyor. Anahtarlar orada. Panelvana biniyor; motor ilk denemede çalıştığında rahatlıyor. Aynı anda radyodan bangır bangır rock müziği yükseliyor. Radyoyu kapatıyor.

Önce koltuğa güzelce yerleşip sonra direksiyonu sıkıca kavrıyor ve, "Yapabilirim," diyor. "Yapabilirim."

Ve anlaşılıyor ki, Morris gerçekten de yapabiliyor. Bisiklete binmek gibi... Tek zor tarafı, aracı stadyuma doğru akan trafiğe karşı sürmek; aslında bu bile o kadar zor değil; bir dakikalık bekleyişten sonra BU AKŞAM BEYZBOL MAÇI otobüslerinden biri duruyor ve şoförü devam etmesi için Morris'e el sallıyor. Kuzey yönüne giden şeritler nerdeyse bomboş ve Morris yan geçidi kullanarak şehir merkezine girmeksizin yoluna devam edebiliyor. Tekrar araba kullanmaktan zevk alacak neredeyse. McFarland'ın peşinde olduğuna dair onu yiyip bitiren şüphe olmasaydı, *alırdı.* McFarland onun boğazına çöreklenmiyor oysa; yaşlı dostunun –*kankasının*– neyin peşinde olduğunu anlayana dek de çöreklenmeyecek.

Morris, Bellows Bulvarı Alışveriş Merkezi'nde durup Home Depot'a giriyor. Göz kamaştıran florasanların altında gezinip zaman öldürüyor; işini akşam karanlığı çökmeden yapamaz ve haziran ayında hava sekiz buçuk–dokuza kadar kararmıyor. Bahçe malzemeleri reyonundan, bir kürek ve ağaç köklerini kesmek gerekirse diye –dere kıyısına doğru eğilmiş o ağaç, bavulunu sıkıca sarmalamış olabilir– bir balta alıyor. TASFİYE yazan koridordan da, indirime girmiş, her biri yirmi papele satılan bir çift Tuff Tore çantası... Satın aldığı eşyaların hepsini panelvanın arkasına yerleştirip şoför kapısına yöneliyor.

"Hey!" Arkasından geliyor ses.

Morris olduğu yerde kalakalıyor, yaklaşan ayak seslerine kulak verirken McFarland'ın her an omzuna yapışmasını bekliyor.

"Bu alışveriş merkezinde süpermarket olup olmadığını biliyor musun?"

Ses genç birine ait... Ve beyaz... Morris tekrar nefes alabildiğini fark ediyor. Arkasına dönmeden, "Safeway," diyor. O alışveriş merkezinde bir süpermarket olup olmadığına dair en ufak bir fikri bile yok.

"Ah, tamam. Teşekkürler."

Morris panelvana binip motoru çalıştırıyor. Bunu yapabilirim, diye düşünüyor.

Yapabilirim ve yapacağım.

26

Morris, Northfield'in ağaçlıklı caddelerinde, eskiden sıkça gittiği yerlerde –aslında o kadar sık gittiği bir yer de yoktu, burnunu kitaplardan kaldırmazdı çünkü– yavaşça yol alıyor. Saat hâlâ çok erken, o yüzden aracı bir süre Elm'e park ediyor. Torpido gözünde tozlu, eski bir harita var; onu alıp okuyormuş gibi yapıyor. Aradan yirmi dakika kadar bir süre geçtikten sonra panelvanı Maple'a sürüp aynı şeyi orada da yapıyor. Oradan da, çocukken atıştırmalık yiyecekler satın aldığı Zoney's Go-Mart'a gidiyor. O marketten babasına sigara da alırdı. Bu, bir paket sigaranın kırk sent olduğu ve çocukların ebeveynleri için sigara satın almalarının normal karşılandığı günlerdeydi. Bir Slushie[1] alıp sonuna kadar içiyor. Sonra Palm Caddesi'ne gidip tekrar harita okuyormuş gibi yapıyor. Gölgeler uzamaya başlıyor, ama o kadar yavaş oluyor ki bu...

Yanıma bir kitap getirmeliydim, diye düşünüyor; sonra, hayır, diyor kendi kendine. Haritalı bir adam bir şekilde normal görünebilir, ama eski bir panelvanda oturmuş kitap okuyan bir adam muhtemelen potansiyel bir çocuk tacizcisi gibi algılanır.

---

(1) İçinde buz kristalleri olan, tatlandırılmış soğuk içecek. –ç.n.

Bu paranoyakça mı, yoksa zekice bir düşünce mi? Artık bunu bilemez durumda. Emin olduğu tek şey, defterlere artık çok yaklaştığı. Defterler bir sonar sesi gibi vızıldıyor sanki.

Haziran akşamının uzun süren bu aydınlığı, yavaş yavaş olgunlaşıp karanlığa dönüyor. Bu zamana kadar kaldırımlarda ve bahçelerde oyun oynayan çocuklar, artık televizyon izlemek, video oyunları oynamak ya da arkadaşlarına yanlış hecelenmiş mesajlar yazıp salakça duygu simgeleri göndererek eğitici bir gece geçirmek üzere evlerine giriyorlar.

McFarland'ın yakınlarda olmadığına inanan (gerçi *tam olarak* inandığı da söylenemez) Morris, panelvanın kontağını çevirip nihai varış yerine, eskiden kütüphanenin Garner Caddesi'ndeki şubesi kapalı olduğunda gittiği Birch Caddesi Rec'e doğru hareketleniyor. Morris yakışıksız şeyler konuşma eğiliminde olan, kitap kurdu, sıska bir çocukken, açık havada oynanan oyunlara nadiren kabul edilir ve o oyunların nerdeyse tümünden fırça yiyerek ayrılırdı: Hey salak, hey aptal, hey beceriksiz! Kırmızı dudakları yüzünden takma adı Revlon'du.[1] Rec'e gittiğinde genellikle kapalı ortamlarda kalır, zamanını kitap okuyarak veya yap-boz oynayarak geçirirdi. Şimdi belediye, bütçe kesintisi gerekçesiyle eski tuğla binayı kapatmış ve satışa çıkarmıştı.

Birkaç çocuk, binanın arkasındaki, yabani otlar bitmiş sahada son basketlerini atıyor; ama dışarıdaki aydınlatmalar çalışmıyor artık. Hava iyice kararıp artık topu görmez olduklarında, çocuklar topu sürerek, birbirleriyle paslaşarak bağıra çağıra evlerinin yolunu tutuyor. Gittiklerinde, Morris panelvanı çalıştırıp binanın yanında uzanan araba yoluna çekiyor. Bunu aracın farlarını yakmadan yapıyor; küçük panelvan sanki bu tür işler için üretilmiş gibi siyah. Morris aracı binaya, REC ÇALIŞANLARININ ARAÇLARINA MAHSUSTUR yazan solgun bir tabelanın yanına yanaştırıyor. Motoru kapatıp dışarıya çıkıyor ve haziran havasını, çimenlerin ve yoncaların güzel kokusunu içine çekiyor. Cırcır böceklerinin sesini, yan geçitteki trafiğin uğultusunu duyabiliyor; ama bunların dışında hükmünü yeni yeni sürmeye başlamış olan akşam onun.

(1) Makyaj malzemeleri markası. –ed.n.

Canın cehenneme Bay McFarland, diye düşünüyor. Cehennemin ta dibine!

Panelvanın arkasından alet edevatını ve Tuff Totes çantalarını alıp, zamanında kolayca vurabileceği topları ıskaladığı beyzbol sahasının ötesindeki, başıboş kalmış ve bitkilerle kördüğüm olmuş araziye doğru yürümeye başlıyor. Sonra aklına bir fikir geliyor ve geri dönüyor. Avucunu günün sıcaklığını hâlâ üstünde taşıyan eski tuğla yapıya dayayıp dizlerinin üstüne çömeliyor; içeriye bakabilmek için bodrum pencerelerinden birinin önündeki yabani otları yoluyor. Bu pencerelere tahta çakılmamış. Turuncu dolunay tepesinde; binanın içindeki katlanmış sandalyeleri, oyun masalarını ve koli yığınını görmesine imkân verecek kadar ışık gönderiyor ona.

Morris, defterleri Pislik Malikânesi'ndeki odasına getirmeyi planlamıştı, ama bu çok riskli; Bay McFarland istediği her an odasını arayabilir, anlaşmanın bir parçası da bu. Ama Rec, defterlerin gömülü olduğu yere çok daha yakın ve binanın işe yaramaz her türlü ıvır zıvırın depolandığı bodrumu, onları gizlemek için kusursuz bir yer. Burası, defterlerin çoğu için muhtemel bir fare deliği olabilir; geri kalanını da okumak için yanında götürebilir. Morris biraz kıvrılmak zorunda kalacak olsa da, bu pencereden sığabilecek kadar sıska. Zaten pencerenin iç kısmında gördüğü, menteşeyi biraz zorlayınca açılan cinsten o kilidi kırması ve içeriye girmesi ne kadar zor olabilir? Bir tornavida bile işini görebilir. Yanında tornavida yok, ama Home Depot'ta tornavidanın sürüsüne bereket... Zoney'de bile bir alet takımı gördüğünü hatırlıyor.

Kirli pencereye doğru eğilip inceliyor. Alarm bantları var mı diye bakması gerektiğini biliyor (iş bir yere zorla girmek olduğunda, eyalet hapishanesi oldukça eğitici bir yer), ama bir tane bile göremiyor. Yoksa alarm, irtibat noktalarında mı devreye giriyor? O tür alarmları göremez, sesini de duyamayabilir; bazıları sessizdir çünkü.

Morris içeriye biraz daha bakınıp gönülsüzce de olsa ayağa kalkıyor. Böylesi bir binada o alarmlardan olması pek olası görünmüyor gözüne –değerli eşyalar şüphesiz ki çok daha önceden başka bir yere taşınmıştır– ama risk almaya da cüret edemiyor.

En iyisi ilk plana sadık kalmak...

Aletlerini ve çantalarını alıp iyice büyümüş otlarla kaplı boş alana bir kez daha yürürken oyun sahasının kenarından ayrılmamaya özen gösteriyor. Oraya gitmiyor, ı-ıh, mümkün değil. Çalılıkların arasına bir kez girdi mi, ay ona yardım edecek; ama açık alandayken, dünya ışıl ışıl aydınlatılmış bir sahne gibi.

Geçen geldiğinde ona yardım eden cips paketi şimdi gitmiş; yürüyüş yolunu bulması biraz zaman alıyor. Morris oyun alanının sağ tarafında (çocukken burada sayısız aşağılanmaya maruz kalmıştı), çalıların içinde ileri geri gidiyor ve sonunda patikayı bir kez daha bulup yola koyuluyor. Derenin belli belirsiz çağıltısını duyunca birden koşmaya başlamamak için kendini tutmak zorunda kalıyor.

Zor zamanlardayız, diye geçiriyor içinden. Burada uyuyan insanlar olabilir, evsiz insanlar. Onlardan biri beni görürse...

Onlardan biri Morris'i görürse, Morris baltasını kullanacak. Gözünü bile kırpmadan hem de. Bay McFarland onun kurt olamayacak kadar yaşlı olduğunu düşünüyor olabilir; ama şartlı tahliye memurunun bilmediği şey, Morris'in çoktan üç kişiyi öldürdüğü ve ona bisiklete binmek gibi gelen tek şeyin araba kullanmak olmadığı.

27

Ağaçlar çelimsiz, kendilerine yer açma ve güneşi görme mücadelesi içinde birbirlerini boğuyorlar, ama hepsi ay ışığını süzecek kadar da uzun. Morris iki üç kez yolu kaybediyor ve tökezleye tökezleye yeniden bulmaya çalışıyor. Bu durum onu memnun ediyor aslında. Yolunu gerçekten kaybedecek olsa, ona rehberlik edecek olan derenin sesi var. Patikanın belli belirsiz oluşu, burayı çocukluğundaki günlere kıyasla çok daha az çocuğun kullandığını gösteriyor. Morris zehirli sarmaşığın içinden geçmemeyi umuyor sadece.

Patikayı son kez bulduğunda derenin sesi çok yakından geliyor; aradan beş dakikadan daha az bir süre geçtikten sonra, altına bavulu gömdüğü ağacın karşı tarafına varıyor. Orada, ay ışığıyla

aydınlanmış noktada bir süre durup çevrede birilerinin varlığına dair işaret arıyor: uyku tulumu, alışveriş arabası, geçici bir çadır görevi görmesi için dalların üstüne atılmış bir muşamba... Ama hiçbir şey yok. Taş yatağında boylu boyunca çağıldayan su ve suyun öteki tarafında eğilmiş, hazinesini onca yıldır sadakatle koruyan o ağaçtan başka hiçbir şey...

Morris, "Benim sevgili ağacım," diye fısıldıyor ve karşıya geçmek üzere hareketleniyor.

Ağacın yanına gelince dizlerinin üstüne çöküyor ve rahatlamak için aletlerini ve çantalarını yere bırakıyor. "İşte buradayım," diye fısıldıyor ve sanki kalp atışını hissedecekmiş gibi avuçlarını toprağa dayıyor.

Ve görünen o ki *gerçekten* de bir kalp atışı hissediyor. Bu, John Rothstein'ın dehasının kalp atışı. Yaşlı adam, Jimmy Gold'u kötü bir şaka yaparcasına bir haine dönüştürmüştü; ama Rothstein'ın tek başına geçirdiği o yıllarda yazdığı eserlerde, Jimmy'nin günahlarını bağışlatmadığını kim söyleyebilir? Eğer böyle bir şey yapmışsa... *eğer*... O zaman Morris'in o güne dek yaşadığı her sıkıntıya değmiş demektir.

"İşte buradayım Jimmy. Sonunda buradayım."

Morris küreği kapıp kazmaya başlıyor. Bavula bir kez daha ulaşmak fazla zamanını almıyor, ama ağacın kökleri onu sıkıca sarmış durumda. Bavulu çekip çıkarabilecek hale getirene dek bir saatini kökleri kesmeye harcıyor. Bedensel bir çaba gerektiren böyle bir iş yapmayalı yıllar olmuş; canı çıkıyor Morris'in. Tanıdığı, sürekli antrenman yapan mahkûmları –örneğin Charlie Roberson'ı– düşünüyor, takıntılı diye nitelediği çabalarından ötürü onlara nasıl küçümser bir gözle baktığını hatırlıyor (en azından zihninde; bu tür hislerini hiçbir zaman yüzüne yansıtmamıştı). Ama şimdi hiç de o gözle bakmıyor olaya. Bacakları sızlıyor, sırtı ağrıyor, hepsinden de kötüsü başı çürük bir diş gibi zonkluyor. Hafif bir rüzgâr cildine yapışan terleri soğutuyor, ama aynı zamanda dalları da sallıyor ve korkmasına neden olan hareketli gölgeler yaratıyor. Bu görüntü aklına yine McFarland'ı getiriyor. McFarland patikada genellikle irikıyım adamların, askerlerin ve

eski sporcuların becerebildiği tuhaf ve ürkütücü hareketlerle ilerliyor.

Morris biraz soluklanıyor; kalp atışlarının yavaşladığını hissettiğinde, sapını tutmak için elini bavulun ucuna doğru uzatıyor ve sapın orada olmadığını anlıyor. Öne doğru eğilip delikten içeriye bakarken, keşke yanımda bir el feneri getirmeyi akıl etseydim, diye düşünüyor.

Sap hâlâ *orada,* ama iki parça halinde sarkıyor.

Bu hiç de hoş değil, diye düşünüyor Morris. Değil mi?

Bavulun sapının kırık olup olmadığını hatırlayabilme çabasıyla, zihnini yıllar öncesine geri götürüyor. Öyle olduğunu düşünmüyor. Aslına bakılırsa, bavulu oraya gömerken sapın kırık olmadığına emin. Ama sonra bavulu garajdayken dik olarak yatırdığını hatırlıyor ve yaşadığı rahatlama duygusuyla yanaklarını şişirip tuttuğu soluğu bırakıyor. Sap, bavulu tekerlekli eşya taşıyıcısının üstüne koyduğunda kırılmış olmalı. Belki de bavulu buraya getirirken yolunun üstündeki tümseklere, çukurlara batıp çıkmaktan kırılmıştır. Çukuru aceleyle kazmış, bavulu içine olabildiğince çabuk yerleştirmişti; buradan bir an evvel gitmeyi isterken, kırık bir sap gibi küçük bir şeyi fark edemeyecek kadar meşguldü. İşte aynen böyleydi. Böyle olmak zorundaydı. Ne de olsa, satın aldığında bavul yeni değildi.

Yan taraflarından sıkıca tutup çektiğinde, bavul delikten öyle kolay çıkıyor ki, Morris dengesini kaybedip sırtüstü düşüyor. Bir an öylecene yatıp ayın parlak topuna dikiyor gözlerini ve ters giden hiçbir şeyin olmadığını söylüyor kendine. Ama öyle olmadığını bilecek kadar da akıllı. Kırık sap konusunda kendini ikna edebilir belki, ama bu yeni gelişme için ikna edebilmesi mümkün değil.

Bavul olması gerekenden daha hafif.

Tekrar oturma pozisyonu alıyor. Terli cildine toprak yapışmış; alnına düşen saçları eliyle arkaya atarken, yüzünde yol yol yeni lekeler bırakıyor.

Bavul olması gerekenden daha hafif.

Bir an bavula uzanır gibi oluyor, sonra geri çekiliyor.

Yapamam, diye düşünüyor. Yapamam. Bavulu açıp da defterlerin orada olmadığını görürsem, ben... *Kes şunu!*

İyi de neden birileri birkaç defteri alıp götürsün? Parayı, tamam, ama defterleri neden alsın? Çoğunda yazacak boş sayfa bile kalmamıştı; Rothstein o defterlerin büyük bölümünü kullanmıştı.

Ya birileri parayı almış, sonra da defterleri *yakmışsa*? Defterlerin paha biçilemez değerde olduğunu anlamamış ve bir hırsızın delil olarak görebileceği o şeylerden sadece kurtulmak istemişse?

Morris, "Hayır," diye fısıldıyor. "Kimse bunu yapmaz. O defterler hâlâ orada. Orada olmaz zorunda."

Ama bavul hâlâ olması gerekenden daha hafif.

Morris gözünü bavula, ay ışığında, dere kenarında mezarından çıkarılmış küçük bir tabut gibi duran şeye dikiyor. Bavulun arkasındaki çukur, sanki kısa bir süre önce bir şeyi kusarak çıkarmış açık bir ağız gibi. Morris bir kez daha bavula uzanıyor, duraksıyor, sonra hızla atılıp mandallarını açarken, kendisi gibileri hiç umursamadığını bildiği Tanrı'ya dua ediyor.

Bavulun içine bakıyor.

Tamamen boş değil. İçine serdiği plastik örtü hâlâ orada... Örtüyü hışırdatarak çekip alırken, defterlerden birkaçının –bir iki tanesinin; Tanrım, lütfen, hiç olmazsa bir tanesinin– altlarda bir yerde kalmış olmasını umuyor, ama sadece köşelere sızmış biraz toprak var, o kadar.

Morris kirli ellerini –bir zamanlar genç, şimdiyse derin kırışıklıklar olan– yüzüne götürüyor ve ay ışığı altında ağlamaya başlıyor.

28

Panelvanı ona kadar geri götürmeye söz vermişti, ama aracı Statewide Motorcycle'ın arkasına park edip anahtarları sağ ön lastiğin altına bıraktığında saat on ikiyi geçiyor. Aletlerini ve sözde dolu olması gereken çantalarını almaya tenezzül etmiyor; Charlie Roberson isterse tepe tepe kullansın onları.

İkinci lig maçlarının yapıldığı dört parsel ötedeki stadyumun ışıkları bir saat önce söndürülmüş. Stadyuma seyirci taşıyan otobüsler artık çalışmıyor, ama müzik gruplarının canlı performansları ve hoparlörlerden yükselen şarkılarla inleyen barların –bu mahallede bir sürü bar var– kapıları açık; Groundhogs tişörtleri ve şapkaları giymiş erkek ve kadınlar kaldırımlara çıkmış, plastik bardaklardan içki içip sigaralarını tüttürüyorlar. Morris ayaklarını sürüyerek yanlarından geçerken hiçbirine bakmıyor, birayla ve takımlarının galibiyetiyle sarhoş olmuş beyzbol taraftarlarının dostça bağrışlarını, içki tekliflerini duymazdan geliyor. Kısa bir süre sonra barlar arkasında kalıyor.

McFarland'ı takıntı haline getirmekten vazgeçti artık; Pislik Malikânesi'ne olan dört buçuk kilometrelik yol ise aklına bile gelmiyor. Ağrıyan bacaklarını da umursamıyor; o bacaklar sanki başkasına ait. Ay ışığının altında kendini o bavul kadar boş hissediyor. Son otuz altı yıldır uğruna yaşadığı her şey, sele kapılmış derme çatma bir kulübe gibi yok olup gitmiş.

Hükümet Meydanı'na geliyor; bacakları sonunda burada pes ediyor. Oradaki banklardan birine oturmaktan çok yığılıyor. Uçsuz bucaksız boş beton alanın çevresine boş bir ifadeyle bakarken, devriye arabasıyla oradan geçebilecek polislerin gözüne oldukça şüpheli görünebileceğini fark ediyor. Bu kadar geç saatte dışarıda olmaması gerek (bir ergen gibi onun da belli bir saatten sonra evinde olması şart), ama ne fark eder ki? Her şerde bir hayır vardır. İsterlerse alıp onu tekrar Waynesville'e geri göndersinler. Neden olmasın? En azından orada pisliğin teki, şişko bir patronla uğraşmak ya da Ellis McFarland'ın bakışları altında işemek zorunda kalmaz.

Sokağın karşısında, Andrew Halliday'le kitaplar hakkında birçok hoş sohbete mekân olmuş Happy Cup var. Tabii hoş olmanın çok ötesinde kalan, *son* sohbetlerinden söz etmeye gerek yok. *Benden uzak dur,* demişti Andy. O son konuşma aynen bu şekilde sona ermişti.

Morris'in rölantide çalışmakta olan beyni birden hızlanıyor, gözlerindeki sersemlemiş ifade yok olmaya başlıyor. Andy, *Ben-*

den uzak dur, yoksa polisi ben ararım, demişti... Ama o gün söylediği tek şey bu değildi. Eski dostu ona öğüt de vermişti.

Onları bir yere sakla. Göm onları.

Andy Halliday gerçekten bunları söylemiş miydi, yoksa Morris hayal gücünün oyununa mı geliyordu?

Morris, "Söyledi," diye fısıldıyor. Ellerine bakıyor ve ikisinin de pislenmiş birer yumruğa dönüşmüş olduklarını görüyor. "Aynen öyle dedi. Sakla onları, dedi. *Göm* onları." Bu da aklına başka bazı sorular getiriyor.

Örneğin, Rothstein'ın defterlerinin onda olduğunu bilen tek kişinin kim olduğu gibi...

Örneğin, Rothstein'ın defterlerinden birini gerçekten *görmüş* tek kişinin kim olduğu gibi...

Örneğin, eski günlerde nerde yaşadığını bilen tek kişinin kim olduğu gibi...

Ve –işte soruların en büyüğü de buydu– o büyük, boş araziyi, sonu gelmeyen bir hukuki mücadele yüzünden otlarla kaplanmış birkaç dönümlük o araziyi ve orasının sadece Birch Caddesi Rec'e kestirmeden gitmek isteyen çocuklar tarafından kullanıldığını kimin bildiği gibi...

Tüm bu soruların cevabı aynı.

Eski dostu, *Belki durumu on yıl sonra yeniden gözden geçiririz*, demişti. *Belki de yirmi yıl...*

Eh, on ya da yirmi yıldan çok daha uzun bir süre geçti aradan, değil mi? Zaman su gibi akıp gitti. Eski dostunun, ev satıldıktan sonra hiç ortaya çıkmamış –ne Morris tecavüz nedeniyle tutuklandığında ne de daha sonra– o değerli defterler hakkında uzun uzun düşünebilmesine yetecek kadar uzun bir süre...

Eski dostu bir noktada Morris'in eski mahallesini ziyaret etmeye karar vermiş olabilir miydi? Belki Sycamore Caddesi'yle Birch Caddesi arasındaki o patikada birçok kez yürümüştü. Belki o yürüyüşleri, bavulun metal aksesuvarlarını algılayıp uyarabileceği umuduyla, elinde metal bir detektörle yapmıştı.

Morris o günlerde bavuldan hiç söz etmiş miydi?

Belki etmemişti, ama başka ne olabilirdi ki? Bunun mantıklı başka ne açıklaması olabilirdi? Büyükçe bir çelik kasa bile o kadar

çok defteri alamazdı. Kâğıt veya çadır bezi torbalar çürür giderdi. Morris paraları ve defterleri bulana dek Andy'nin kaç çukur kazdığını merak etti. Bir düzine mi? Dört düzine mi? Dört düzine çoktu, ama yetmişli yıllarda Andy oldukça zayıf ve formdaydı, şimdiki gibi paytak paytak yürüyen şişko bir pislik değildi. Ve onu harekete geçirecek nedenler de ortadaydı. Belki de hiç çukur kazması gerekmemişti. Belki ilkbaharın gelmesiyle eriyen karlar sele filan neden olmuş ve dere sahili, ağacın köklerine sarılı bavulu gözler önüne serecek kadar aşınmıştı. Böyle bir şey olamaz mıydı?

Morris ayağa kalkıp yürüyor; aklında yine McFarland var. Arada bir, onun oralarda dolanmadığına emin olmak için çevresine bakınıyor. Bu yine önemli, çünkü şimdi tekrar hayata tutunması için bir nedeni var. Bir hedefi var. Eski dostunun defterleri satmış olması mümkün; satmak, *Haberci Yavaşlıyor*'da tıpkı Jimmy Gold'un olduğu gibi, onun işi; ama o defterlerden bazılarının hâlâ üstünde oturuyor olması da mümkün. Bunu ve eski kurdun ağzında hâlâ birkaç diş kalıp kalmadığını öğrenmenin tek bir yolu var. *Kankasını* ziyaret etmesi gerekiyor.

Eski dostunu...

3. BÖLÜM
PETER VE KURT

1

Cumartesi öğleden sonrası... Hodges, Holly'yle birlikte sinemada. AMC City Center'ın lobisinde seanslara bakarken hararetli biçimde konuşuyorlar. Hodges'ın önerdiği film, *Arınma Gecesi: Anarşi* çok korkutucu olduğu için reddedilmiş. Holly aslında korlu filmlerinden hoşlandığını söylüyor, ama bilgisayarda izlerse; çünkü filmi ancak bilgisayarda izlerken istediği yerde durdurabiliyor ve gerginliğini atmak için birkaç dakika dolanabiliyor. Onun önerisi *Aynı Yıldızın Altında* ise çok içli olduğu için Hodges tarafından reddediliyor. Aslında söylemek istediği, filmin çok duygusal olduğu... Genç yaşta ölmek üzere olan birinin konu edildiği film ona, bu dünyadan aslında Hodges'ı hedef almış bir patlama sonucu göçen Janey Paterson'ı hatırlatacak. Sonunda başrollerinde Jonah Hill ve Channig Tatum'ın oynadığı, *Liseli Polisler 2* üzerinde anlaşıyorlar. Film oldukça iyi... Bol bol gülüyor, bir kova patlamış mısırı paylaşıyorlar; ama Hodges'in aklı, Tina'nın, ailesinin darboğazdan çıkmasına yardımcı olan para hakkında anlattığı hikâyede. Pete Saubers yirmi bin dolardan fazla parayı nerden bulmuş olabilir?

Film devam ederken Holly elini Hodges'ın elinin üstüne koyuyor. Hodges o an Holly'nin gözlerinden yaş geldiğini görünce biraz panik oluyor. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. İnsanın sinemaya gidecek bir arkadaşı olması çok güzel sadece. Bill, arkadaşım olduğun için çok mutluyum."

Hodges duygulanmaktan öte şeyler yaşıyor. "Ben de senin gibi bir arkadaşım olduğu için mutluyum. Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

Holly, "Akşam Çin yemeği ısmarlayacak ve *Orange Is the New Black*'e[1] kaptıracağım kendimi," diyor. "Ama öğleden sonra internetteki araştırmama devam edeceğim. Şimdiden uzunca bir listem oldu."

"Aradığımız şey olabileceğini düşündüğün bir şey çıktı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Aramaya devam edeceğim, ama sanırım olay başka bir şey; gerçi ne olabileceğine dair bir fikrim de yok. Sence Tina'nın ağabeyi ne olduğunu söyler mi?"

Hodges önce cevap vermiyor. Koltukların arasındaki dar alanda yürüyorlar, kısa bir süre sonra hayal pazarlayan bu vahadan uzaklaşıp gerçek dünyaya geri dönüyorlar.

"Bill? Dünyadan Bill'e?"

Hodges sonunda, "Umarım anlatır," diyor "Kendi iyiliği için... Çünkü havadan gelen para her zaman beladır."

2

Tina, Barbara ve Barbara'nın annesi o öğleden sonrasını Robinson'ların mutfağında akçaağaç şurubuyla patlamış mısır yaparak geçiriyorlar; etrafın batmasına neden olsa da son derece şamatalı bir faaliyet bu. Çok eğleniyorlar, Tina eve geldiğinden beri sıkıntısını ilk kez üstünden atmış görünüyor. Tanya Robinson bunun iyi bir gelişme olduğu düşüncesinde. Tina'nın sorununun ne olduğunu bilmiyor; ama cereyan yüzünden üst kattaki kapının çarparak kapanmasıyla kızın yerinden sıçraması, gözlerindeki şüpheli o ben-ağlıyordum kırmızılığı gibi bir düzine şey, Tanya'ya bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyor. O şeyin büyük mü küçük mü olduğuna dair bir fikri yok, ama bir şeyden emin: Tina Saubers hayatının bu döneminde biraz şamataya ihtiyaç duyuyor.

Mutfakta işlerini bitirmiş, birbirlerini şerbet yüzünden yapış yapış olmuş elleriyle tehdit ederlerken, neşeli bir sesin, "Mutfağa doluşmuş şu enerjik kadınlara da bir bakın! Vay canına!" dediği duyuluyor.

Barbara olduğu yerde hızla dönüyor ve mutfağın kapı ağzına yaslanmış ağabeyini görüyor. *"Jerome!"* diye bir çığlık koparıp

(1) ABD'de 2013 yılından itibaren yayınlanmaya başlayan bir komedi-drama dizisi. –ed.n

ona doğru koşuyor ve üstüne atlıyor. Jerome kız kardeşini yakalıyor, onu iki kez hızla döndürüp yere bırakıyor.

"*Kotilyona* gideceğini sanıyordum!"

Jerome gülümsüyor. "Smokinimi kiraladığım mağazaya giymeden iade etmek zorunda kaldım ne yazık ki. Uzun ve açık bir görüş alışverişi sonunda Priscilla ve ben ayrılmaya karar verdik. Uzun bir hikâye; çok da ilginç değil doğrusu. Neyse, ben de bu sayede eve gelip anacığımın güzel yemeklerinden biraz tatmaya karar verdim."

Tanya, "Bana ana deme," diyor. "Çok kaba." Ama o da Jerome'u gördüğüne çok mutlu.

Jerome, Tina'ya dönüyor ve başını hafifçe eğerek selamlıyor kızı. "Tanıştığımıza memnun oldum küçük hanım. Barbara'nın arkadaşınız galiba?"

"Ben Tina."

Tina bunu nerdeyse normal denebilecek bir ses tonuyla söylemeyi başarıyor, ama hiç de kolay olmuyor bu. Jerome uzun boylu, Jerome geniş omuzlu, Jerome son derece yakışıklı ve Tina Saubers anında âşık oluyor ona. Kısa bir süre sonra, onun kendisine, üstüne büyük gelen bir önlük giymiş, patlamış mısır yapmaktan elleri yapış yapış olmuş küçük bir hanımdan farklı bir gözle bakması için daha kaç yaş büyümesi gerektiğini hesaplamaya başlayacak. Fakat şimdi yakışıklılığından öylesine afallamış durumda ki, hesap yapacak halde değil. Ve akşamın ilerleyen saatlerde Barbara'nın, Jerome'a her şeyi anlatması için Tina'ya fazla ısrar etmesine gerek kalmıyor. Tabii o koyu renkli gözler üzerindeyken, hikâyenin neresinde kaldığını unuttuğu zamanlar da oluyor değil...

3

Pete'in cumartesi öğleden sonrası pek iyi geçmiyor. Aslına bakılırsa son derece boktan geçtiği söylenebilir.

Saat ikide, üç lisenin seçilmiş sınıf başkanlarından oluşan kalabalık, ülkenin iki senatörünün yapacağı "Lise Yönetimi: Siyasete ve Toplum Hizmetine Giriş" başlıklı uzun ve sıkıcı konuşmayı

dinlemek için River Bend Tatil Köyü'nün en büyük toplantı salonuna doluşuyor. Senatörlerden havalı bir takım elbise ve yelek giymiş, beyaz saçlarını arkaya taramış olanı (Pete adamın o saçlarla, pembe dizilerdeki kötü adamlara benzediğini düşünüyor) sanki akşam yemeğine kadar konuşmaya devam edecekmiş gibi görünüyor. Belki daha da uzun... Gençlerin nasıl YENİ NESİL olacağına ve sınıf başkanlarının çevre kirliliği, küresel ısınma, azalan kaynaklar ve belki de Kırmızı Cüce yıldızından gelecek uzaylılarla ilk temas gibi konuların altından kalkabilmeleri için gençleri nasıl hazırlamaları gerektiğine dair bir konuşma bu. Adam monoton bir sesle konuşmasına devam ederken, cumartesi öğleden sonrasının sonu gelmeyen her bir dakikası, yavaş ve acı dolu bir ölüm gibi geride kalıyor.

Pete, gelecek eylül ayında Northfield Lisesi'nde öğrenci başkan yardımcılığı gömleğini giymeyi ancak bu kadar az önemseyebilir. Hatta gelişmelere bakılırsa, eylül ayında uzaylılarla birlikte Kırmızı Cüce yıldızında olmayı yeğleyebilir. Önemsediği tek gelecek, tanışmaktan bütün benliğiyle pişmanlık duyduğu Andrew Halliday'le yüzleşeceği pazartesi öğleden sonrası.

Ama bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulabilirim, diye düşünüyor. Sinirlerime hâkim olabilirsem tabii. Jimmy Gold'un yaşlı teyzesinin *Haberci Bayrağı Çekiyor*'da söylediklerini de unutma.

Pete Halliday'le konuşmasına o kitaptan yapacağı alıntıyla başlamaya karar verdi: *Jimmy, yarım somun ekmek, hiç ekmek olmamasından iyidir derler; ama yokluk dünyasında, tek bir dilim ekmek bile hiç ekmek olmamasından iyidir.*

Pete, Halliday'in ne istediğini biliyor ve ona tek bir dilimden fazlasını teklif edecek, ama yarım somun değil; bütün bir somunu vermeyeceği ise kesin. Böyle bir şey kesinlikle olmayacak. Defterler Birch Caddesi Rec'in bodrumunda güvenli bir biçimde saklanmışken, Pete'in pazarlık yapma gücü var; Halliday bu işten bir çıkarı olsun istiyorsa, o da pazarlık yapmak zorunda kalacak.

Artık ültimatom verilmeyecek.

Pete kafasında, *Sana üç düzine defter vereceğim*, dediğini hayal ediyor. *Bunlarda şiir, makale ve dokuz kısa hikâye var. Hatta seninle*

ilişiğimi tamamen kesmek için bunların kazancını yüzde elli yüzde elli paylaşmaya hazırım.

Halliday'in alıcı veya alıcılardan gerçekte ne kadar para alacağını doğrulama şansı olmadığı için, Pete kendi payına düşen gerçek miktar konusunda aldatılacağını, hem de çok kötü aldatılacağını tahmin etse de, parayı almak konusunda ısrarcı olmak zorunda. Ama bunda sorun yok. Önemli olan, Halliday'i ciddi olduğu konusunda ikna etmek; Jimmy Gold'un sert bir biçimde ifade ettiği gibi, doğum günü hediyesi olsun diye kimsenin önünde domalmayacağını bilmesini sağlamak... En önemlisi de, ne kadar korktuğunu Halliday'in anlamasına izin vermemek.

Ne kadar büyük bir dehşete kapıldığını...

Senatör YENİ NESLİN HAYATİ GÖREVİNİN AMERİKAN LİSELERİNDE başladığına ve karşısındaki seçilmiş, özel çocukların DEMOKRASİ MEŞALESİNİ nasıl ileriye taşıyacaklarına dair birkaç etkileyici sözler söyleyerek konuşmasını bağlıyor. Salondan kuvvetli bir alkış kopuyor; muhtemelen konuşma nihayet sona erdiği ve artık gidebilecekleri için. Pete çaresizce dışarıya atmak istiyor kendini; uzun bir yürüyüş yapmak ve nerelerde eksiği var diye anlamak için planını birkaç kez daha gözden geçirmek istiyor.

Ama bir türlü çıkamıyorlar o salondan. Bu öğleden sonrasının sonu gelmez gevezeliğini organize eden lise müdürü öne çıkıp, senatörün bir saat daha kalarak sorulara cevap vermeyi kabul ettiğini anons ediyor. "Eminim çok sorunuz vardır," diyor kadın; aynı anda, yalakaların ve okulda herkesten daha iyi not alması gerektiğini düşünen öğrencilerin elleri –anlaşılan dinleyiciler arasında her iki gruptan da çok sayıda öğrenci var– havaya kalkıyor.

Pete, her şerde bir hayır vardır, diye düşünüyor.

Kapıya bakıyor, kimselere fark ettirmeden tüyme şansını hesaplıyor ve sonra arkasına yaslanıyor. Bir hafta sonra her şey geride kalacak, diyor kendine.

Bu düşünce biraz rahatlamasını sağlıyor.

4

Hodges ve Holly sinemadan çıkar, Tina Barbara'nın ağabeyine âşık olurken, yeni şartlı tahliye olmuş Morris, doğru dürüst uyuyamadığı huzursuz bir akşamın ardından ancak cumartesi sabahının ilk ışıkları odasına dolmaya başladığında gözlerini kapatabilmiş, bütün sabahı ve öğleden sonrasının bir bölümünü uyuyarak geçirmiş. Gördüğü rüyalar kötüden de öte. Uyanmasına neden olan o rüyalardan birinde, bavulu açtığında içinin tamamen örümceklerle dolu olduğunu görüyor; hepsi birbiriyle düğüm olmuş, ay ışığının altında titreşen, zehirli binlerce örümcekle... Hayvanlar bavuldan dışarıya akın edercesine çıkıyor, ellerine ve kollarına üşüşüyor.

Morris nefessiz kalmış, tıkanmış halde gerçek dünyaya geri dönüyor; kollarıyla göğsünü o kadar sıkı sarıyor ki, zor soluk alıyor.

Bacaklarını yataktan aşağıya sarkıtıp, McFarland'ın bir önceki gün öğleden sonra OKSM'nin tuvaletinden çıkmasından sonra yaptığı gibi, başını öne eğerek oturuyor. Onu yiyip bitiren şey defterlerin nerde olduğunu bilmemesi; bu belirsizliğin kısa bir sürede giderilmesi de mümkün değil.

O defterleri Andy almış *olmalı*, diye düşünüyor. Bunun dışında mantıklı başka bir açıklaması olamaz. Dostum, dua et de defterler hâlâ sende olsun; değilse de Tanrı yardımcın olsun.

Üstüne temiz bir kot pantolon geçirip South Side'a giden bir otobüse atlıyor, çünkü dün gece panelvanın arkasında bıraktığı aletlerden en az birine ihtiyaç duyacağına karar verdi. Tuff Tote çantalarını da yanına alacak. İnsan olumlu düşünmek zorunda...

Charlie Roberson yine Harley'nin önündeki koltuğa oturmuş; ama bu Harley, "Motosiklet demeye bin şahit ister" tanımlamasını hak edecek kadar harap vaziyette. Roberson hapisten çıkmasına yardım eden adamı bir kez daha gördüğü için çok memnun olmuşa benzemiyor. "Dün akşam nasıl gitti? Halletmen gereken işi halledebildin mi?" diye soruyor.

Morris, "Her şey yolunda," diyor ve ikna edici olmaktan uzak, abartılı ve laçka bir gülümseme yerleştiriyor yüzüne. "İçkiyi biraz fazla kaçırdım."

Roberson gülümsemiyor. "Polisle başını derde sokmadığın sürece sorun yok. Morrie, pek iyi görünmüyorsun."

"Eh, bilirsin. Her şeyi aynı anda yoluna koymak mümkün değil. Halletmem gereken birkaç iş daha var."

"Panelvana yine ihtiyacın varsa..."

"Hayır, hayır. Dün akşam içinde birkaç şey bıraktım, hepsi bu. Alabilir miyim şimdi?"

"Sonradan ucu bana dokunacak bir şey değil, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle değil. Birkaç çanta o kadar."

Ve bir de balta... Ama Morris bundan söz etmiyor. Bir bıçak satın alabilirdi, ama baltanın korkutucu bir tarafı da var. Morris baltayı çantalardan birinin içine atıyor, Charlie'ye veda edip tekrar otobüs durağının yolunu tutuyor. Balta, her kolunu sallayışında çantanın içinde ileri geri kayıyor.

Bunu kullandırtma bana, diyecek Andy'ye. *Canını yakmak istemiyorum.*

Ama bir taraftan da o baltayı gerçekten kullanmak ve eski dostunun canını yakmak istiyor. Çünkü –defterler bir kenara– ondan bir intikam alacaklı; intikamlar da sevimsizdir.

5

Lacemaker Lane ve onun bir parçası olan alışveriş merkezi bu cumartesi öğleden sonrası oldukça kalabalık. Deb, Buckle ve Forever 21 gibi, cicili bicili isimleri olan yüzlerce mağaza var. İsmi Lids olan bir tanesi şapkadan başka hiçbir şey satmıyor. Morris o mağazaya girip siperliği fazladan uzun bir Groundhogs şapkası satın alıyor. Andrew Halliday Ender Baskılar'a yaklaştığındaysa bir kez daha duruyor ve bu kez Sunglass Hut'tan bir güneş gözlüğü satın alıyor.

Eski dostunun kıvrımlı, altın harflerle süslü işyeri tabelasını gördüğü anda umutsuzluğa düşmesine neden olan bir düşünceye kapılıyor: Ya Andy cumartesileri mağazayı erken kapatıyorsa? Diğer bütün mağazalar açık görünüyor, ama bazı sahaflar rahatına düşkün olabiliyorlar. Böyle bir şanssızlıkla karşılaşabilir mi?

Ama yeni gözlükleriyle tanınma endişe taşımadan, elindeki yükünü sallaya sallaya (balta metalik, donuk bir ses çıkarıyor) mağazanın önünden geçerken, kapıdaki AÇIK tabelasını görüyor. Ama gördüğü başka bir şey daha var: kaldırım boyunca sağı solu kolaçan eden kameralar. Kameralardan muhtemelen içeride de vardır, ama bu sorun değil; Morris'in hırsızlarla çok uzun bir süre birlikte ihtisas yapmışlığı var.

Sokakta boş boş dolanıyor, fırının vitrinine bakmıyor, hediyelik eşya mağazasında (Morris bu boktan göl kasabasında kimin hediyelik eşya satın almak isteyeceğini hayalinde bir türlü canlandıramıyor) satılan malları inceliyor. Bir ara, renkli topları havaya atıp tutan ve görünmez basamakları tırmanıyormuş gibi yapan bir pantomimciyi izlemek için bile duruyor. Morris adamın şapkasına birkaç bozukluk atıyor. Şans getirir, diyor kendi kendine. Caddenin köşesindeki hoparlörlerden pop müzik yayını yapılıyor; havada çikolata kokusu var.

Geriye doğru yürüyor. Andy'nin mağazasından çıkıp kaldırıma yönelen birkaç delikanlı görüyor. Morris bu kez, üç kitabın sayfaları açık halde sergilendiği vitrine bakmak için duralıyor. Kitaplar; *Bülbülü Öldürmek, Çavdar Tarlasında Çocuklar* ve –bunun bir şeylerin alameti olduğu kesin– *Haberci Savaş Görüyor.* Vitrinin ardındaki dükkân dar ve yüksek tavanlı... İçerde müşteri görmüyor, ama biraz ileride, masasına oturmuş karton kapaklı bir kitap okuyan biricik ve yegâne eski dostu Andy Halliday'i görebiliyor.

Morris ayakkabısının bağını bağlıyormuş gibi yapıp içinde balta olan Tuff Tote çantasının fermuarını açıyor. Sonra doğrulup hiç tereddüt etmeden Andrew Halliday Ender Baskılar'ın kapısından içeriye giriyor.

Eski dostu başını kitabından kaldırıp bakıyor ve güneş gözlüğünü, şapkayı ve çantaları görüyor. Kaşları çatılıyor, ama hafifçe; çünkü bu semtte herkes çanta taşıyor, dışarıda sıcak ve güneşli bir gün var... Morris eski dostunun dikkatini çektiğinin farkında, ama gerçek anlamda alarma geçtiğine dair hiçbir belirti görmüyor; bu da iyi bir şey.

Andy, "Çantalarınızı askılığın altına bırakmanızda bir sakınca var mı?" diye soruyor. "Mağaza politikası."

Morris, "Kesinlikle hayır," diyor. Çantalarını yere bırakıyor, gözlüğünü çıkarıp katladıktan sonra gömlek cebine yerleştiriyor. Sonra yeni şapkasını çıkarıyor ve dağılmış, kısa beyaz saçlarını düzeltiyor. Gördün mü? Dışarıdaki bunaltıcı güneşten kaçıp kitaplara göz atmak isteyen bir bunak sadece, diye geçiriyor içinden. Endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok. "Vay canına! Bugün hava inanılmaz sıcak." Tekrar giyiyor şapkasını.

"Evet, yarın daha da sıcak olacak diyorlar. Yardımcı olabileceğim bir konu var mıydı?"

"Sadece bakıyordum. Gerçi... Bir süredir *The Executioners* adında bir kitap arıyorum. John D. MacDonald adında, suç romanları yazarının kitabı." MacDonald'ın kitapları hapishanenin kütüphanesinde çok popülerdi.

Andy neşeli bir tavırla, "O yazarı çok iyi bilirim!" diyor. "Travis McGee hikâyelerinin yazarıdır. Hani şu, başlıkları renkli harflerle yazılı olan kitapların... Genellikle karton kapaklıdır kitapları, değil mi? Ben prensip olarak karton kapaklı kitaplarla ilgilenmem; koleksiyona girecek kalitede olanların sayısı çok azdır."

Ya defterler, diye düşünüyor Morris. Tam olarak ifade etmek gerekirse, Moleskine defterler. O defterlerle ilgileniyor musun, seni kahrolasıca şişko hırsız?

Kapının yanındaki bir kitap rafını incelerken, "*The Executioners* ciltli olarak yayımlanmıştı," diyor. Şimdilik kapıya yakın bir yerde durmak istiyor. İçinde balta olan çantaya da... "*Korku Burnu* adlı film o kitaptan uyarlanmıştı. Eğer iyi durumda bir kopyasını temin edebilirseniz, ondan bir tane satın almak isterim. Hani sizin gibi bu işi yapan sahafların yepyeni dediği cinsten bir kopyasını... Tabii fiyatı da uygun olursa..."

Andy şimdi ilgilenmiş görünüyor; niye görünmesin ki? Oltasına bir balık takılmış sonuçta. "Stoklarda olmadığına eminim, ama sizin için Book-Finder'a bakabilirim. Bir veritabanıdır bu. Kitap o veritabanında varsa, ki MacDonald'ın ciltli bir kitabı muhtemelen vardır, özellikle de filme çevrilmiş bir kitabı... *ve* tabii ilk baskıysa... salı gününe kadar size getirtebilirim. En geç çarşamba. Bakmamı ister misiniz?"

Morris, "İsterim," diyor. "Ama fiyatının uygun olması şartıyla..."

"Tabii ki, tabii ki..." Andy'nin kıkırdaması midesi gibi dolgun. Bakışlarını bilgisayarının ekranına yöneltiyor. O bunu yaparken Morris kapıdaki tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çeviriyor. Yere çömelip açık çantadan baltayı alıyor, bacağının yan tarafında tutarak dükkânın dar ana koridorunda ilerliyor. Acele etmiyor. Acele etmesine gerek yok. Andy bilgisayarının tuşlarında gezinmekle meşgul; dahası, ekranda her ne yazıyorsa kendini ona kaptırmış.

Eski dostu, "Buldum!" diye haykırıyor. "James Graham'da bir tane var, hem de yepyeni, sadece üç yüz dol..."

Baltanın bıçak kısmının önce görüş alanının kenarına, sonra da merkezine girmesiyle birlikte susuyor. Başını kaldırıp bakarken yüzünde yaşadığı şokun yansıması var.

"Ellerini görebileceğim bir yere koy," diyor Morris. "Masanın altında muhtemelen bir alarm düğmesi vardır. Parmaklarının kopmasını istemiyorsan, sakın o düğmeye basayım deme."

"Ne istiyorsun? Sen neden..."

"Beni tanımadın değil mi?" Morris buna sevinsin mi, yoksa öfkelensin mi bilemiyor. "Bu kadar yakındayken bile."

"Hayır, ben... ben..."

"Pek de şaşırmamak gerek belki de. Ne de olsa Happy Cup'tan beri aradan çok zaman geçti, değil mi?"

Halliday tüyler ürpertici bir merak içinde gözünü Morris'in kırışmış, yabani ifadeli yüzüne dikiyor. "Yılana bakan bir kuş gibi," diye geçiriyor içinden. "Bu hoş bir şey tabii." Morris gülümsüyor.

Andy, "Ah, Tanrım!" diyor. Yüzüne eskimiş peynir rengi hâkim oluyor. "Sen olamazsın. Sen hapistesin."

Morris gülümsemeye devam ederken başını iki yana sallıyor. "Ender kitaplar için olduğu gibi, şartlı tahliye edilmiş mahkûmlar için de bir veritabanı vardır muhtemelen, ama sanırım sen onu kontrol etmedin. Benim için hayırlı, senin içinse kötü olmuş."

Andy'nin bir eli bilgisayarının klavyesinden yavaşça uzaklaşmaya başlıyor. Morris baltasını huzursuzca kıpırdatıyor hemen.

"Yapma bunu Andy. Ellerini bilgisayarın her iki yanında görmek istiyorum. Avuç içleri masaya dönük halde... Düğmeye dizinle basmaya da kalkışma. Böyle bir şeye kalkışırsan anlarım; sonucu da senin için hiç ama hiç hoş olmaz."

"Ne istiyorsun?"

Bu soru onu öfkelendirse de yüzündeki gülümseyen ifade daha da derinleşiyor. "Sanki bilmiyormuşsun gibi."

"Morrie, Tanrım, bilmiyorum!" Andy'nin ağzı yalan söylese de gözleri gerçeği, yalnızca ve yalnızca tüm gerçeği söylüyor.

"Ofisine gidelim. Eminim arkada bir ofisin vardır."

"Hayır!"

Morris baltayı bir kez daha kıpırdatıyor.

"Bu işten sağ ve tek parça ya da parmakların masada kalmış olarak çıkabilirsin. İnan Andy, ben o bildiğin insan değilim."

Andy ayağa kalkarken gözlerini Morris'ten bir an olsun ayırmıyor; ama Morris, eski dostunun kendisini gerçekten gördüğünü sanmıyor. Bayılmanın eşiğine gelmiş, görünmez bir müziğin ritmine kapılmış gibi sallanıp duruyor. Bayılırsa, kendine gelene dek sorularına cevap veremeyecek. Dahası, Morris onu ofisine kadar sürüklemek zorunda kalacak. Bunu yapabileceğinden emin değil; Andy yüz elli kilo olmasa da ona yakın.

"Derin nefes al," diyor. "Sakinleş. Tek istediğim birkaç soruya cevap. Sonra gideceğim."

"Söz mü?" Andy'nin alt dudağı dışarı fırlamış, tükürükle parıldıyor. Babasından fırça yiyen küçük bir çocuğa benziyor.

"Evet. Şimdi nefes al."

Andy nefes alıyor.

"Bir daha."

Andy'nin kocaman göğsü gömleğinin düğmelerini zorlayıp kalkıyor, sonra iniyor. Yüzüne biraz renk geliyor.

"Ofisine gidiyoruz. Şimdi. Haydi..."

Andy arkasına dönüyor, bazı şişman adamlarda görülen o mızmız zarafetle kutular ve kitap yığınları arasında zikzaklar çizerek hantal hantal dükkânın arka tarafına ilerliyor. Morris hemen arkasında onu takip ediyor. Öfkesi gittikçe kabarıyor. Bunu tetikleyen şeyse, Andy'nin gri gabardin pantolonunun içindeki, kızlarınki gibi kıvrılan ve sallanan kıçı...

Kapının yanında küçük bir kontrol paneli var. Andy buraya dört numara –9118– tuşlayınca yeşil bir ışık yanıyor. İçeriye girerken Morris kel kafasının hemen arkasından aklından geçenleri okuyor.

"Kapıyı yüzüme kapatacak kadar hızlı değilsin. Böyle bir şeye kalkışırsan, yerine koyamayacağın bir şeyi kaybedersin. Buna emin ol."

Andy'nin aklından böyle bir girişimde bulunmak geçerken gerginlik yüzünden kalkmış omuzları bir kez daha düşüyor. Ofisten içeriye giriyor. Morris de peşinden girip kapıyı kapatıyor.

Kitaplarla dolu rafların sıralandığı, tavandan sarkan ampullerle aydınlanmış ofis ufak. Yerde bir Türk halısı var. Buradaki masa çok daha güzel; maun, tik ya da ona benzer pahalı bir ağaçtan yapılmış. Üstünde, gerçek Tiffany camına benzer abajuru olan bir lamba var. Kapının solunda dört ağır kristal sürahinin durduğu bir büfe görünüyor. Morris iki sürahide içki olup olmadığını bilmiyor, ama diğer ikisinde viski ve burbon olduğuna emin. Eski dostunu tanıyorsa, hem de iyi cinsinden... Büyük satışların şerefine kadeh kaldırmak için orada durdukları kesin.

Morris hapishanede içki adına bir tek erik ve kuru üzüm likörü bulunabildiğini hatırlıyor; sadece kendi doğum günü (ve daima tek bir içkiyle kutladığı John Rothstein'ın doğum günü) gibi nadir fırsatlarda kafayı çekmiş olsa da öfkesi kabarıyor. İçecek kaliteli içki, yalanıp yutulacak kaliteli yemekler... Morris kot pantolon boyar, cila dumanını ciğerlerine çeker ve yıllarını bir tabuttan daha büyük olmayan hücresinde heba ederken, Andy Halliday işte böyle yaşıyordu. Hapse tecavüz yüzünden girmişti, bu doğruydu; ama bu adam onu reddedip başından savmamış olsa, kendini kaybetmiş, öfkeden çılgına dönmüş halde o arka sokakta olmayacaktı. *Morris, seninle birlikte görülmem bile yanlış.* Andy o gün aynen böyle demiş ve sonra ona kafayı sıyırdığını, deli olduğunu söylemişti.

"Lüks bir ofis dostum."

Andy burayı ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Öyle görünüyor," diye itiraf ediyor, "ama dış görünüş aldatıcı olabilir Morrie. İşin gerçeği, iflasın eşiğinde olduğum. Burası eko-

nomik durgunluktan hiç çıkamadı, bazı... suçlamaların etkisinden hiç kurtulamadı. Buna inanmak zorundasın."

Morris'in, Curtis Rogers'ın o akşam Rothstein'ın kasasında defterlerle birlikte bulduğu para zarfları pek nadir aklına gelir, ama şimdi düşünüyor onları. Eski dostu defterlerin yanı sıra paraların da üstüne konmuş. Morris'in gördüğü kadarıyla o paralar masaya, yerdeki halıya ve kristal içki sürahilerine harcanmış.

Bu düşünceyle birlikte öfke balonu sonunda patlıyor ve Morris baltayı alçaktan, yanlamasına sallıyor; o sırada şapkası başından düşüyor. Balta gri gabardini yarıp çat diye şişko kıçın hemen altına saplanıyor. Andy bir çığlık koparıp öne doğru tökezliyor. Düşüşünü masanın kenarına tutunarak engelliyor, sonra dizlerinin üstüne çöküyor. Pantolonunun on beş santimlik yarığından dışarıya kan fışkırıyor. Elini yaranın üstüne bastırınca parmaklarının arasından daha çok kan geliyor. Yana doğru devriliyor, sonra Türk halısının üstünde yuvarlanıyor. Morris gördüğünden tatmin olmuş halde, "O lekeyi asla çıkaramayacaksın kanka," diye geçiriyor içinden.

Andy, "Bana zarar vermeyeceğini söylemiştin!" diye ciyaklıyor.

Morris bunu biraz düşünüp başını iki yana sallıyor. "Belki ima etmiş olabilirim, ama onca lafın arasında böyle bir şey söylediğime inanmıyorum." Andy'nin çarpılmış yüzüne ciddi bir içtenlikle dikiyor gözlerini. "Bunu bir tür kendi kendine yağ aldırma olarak düşün. Ayrıca bu işten hâlâ sağ çıkma şansın var. Yapman gereken tek şey, o defterleri bana vermek. Nerde onlar?"

Andy kıçı alev almış durumdayken ve kalçasından aşağıya kanlar damlarken, bu kez Morris'in neden söz ettiğini bilmiyormuş numarası yapmıyor. "Defterler bende değil!"

Morris gittikçe büyüyen kan birikintisine basmamaya dikkat ederek bir dizinin üstüne çöküyor. "Sana inanmıyorum. Boş bavul dışında geriye hiçbir şey kalmamış. O defterleri aldığımı senden başka kimse bilmiyordu. O yüzden sana bir kez daha soruyorum, bağırsaklarına ve öğle yemeğinde ne yediğine yakından bakmak istemiyorsan vereceğin cevaba dikkat edersin. *Defterler nerde?*"

"Bir çocuk buldu o defterleri! Ben değil, bir çocuk buldu! Senin eski evinde yaşıyor Morrie! Evin bodrumunda gömülü halde filan bulmuş olmalı!"

Morris eski dostunun yüzüne dik dik bakıyor. Bir yalan arıyor o yüzde, ama bir yandan da bildiğini düşündüğü ve aniden yeni bir şekle bürünmüş bu şeyle başa çıkmaya çalışıyor. Saatte yüz kilometre hızla giderken, arabanın direksiyonunu aniden sola kırmaya çalışmak gibi bir şey bu.

"Lütfen Morrie, lütfen! Çocuğun adı Pete Saubers!"

Morris bu sözle ikna oluyor, çünkü büyüdüğü evde şu anda yaşayan ailenin adını biliyor. Ayrıca, kıçında derin bir yarık olan bir adamın aceleyle ve böylesine hazırlıksız bir durumda bu tür şeyler uydurması kolay değil.

"Bunu nerden biliyorsun?"

"Çünkü o defterleri bana satmaya çalışıyor! Morrie, doktora ihtiyacım var! Bıçak saplanmış domuz gibi kanıyorum!"

Sen zaten domuzun tekisin, diye düşünüyor Morris. Ama merak etme eski dostum, kısa bir süre sonra acı çekmekten kurtulacaksın. Seni gökyüzündeki o büyük kitapçıya yollayacağım. Ama henüz değil, çünkü Morris parlak bir umut ışığının yandığını görüyor.

Satmaya *çalışıyor*, dedi Andy. Çalıştı, değil.

Morris, "Her şeyi anlat bana," diyor. "O zaman gideceğim buradan. Ambulansı kendin çağırmak zorunda kalacaksın, ama bunu becerebileceğine eminim."

"Doğruyu söylediğini nerden bileyim?"

"Çünkü defterler o çocuktaysa, seninle bir ilgim kalmaz; tabii seni yaralayan kişinin ben olduğumu söylemeyeceğine söz vermelisin. Maskeli bir adamdı, değil mi? Muhtemelen bir uyuşturucu bağımlısı. Senden para istedi, değil mi?"

Andy hevesle sallıyor başını.

"Başına gelenlerin o defterlerle hiçbir alakası yok, değil mi?"

"Hayır, yok! Adımın bu işe karıştırılmasını ister miyim sanıyorsun?"

"İstemezsin herhalde. Ama bir hikâye uydurmaya kalkarsan ve o hikâyede benim de adım geçerse, o zaman geri dönmek zorunda kalırım."

"Uydurmayacağım Morrie! Uydurmayacağım!" Yüzünde, sırasında öne fırlamış, tükürük yüzünden alt dudağı pırıl pırıl parlayan çocukça bir ifade var: "Gerçekten, doğru!"

"O zaman her şeyi anlat bana."

Andy anlatıyor. Saubers'ın elinde defterlerden alınmış fotokopilerle ve kıyaslama için getirdiği *Dispatches from Olympus*'la dükkâna ilk kez gelişinden söz ediyor. Kendisini James Hawkins ismiyle tanıtan çocuğun gerçek kimliğini, *Dispatches*'ın sırtındaki kütüphane çıkartması sayesinde öğrendiğinden, vidaları biraz daha sıkmasının ardından çocuğun yaptığı ikinci ziyaretten, çocuğun River Bend Tatil Köyü'ne yapılacak sınıf başkanları gezisi yüzünden ancak pazartesi öğleden sonra gelebileceğine dair telesekretere bıraktığı mesajdan bahsediyor.

"Pazartesi saat kaçta?"

"Sö... söylemedi. Okul çıkışı sanırım. Çocuk Northfield Lisesi'ne gidiyor... Morrie, hâlâ kanamam var."

Morris, "Evet," diyor, dalgın bir tavırla. "Öyledir herhalde." Hızlı hızlı düşünüyor. Çocuk bütün defterlerin kendisinde olduğunu iddia ediyor. Bu konuda yalan söylüyor olabilir, ama muhtemelen söylemiyordur. Defterlerin sayısı hakkında Andy'ye söylediği rakam kulağa doğru gibi geliyor. *Ve onları okumuş.* Bu düşünce Morris Bellamy'nin zihninde, hızla kalbine sıçrayan bir kıskançlık kıvılcımını tutuşturuyor. Genç Saubers, okunması sadece ama sadece Morris'in kaderinde var olan şeyleri okumuş. Bu büyük bir adaletsizlik ve kesinlikle ilgilenilmesi gerek.

Andy'ye doğru eğilip, "Sen eşcinsel misin? Öylesin, değil mi?" diyor.

Andy'nin gözleri titreşiyor. "Ben ne... Bunun ne önemi var? Morrie, benim *ambulansa* ihtiyacım var!"

"Bir partnerin var mı?"

Eski dostunun canı yanıyor, ama aptal değil. Böyle bir sorunun kötüye işaret ettiğini görebiliyor. "Evet!"

Morris, "Hayır," diye düşünüyor ve baltayı sallıyor. Çat.

Andy çığlık atıp kanlı halının üstünde debelenmeye başlıyor. Morris baltayı bir kez daha salladığında Andy bir kez daha

acıyla, avazı çıktığı kadar bağırıyor. Morris, "Neyse ki oda kitapla dolu," diye geçiriyor içinden. "Kitaplar sesi gayet iyi izole eder."

"Kıpırdama, lanet olası!" diyor, ama Andy sözünü dinlemiyor. Sonuçta baltayı dört kez sallamak zorunda kalıyor. Sonuncusu Andy'nin burun köprüsünün üstüne isabet edip iki gözünün de üzüm gibi yarılmasına neden oluyor ve debelenmeler kesiliyor. Morris kemiğe saplanmış metalin zor duyulan feryadı eşliğinde baltayı çekip çıkarıyor ve Andy'nin öne doğru uzanmış ellerinden birinin yanına, halıya bırakıyor. "İşte," diyor. "Sonunda bitti."

Halı kandan sırılsıklam olmuş durumda. Masanın ön kısmı, sıçramış kan lekeleriyle dolu. Duvarlardan biri ve Morris'in kendisi de kan lekelerinden nasibini almış. "Bu ofis senin mezbahan oldu." Bu durum Morris'i pek üzmüyor; oldukça sakin. Muhtemelen yaşadığım şok yüzündendir, diye düşünüyor; şok yüzündense de ne olmuş yani? Sakin olması gerek. Sinirleri altüst olmuş insanlar yapmaları gereken şeyleri unuturlar.

Masanın arkasında iki kapı var. Biri eski dostunun özel tuvaletine, diğeri bir dolaba açılıyor. Dolapta, pahalı gibi görünen iki takımın da bulunduğu bir sürü giysi var. Ama takım elbiseler işime yaramaz, diye düşünüyor Morris. Onların içinde yüzerim herhalde.

Tuvalette keşke duş olsaydı, diye geçiriyor içinden, ama insan hayatta istediği her şeyi elde edebilseydi, vesaire, vesaire... Lavaboyla idare edecek artık. Kanlı gömleğini çıkartıp temizlenirken, dükkâna girdiğinden beri dokunduğu her yeri kafasında canlandırmaya çalışıyor. Çok fazla olduğunu sanmıyor. Ama ön kapıdaki tabelayı silmeyi unutmaması gerek. Dolabın ve bu tuvaletin kapı kollarını da...

Kurulanıp büroya geri dönünce, havluyu ve kanlı gömleğini cesedin yanına atıyor. Kot pantolonuna da kan sıçramış; bu, dolabın rafında gördüğü, aralarına ince kâğıt serilmiş ve özenle katlanmış en az iki düzine tişört sayesinde çözülebilecek bir sorun. Lekelerin en belirgin olduğu kot pantolonunun kalça kısmını kaplayacak kadar uzun XL beden bir tişört alıyor. Tişörtün önünde ANDREW HALLIDAY ENDER BASKILAR yazısının yanı sıra, dükkânın telefon numarası, web adresi ve açık bir kitap resmi

var. Morris, "Bu tişörtleri muhtemelen kendisine iyi paralar ödeyen müşterilerine bedava dağıtıyor," diye düşünüyor. O tişörtleri alıp teşekkür eden ve sonra bir kez bile giymeyen müşterilerine...

Tişörtü başından geçirirken, son cinayet mahallinin adresini göğsünde taşımamaya karar veriyor ve tişörtü çıkarıp ters yüz ediyor. Yazılar bu halde az çok belli olsa da, okunacak kadar net değil; kitap da dikdörtgen herhangi bir şekil olabilir.

Ancak Dockers ayakkabıları sorun. Kan ayakkabının üst kısımlarına sıçramış, tabanları ise baştan aşağı sıvanmış. Morris eski dostunun ayaklarını inceliyor, bir karara varmışçasına başını sallayıp tekrar dolaba yöneliyor. Andy'nin bel ölçüsü Morris'in nerdeyse iki misli, ama ayakları onunkiyle hemen hemen aynı. Morris bir çift mokasen seçip deniyor. Ayakkabılar önden hafifçe vuruyor, bir iki parmağının su toplamasına bile neden olabilir; ama parmağın su toplaması, edindiği bilgilerin ve uzun zamandır gecikmiş olan intikamının alınması karşılığında ödeyeceği çok küçük bir bedel.

Ayrıca bunlar çok da havalı ayakkabılar.

Morris ayakkabılarını, halının üstündeki vıcık vıcık olmuş eşyalarının üstüne bırakıp şapkasını dikkatle inceliyor. Tek bir kan lekesi bile yok; bunda şansı var. Şapkayı başına geçirip ofiste dolanıyor, dokunduğu ve dokunmuş olabileceğini sandığı yerleri siliyor.

Cesedin yanında son kez diz çökerek ceplerini arıyor; bu arada ellerinin bir kez daha kanlandığının ve onları bir kez daha yıkamak zorunda kalacağının farkında. Varsın olsun, diyor.

"Bu, Vonnegut; Rothstein değil," diye düşünüp gülüyor. Bu tür edebi göndermeler ona oldum olası keyif vermiştir zaten.

Andy'nin anahtarları ön cebinde, cüzdanı ise Morris'in baltayla parçalamadığı kıç cebinde duruyor. Şansı burada da yaver gidiyor. Nakit anlamında değil; cüzdanda otuz dolardan daha az bir para var; ama ne olursa olsun bir dolar, bir dolardır; para biriktirmek, vesaire, vesaire... Morris parayı anahtarlarla birlikte cebine tıkıştırıyor. Sonra ellerini bir kez daha yıkayıp musluğu da siliyor.

Andy'nin en kutsal yerinden ayrılmadan önce baltaya dikiyor gözlerini. Ucu kan pıhtısı ve saçla kaplanmış. Plastik tutacağında ise doğal olarak avucunun izi var. Baltayı da gömleği ve ayakkabılarıyla birlikte çantalardan birine koyup götürmeli, ama içinden –kelimelere dökülmeyecek kadar derinden, fakat oldukça güçlü gelen– bir ses, baltayı en azından şimdilik burada bırakmasını söylüyor ona.

Morris baltayı alıyor, uç kısmındaki kan ve saçları, sapındaki parmak izlerini temizledikten sonra usulca masanın üstüne bırakıyor. Tıpkı bir uyarı gibi; ya da bir kartvizit...

"Bay McFarland, kim demiş ben bir kurt değilim?" diye soruyor boş ofise. "Kim demiş?"

Sonra kapı kolunu kan bulaşmış havluyu kullanarak açıyor ve ofisten çıkıyor.

6

Tekrar dükkâna giren Morris kanlı eşyalarını çantalardan birine yerleştirip fermuarı çekiyor. Sonra Andy'nin dizüstü bilgisayarının karşısına geçiyor.

Bu bir Mac; hapishane kütüphanesindekinden çok daha güzeli, ama temelde onunla aynı... Bilgisayar hâlâ açık olduğundan, giriş şifresini bulmak için zaman kaybetmesine gerek yok. Ekranda işle ilgili bir sürü dosyanın yanı sıra, alttaki çubuğun üstünde GÜVENLİK diye işaretlenmiş bir uygulama da var. Bunu incelemek isteyecek, hem de çok yakından; ama önce JAMES HAWKINS olarak işaretlenmiş bir dosyayı açıyor. Ve evet; istediği bilgi burada: Peter Saubers'm adresi (ki bunu zaten biliyor) ve eski dostunun sözünü ettiği, telesekretere bırakılmış mesaj sayesinde öğrendiği cep telefonunun numarası. Babası Thomas. Annesi Linda. Kız kardeşi Tina. Pete Saubers'm, namı diğer genç James Hawkins'in, Morris'in çok iyi bildiği kütüphanenin Garner Caddesi şubesinde bir grup kütüphaneciyle çekilmiş bir fotoğrafı bile var. Bu bilginin altında John Rothstein'ın kitaplarının bir listesi var ki Morris listeye şöyle bir göz atmakla yetiniyor; ne de olsa Rothstein'ın bütün eserlerini ezbere biliyor.

Genç Bay Saubers'ın üstünde oturduğu eserler dışında tabii. Saubers'ın gerçek sahibinden çaldığı o eserlerin dışında...

Bilgisayarın yanında bir bloknot var. Morris delikanlının cep telefonu numarasını yazıp kâğıdı cebine atıyor. Sonra güvenlik uygulamasını açarak KAMERALAR'ın üstüne tıklıyor. Altı farklı görüntü yansıyor ekrana. İkisi Lacemaker Lane'in alışveriş yapan insanlarla dolu ihtişamlı halini gösterirken, diğer ikisi dükkânın dar iç kısımlarını, beşincisi Morris'in yeni tişörtüyle şu anda oturduğu masayı, altıncısıysa Andy'nin arka taraftaki ofisini ve Türk halısı üstünde sere serpe uzanmış cesedini gösteriyor. Sağa sola sıçramış kan, siyah-beyaz görüntülerde mürekkep lekesini andırıyor.

Morris o görüntünün üstüne tıklayınca, o kameraya yansıyan görüntü ekranı tamamen kaplıyor ve alt tarafta ok simgeli düğmeler beliriyor. Kaydedilen görüntüleri geri sarmak için çift ok simgesinin olduğu düğmeye tıklıyor, biraz bekledikten sonra "oynat" düğmesine basıyor. Eski dostunu öldürürken kaydedilmiş o görüntüleri dalgın bir tavırla art arda izliyor. Büyüleyici bir manzara... Ancak birilerine göstermek isteyeceği türden ev yapımı bir video değil; bu, dizüstü bilgisayarı da yanına alacağı anlamına geliyor.

Aralarında VIGILANT GÜVENLİK SİSTEMLERİ kaşesi vurulmuş parlak kutuya gideni de olmak üzere, çeşitli kabloları söküyor. Kamera görüntüleri doğrudan bilgisayarın sabit diskine gidiyor; yani ortada, otomatik olarak kaydedilmiş başka DVD'ler yok. Bu anlaşılır bir şey. Bunun gibi bir sistem, Andrew Halliday Ender Baskılar benzeri küçük bir işletme için çok tuzlu olurdu. Ama söktüğü kablolardan biri, görüntülerin diske yazılımını sağlayan bir aksam; yani eski dostu, sabit diskine kaydettiği güvenlik görüntülerinden dilediği takdirde bir DVD yapabilirdi.

Morris masayı düzenli bir biçimde araştırıyor ve o DVD'leri bulmaya çalışıyor. Masada beş çekmece var. Dördünde ilgisini çekebilecek hiçbir şey bulamıyor, ama beşinci çekmecenin kilitli olduğunu görüyor. Morris bunun bir şeylere işaret ettiği düşüncesinde. Andy'nin anahtarlarını çıkarıp içlerinden en küçüğünü seçiyor, çekmecenin kilidini açtığında karşısına değerli bir şey

çıkıyor. Eski dostunun, vücudunda bir sürü dövme olan genç bir adamın karşısında çömelmiş, saksofon çekerkenki açık saçık yedi sekiz fotoğrafı ilgisini çekmese de, bir silah buluyor. Bu, namlusuna kadar altın işlemeli yapraklarla kaplı, kırmızı ve siyah renklerde, fazla süslü, havalı bir P238 SIG. Morris silahın şarjörünü açınca dolu olduğunu görüyor. Namluda bile bir mermi var. Şarjörü yerine itip silahı masanın üstüne bırakıyor; bu da giderken yanında götüreceği şeylerden biri olacak. Çekmecenin diplerini araştırınca, en geride, üzerinde hiçbir şey yazmayan, kapağı yapıştırılmayıp yalnızca içine sokulmuş beyaz bir zarf buluyor. Zarfı açarken açık seçik başka fotoğraflarla karşılaşmayı bekliyor, ama para görünce keyifleniyor; en az beş yüz dolar var burada. Şansı hâlâ yaver gidiyor. Zarfı SIG'in yanına koyuyor.

Başka hiçbir şey bulamıyor. Bir yerlerde DVD'ler varsa, Andy'nin onları güvenli bir yere kilitlediğine ikna olmak üzere. Ancak şans meleğinin Morris'le işi henüz bitmedi. Ayağa kalkarken, omzu masanın sol tarafındaki, ağzına kadar dolu rafa çarpıyor. Bazı eski kitaplar yere devriliyor; bunların arasında, birbirine lastik bantlarla bağlanmış ince bir deste plastik DVD kılıfı da var.

Morris, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyor yumuşak bir sesle. "Tanıştığımıza *gerçekten* memnun oldum."

Oyun kartlarını karıştıran bir adam gibi, oturup DVD'leri hızla gözden geçiriyor. Andy her bir diskin üstüne siyah Sharpie keçeli kalemle bir isim yazmış. Sadece sonuncusu onun için bir anlam ifade ediyor; aradığı da o zaten. O diskin parlak yüzeyinin üstüne "HAWKINS" yazılmış.

Bu öğleden sonra şansı birçok kez yüzüne güldü (muhtemelen dün akşam yaşadığı o korkunç hayal kırıklığını telafi etmek için), ama fazla zorlamanın da bir anlamı yok. Morris bilgisayarı, silahı, içi para dolu zarfı ve "HAWKINS" diskini alıp dükkânın ön tarafına yürüyor. Eşyaları çantaya yerleştirirken, dükkânın önünden gelip geçenleri görmezden geliyor. Bir yere aitmiş izlenimi vermek istiyorsanız, birçok insan gerçekten öyle olduğunuzu düşünür. Kendine güvenen adımlarla dışarıya çıkıp kapıyı

arkasından kilitliyor; KAPALI tabelası hafifçe sallanıp yerli yerine oturuyor. Morris uzun siperlikli Groundhogs şapkasını başına iyice çekip uzaklaşıyor.

Pislik Malikânesi'ne dönmeden önce bir yerde daha duruyor; burası Bytes 'N' Bites adlı bir internet kafe. Andy Halliday'in on iki dolarıyla aşırı pahalı, boktan bir fincan kahve satın alıp, yirmi dakika için ücret ödediği, DVD oynatıcısı olan bir bilgisayarın başına geçiyor. Elindekinin ne olduğunu görmek, beş dakikadan daha az zamanını alıyor: Eski dostu, sahte bir gözlük takmış, babasının bıyığını taklit etmeye çalışıyormuş gibi görünen bir delikanlıyla konuşuyor. İlk görüntülerde Saubers'ın elinde *Dispatches from Olympus* olması gereken bir kitapla, Andy'nin sözünü ettiği fotokopileri içerdiğini sandığı bir zarf var. İkinci görüntülerdeyse Saubers ve Andy tartışıyor gibi. Bu iki siyah-beyaz kısa filmde de ses yok, ki bu iyi bir şey. Delikanlı herhangi bir şey söylüyor olabilir. İkinci görüntüde, tartışma esnasında delikanlı, "Bir sonraki gelişimde yanımda baltamı getireceğim, seni şişko pislik!" gibilerinden bir laf ediyor olabilir.

Morris, Bytes 'N' Bites'tan ayrılırken gülümsüyor. Tezgâhın arkasındaki adam da ona gülümseyerek, "Sanırım iyi zaman geçirdiniz," diyor.

Hayatının üçte ikisinden daha fazlasını hapishanede geçirmiş olan adam, "Evet," diyor. "Ama kahven çamaşır suyu gibiydi, ahmak herif! O kahveyi başından aşağıya dökmem gerekirdi."

Tezgâhtarın yüzündeki gülümseme yok olup gidiyor. Buraya gelenlerin çoğu kaçık zaten... Bu tür insanlarla muhatap olurken çeneyi kapalı tutmak ve bir daha asla geri dönmeyeceklerini ummak en iyisi...

7

Hodges, Holly'ye hafta sonunun hiç olmazsa bir bölümünü La-Z-Boy koltuğuna yayılmış halde beyzbol izleyerek geçirmek niyetinde olduğunu söylemişti. Pazar öğleden sonra Indians ma-

çının ilk üç vuruşunu izliyor, ama huzursuzluğun pençesine düşmesiyle birlikte birini aramaya karar veriyor. Eski bir dostu değil bu, ama kesinlikle eskiden tanıdığı biri. O ziyaretlerin her birinin sonrasında kendine, "Tamam, artık bu son, bunu devam ettirmenin bir anlamı yok," deyip duruyor. Buna gerçekten inanıyor aslında. Sonra –aradan dört, sekiz, belki on hafta geçtikten sonra– tekrar kalkıp gidiyor. Bir şeyler onu buna yapmaya zorluyor. Ayrıca Indians, Rangers karşısında daha şimdiden beş sayı geri düşmüş durumda ve henüz üçüncü atışların sonuna gelinmiş.

Hodges televizyonu kapatıp üstüne Polis Spor Ligi tişörtünü geçirip (heybetli bir vücut yapısına sahip olduğu zamanlarda tişörtlerden uzak dururdu; ama şimdi, pantolonun bel kısmının üstünde kalan göbeği hemen hemen erimişken, tişörtün öne doğru çıkıntı yapmadan dökülmesinden hoşlanıyor) evden dışarıya çıkıyor. Trafik pazar günü oldukça hafif; Prius'unu yirmi dakika sonra, John M. Kiner Hastanesi'nin, bölümleri birbirinin içine geçmiş, başı sonu belli olmayan binasına yönlendiriyor, hastanenin hemen bitişiğindeki ziyaretçi otoparkında üçüncü katta boş bir yere park ediyor. Otoparkın asansörüne doğru yürürken her zaman yaptığı gibi dua ediyor; burada parasını ödeyen bir müşteri olarak değil de bir ziyaretçi olarak bulunmaktan ötürü Tanrı'ya şükrediyor. Bu yerinde minnet duygularını sessizce ifade ederken, birçok insanın er veya geç buranın veya şehrin diğer dört iyi hastanesinin veya o kadar da iyi olmayan diğer hastanelerden birinin müşterisi *haline geleceğinin* kesinlikle farkında. Kimseye bedava su yok; sonunda denize açılmayı en çok hak eden gemi bile, denizin dibini boyluyor. Hodges'a göre, bu acı gerçekle yaşayabilmenin tek yolu, suyun üstünde geçen her günün tadını sonuna kadar çıkarmaktan geçiyor.

İyi de bu doğruysa burada ne işi var?

Bu düşünce ona, yalın kafiyesi sayesinde aklının bir köşesine yerleşmiş, uzun zaman önce duyduğu veya okuduğu bir şiir parçasını hatırlatıyor: *Ah, sorma bana bunun ne olduğunu, gidelim ve yerine getirelim sorumluluğumuzu...*

8

Büyük herhangi bir hastanede kaybolmak çok kolay; ama Hodges bu ziyareti daha önceleri birçok kez yaptı ve bugünlerde, ne yöne gideceğini sormaktansa insanları bir yere yönlendirmeye daha yatkın. Otopark asansörü onu üstü kapalı bir geçide indiriyor; geçitse bir tren terminali boyutlarında bir lobiye. A koridoru asansörü onu üçüncü kata çıkarıyor; Kiner Bulvarı'nı kesen asma bir yolsa, duvarları rahatlatıcı pembe renge boyalı, sessiz bir atmosfere sahip son varış yerine... Kabul masasının üstündeki tabelada şöyle yazıyor:

LAKES BÖLGESİ TRAVMATİK BEYİN HASARLARI KLİNİĞİ'NE HOŞ GELDİNİZ.
CEP TELEFONU VE DİĞER İLETİŞİM ARAÇLARININ KULLANIMI YASAKTIR.
SESSİZ BİR ORTAM YARATMA ÇABAMIZDA BİZE DESTEK OLUN.
İŞBİRLİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ.

Hodges ziyaretçi kartının onu beklediği masaya gidiyor. Başhemşire tanıyor onu; dört yıldan sonra nerdeyse arkadaş olmuşlar.

"Becky, ailen nasıl?"

Kadın iyi olduklarını söylüyor.

"Oğlunun kırık kolu iyileşiyor mu?"

Kadın iyileştiğini söylüyor. Ortopedik alçı alınmış, önümüzdeki hafta ya da en geç iki hafta içinde askı da çıkarılacakmış.

"Çok iyi. Benim oğlan odasında mı, fizik tedavide mi?"

Kadın, odasında olduğunu söylüyor.

Hodges koridorda sallana sallana, masraflarını devletin karşıladığı özel bir hastanın bulunduğu 271 numaralı odaya doğru yürüyor. Oraya varmadan önce, hemşirelerin Kütüphane Al dedikleri hademeyle karşılaşıyor. Al altmışlı yaşlarında ve –her zaman olduğu gibi– içi karton kapaklı kitaplar ve gazetelerle dolu

bir el arabasını itiyor. Bugünlerde hastaları oyalamaya yarayan bu cephaneliğe, elde taşınabilen e-kitap okuyucularla dolu küçük bir plastik kutu da dahil olmuş.

Hodges, "Selam Al," diyor. "N'aber?"

Al genelde çenebaz bir adam olsa da bu öğleden sonra yarı uykuluymuş gibi görünüyor, gözlerinin altında mor yuvarlaklar var. Hodges, "Birilerinin akşamı zor geçmiş anlaşılan," diye düşünerek eğleniyor. Bu belirtileri iyi bilir; kendisi de birkaç kez yaşamıştı. Bir tür sahne hipnozcusu gibi, Al'ın gözlerinin önünde parmaklarını şaklatmayı düşünüyor, sonra bunun zalimce bir davranış olacağını düşünüp vazgeçiyor. Bırakayım da adamcağız akşamdan kalmalığının acısını sonuna dek çeksin. Şimdi bu kadar kötü durumdaysa, kim bilir sabah ne haldeydi, diye düşünmekten nefret ediyor.

Ancak Hodges yanından çekip gitmeden Al kendine gelip gülümsüyor. "Selam dedektif! Bir süredir ortalarda görünmüyordun."

"Bugünlerde kendi halimdeyim, Al. Sen iyi misin?"

"Tabii. Sadece düşünüyordum da..." Al omuzlarını silkiyor. "Tanrım, ne düşünüyordum, bilmiyorum." Gülüyor. "Yaşlanmak, hanım evlatlarına göre bir iş değil."

Hodges, "Sen yaşlı değilsin," diyor. "Birileri sana haberi vermeyi unutmuş: Altmışlı yaşlar, yeni kırklı yaşlar demek."

Al homurdanıyor. "Bu sence saçma değil mi?"

Hodges da onunla aynı şeyi düşünüyor. Arabayı işaret ediyor. "Benim oğlan senden kitap istemiyor galiba."

Al bir kez daha homurdanıyor. "Hartsfield mi? O bugünlerde bir Berenstain Bears kitabı bile okuyamaz." Ciddi bir ifadeyle alnına hafifçe vuruyor. "Yulaflı kahvaltı gevreği dışında geriye başka bir şey kalmamış. Gerçi elinin, arada bir bunlardan birine gittiği oluyor." Al bir Zappit e-kitap okuyucusu alıyor. Kız işi, parlak pembe renkte bir şey bu. "Bu zımbırtılarda oyun bile var."

Hodges afallıyor. "O oyun mu oynuyor?"

"Ah, Tanrım, hayır... Oğlanın kas kontrol sistemi bitik. Ama o *Barbie Fashion Walk* ya da *Fishin' Hole* tanıtım filmlerinden birini açtığımda karşısına geçip saatlerce izliyor. Tanıtım filmi sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyor, ama o bunun farkında mı acaba?"

"Sanırım değil."

"İyi tahmin. Bence çıkan bip bap gibi sesler hoşuna gidiyor. İki saat sonra geri döndüğümde e-kitap okuyucuyu yatağının ya da penceresinin kenarına dayanmış, pili gözleme gibi yamyassı olmuş, ekranı kararmış halde buluyorum. Ama kime ne zararı var, üç saat şarj edince tekrar hazır hale geliyor nasılsa. Gerçi şarj etme işini o yapmıyor, ki bu da iyi bir şey herhalde..." Al'ın burnu kötü koku almış gibi kırışıyor.

Belki öyle, belki değil, diye düşünüyor Hodges. İyileşmedikçe, burada, güzel bir hastane odasında kalmaya devam edecek. Manzarası pek iyi değil; ama kliması, renkli televizyonu, arada bir de göz atacak parlak pembe renkte bir Zappit'i var. Akli yeterliliği olsa –hukukun bakış açısıyla, kendi savunmasını yapacak durumda olsa– dokuzu cinayet olmak üzere bir düzine suçtan mahkemeye çıkmak zorunda kalacak. Bölge savcısı, pisliğin zehirlenerek ölen annesini de hesaba katması durumunda on cinayetten... Sonra da hayatının sonuna kadar Waynesville Eyalet Hapishanesi'ne tıkılacak.

Orada klima yok.

"Kendini fazla hırpalama Al. Yorgun görünüyorsun."

"I ıh, iyiyim ben Dedektif Hutchinson. Ziyaretinin tadını çıkar."

Al arabasını iterek yoluna devam ederken Hodges kaşlarını çatmış, arkasından ona bakıyor. Hutchinson mı? Bu da nerden çıktı? Hodges yıllardır buraya gelir; Al adını gayet iyi biliyor. Ya da biliyordu. Tanrım, umarım adam erken bunama yaşamıyordur, diye geçiriyor içinden.

217 numaralı odanın kapısında ilk dört ay iki polis bekledi. Sonra bu sayı bire indi. Şimdi hiç polis yok; çünkü Brady'nin başında beklemek zaman ve para kaybı. Cinayetlerin faili banyoya bile kendi başına gidemezken, kaçma tehlikesinin olduğu pek söylenemez. Her yıl eyalet dışında, daha ucuz bir hastaneye transfer edileceğine dair dedikodular çıkar ve her yıl savcı, beyni hasar görmüş olsun veya olmasın, bu adamın teknik olarak hâlâ mahkemeye çıkmayı beklediğini hatırlatır herkese. Nöro-

loji ekibi –özellikle de bölüm başkanı Dr. Felix Babineau– Brady Hartsfield'i son derece ilginç bir vaka olarak görüyor.

Hartsfield kot pantolon ve kareli bir gömlek giymiş, pencerenin kenarında oturuyor. Saçları uzamış, kesilmesi gerek; ama yıkanmış ve güneş ışığında altın gibi parlıyor. Bazı kızların parmaklarını üstünde gezdirmekten hoşlanacağı saçlar, diye düşünüyor Hodges. Tabii onun nasıl bir canavar olduğunu bilmeyen kızların...

"Selam Brady."

Hartsfield kıpırdamıyor bile. Pencereden dışarıya bakıyor, evet, ama tek manzarası olan otoparkın tuğla duvarını mı görüyor? Hodges'ın odada onunla birlikte olduğunun farkında mı? *Birinin* odada onunla birlikte olduğunun farkında mı? Bunlar, tüm nöroloji ekibinin cevaplamayı arzu ettiği sorular. Hodges da yatağın diğer ucuna oturup Hartsfield *eskiden* mi bir canavardı, yoksa hâlâ öyle mi, diye düşünüyor.

"Kara yüzü görmemiş denizcinin kabare kızına dediği gibi, aradan uzun zaman geçti, ama bir merhabamız bile yok."

Hartsfield cevap vermiyor.

"Bunun ihtiyarlara özgü bir şey olduğunu biliyorum. Yüzlerce kez kafama kakılıyor, kızıma sor istersen. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Hartsfield cevap vermiyor. Elleri, uzun parmaklarını birbirine gevşek biçimde kenetlemiş halde, kucağında.

Brady Hartsfield 2009 yılının Nisan ayında, Holly'nin teyzesine ait bir Mercedes-Benz'i çalıp Belediye Merkezi'nde işsizler için düzenlenmiş bir fuar için sırada bekleyenlerin üstüne bilerek son sürat sürmüş ve sekiz kişinin ölümüne, aralarında Pete ve Tina'nın babası Thomas Saubers'ın da olduğu on iki kişinin ciddi biçimde yaralanmasına neden oldu, dahası yaptığı yanına kaldı... Ancak Hartsfield, o zamanlar polislikten yeni emekli olan Hodges'a alaycı bir mektup yazmak gibi büyük bir gaflete düştü.

Brady ertesi yıl Hodges'ın âşık olduğu kadını, Holly'nin kuzenini öldürdü. Brady Hartsfield'in saatini durduran da, olayların gelişimine layıkıyla uyan bir biçimde, Holly oldu. Brady bir pop müzik konserinde binlerce çocuğu havaya uçurabilecek

bombayı patlatmadan önce Holly, Hodges'ın Happy Slapper'ıyla, Brady'nin beynini kelimenin tam anlamıyla dağıttı.

Slapper'ın ilk darbesi Hartsfield'in kafatasını çatlatmış olsa da, onarılamaz hasara neden olan ikinci darbeydi. Hartsfield derin koma halinde Travmatik Beyin Hasarları Kliniği'ne getirildiğinde, komadan bir daha asla çıkamayacağı sanılıyordu. Dr. Babineau öyle demişti. Ama 2011 yılının Kasım ayının kasvetli ve fırtınalı bir akşamı Hartsfield gözlerini açtı ve serum torbasını değiştirmekte olan hemşireyle konuştu. (O anı düşündüğünde, Hodges'ın aklına hep, "Yaşıyor!" "Yaşıyor!" diye bağıran Dr. Frankenstein gelir.) Hartsfield başının ağrıdığını söyleyerek, annesinin yanına gelmesini istiyordu. Hemşire, Dr. Babineau'yu çağırdı; doktor, göz hareketlerini kontrol etmek için hastasından parmağını takip etmesini istedi ve Hartsfield'in bunu yapabildiğini gördü.

O günün üstünden otuz aydan fazla bir zaman geçti ve Brady Hartsfield birçok kez konuştu (Hodges'la bir kez bile konuşmadı ama). Çoğunlukla annesini görmek istediğini söylüyor, ona kadının öldüğü söylenince, bazen durumu anlıyormuş gibi başını sallıyor, ama aradan bir gün veya bir hafta geçtikten sonra talebini yineliyor. Fizik tedavi merkezindeki basit talimatları yerine getirebiliyor, bir görevlinin yardımıyla ve ayaklarını sürüyerek de olsa yürüyebiliyor. İyi günlerinde yemeğini kendisi yiyebiliyor, ama kendi kendine giyinemiyor. Yarı-katatonik[1] bir hasta sayılıyor. Genellikle odasında oturup ya pencereden dışarıya, otoparka bakıyor ya da odasının duvarındaki çiçek desenlerine...

Ama yaklaşık son bir yıldır Brady Hartsfield'le ilgili belirli, tuhaf birtakım olaylar söz konusu ve bu durum onun Beyin Hasarları Kliniği'nde bir tür efsane haline gelmesine neden oldu. Klinikte bir takım dedikodular, spekülasyonlar yapılıyor. Dr. Babineau tüm bunlara dudak büküyor ve hakkında konuşmayı reddediyor. Ama bazı görevliler ve hemşireler konu hakkında konuşmaya devam ederken, bir polis emeklisi, aradan geçen yıllar boyunca bu konuşmaları can kulağıyla dinlemeye devam ediyor.

---

(1) Kişinin dış ortamla ilgisinin kesildiği şizofreni belirtisi. -ç.n.

Hodges elleri dizlerinin arasından sarkmış halde, öne doğru eğilip Hartsfield'e gülümsüyor.

"Brady, numara mı yapıyorsun?"

Brady cevap vermiyor.

"Neden peki? Hayatının geri kalanını öyle veya böyle bir odada hapsedilmiş olarak geçireceksin."

Brady cevap vermiyor, ama bir eli kucağından yavaşça havaya kalkıyor. Parmağını nerdeyse gözüne sokacak, ama sonra hedefini buluyor ve alnına düşen bir tutam saçı geriye atıyor.

"Annene ne olduğunu sormak istiyor musun?"

Brady cevap vermiyor.

"Annen öldü. Tabutunda çürüyor. Ona sincap zehri verdin. Çok acı çekerek ölmüş olmalı. Brady, annen acı çekerek mi öldü? O sırada sen yanında mıydm? Onu izledin mi?"

Cevap yok.

"Brady, orada mısın? Tak, tak. Merhaba?"

Cevap yok.

"Bence oradasın. Umarım oradasmdır. Hey, bak sana ne diyeceğim. Ben eskiden çok içerdim. O günlerle ilgili hatırladığım en iyi şey ne biliyor musun?"

Tık yok.

"Akşamdan kalmalar... Başım örsü döven bir çekiç gibi zonklarken, yataktan kalkmaya çalışırdım. Bir litre çiş yaparken, gece ne halt yediğimi düşünürdüm. Bazen eve nasıl geldiğimi bile hatırlamaz, sağda solda göçük var mı diye arabamı kontrol ederdim. Kahrolası zihnimin içinde kaybolmuşum da oradan çıkabilmek için bir kapı arıyormuşum, ama her şey normale dönmeye başlayana dek aradan biraz daha zaman geçmesi gerektiğini anlıyormuşum gibi bir hisse kapılırdım."

Bu sözleri, kısa bir süreliğine Kütüphane Al'ı düşünmesine neden oluyor.

"Brady, umarım sen şu anda oradasındır. Yarısı patlamış beyninin içinde bir çıkış yolu bulmak için dolanıyorsundur. Ama hiç çıkış yolu yok. Sen o akşamdan kalma hissini sürekli yaşamaya devam ediyorsun. Haklı mıyım? Umarım öyledir."

Elleri acıyor. Bakışlarını aşağıya yöneltince, tırnaklarını avucunun içine batırdığını görüyor. Parmaklarını çekince hilal şeklindeki beyazlar kırmızıyla doluyor. Gülümsemesini tazeleyerek,

"Sadece konuşuyorum ahbap. Sadece konuşuyorum. Peki, karşılığında senin söylemek istediğin bir şey var mı?" diyor.

Hartsfield'in söylemek istediği bir şey yok.

Hodges ayağa kalkıyor. "Sorun değil. Sen pencerenin kenarında oturup o çıkış yolunu bulmaya çalış. Hani o hiç olmayan çıkış yolunu. Sen o işi yaparken, ben çıkıp biraz temiz hava alacağım. Çok güzel bir gün var dışarıda."

Sandalyeyle yatak arasındaki masada, Hodges'ın ilk kez, Hartsfield'in annesiyle birlikte yaşadığı Elm Caddesi'ndeki evde gördüğü bir fotoğraf var. Bu, o fotoğrafın düz, gümüş bir çerçeve içine konulmuş daha küçük bir versiyonu. Brady ve annesini bir yerlerde, bir plajda kollarını birbirlerine dolamış, yanaklarını birbirinin yanağına bastırmış halde gösteriyor; anne ve oğuldan çok, iki sevgiliye benziyorlar. Hodges arkasını dönmüş gitmeye hazırlanırken fotoğraf donuk bir *tak* sesiyle devriliyor.

Hodges fotoğrafa bakıyor, Hartsfield'e bakıyor; sonra bakışlarını tekrar devrilmiş fotoğrafa çeviriyor.

"Brady?"

Cevap vermiyor. Hiçbir zaman vermedi zaten. En azından Hodges'a...

"Brady, bunu sen mi yaptın?"

Tık yok. Brady gözlerini kucağına, parmaklarının bir kez daha gevşek bir biçimde birbirine dolandığı yere dikmiş.

"Hemşirelerden bazıları..." Hodges aklından geçenlerin devamını getirmiyor. Çerçeveyi kaldırıp küçük desteği üzerinde eski haline getiriyor. "Bunu sen yaptıysan, bir kez daha yap."

Hartsfield'den hiçbir tepki yok, fotoğraftan da. Anne ve oğlu mutlu günlerinde... Deborah Ann Hartsfield ve onun tatlı oğlu...

"Peki, Brady. Sonra görüşürüz. Ben gidiyorum."

Hodges odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. O bunu yaparken Brady Hartsfield başını hafifçe kaldırıyor. Ve gülümsüyor.

Masada fotoğraf yine devriliyor.

Tak.

9

Ellen Bran (Northfield Lisesi İngiliz Edebiyatı Bölümü Fantezi ve Korku Romanları dersini alan öğrenciler tarafından Bran Stoker[1] olarak bilinir) River Bend Tatil Köyü'nün girişine park etmiş okul otobüsünün kapısında duruyor. Cep telefonu elinde... Pazar öğleden sonrası, saat öğlen dört; her an polisi arayıp kayıp öğrenci ihbarında bulunabilir. Pete Saubers işte tam o anda binanın restoran tarafının çevresinden dolanıp ortaya çıkıyor; o kadar hızlı koşuyor ki saçları rüzgârdan arkaya yatmış.

Ellen, öğrencilerine karşı şaşmaz bir biçimde yerinde davranmasıyla bilinir, çizginin daima öğretmen tarafmdadır, öğrencilerle içi dışlı olmaya çalışmaz; ama bu kez kurallarını bir kenara bırakıp Pete'i, nefesinin kesilmesine neden olacak kadar kuvvetli ve delicesine kucaklıyor. O sırada lisenin diğer sınıf başkanları ve sınıf başkan adaylarının beklediği otobüste hafif, alaycı bir alkış kopuyor.

Ellen geri çekilip Pete'i bu kez omuzlarından yakalıyor ve bir kez daha, daha önce bir öğrenciye hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor: Onu iyice sarsıyor. "Nerdeydin sen? Sabahki bütün toplantıları kaçırdın, öğle yemeğinde yoktun. Polis çağırmama ramak kaldı!"

"Özür dilerim Bayan Bran. Midem rahatsızdı. Temiz hava iyi gelir diye düşünmüştüm."

Amerikan Tarihi'nin yanı sıra Amerikan Siyaseti dersi de verdiği için bu hafta sonu gezisinin refakatçisi ve danışmanı olan Bayan Bran, Pete'in sözüne inanmayı seçiyor. Bunun nedeni, Pete'in yalnızca en iyi öğrencilerinden biri olması ve daha önce hiç sorun yaratmamış olması değil, çocuğun gerçekten hasta *görünmesi.*

"Eh... Beni haberdar edebilirdin ama," diyor. "Kafana göre takılmaya karar verdiğini, otostop çekip şehre geri döndüğünü veya buna benzer başka bir şey yaptığını sandım. Başına bir şey gelseydi suçlanan ben olurdum. Okul gezisindeyken sizlerden benim sorumlu olduğumun farkında değil misiniz?"

---

(1) Yazar, *Drakula* romanıyla tanınan ünlü İrlandalı yazar Bran Stoker'a gönderme yapıyor. -ç.n.

"Zaman kavramını yitirmişim. Kusuyordum ve o sırada içerde olmak istemedim. Yediğim bir şey dokundu herhalde. Belki de etkisini yirmi dört saat sürdüren şu virüsten kapmışımdır."

Yediği bir şey dokunmadı, virüs filan da kapmadı, ama kustuğu kesinlikle doğru. Sinirsel bir durum bu... Daha net ifade etmek gerekirse, saf korkudan kaynaklanan bir durum... Yarın Andy Halliday'le yüzleşeceği için korkudan ödü kopuyor. Konuşma iyi gidebilir; Pete konuşmanın iyi gitme şansı olduğunu biliyor, ama bu, hareketli iğneye iplik geçirmeye çalışmak gibi bir şey olacak. İşler ters giderse, ailesiyle ve polisle başı belaya girecek. Üniversite bursu, ihtiyaçtan kaynaklanan veya başka başlıklar altında verilen diğer burslar mı? Geç bir kalem... Hapse bile girebilir. O yüzden bütün günü tatil köyünün otuz dönümlük arazisindeki patikalarda dolanarak, Halliday'le yapacağı konuşmayı kafasında tekrar tekrar canlandırarak geçirdi. Ne diyecek, Halliday ne diyecek, o buna nasıl karşılık verecek... Ve evet, zaman kavramını da gerçekten yitirdi.

Pete kahrolası o bavulu hiç görmemiş olmayı diliyor.

Ama ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyordum, diye düşünüyor. Kahretsin, yapmaya çalıştığım tek şey buydu!

Ellen, karşısında duran delikanlının gözlerinde biriken yaşları görüyor ve ilk kez –belki de o aptalca bıyığı kestiği için– yüzünün ne denli zayıflamış olduğunu fark ediyor. Bir deri bir kemik kalmanın eşiğinde bir yüz bu. Cep telefonunu el çantasına koyup, çantadan kâğıt mendil çıkarıyor. "Yüzünü sil," diyor.

Biri otobüsten, "Hey Saubers! Yırttın mı?" diye sesleniyor.

Ellen arkasına dönmeden, "Jeremy, kes sesini!" diyor. Sonra Pete'e hitaben, "Bu küçük gösteri için sana bir hafta okulda kalma cezası vermeliydim, ama üzerine fazla gitmemeye karar verdim," diyor.

Gerçekten de öyle, çünkü bir hafta okulda kalma cezası, Northfield Lisesi Müdür Yardımcısı olan, aynı zamanda okulun disiplin kurulunda da yer alan Waters'a sözlü bir rapor vermeyi gerektirecek. Waters, öğretmenin olay karşısında takındığı tavrı araştıracak, durumu neden daha önce fark etmediğini ve gerekli önlemi almadığını bilmek isteyecek; özellikle de öğretmenin,

Pete Saubers'ı bir önceki akşam yemeğinden beri hiç görmediğini itiraf etmeye zorlanması durumunda... Pete nerdeyse bir gün boyunca öğretmenin gözüne görünmedi ve onun denetiminden uzak kaldı. Bu, okulun düzenlediği bir gezi için fazlasıyla uzun bir süre.

"Teşekkür ederim Bayan Bran."

"Kusmalar bitti mi?"

"Evet. Bitti."

"O zaman otobüse bin de eve gidelim."

Pete otobüsün basamaklarını tırmanıp koridorda ilerlemeye başladığında bir kez daha alaycı bir alkış kopuyor. Pete her şey yolundaymış gibi gülümsemeye çalışıyor. İstediği tek şey, Sycamore Caddesi'ne geri dönüp odasına saklanmak ve yaşadığı bu kâbusu geride bırakabilmek için yarını beklemek.

10

Hodges hastaneden eve döndüğünde, kapağında bir grup Yunan veya Romalı savaşçının olduğu bir kitap okuyan ve üstünde bir Harvard tişörtü olan genç bir adamın verandasında oturduğunu görüyor. Gencin yanındaysa, yüzünde mutlu ev ortamında yetişmiş köpeklerde olduğu varsayılan o tasasız ifadeyle bir İrlanda setter'ı var. Hodges arabasını garaj görevi gören küçük müştemilatına sokarken hem genç hem de köpek ayaklanıyor.

Genç adam Hodges'ı, yumruk yaptığı bir elini öne doğru uzatarak bahçenin ortasında karşılıyor. Hodges genç adamla yumruğunu tokuşturuyor, bu Jerome'un Siyah olduğunu onaylamak anlamına geliyor; sonra onunla el sıkışıyor, bu da kendinin WASP[1] olarak onaylandığının göstergesi...

Jerome bir adım geri çekilip Hodges'ı kollarından tutuyor ve onu üstünkörü şöyle bir inceliyor. "Bak sen!" diye haykırıyor. "Hiç olmadığın kadar sıskasın!"

Hodges, "Yürüyorum," diyor. "Yağmurlu günler için de koşu bandı satın aldım."

(1) WASP: White, Anglo-Saxon, Protestant - Beyaz, Anglosakson, Protestan sözlüklerinin kısaltması.

"Harika! Sonsuza kadar yaşarsın artık!"

"Keşke," diyor Hodges ve eğiliyor. Köpek patisini uzatınca Hodges tutup tokalaşıyor onunla. "Keyifler nasıl Odell?"

Odell havlıyor; bu, büyük ihtimalle iyi olduğu anlamına geliyor.

Hodges, "İçeri gelin," diyor. "Kola var. Tabii birayı tercih etmezsen..."

"Kola içerim. Odell'in de biraz suya hayır demeyeceğini sanıyorum. Biraz yürüdük onunla. Odell eskisi kadar hızlı yürüyemiyor."

"Kabı hâlâ lavabonun altında..."

İçeriye girip iki bardağa buzlu kola dolduruyor. Odell suyunu içtikten sonra televizyonun yanındaki, alışık olduğu yere uzanıyor. Hodges emekli olduktan sonraki ilk aylarda takıntılı bir biçimde televizyon izlerdi; ama şimdi, Scott Pelley'nin sunduğu *CBS Akşam Haberleri* ya da arada bir göz gezdirdiği Indians maçları hariç, televizyonu pek açmıyor.

"Bill, kalp pilin ne durumda?"

"Orada olduğunun bile farkında değilim. Zaten bu şekilde olmasından hoşlanıyorum. Pittsburgh'da şu, adı-neydi, onunla birlikte gideceğiniz büyük dansa ne oldu?"

"O iş yürümedi. Bizimkilerin bildiği kadarıyla, adı-neydi ve ben, akademik ve kişisel ilgi alanları bakımından birbirimizle uyuşamadığımızı keşfettik."

Hodges'ın kaşları havaya kalkıyor. "Ana dalı felsefe, yan dalı kadim kültürler olan bir genç için biraz avukatvari bir ifade oldu bu."

Jerome kolasını yudumlayıp uzun bacaklarını öne uzatıyor ve sırıtıyor. "Gerçekten mi? Adı-neydi –namı diğer Priscilla– liseden erkek arkadaşı olan çocuğu kıskandırmak için beni kullanıyordu. İşe yaradı da. Sonra beni birtakım yalan sözlerle kandırdığı için ne kadar üzgün olduğunu, ama hâlâ arkadaş kalabileceğimizi umduğunu filan söyledi. Biraz utanç verici bir olaydı, ama muhtemelen herkes için en iyisi neyse o oldu." Duraklıyor. "Priscilla hâlâ Barbie'leri ve Bratz'leriyle yaşayan bir kız. İtiraf etmeliyim ki bu durum beni bir an düşündürmüştü. Bizimkiler

kızın, aşk çorbası kâsesini karıştırmak için beni kaşık olarak kullandığını öğrenseler, doğrusu çok da umurumda olmaz. Ama şu Barbie meselesini duyarlarsa, dillerinden asla kurtulamam."

Hodges, "Hiç kimseye söylemem," diyor. "Eee, şimdi ne yapacaksın? Massachusetts'e geri mi döneceksin?"

"Hayır, yazı burada geçireceğim. Limanda konteynırlarla uğraşabileceğim bir iş buldum."

"Jerome, bu Harvard'da okuyan birine uygun bir iş değil ki."

"Aslında benim için çok uygun bir iş. Geçen kış iş makineleri ehliyeti aldım, maaş da çok iyi. Harvard ucuz bir okul değil sonuçta; kısmen burslu okuyor olsan bile..." Tyrone Feelgood Delight ortaya çıkıyor yine; ama bu kez insaflı davranıp ziyaretini kısa tutuyor: "Efendi Hodges; bu siyah oğlan o büyük balyayı yerinden kaldırabilmek ve taşıyabilmek!" Sonra birden Jerome oluveriyor yeniden. "Bahçendeki çimleri kim biçiyor? Gayet iyi görünüyordu. Jerome Robinson'ın elinin değmediği belli gerçi, ama yine de fena değil."

Hodges, "Sokağın sonunda yaşayan bir çocuk," diyor. "Bu bir nezaket ziyareti mi, yoksa..."

Jerome, "Barbara ve arkadaşı Tina bana inanılmaz bir hikâye anlattılar," diyor. "Tina başta ağzındaki baklayı çıkarmakta isteksiz davrandı, ama Barbs sonunda onu konuşmaya ikna etti; bu tür şeylerde oldukça başarılıdır. Tina'nın babasının Belediye Merkezi'ndeki o olayda sakatlandığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ailenin ayakta kalabilmesi için o paraları göndermiş kişi Tina'nın ağabeyiyse, aferin ona. Ama o para nerden gelmiş olabilir? Ne kadar çabalarsam çabalayayım, bunu bir türlü çözemiyorum."

"Ben de."

"Tina senin ağabeyiyle konuşacağını söylüyor."

"Yarın okul çıkışı; planımız bu."

"Holly de işin içinde mi?"

"Kısmen. Olayın arka planını araştırıyor."

"Harika!" Jerome'un yüzünde büyük bir gülümseme var. "Yarın ben de gelsem, ne dersin? Grubu yeniden toplamış olur, bütün hit şarkıları yeniden çalarız!"

Hodges bu öneriyi düşünüyor. "Bilmiyorum Jerome. Benim gibi bir adam –yaşlı bir adam– genç Bay Saubers'ı çok ürkütmeyebilir. Ama *iki* adam... Özellikle de içlerinden biri bir doksan boylarında, heybetli ve siyahsa..."

Jerome, başının üstünde kenetlediği ellerini sallayarak, "On beş raunt ve ben hâlâ güzelim!" diyor. Odell'in kulakları arkaya yatıyor. "Hâlâ güzelim! O yaşlı Sonny Liston bana asla dokunamadı! Kelebek gibi uçar, arı gibi sokarım." Jerome, Hodges'ın sabırlı yüz ifadesini inceliyor. "Peki, özür dilerim, bazen kendimi kaptırıyorum işte. Onu nerde bekleyeceksin?"

"Okul önünde; planımız buydu. Öğrencilerin binadan asıl çıkış yerinin neresi olduğunu biliyor musun?"

"Hepsi o kapıdan çıkmaz; Tina, seninle konuştuğunu ağabeyine çıtlatmışsa, çocuk o kapıdan çıkmayacaktır muhtemelen." Hodges'ın bir şey söyleyeceğini anlayıp elini havaya kaldırarak onu durduruyor. "O, söylemeyeceğim, diyor ama ağabeyler kız kardeşlerini iyi tanırlar; kız kardeşi olan bir ağabey olarak söylüyorum bunu. Ağabeyi birinin ona sorular sormak istediğini biliyorsa, okulun arka kapısını kullanmayı, futbol sahasından geçip kestirmeden Westfield Caddesi'ne çıkmayı tercih edebilir."

"Çocuğun neye benzediğini biliyor musun?"

"Hı hı. Tina'nın cüzdanında bir fotoğrafı vardı. Bill, izin ver de ben de bu işin bir parçası olayım. Barbie, Tina'yı seviyor. Ben de hoşlandım ondan. Kız, kardeşimin zoruyla da olsa, sana gelerek büyük bir cesaret örneği göstermiş."

"Biliyorum."

"Dahası, feci bir merak içindeyim. Tina paranın, ağabeyi henüz on üç yaşındayken gelmeye başladığını söylüyor. O yaşta bir çocuğun o kadar paraya ulaşabilmesi..." Jerome başını iki yana sallıyor. "Başının belaya girdiğine hiç şaşırmadım."

"Ben de. Madem sen de bizimle birlikte olmak istiyorsun, tamam o zaman."

"Adamımsın!"

Bu haykırış, yumrukların bir kez daha birbirine tokuşturulmasını gerektiriyor.

"Jerome, sen Northfield'de okumuştun. Çocuğun ön kapı ve Westfield Caddesi dışında okuldan çıkabileceği başka bir yol var mı?"

Jerome tekrar düşünüyor. "Bodrum katına inerse, orada, eskiden sigara içme alanı olarak kullanılan yere çıkmasını sağlayan bir kapı var. O kapıdan geçip konferans salonuna girer ve oradan da Garner Caddesi'ne çıkabilir."

Hodges, "Holly'yi oraya yerleştirebilirim," diyor düşünceli bir ifadeyle.

Jerome, "Bu harika bir fikir!" diye bağırıyor. "Grubu tekrar bir araya topluyoruz! Ben demiştim!"

Hodges, "Ama onu gördüğün takdirde yanına yaklaşmak yok," diyor. "Sadece arayıp haber vereceksin. Onun yanına ben gideceğim. Holly'ye de aynı şeyi söyleyeceğim. Gerçi onun böyle bir şey yapacağını düşündüğümden değil ama..."

"Biz hikâyeyi öğrenelim de."

Hodges, "Ben öğrenirsem siz de öğrenirsiniz," derken, acele bir vaatte bulunmadığını ümit ediyor. "Yarın saat iki gibi Turner Binası'ndaki büroma gel, iki on beş gibi çıkar, iki kırk beşte yerlerimizi almış oluruz."

"Holly'nin bunu kabul edeceğinden emin misin?"

"Evet. İzleme konusunda bir sorunu yok. Onun sıkıntısı insanlarla yüzleşmek."

"Her zaman değil."

Hodges, "Hayır," diyor, "her zaman değil."

İkisinin de aklında bununla ilgili tek bir olay var; o da konser salonunda Brady Hartsfield'le yaşanan yüzleşme. Holly o işin altından gayet iyi kalkmıştı.

Jerome saatine bakıyor. "Gitmem gerek. Barbara'yı alışveriş merkezine götüreceğime söz verdim. Kendine bir Swatch almak istiyor." Jerome gözlerini deviriyor.

Hodges gülümsüyor. "Kız kardeşine bayılıyorum Jerome."

Jerome da ona gülümseyerek karşılık veriyor. "Aslına bakarsan, ben de. Haydi bakalım Odell! Gidiyoruz."

Odell kalkıp kapıya yöneliyor. Jerome, eli kapının kulpuna gittiği anda arkasına dönüyor. Yüzündeki o gülümseyen ifade kaybolmuş. "Sen biraz önce, gittiğini sandığım yerde miydin?"

"Muhtemelen."

"Holly, onu ziyaret ettiğini biliyor mu?"

"Hayır. Ve sen de söylemeyeceksin. Duyarsa çok üzülür."

"Evet. Üzülür. Peki, o ne durumda?"

"Aynı. Gerçi..." Hodges fotoğrafın nasıl düştüğünü düşünüyor. O *tak* sesini...

"Gerçi ne?"

"Hiçbir şey. O bildiğin gibi. Bana bir iyilik yap: Tina'nın ağabeyi kızların cuma günü benimle konuştuğunu öğrenirse, Tina Barbara'yla sana haber yollasın."

"Tamam. Yarın görüşürüz."

Jerome evden ayrılıyor. Hodges televizyonu açıyor ve ekranda Indians maçının hâlâ devam ettiğini görüp seviniyor. Skor berabere. Oyun uzatma atışlarına gidiyor.

11

Holly pazar akşamını evinde geçirip bilgisayarında *Baba II*'yi izlemeye çalışıyor. Genelde bu gayet hoş bir uğraşı onun için, çünkü bu filmin *Yurttaş Kane* ve *Zafer Yolları*'yla birlikte şimdiye dek çevrilmiş en iyi iki üç filmden biri olduğunu düşünür; ama bu akşam, dairesinin oturma odasında endişeli ruh haliyle volta atabilmek için filmi sürekli duraklatıyor. Volta atacak çok alan var. Bu daire, şehre ilk taşındığı zaman kaldığı göl kenarındaki ev gibi havalı değil belki, ama iyi bir mahallede ve oldukça ferah. Kirayı karşılayacak gücü var; Holly'ye, kuzeni Janey'nin vasiyeti doğrultusunda yarım milyon dolar miras kaldı. Vergi düşüldükten sonra miktar biraz azaldı tabii, ama yine de çok iyi bir birikim. Bill Hodges sayesinde bir işi de var ve oradan kazandığı parayla da birikimini artırabilecek durumda.

Oturma odasında volta atarken, filmden en çok sevdiği bazı replikleri mırıldanıyor.

"Herkesi temizlemem gerekmiyor, sadece düşmanlarımı..."

"Muzlu daykiri[1] nasıl dersin?"

"Ülken senin kanın değil, unutma bunu."

Ve tabii, herkesin hatırladığı o replik: "Fredo, sen olduğunu biliyordum. Kalbimi kırdın."

Bir başka film izliyor olsaydı, insanı büyüleyecek başka alıntılar yapıyor olurdu. Bu, yedi yaşındayken izlediği *Neşeli Günler*'den beri alışkanlık haline getirdiği, kendi kendini hipnotize etmenin bir başka şekli. (O filmden en sevdiği replik: "Merak ediyorum, çimenlerin tadı nasıldır acaba.")

Holly'nin aklında o Moleskine defter var aslında. Tina'nın ağabeyinin hızlı davranıp yastığının altına sakladığı o defter. Bill o defterin Pete'in ailesine yolladığı parayla hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyor, ama Holly bundan o kadar emin değil.

Holly hayatının büyük bir bölümünde günlük tutmuş, gördüğü bütün filmlerin, okuduğu bütün kitapların, konuştuğu bütün insanların, yatağa girdiği ve yataktan kalktığı saatlerin bir listesini yapmış. Bağırsak hareketlerinin de; tabii bunlar LG olarak şifrelenmiş (ne de olsa öldükten sonra birileri o günlükleri okuyabilir); LG, *Lazımlığa Gittim*'in açılımı. Holly bunun OKB'ye[2] işaret eden bir davranış olduğunu biliyor –takıntılı biçimde liste tutma işinin aslında sihirli düşüncenin bir başka şekli olduğunu o ve terapisti daha önce tartışmışlardı– ama sonuçta kimseye bir zararı yok ve Holly listelerini Moleskine defterlerinde tutmayı tercih etse, buna kim karışabilir ki? Mesele, Holly'nin Moleskine defterlerini, dolayısıyla da ne kadar pahalı olduklarını biliyor olması. Walgreens'de spiral bir defter için iki dolar elli sent ödenirken, aynı sayfa sayısındaki bir Moleskine'e on dolar ödeniyor. Bir çocuk, özellikle de paraya sıkışık bir aileden gelen bir çocuk, neden böylesine pahalı bir defter satın almak ister ki?

---

(1) Votka limonlu bir kokteyl. –ç.n.

(2) Obsesif Kompulsif Bozukluk. –ç.n.

Holly, "Kulağa hiç de mantıklı gelmiyor," diyor. Sonra, bu düşünce silsilesinin devamıymış gibi, "Silahı bırak, cannoli'yi[1] al," diyor. Bu, ilk *Baba* filminden; ama hâlâ güzel bir replik. Hatta en iyilerinden...

Parayı gönder. Defteri sakla.

Küçük kız kardeş beklenmedik bir biçimde odaya girdiğinde yastığın altına tıkıştırılan *pahalı* bir defter. Holly defter hakkında düşündükçe, bunun içinde bir iş olabileceğini daha çok düşünmeye başlıyor.

Filmi kaldığı yerden başlatıyor, ama defterle ilgili bu düşünceler kafasında dolanıp dururken, kendini, artık ezbere bildiği, o çok sevdiği sahnelere veremiyor. Ve Holly, en azından yatağa yatmadan önce hiç yapmamış olduğu bir işi yapıp bilgisayarı kapatıyor. Ardından elleri arkasında kenetlenmiş halde, endişeli bir biçimde volta atmaya kaldığı yerden devam ediyor.

Parayı gönder. Defteri sakla.

"Ve aradaki süre!" diye bağırıyor boş odaya. "Onu sakın unutma!"

Evet. Paranın suyunu çekmesiyle, delikanlı Saubers'ın gergin günler yaşamaya başlaması arasındaki yedi aylık o sessiz süre... Bunun nedeni, delikanlının *daha* fazla paraya sahip olmanın bir yolunu bulmak için yedi ay boyunca düşünmüş olması mı? Holly öyle olduğunu düşünüyor. Holly, Tina'nın ağabeyinin bir fikri vardı, diye düşünüyor, ama bu *iyi* bir fikir değildi. Onun başını belaya sokan da bu fikir oldu.

Holly adımlarını her zamankinden daha hızlı atarken, boş odaya, "Konu para olduğunda insanların başını belaya sokan şey nedir?" diye soruyor. "Para çalmak, evet... Şantaj da öyle..."

Olay bu muydu? Pete Saubers, Moleskine defterde yazan bir şeyle ilgili birilerine şantaj yapmaya mı çalışmıştı? Çalıntı bir para hakkında belki de. İyi de Pete, kendisinin çalmış olabileceği bir parayla ilgili başkasına nasıl şantaj yapabilirdi ki?

Holly telefonun durduğu yere yürüyor, tam almak üzere uzanacakken elini geri çekiyor. Nerdeyse bir dakika boyunca orada dikilip dudaklarını kemiriyor. O olayların gidişatıyla ilgili

---

(1) Krema dolgulu rulo pasta. –ç.n.

olarak inisiyatif almaya alışkın değil. Belki önce Bill'i aramalı ve ona bir sakıncası olup olmadığını sormalı...

"Ama Bill defterin önemli olmadığını düşünüyor," diyor oturma odasına. "Bense farklı düşünüyorum. Ve ben istersem farklı düşünebilirim."

Holly sehpanın üstünde duran cep telefonunu kapıp cesaretini yitirmeden Tina Saubers'ı arıyor.

Tina ihtiyatlı bir sesle, "Alo?" diyor. Kız nerdeyse fısıldayarak konuşuyor. "Kim o?"

"Benim, Holly Gibney. Ekranda numaramı görmedin, çünkü rehberde kayıtlı değil. Numaram konusunda çok dikkatliyimdir, ama dilersen seve seve verebilirim sana. İstediğin zaman konuşabiliriz, çünkü biz arkadaşız ve arkadaşlar istedikleri zaman birbirleriyle konuşurlar. Tina, ağabeyin hafta sonu gezisinden döndü mü?"

"Evet, altı gibi... Biz akşam yemeğini bitirmek üzereyken... Annem bolca rosto ve patates kaldığını, isterse ısıtabileceğini söyledi. Ama o, dönüş yolu üzerinde Denny'de mola verdik ve bir şeyler yedik, dedi. Sonra da odasına çıktı. Çilekli tatlıdan bile yemedi; ama ağabeyim bayılır o tatlıya. Bayan Holly, onun için gerçekten çok endişeleniyorum."

"Tina, bana sadece Holly diyebilirsin." Holly "bayan"dan nefret eder; o kelime, kafasının çevresinde vızıldayıp duran bir sivrisinek gibi gelir kulağına.

"Tamam."

"Sana herhangi bir şey söyledi mi?"

Tina alçak bir sesle, "Sadece merhaba dedi," diyor.

"Ve sen ona cuma günü Barbara'yla birlikte ofisimize geldiğinden söz etmedin, değil mi?"

"Tanrım, hayır!"

"Ağabeyin şu anda nerde?"

"Hâlâ odasında. Black Keys dinliyor. Black Keys'ten nefret ederim."

"Evet, ben de." Holly, *Fargo*'nun (bu filmden en sevdiği replikse Steve Buscemi'den: "Kahrolası bir barış çubuğu tüttür.")

oyuncu kadrosunun tamamını sayabilecek durumda olmasına karşın, Black Keys'in ne olduğuna dair en ufak bir fikri bile yok.

"Tina, Pete'in kendisini rahatsız eden şey konusunda açılabileceği özel bir arkadaşı var mı?"

Tina düşünüyor. Holly bu fırsattan yararlanarak bilgisayarının yanında açık duran paketten bir Nicorette[1] alıp ağzına atıyor.

Tina sonunda, "Sanmıyorum," diyor. "Okulda arkadaşları vardır sanırım, ne de olsa popüler bir çocuk, ama sokağın sonunda oturan tek yakın arkadaşı Bob Pearson geçen yıl Denver'a taşındı."

"Peki, ya kız arkadaşı?"

"Eskiden Gloria Moore'la birlikte uzun zaman geçirirdi, ama Noel'den sonra ayrıldılar. Pete kızın okumaktan hoşlanmadığını, kendisinin de kitapları sevmeyen bir kızla sıkı fıkı olmasının imkânsız olduğunu söyledi." Tina özlem dolu bir şekilde ekliyor: "Gloria'yı severdim. Bana gözlerime nasıl makyaj yapacağımı öğretmişti."

Holly buyurgan bir tavırla, "Kızlar otuz yaşına gelene dek gözlerine makyaj yapmazlar," diyor; oysa kendisi bu yaşma dek bir kez bile makyaj yapmamış... Annesi yalnızca sürtüklerin makyaj yaptığını söyler.

"Gerçekten mi?" Tina afallamış gibi.

"Peki, ya öğretmenleri? Derdini anlatabileceği, sevdiği bir öğretmen var mı?" Holly, bir ağabeyin okulda sevdiği öğretmen olup olmadığı konusunda kız kardeşiyle konuşmuş olabileceğine, konuşsa da kız kardeşinin onun bu sözlerine kulak kabartmış olabileceğine pek ihtimal vermiyor. Bu soruyu sormasının nedeni, aklına soracak başka bir şey gelmemiş olması.

Ama Tina hiç tereddüt etmeden, "Hippi Ricky," diyerek kıkırdıyor.

Holly bir an duruyor. "Kim?"

"Bay Ricker; gerçek adı bu. Pete çocuklardan bazılarının ona Hippi Ricky adını taktığını, çünkü eski moda çiçekli böcekli, aşkbarış kravatları, gömlekleri giydiğini söyledi. Pete birinci sınıftayken tanıştı onunla. Belki de ikinci sınıftayken, tam hatırlayamı-

---

(1) Sigarayı bırakmaya yardımcı bir çiklet markası. -ç.n.

yorum. Bay Ricker'ın iyi kitaptan anladığını söyledi. Bayan... şey, Holly, Bay Hodges yarın Pete'le konuşacak, değil mi?"

"Evet. Sen hiç merak etme."

Ama Tina çok endişeli. İşin gerçeği, sesi dokunsan ağlayacakmış gibi geliyor ve bu durum Holly'nin midesinin büzülüp minik bir topa dönüşmesine neden oluyor. "Ah, Tanrım. Umarım benden nefret etmez."

Holly, "Etmeyecek," diyor. Nicorette'ini son hız çiğniyor. "Bill sorunun ne olduğunu bulacak ve çözecek. Sonra da ağabeyin seni eskisinden bile daha çok sevecek."

"Söz mü?"

"Evet! *Ah!*"

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Holly ağzını silince parmaklarına biraz kan bulaştığını görüyor. "Dudağımı ısırdım. Tina, kapatmam gerek. Ağabeyinin para hakkında birileriyle konuştuğunu düşünürsen beni ara, tamam mı?"

Tina umutsuz bir sesle, "Öyle biri yok," diyor ve ağlamaya başlıyor.

"Şey... peki." Bunun üzerine başka şeylerden söz etmek gerekir diye düşündüğündün, "Gözlerine makyaj yapma zahmetine hiç girme. Gözlerin bu haliyle çok güzel," diye ekliyor Holly.

Tina'nın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapatıp tekrar volta atmaya başlıyor. Nicorette'i masasının yanındaki çöp sepetine tükürüyor, sonra bir kâğıt mendil alıp dudağını siliyor. Ama kanama çoktan durmuş.

Ne yakın bir arkadaş ne de kız arkadaş. Tek bir öğretmen haricinde isim de yok.

Holly oturup bilgisayarı tekrar açıyor. Firefox'u çalıştırıp Northfield Lisesi'nin web sayfasına giriyor; FAKÜLTEMİZ'in üstüne tıkladığında, aynen Tina'nın söylediği gibi, kolları kabarık, çiçek desenli bir gömlek giymiş ve gülünç bir kravat takmış Howard Ricker çıkıyor karşısına. Pete Saubers'ın, en sevdiği İngilizce öğretmenine bir şeyler söylemiş olması, özellikle de o şey bir Moleskine defterine yazdıklarıyla (veya o defterden okuduklarıyla) ilgisiyle, gerçekten imkânsız mı?

Birkaç tıklamanın ardından bilgisayar ekranında Howard Ricker'm telefon numarası beliriyor. Saat hâlâ erken, ama hiç tanımadığı bir insanı, hele başka birinin yönlendirmesi olmaksızın araması nerdeyse imkânsız... Tina'yı aramak bile yeterince sıkıntılıydı; kaldı ki o konuşma da gözyaşlarıyla sonuçlandı.

Yarın Bill'e söylerim, diye karar veriyor. O gerek gördüğü takdirde Hippi Ricky'yi arar.

Geniş film arşivine geri dönerek bir kez daha *Baba II*'de kayboluyor.

12

Morris o pazar akşamı bir başka internet kafeye daha girerek hızlı bir araştırma yapıyor. İstediğini bulunca, üzerinde Pete Saubers'm cep telefonunun numarasının yazılı olduğu not kâğıdını çıkarıyor ve bu kez Andrew Halliday'in ev adresini yazıyor. Ev, Batı Yakası'nda Coleridge Caddesi'nde. Yetmişli yıllarda burası, bütün evlerin gerçekte olduğundan daha pahalı görünmeye çalıştığı ve sonuç olarak hepsinin aşağı yukarı tek tip bir görüntüye büründüğü, çoğunlukla orta sınıfa mensup beyazların yaşadığı bir bölgeydi.

Yerel emlakçılara yapılan birkaç ziyaret, Morris'e, burada pek fazla değişim yaşanmadığını, ama yakınlarda, gelir düzeyi yüksek tüketici grubuna hitap eden bir alışveriş merkezinin açıldığını gösteriyor: Valley Plaza... Andy'nin arabası evinin önünde park edilmiş haldedir muhtemelen. Dükkânının arkasındaki boş alanda da olabilir tabii; Morris kontrol etmedi (Tanrım, insan *her şeye* yetişemez ki, diye düşünüyor), ama bu pek olası değil. On dolara aylık veya elli dolara altı aylık otobüs kartı alma olanağı varken, insan her sabah şehre beş kilometrelik yolu tepme, akşam trafiğinin en yoğun olduğu saatte de aynı yolu geri dönme zahmetine neden katlansın ki? Morris'te, kullanmayı hiç düşünmese de, eski dostunun evinin anahtarları var. Evin alarm sistemiyle donatılmış olması, Birch Caddesi Rec'e kıyasla çok daha büyük bir olasılık.

Ama elinde Andy'nin arabasının anahtarları da var; araba işine yarayabilir.

Pislik Malikânesi'ne yürüyerek geri dönüyor; o küçük kaba işemesinden yeterince tatmin olmamış McFarland'ın kendisini orada beklediğine neredeyse emin. Hayır, bu kez onu kaba işetmekle kalmayıp odasının altını üstüne getirmek isteyecek. İşte o zaman, içinde çalıntı bilgisayarın, kanlı gömleğinin ve ayakkabılarının bulunduğu Tuff Tote çantasını bulacak. Eski dostunun masasından aldığı içi para dolu zarftan söz etmeye ise hiç gerek yok.

O zaman gebertirim onu, diye düşünüyor Morris; (en azından kendi zihninde) o şimdi Kurt Morris!

Ama silahını kullanamaz. Pislik Malikânesi'ndeki insanların çoğu silah sesini çok iyi tanır; eski dostunun ibnelere özgü o küçük P238'i gibi bir silahtan çıkacak nazik *bam* sesi bile herkesi ayaklandırmaya yeter; balta desen, onu da Andy'nin ofisinde bıraktı. Ancak balta yanında olsa bile işini görmesine yetmeyebilir. McFarland, Andy gibi iriyarı bir adam, ama Andy gibi kof bir şişko değil. McFarland *güçlü* görünüyor.

Sorun değil, diyor kendi kendine. Bu hayırda bir şer var. Çünkü yaşlı bir kurt, kurnaz bir kurttur ve şimdi ben tıpkı kurnaz bir kurt gibi olmalıyım.

McFarland verandada beklemiyor, ama yine de Morris rahat bir nefes alamıyor, çünkü şartlı tahliye memurunun kendisini yukarıda beklediğini düşünüyor. Adam koridorda da değil. Sidik kokan bu boktan apartmandaki bütün dairelerin kapısını açacak bir anahtarı vardır belki.

Haydi bakalım, sana meydan okuyorum, diye geçiriyor içinden. Sana meydan okuyorum orospu çocuğu!

Ama kapısı kilitli, odası boş ve başkasının odada herhangi bir arama yaptığına dair en küçük bir iz bile yok. Gerçi, McFarland arama yapmışsa bunu dikkatlice, *kurnazca* yapmıştır, diye de düşünmüyor değil.

Sonra kendine, aptal mısın oğlum sen, diyor. McFarland odasını aramış olsa, dışarıda kelepçeli birkaç polisle birlikte bekliyor olurdu.

Yine de Tuff Totes çantalarının bıraktığı yerde durduğuna emin olmak için çabucak dolabının kapısını açıyor. Çantalar orada. Parayı çıkarıp sayıyor. Altı yüz kırk dolar. Çok değil, Rothstein'ın kasasındaki paranın yanına bile yaklaşamaz, ama hiç yoktan iyidir. Parayı tekrar dolaba kaldırıp çantanın fermuarını çekiyor, sonra yatağına oturup ellerini kaldırıyor. Titriyor elleri.

Bu şeyleri buradan götürmem gerek, diye düşünüyor. Bu işi yarın sabah mutlaka yapmalıyım. İyi de nereye götüreceğim?

Morris yatağa uzanıyor, gözlerini tavana dikip düşünüyor. Sonunda uykuya dalıyor.

13

Pazartesi... Bulutsuz ve sıcak bir gün... Belediye Merkezi'ndeki termometre, güneş daha etkisini tam olarak göstermeden bile otuz dokuz dereceyi işaret ediyor. Okullar hâlâ açık, eğitim yılının sona ermesine iki hafta daha var; ama bugün, yazın ilk kavurucu günü, insanların boyunlarındaki teri silip gözlerini kısarak güneşe baktıkları ve küresel ısınmadan söz ettikleri türden bir gün olacak.

Hodges sabah sekiz buçukta ofisinde oluyor. Holly çoktan gelmiş bile; ona dün akşam Tina'yla yaptığı telefon görüşmesinden söz edip Hodges'a, Pete'ten paranın hikâyesini öğrenemediği takdirde Hippi Ricky olarak bilinen Howard Ricker'la konuşup konuşmayacağını soruyor. Hodges onunla aynı fikirde olduğunu belirtip bunu iyi akıl ettiğini söylese de (bu sırada Holly'nin yüzü aydınlanıyor), içten içe Ricker'la konuşmanın gerekli olmadığına inanıyor. On yedi yaşındaki bir çocuğun –muhtemelen kendisini neyin rahatsız ettiğini söylemeye can atan bir çocuğun– dilini çözemezse, en iyisi bu işi bırakmalı ve birçok emekli polisin yaşadığı Florida'ya taşınmalı.

Holly'ye, bu öğleden sonra okul çıkışında, delikanlıyı gözlemek üzere Garner Caddesi'nde bekleyip bekleyemeyeceğini soruyor. Holly onunla konuşmak zorunda kalmadığı sürece bekleyebileceğini söylüyor.

Hodges ona, "Kalmayacaksın," diye güvence veriyor. "Onu görürsen yapman gereken tek şey beni aramak... Binanın köşesinden dolaşıp önünü keserim. Elimizde fotoğrafı var mı?"

"Bilgisayarıma yarım düzine kadar fotoğrafını indirmiştim. Beşi okul yıllığından, biri yardımcı öğrenci gibi bir sıfatla çalıştığı Garner Caddesi Kütüphanesi'nden. Gel, bak."

En iyi fotoğrafı –Pete Saubers'ın kravat ve koyu renk spor bir ceketle çektirdiği vesikalık– onu 2015 YILI ÖĞRENCİ BAŞKAN YARDIMCISI olarak tanıtanı... Koyu renk saçları olan yakışıklı bir delikanlı... Kız kardeşiyle çok çarpıcı bir benzerliği yok, ama yine de onu andırmıyor değil. Zeki mavi gözler Hodges'a dengeli bir ifadeyle bakıyor. O gözlerde bir espri anlayışının parıltıları –belirsiz de olsa– var.

"Bu fotoğrafları Jerome'un e-postasına gönderebilir misin?"

"Gönderdim bile." Holly gülümsüyor; Hodges o an, –her zaman olduğu gibi– bunu daha sık yapması gerektiğini düşünüyor. Gülümsediğinde, Holly neredeyse harikulade görünüyor. Gözlerine sürülecek hafif bir rimelle muhtemelen öyle olur. "Tanrım, Jerome'u tekrar görmek çok güzel olacak."

"Holly, bu sabah programda ne var?"

"Saat onda duruşma... Şu saldırı olayı..."

"Ah, doğru ya. Enişte sine ayar çeken şu adam. Kel Kafa Belson."

"İnsanlara isim takmak hiç hoş değil," diyor Holly.

Galiba doğru, ama mahkemede olmak her zaman sıkıntı veren bir iş; dahası, bugün oraya gitmek, büyük ihtimalle bir saatten fazla sürmeyecek olsa da, –tabii Yargıç Wiggins, Hodges emekli olduğundan beri hızından bir şeyler kaybetmemişse– özellikle yorucu olacak. Pete Huntley, Brenda Wiggins'e eskiden, her zaman dakik olduğu için FedEx[1] derdi.

Kel Kafa, fotoğrafı sözlükte *beyaz pislik* kelimelerinin yanında olması gereken, James Belson. Kendisi şehrin bazen Bela Cenneti olarak da anılan Edgemont Bulvarı bölgesi sakini. Hodges şehrin araba bayilerinden biriyle yaptığı sözleşme gereği, Belson'ın birkaç aydır taksitlerini ödemediği Acura MDX'ini geri almak üzere

(1) ABD merkezli lojistik hizmetleri sunan transfer şirketi. –ed.n.

tutulmuştu. Belson'ın köhne evine geldiğinde adam orada değildi. Araba da. Bayan Belson –kötü günler geçirdiği anlaşılan kadın– Hodges'a, Acura'nın, kardeşi Howie tarafından çalındığını söyleyerek, ona yine Bela Cenneti'nde bir başka adres verdi.

"Howie'den hiç hazzetmem," dedi Hodges'a, "ama Jimmy öldürmeden ona ulaşmalısınız. Jimmy çıldırdığında konuşmayı unutur, doğrudan girişir."

Hodges kadının verdiği adrese gittiğinde, James Belson gerçekten de Howie'yi dövüyordu. Kel kafası güneşin altında terden parıldarken, bir tırmık sapıyla yapıyordu bu işi. Belson'ın eniştesi, yabani otların bittiği araba yolunda, Acura'nın arka tamponunun yanında yatmış, Belson'a havayı dövmekten başka bir işe yaramayan tekmeler savuruyor, bir yanda da ellerini kanayan yüzüne, özellikle de kırık burnuna kalkan yapmaya çalışıyordu. Hodges, Belson'a arkasından yaklaştı ve onu Happy Slapper'la sakinleştirdi. Acura öğlene kalmadan araba bayisinin otoparkına çekilirken, Kel Kafa Belson saldırıdan tutuklandı.

Holly, "Avukatı seni kötü bir adammış gibi göstermeye çalışacak," diyor. "Sana Bay Belson'ı nasıl zapt ettiğini soracak. Buna hazırlıklı olmalısın Bill."

Hodges, "Ah, Tanrı aşkına!" diyor. "Eniştesini öldürmesin diye ona bir kez sertçe vurdum, hepsi bu. Kabul edilebilir bir güç uyguladım ve onu dizginledim."

"Ama bunu yapmak için bir silah kullandın. Tam olarak ifade etmek gerekirse, içi demir bilye dolu bir çorap..."

"Doğru, ama Belson bunu bilmiyor. O sırada sırtı bana dönüktü. Diğer adam da en iyi ihtimalle yarı baygındı."

"Tamam..." Ama Holly endişeli görünüyor; dişleri, Tina'yla konuşurken kemirdiği noktanın üstünde çalışmaya devam ediyor. "Başının belaya girmesini istemiyorum, o kadar. Söz ver bana, sinirlerine hâkim olacaksın, bağırmayacaksın, kollarını sağa sola sallamayacak veya..."

"Holly." Hodges onu omuzlarından tutuyor. Nazikçe. "Dışarı çıkıp bir sigara iç. Rahatla. Sabah mahkemede, öğleden sonra da Pete Saubers'la ilgili her şey yolunda gidecek."

Holly gözleri büyümüş halde başını kaldırıp ona bakıyor. "Söz mü?"

"Söz."

"Tamam. Ben o zaman *yarım* bir sigara içeyim." Holly kapıya yönelirken bir yandan da çantasını karıştırıyor. "Acayip yoğun bir gün olacak."

"Öyle görünüyor. Bir şey daha..."

Holly gözlerinde meraklı bir ifadeyle geriye dönüyor.

"Daha sık gülümsemelisin. Gülümsediğinde harikulade görünüyorsun."

Holly saçlarının diplerine kadar kıpkırmızı oluyor ve alelacele dışarıya atıyor kendini. Ama yine gülümsüyor; bu da Hodges'ı mutlu ediyor.

14

Morris'in de günü oldukça hareketli geçiyor; hareket demek bereket demek ama. Hareket halinde olduğu sürece, zihninde şüphe ve korkuların sinsice dolaşma şansı yok. Bir konuda tamamen emin halde uyanmış olmasının da kendisini iyi hissetmesinde katkısı var: Bugün, gerçek anlamda bir kurda dönüşeceği gün. Kültür ve Sanat Merkezi'nin modası geçmiş bilgisayar dosyalama sistemini yamama işini tamamen bitirmiş, yani şişko pislik patronu, *kendi* patronuna hoş görünebilir. Bir şey daha: Ellis McFarland'ın evcil kuzusu da olmayacak artık. McFarland her ortaya çıktığında *evet efendim, sepet efendim* diye melemek yok artık. Şartlı tahliye sona erdi. Rothstein'ın defterlerini eline geçirir geçirmez bu iğrenç şehirden cehennem olup gidecek. Kuzeye, Kanada'ya gitmek niyetinde değil, ama geriye kırk sekiz koca eyalet kalıyor. Belki New England'ı tercih ederim, diye düşünüyor. Kim bilir, belki de New Hampshire'ı. Defterleri orada, Rothstein'ın yazarken karşısına aldığı o dağların yakınlarında bir yerde okurum; işte bir yazarın dönüp dolaşıp aynı yere gelmesi budur, değil mi? Evet, romanlarla ilgili muhteşem olan da budur: dönüp dolaşıp aynı yere gelmek... Olayların sonunda bir şekilde dengelenmesi... Rothstein'ın Jimmy Gold'u o kahrolası reklam

ajansında çalışırken bırakmayacağını bilmeliydi, çünkü bunda, dönüp dolaşıp aynı yere gelme durumu yoktu; sadece kötünün kötüsü bir durumdu, o kadar. Belki Morris, içten içe bunu biliyordu. Belki onca yıldır akıl sağlığını korumasını sağlayan şey bu olmuştu.

Hayatında hiç bu kadar aklı başında hissetmemişti kendini.

Bu sabah işe gelmediğini anladıklarında, şişko pislik patronu muhtemelen McFarland'a haber verecek. Bu, beklenmedik bir devamsızlık durumunda ondan yapması beklenen bir şey. Bu yüzden Morris ortan kaybolmak zorunda. Kimselerin radarına yakalanmamak, ortalarda görünmemek zorunda...

Güzel.

Aslına bakılırsa, harika.

Bu sabah saat sekizde Main Caddesi otobüsüne biniyor ve Lower Main'in bitimindeki dönüş noktasına kadar gidiyor. Otobüsten indikten sonra ağır adımlarla Lacemaker Lane'e yürüyor. Morris sahip olduğu tek kravatı takmış, tek spor ceketi giymiş. Bunlar onun, lüks mağazaların açılması için henüz çok erken bir saat olsa da, oraya ait değilmiş gibi görünmesini engellemeye yetecek. Andrew Halliday Ender Baskılar'la, yanındaki La Bella Flora Çocuk Butiği arasındaki dar yola sapıyor. Binaların arkasındaki küçük avluda, ikisi butik, biri kitapçı için olmak üzere üç arabalık park alanı var. La Bella Flora'ya ayrılmış iki alandan birinde bir Volvo duruyor, diğeriyse boş. Yani Andrew Halliday için ayrılmış olan yer burası.

Bu da güzel.

Morris avludan, geldiği gibi hızla ayrılırken, bir an duralayıp, kitapçının kapısının iç tarafında asılı duran KAPALI tabelasına bakıyor. Sonra ağır adımlarla, şehir dışına gidecek bir otobüse bineceği Lower Main'e yürümeye başlıyor. Otobüsten üçüncü durakta, Valley Plaza Alışveriş Merkezi'nin önünde, Andrew Halliday'in evine iki sokak uzaktaki durakta iniyor.

Enerjik adımlarla yürüyor; bu kez ağır adım atmak yok. Sanki nerde olduğunu, nereye gittiğini biliyormuş, burada olmak her şekilde hakkıymış gibi yürüyor. Coleridge Caddesi hemen hemen boş, bu da onu hiç şaşırtmıyor. Saat dokuzu çeyrek geçiyor (şişko

pislik patronu, şimdiye dek Morris'in masasının boş olduğunu görmüş ve ateş püskürmeye başlamıştır bile). Çocuklar okulda; çalışan anne ve babalar işbaşı yapmış, kredi kartı borçlarına yetişebilmek için ırgat gibi çalışmaya başlamış; kargocular ve hizmet işlerinde çalışanlar saat ona dek mahallede pek görünmeyecekler. Bu saatin dışında en iyi zaman, öğleden sonrasının uykulu saatleri; ama Morris'in o kadar bekleme lüksü yok. Gidecek çok yer, yapacak çok iş var. Bu, Morris Bellamy'nin büyük günü. Hayatı çok ama çok uzun dolambaçlı yollara saptı, ama artık ana yola çıkmak üzere.

15

Morris'in müteveffa Drew Halliday'in araba yoluna doğru ağır adımlarla yürüdüğü ve eski dostunun arabasının garaja park edilmiş olduğunu gördüğü sıralarda, Tina kendini kötü hissetmeye başlıyor. Dün gece Tina'nın gözüne hemen hiç uyku girmedi; çünkü Pete'in onu ispiyonladığını öğrenecek olmasından dolayı son derece endişeliydi. Sabah kahvaltısı midesinde iri bir yumru gibi oturuyor, Bayan Sloan "Annabelle Lee"yi oynarken (Bayan Sloan asla okumakla yetinmez), sindirilememiş yiyeceklerden oluşan o yumru, ağzından dışarıya çıkmak üzere boğazına doğru sürünüyor.

Elini havaya kaldırıyor. Sanki beş kilo ağırlığında; ama Bayan Sloan ona bakana dek havada tutuyor. "Evet, Tina, ne var?"

Kadın sinirlenmiş gibi, ama Tina umursamıyor. Böyle şeyleri kafasına takacak durumda değil... "Kendimi kötü hissediyorum. Tuvalete gitmem gerek."

"Elbette, git öyleyse, ama fazla oyalanma."

Tina hızla çıkıyor sınıftan. Kızlardan bazıları kıkırdıyor –on üç yaşındaysanız, tuvalete yapılan zamansız ziyaretler her zaman eğlencelidir– ama Tina'nın aklı, boğazına doğru yükselen o yumruda; utanacak halde filan değil. Koridora çıkar çıkmaz elinden geldiğince hızlıca tuvalete koşmaya başlıyor, ama yumru ondan daha çabuk. Tina tuvalete varamadan iki büklüm oluyor ve kahvaltısını spor ayakkabılarının üstüne kusuyor.

Okulun temizlik görevlisi sorumlusu Bay Haggerty tam o sırada merdivenlerden aşağıya iniyor. Tina'yı kusmuk birikintisinden geriye doğru sendelerken görünce, alet kemerini şıngırdata şıngırdata yanına koşuyor.

"Kızım, iyi misin?"

Tina plastik gibi hissettiği kolunu zar zor duvara dayıyor. Dünya deli gibi dönüyor etrafında. Bunun bir nedeni, gözünden yaş gelecek kadar şiddetli biçimde kusmuş olması; ama hepsi bu değil. Tüm kalbiyle, "Keşke Barbara beni Bay Hodges'la konuşmaya ikna etmeseydi de, Pete'i, yanlış giden şey her neyse, düzeltmesi için rahat bıraksaydım," diye düşünüyor. Ağabeyi ya onunla bir daha hiç konuşmazsa?

"İyiyim," diyor. "Özür dilerim, ben bir..."

Ama sözünün sonunu getiremeden dünya daha da hızlı dönmeye başlıyor. Tam olarak bayılmıyor, ama dünya ondan uzaklaşıyor; kendini o dünyanın gerçekten içindeymiş gibi değil de ona kirli bir pencereden bakıyormuş gibi hissetmeye başlıyor. Duvardan kayıyor, bu sırada yeşil taytlı dizlerini görüp kendini kaybediyor. Bay Haggerty işte o anda onu yakalıyor, kucağına alıyor ve alt kata, okulun revirine taşıyor.

16

Morris'e göre, Andy'nin küçük, yeşil Subaru'su kusursuz; insanlar değil ikinci kez, bir kez bile dönüp bakmazlar bu arabaya. Bunun gibi binlerce var. Araba yolundan geri geri çıkıp North Side'a doğru giderken, polis görür müyüm diye hep tetikte; hız limitlerini aşmamaya özen gösteriyor.

Başlarda, nerdeyse cuma akşamının bir tekrarı gibi... Bir kez daha Bellows Bulvarı Alışveriş Merkezi'nde duruyor ve bir kez daha Home Depot'ya giriyor. Aletlerin olduğu bölüme gidip oradan uzun ağızlı bir tornavidayla bir keski alıyor. Sonra, bir zamanlar Birch Caddesi Eğlence Merkezi olan tuğladan, hantal, kare yapıya gidip, bir kez daha REC ÇALIŞANLARININ ARAÇLARINA MAHSUSTUR yazan alana park ediyor.

Burası kirli işler görmek için güzel bir nokta. Bir tarafında yükleme alanı, diğer tarafında sık ağaç ve çalılardan oluşan yüksek bir çit var. Sadece arkadan görülebilir –beyzbol sahasından ve ufalanmaya başlamış basketbol sahalarından– ama okulda dersler devam ederken oralar da bomboş. Morris daha önce fark ettiği bodrum penceresine gidip çömeliyor ve tornavidanın ucunu üst taraftaki çatlağın içine ittiriyor. Tornavida zorluk çıkarmadan giriyor, çünkü ahşap çürümüş. Çatlağı büyütmek için keskiyi kullanıyor. Bu sırada cam, çerçevesinde takırdıyor, ama kırılmıyor, çünkü macun eskimiş. Bu hantal binanın alarmla korunuyor olma ihtimali Morris'in gözünde her geçen dakika daha da zayıflıyor.

Morris bir kez daha tornavidayla keskiyi değiştiriyor. Keskiyi açtığı yarıktan içeriye sokup menteşeyi zorlayarak kilidi yakalıyor ve itiyor. Kimselerin görmediğine emin olmak için bir kez daha etrafına bakınıyor –burası güzel bir yer, evet, ama güpegündüz bir yere zorla girmek yine de korkutucu bir durum– ve telefon direklerine tünemiş bir karga dışında hiçbir şey görmüyor. Keskiyi pencerenin alt tarafına sokup avucunun bileğine yakın kısmıyla gidebildiği yere kadar ittiriyor ve sonra bütün gücüyle asılıyor. Bir an için hiçbir şey olmuyor. Sonra pencere, ahşaptan kopan hafif bir yaygara ve toz dumanı eşliğinde kayıyor. İşte! Depoya kaldırılmış sandalyelere, oyun masalarına ve koliler dolusu ıvır zıvıra bakıp pencereden içeriye, bodrumun zeminine atlamanın kolay olacağını düşünürken alnındaki teri siliyor.

Ama o kadar da rahat değil. Bir yerlerde sessiz bir alarmın çalma ihtimali az da olsa varken, rahat olamaz.

Morris aletleri yeşil Subaru'ya koyup kontağı çeviriyor ve oradan uzaklaşıyor.

17

Linda Saubers, Northfield Ortaokulu'ndaki sabah etkinlik saatine gözlemcilik yaparken, Peggy Moran yanına gelip kızının hastalandığını ve beş kilometre uzaklıktaki Dorton Middle'a götürüldüğü haberini veriyor.

Peggy sesini yükseltmeden, "Kızın hemşirenin odasında," diyor. "Anladığım kadarıyla kusmuş ve birkaç dakika baygın kalmış."

Linda, "Ah, Tanrım!" diyor. "Kahvaltıda rengi çok solgundu, ona iyi olup olmadığını sorduğumda, iyi olduğunu söyledi."

Peggy, "Eh, çocuklar böyle işte," diyor, gözlerini devirerek. "Ya büyük bir melodram yaşıyorlardır ya da, *Ben iyiyim anne, sen git hayatını yaşa* tavırları takınırlar. Haydi, sen kızının yanına git ve onu eve götür. Ben senin yerine bakarım. Bay Jablonski taksi çağırdı bile."

"Sen bir meleksin!" Linda kitaplarını toparlayıp çantasına yerleştiriyor.

Peggy, Linda'nın boşalttığı sandalyeye otururken, "Midesiyle ilgili bir şeydir herhalde," diyor. "Sanırım onu en yakın doktora götürebilirsin, ama durduk yerde neden otuz papel harcayasın ki? Bu mide virüsü her yerde dolanıyor."

Linda, "Biliyorum," diyor... Ama yine de merak etmekten alamıyor kendini.

Linda, Tom'la birlikte kendisini yavaş yavaş da olsa iki çukurdan dışarıya atmayı başardı sayılır: para çukurundan ve evlilik çukurundan... Tom'un başına gelen olaydan bir yıl sonra tehlikeli biçimde ayrılmanın eşiğine geldiler. Sonra o gizemli paranın akmaya başlamasıyla –ki bu bir tür mucizeydi– işler de yoluna girmeye başladı. Her iki çukurdan da henüz tam anlamıyla çıkmış sayılmazlar, ama çıkacaklarına dair Linda'nın inancı büyük.

Anne babaları hayatta kalmaya çalışırlarken (Tom'un önünde iyileşmeye çalışmak gibi bir başka zorluk daha vardı tabii), çocuklar kendilerini otomatik pilotta uçmaya fazlasıyla kaptırdılar. Linda ancak sonunda biraz nefeslenebileceğini hissettiği ve etrafına bakınmak için zaman bulduğu bugünlerde, Pete ve Tina'yla ilgili yolunda gitmeyen bazı şeylerin olduğunu kesin bir biçimde hissedebiliyor. İkisi de iyi çocuklar, *zeki* çocuklar ve Linda ikisinin de ergenlik çağının içki, uyuşturucu, mağazalardan ufak tefek şeyler çalmak benzeri tuzaklarına düştüğünü sanmıyor; ama yine de *bir şeyler* var ve Linda bunun ne olduğunu bildiğini düşünüyor. Bu konuda onun da, Tom'un da bir fikri var.

İsrailoğulları açlık çekerken Tanrı cennetten kudret helvası göndermişti; ama söz konusu para olduğunda, bunun bankalar, arkadaşlar, miras, yardım edebilecek maddi güce sahip akrabalar gibi daha sıradan kaynaklardan geldiği söylenebilir. Oysa gizemli para bu kaynakların hiçbirinden gelmedi. Akrabalardan gelmediği de kesin. Akrabaları 2010 yılında Tom ve Linda kadar sıkışık durumdalardı. Ama çocuklar da akraba sayılır, değil mi? Birbirlerine bu kadar yakın oldukları için gözden kaçırmak çok kolay, ama gerçekten de öyleler. Paranın Tina'dan geldiğini düşünmek saçma; zarflar gelmeye başladığında o daha dokuz yaşındaydı ve böyle bir sırrı saklayamayacak kadar küçüktü.

Ama Pete... Ağzı sıkı olan odur aslında. Linda, Pete beş yaşındayken annesinin, "Bunun ağzında kilit var," dediğini hatırlar.

İyi de, on üç yaşında bir çocuk bu kadar parayı nerden bulmuş olabilir?

Linda hasta kızını almak üzere Dorton Middle'a doğru giderken, bu konuda *hiç* soru sormadık, hiç; çünkü sormaya korktuk, diye düşünüyor. Tommy'nin başına gelenlerden sonra yaşadığımız o korkunç ayları yaşamayanın anlayacağı bir şey değil bu ve ben bunun için özür dilemeyeceğim. Korkakça davranmak için nedenlerimiz vardı; hem de yığınla. Bunlardan en büyük ikisi bizim çatımız altında yaşıyor ve onlara destek vereceğimize güveniyorlar. Ama zaman, kimin kime destek verdiğini sorgulama zamanı. Tina paranın kaynağının Pete olduğunu öğrenmiş ve bunun için dertleniyorsa, artık korkakça davranmaktan vazgeçmem gerek. Gözlerimi açmam gerek.

Bazı cevaplara ihtiyacım var.

18

Sabahın ilerleyen saatleri...

Hodges mahkemede; olabildiğince kibar bir görüntü çizmeye çalışıyor. Holly onunla gurur duyacak. Kel Kafa'nın avukatının sorularına kısa ve öz cevaplar veriyor. Avukat onu tartışma

zeminine çekmek için çeşitli girişimlerde bulundu; bu Hodges'ın dedektiflik günlerinde zaman zaman düştüğü bir tuzak olsa da, şimdi bundan kaçınıyor.

Linda Saubers beti benzi atmış kızını okuldan eve götürüyor. Eve geldiklerinde midesi yatışsın diye ona biraz zencefilli gazoz içirip yatağına yatırıyor. Tina'ya gizemli para hakkında ne bildiğini sormaya nihayet hazır, ama kızı kendini daha iyi hissedene dek yapmayacak bunu. Öğleden sonra bunun için yeterince zaman var; okuldan geldikten sonra Pete'i de bu konuşmanın bir parçası yapmalı. Sadece üçü olacak; muhtemelen en iyisi bu. Tom ve bir grup emlakçı arkadaşı şehrin yetmiş beş kilometre kuzeyinde, IBM'in yeni boşalttığı bir iş merkezini gezecekler; Tom saat yediden önce eve dönmez. Dönüşte bir şeyler yemek için mola verirlerse, daha da geç kalabilir.

Pete, İleri Fizik'in üçüncü dönem dersinde; gözleri, Higgs bozonundan ve İsviçre'deki CERN Büyük Hadron Çarpıştırıcısı'ndan hayranlıkla söz eden Bay Norton'da olsa da, o gözlerin ardındaki aklı evine çok daha yakın. Bu öğleden sonraki buluşma için hazırladığı senaryonun üstünden bir kez daha geçiyor ve bir senaryosu olmasının, Halliday'in mutlaka o senaryoya uyacağı anlamına gelmediğini hatırlatıyor kendine. Halliday uzun zamandır bu işte; kanunları birçok kez eğip bükmüştür muhtemelen. Pete ise henüz bir çocuk ve bunu kesinlikle unutmayacak. Dikkatli olmak, tecrübesizliğini göz önüne almak zorunda...

Her şeyden öte, cesur olmak zorunda.

Halliday'e, "Yarım somun ekmek, hiç ekmek olmamasından iyidir, ama yokluk dünyasında tek bir dilim bile hiç ekmek olmamasından iyidir. Ben sana üç düzine dilim öneriyorum. Bunu düşünmelisin," diyecek.

Halliday'e, "Kimseye doğum günü hediyesi vermek için önünde domalmayacağım, bunu böyle bilsen iyi olur," diyecek.

Halliday'e, "Blöf yaptığımı sanıyorsan, haydi durma, dene de gör. Ama bunu yaparsan ikimiz de bu işten eli boş çıkacağız," diyecek.

Sinirlerime hâkim olursam, bu işten paçayı sıyırabilirim. Ve sinirlerime hâkim olacağım. Olmak zorundayım, diye düşünüyor.

Morris çalıntı Subaru'yu Pislik Malikânesi'nin iki sokak ötesinde bir yere park edip yürüyor. Ellis McFarland'ın civarda gezinmediğine emin olmak için ikinci el mallar satan dükkânın önünde biraz oyalanıyor, sonra sefil binaya doğru seğirtip ağır adımlarla dokuz kat merdiven tırmanıyor. Bugün iki asansör de bozuk ki bu beklenen bir şey. Tuff Tote çantalarından birini rastgele seçtiği giyeceklerle dolduruyor, diğerini de alıp boktan odasından son kez ayrılıyor. İlk köşeyi dönene dek sırtından terler boşalıyor, boynu ütü masası gibi sertleşmiş. Her iki elinde birer Tuff Tote çantası var ve her biri sanki elli kilo ağırlığındaymış gibi... Arkasından McFarland'ın seslenmesini, bir tentenin altından çıkıp ona neden işe gitmediğini, nereye gittiğini sandığını, o çantaların içinde neler olduğunu sormasını ve ona hapse geri döneceğini söylemesini bekliyor. Morris, Pislik Malikânesi iyice gerilerde kalana dek rahatlayamıyor.

Tom Saubers küçük emlakçı grubunu boş IBM tesisinde gezdiriyor, merkezin çeşitli özelliklerinden söz edip onları fotoğraf çekmeye özendiriyor. Hepsi de mekânın sunduğu olanaklar yüzünden heyecanlı. Günün sonunda ameliyatlı bacakları ve kalçaları korkunç biçimde ağrıyacak, ama şimdilik kendini iyi hissediyor. Terk edilmiş bu işyeri ve üretim merkezi ona iyi bir para bırakabilir. Şans sonunda onun da yüzüne gülüyor.

Jerome, Holly'ye sürpriz yapmak için bir anda Hodges'ın ofisine dalıyor. Holly onu görünce sevinçten tiz bir çığlık koparıyor. Jerome, kız kardeşine yaptığı gibi, onu belinden yakalayıp etrafında birkaç kez döndürdüğünde ise korkuya kapılıyor. Bir saatten fazla bir süre sohbet edip birbirlerinden uzak kaldıkları günlerde neler yaptıklarını anlatıyorlar. Holly daha sonra Saubers olayıyla ilgili neler düşündüğünden söz ediyor. Jerome'un, Moleskine defter konusundaki endişelerini ciddiye aldığını görünce mutlu oluyor. Hele *Liseli Polisler 2*'yi izlediğini duyunca kendinden geçiyor. Pete Saubers konusunu kapatıp film hakkında uzun uzadıya konuşmaya, o filmi Jonah Hill'in oynadığı diğer filmlerle kıyaslamaya başlıyorlar. Ardından söz çeşitli bilgisayar uygulamalarına geliyor.

Meşgul olmayan tek kişi Andrew Halliday. İlk baskılar onun için bir anlam ifade etmiyor artık, tıpkı dar siyah pantolonlu genç

garsonların onun için bir anlam ifade etmemesi gibi. Üstünde sinekler gezerken, pıhtılaşmış kan gölünün içinde ölüm uykusunu uyuyor.

19

Saat on bir. Hava kırk dört derece; radyo, sıcaklar azalmadan termometrenin cıva sütununun kırk sekizleri göstereceğini söylüyor. İnsanlar, küresel ısınma yüzünden olmalı, diyor birbirine.

Morris, Birch Caddesi Rec'in önünden iki kez geçiyor ve güneşin altında kavrulan tuğladan kutunun her zamanki gibi terk edilmiş olduğunu görüp mutlu oluyor (gerçi hiç de şaşırmıyor). Etrafta ne polis var ne de özel güvenliğe ait arabalar. Karga bile daha serin yerlere uçmuş. Binanın etrafında dolaşıyor, bu sırada eski evinin garaj yolunda eli yüzü düzgün bir Ford Focus'un park etmiş olduğunu fark ediyor. Bay veya Bayan Saubers eve erken dönmüş. Belki ikisi de evdedir. Morris'i ilgilendiren bir şey değil bu. Morris tekrar Rec'e doğru yöneliyor ve bu kez dönüp binanın arka tarafına, artık kendi yeri olduğunu düşünmeye başladığı noktaya park ediyor.

Kimselere görünmediğine emin, ama yine de işini çabuk görse iyi olacak. Çantalarını, zorladığı pencereye taşıyor, sonra onları içeriye, bodrumun zeminine atıyor. Çantalar boğuk bir gürültü ve toz bulutu eşliğinde yere iniyor. Çabucak etrafına göz gezdiriyor, pencereden önce ayaklarını sokup sessizce içeriye giriyor.

Serin ve küflü havayı ilk solumasında bir baş dönmesi dalgasına kapılıyor. Biraz sendeliyor ve dengesini bulmak için kollarını öne uzatıyor. Sıcaktan, diye düşünüyor. Bunu fark etmeyecek kadar meşgulsün, ama ter içinde kalmışsın. Kahvaltı da etmedin...

Hepsi doğru, ama temel gerçek, hepsinden daha basit ve kanıta ihtiyaç duymayacak kadar açık: Morris eskisi gibi genç değil ve boyahanedeki fiziksel çaba gerektiren işi bırakalı yıllar olmuş. Hızını ayarlaması gerek. Bacanın yakınında, üstünde MUTFAK MALZEMESİ yazan orta büyüklükte iki koli var. Morris o kolilerden birinin üstüne oturup kalp atışı yatışana ve baş dönmesi geçene kadar bekliyor. Sonra, içinde Andy'nin küçük otomatik

silahının olduğu çantanın fermuarını açıyor, silahı alıp kemerine sıkıştırıyor, gömleğiyle üstünü örtüyor. Öngörülmeyen bazı harcamalar olabilir diye, Andy'nin parasından yüz doları bir kenara ayırıyor ve kalanını sonrası için saklıyor. Akşam buraya geri dönecek, geceyi burada geçirmesi de söz konusu olabilir. Her şey defterlerini çalan çocuğa ve o defterleri geri alabilmesi için Morris'in hangi yöntemleri kullanacağına bağlı.

Ne gerekiyorsa onu yapacağım. Ne gerekiyorsa onu...

Şimdi harekete geçme zamanı. Genç olsaydı, bodrum penceresinden kolaylıkla dışarıya atabilirdi kendini, ama şimdi mümkün değil. MUTFAK MALZEMESİ kolilerinden birini –koli şaşırtıcı biçimde ağır, herhalde bozuk mutfak aletleri gibi şeylerdir– pencerenin altına sürükleyip basamak olarak kullanıyor. Beş dakika sonra, eski dostunun arabasını, onun park alanına bırakıyor ve günün geri kalanını, klimayla iliklerine kadar serinleyip o genç defter hırsızının gelmesini bekleyeceği Andrew Halliday Ender Baskılar'ın yolunu tutuyor.

Genç hırsızımız "James Hawkins" elbette, diye düşünüyor.

20

Saat ikiyi çeyrek geçiyor.

Hodges, Holly ve Jerome harekete geçmişler, Northfield Lisesi civarında pozisyon almak üzere yerlerine gidiyorlar. Hodges okulun ön kapısında beklerken, Jerome Westfield Caddesi'nin köşesinde, Holly ise lisenin konferans salonunun yakınında, Garner Caddesi'nde bekleyecek. Yerlerine geçtikten sonra Hodges'a bilgi verecekler.

Lacemaker Lane'deki kitapçıda Morris kravatını düzeltiyor, kapıdaki KAPALI tabelasını AÇIK'a döndürüp kapının kilidini açıyor. Sonra masaya gidip oturuyor. Kitaplara göz atmak için bir müşterinin gelmesi durumunda –günün bu saati bu pek de muhtemel gibi görünmüyor, ama yine de mümkün– seve seve yardımcı olacak. Delikanlı geldiğinde dükkânda müşteri varsa, o zaman bir şeyler düşünecek. O an aklına geleni yapacak. Kalbi

küt küt atsa da elleri titremiyor. Titremeler geçti. Ben bir kurdum, diyor kendi kendine. Gerekirse ısırırım.

Pete yaratıcı yazarlık dersinde... Metin, Strunk ve White'ın *The Elements of Style*'ından. Ve bugün o ünlü 13 Numaralı Kuralı tartışacaklar: *Gereksiz kelimelerden kaçınmak*. Hemingway'in kısa hikâyesi "Katiller"i okumaları söylenmişti; kitap sınıfta hararetli bir tartışmaya neden olmuş durumda. Hemingway'in gereksiz kelimelerden nasıl kaçındığı konusunda çok şey söylendi. Pete o konuşmaları duymuyor bile. Gözü sürekli, dakikaların Andrew Halliday'le olan randevusuna doğru istikrarlı bir biçimde ilerlediği saatinde. Ve o, senaryosunun üzerinden geçmeye devam ediyor.

Saat ikiyi yirmi beş geçe cep telefonu bacağında titreşiyor. Çıkarıp ekranına bakıyor.

Annem: Okuldan çıktıktan sonra hemen eve gel, konuşmamız gerek.

Midesine bir ağrı saplanıyor, kalbi daha yüksek viteste atmaya başlıyor. Yapılması gereken bazı günlük, sıkıcı işlerden başka bir şey olmayabilir; ama Pete buna inanmıyor. *Konuşmamız gerek*, anne dilinde, *Houston, bir sorunumuz var*, anlamına geliyor. Paraylа ilgili olabilir; aslına bakılırsa bu olasılık Pete'in gözüne oldukça büyük görünüyor, çünkü sorunlar teker teker değil toptan gelir. Eğer öyleyse, Tina baklayı ağzından çıkarmış demektir.

Tamam. Madem öyle, kabul... Eve gidecek ve konuşacaklar, ama önce Halliday meselesini çözmesi gerek. İçinde bulunduğu bu sıkıntılı durumun sorumlusu annesi babası değil ve Pete onların omzuna sorumluluk *yüklemeyecek*. Kendisini de suçlamayacak. Sonuçta yapması gereken şeyi yaptı. Halliday anlaşmaya yanaşmaz, Pete'in öne sürdüğü nedenlere rağmen polisi ararsa, o zaman ailesi bu olayla ilgili ne kadar az bilgi sahibi olursa o kadar iyi demektir. Pete, ailesinin suç ortaklığı filan gibi bir şeyle suçlanmasını istemiyor.

Cep telefonunu kapatmayı düşünüyor, ama sonra vazgeçiyor. Annesi –Tina da olabilir– ona bir daha mesaj atarsa, mesajı

görmesi daha iyi olur. Kafasını kaldırıp saate bakınca üçe yirmi dakika kaldığını görüyor. Birazdan zil çalacak ve Pete okuldan çıkacak.

Pete, bir daha okula geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyor.

21

Hodges, Prius'unu lisenin ana girişinin on beş metre kadar aşağısına park ediyor. Burada park yasağı var; ama torpido gözünde, buna benzer sorunlar için eski GÖREVLİ POLİS kartını saklıyor. Kartı alıp kontrol panelinin üstüne yerleştiriyor. Zil çalınca arabadan dışarıya çıkıyor, kollarını göğsüne kavuşturup gözünü kapıya dikiyor. Kapının üstüne okulun sloganı kazılı: EĞİTİM HAYATIN LAMBASIDIR. Hodges'ın telefonu elinde, kapıdan kimin çıkıp çıkmayacağına bağlı olarak her an aramaya veya gelecek çağrıyı cevaplamaya hazır.

Bekleyiş fazla uzun sürmüyor, çünkü Pete Saubers bir grup öğrenciyle birlikte kendini haziranın bu sıcak gününe atıp geniş granit merdivenlerden koşarak aşağıya iniyor. Çocukların çoğunun yanında bir arkadaşı var. Saubers ise yalnız. Yalnız takılan bir tek o değil tabii, ama yüzünde bu ânı değil de geleceği yaşıyormuş gibi bir ifade olan bir tek o. Hodges'ın gözleri eskisi gibi keskin ve bu yüzün, savaşa giden bir askerin yüzü olabileceğini düşünüyor.

Belki de delikanlı sadece final sınavlarının endişesini yaşıyordur.

Delikanlı sola, sarı otobüslerin okulun yanında park ettikleri yere doğru değil de, sağa, Hodges'ın arabasının durduğu yere doğru yürüyor. Hodges rahat adımlarla onu karşılamaya giderken hızlı arama tuşuna basıp Holly'yi arıyor. "Onu gördüm. Jerome'a söylersin." Holly'nin cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıyor.

Delikanlı, Hodges'ın etrafından dolaşmak ve cadde tarafına geçmek için yönünü değiştiriyor. Hodges önünü kesiyor onun. "Hey Pete, bir dakika bakar mısın?"

Delikanlının bakışları birden ona doğru dönüyor. Yakışıklı bir genç, ama yüzü çok zayıf, alnında da sivilceler var. Dudaklarını birbirine o kadar çok bastırmış ki, ağzı nerdeyse yok gibi görünüyor. "Siz kimsiniz?" diye soruyor. *Buyurun* ya da *Size nasıl yardımcı olabilirim*, değil. Sadece *Siz kimsiniz*... Sesi de yüzü gibi gergin.

"Adım Bill Hodges. Seninle konuşmak isterim."

Çocuklar kendi aralarında gevezelik ederek, birbirlerini dürterek, gülerek, dedikodu yaparak, sırt çantalarını düzelterek yanlarından geçiyorlar. Aralarından birkaçı Pete ve beyaz saçları seyrelmekte olan adama baksa da hiçbiri gerçek anlamda ilgilenmiyor. Onların gidecek yerleri, yapacak işleri var.

"Ne hakkında?"

"Arabamda konuşsak daha iyi... Daha rahat bir ortamımız olur." Hodges, Prius'u işaret ediyor.

Delikanlı, "Ne hakkında?" diye tekrarlıyor ve yerinden kımıldamıyor.

"Pete, şöyle bir durum var. Barbara Robinson, kız kardeşin Tina'nın arkadaşı. Robinson ailesini yıllardır tanırım. Barbara, Tina'yı gelip benimle konuşması için ikna etti; kız kardeşin senin için çok endişeleniyor."

"Neden?"

"Barb'ın neden beni önerdiğini soruyorsan, eskiden dedektif olduğum için."

Delikanlının gözlerinde bir an alarm parıltıları yanıyor.

"Tina'nın neden endişeli olduğunu soruyorsan, bu, sokağın ortasında konuşmaktan kaçınmamızı gerektiren bir konu."

Delikanlının yüzündeki o alarm parıltısı bir anda yok oluyor, yerini yine boş bir ifadeye bırakıyor. Bu, iyi bir poker oyuncusunun yüzü... Hodges geçmişte, yüz ifadelerini bir anda değiştirebilen birçok şüpheliyi sorgulamış; bu tipler ağızlarından laf alınması en zor tiplerdir; tabii alınabilirse...

"Tina'nın size ne söylediğini bilmiyorum, ama endişelenmesini gerektirecek hiçbir şey yok."

"Bana anlattıkları doğruysa, var." Hodges en etkileyici gülümsemesini takınıyor. "Haydi, Pete. Seni kaçıracak değilim; yemin ederim."

Pete gönülsüzce de olsa başını sallıyor. Prius'un yanına geldiklerinde delikanlı bir anda donup kalıyor. Kontrol panelinin üstündeki sarı kartı okuyor. "Eskiden mi polistiniz, yoksa hâlâ polis misiniz?"

"Eskiden," diyor Hodges. "O kart... bir tür hatıra diyebilirsin. Bazı durumlarda işe yarıyor. Emniyetten beş yıl önce ayrıldım ve o zamandan beri emekli maaşı alıyorum. Lütfen, gir de konuşalım. Bir dostun olarak buradayım. Dışarıda dikilmeye devam edersek eriyip gideceğim."

"Ya girmezsem?"

Hodges omuzlarını silkiyor. "O zaman gidersin."

Pete, "Peki, ama sadece bir dakikalığına," diyor. "Babamın ilaçlarını almak için bugün eve yürüyerek gideceğim. Vioxx denilen şu ilaçtan kullanıyor. Birkaç yıl önce bir şey geldi başına."

Hodges başını sallıyor. "Biliyorum. Belediye Merkezi. O olayla ben ilgilenmiştim."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Pete yolcu kapısını açıp Prius'a giriyor. Yabancı birinin arabasında olmak onu huzursuz etmişe benzemiyor. Meslek hayatı boyunca kabaca on bin şüpheli ve şahit sorgulamış olan Hodges, delikanlının –aklından geçenleri kelimelere dökecek mi yoksa kendine mi saklayacak bilemese de– kendince bir karar verdiğine oldukça emin. Her iki durumda da bunu kısa bir süre sonra öğrenecek.

Hodges arkadan dolanıp direksiyonun başına geçiyor. Pete rahat görünüyor, ama Hodges motoru çalıştırınca geriliyor ve kapı koluna yapışıyor.

"Sakin ol. Sadece klimayı çalıştırmak istiyorum. Belki fark etmemişsindir ama hava korkunç sıcak. Özellikle de yazın bu ilk günleri için. Muhtemelen küresel ısın..."

"Şu işi bitirelim de, ben de babamın reçetesini alıp evime gideyim. Kız kardeşim size ne anlattı? Onun henüz on üç yaşında olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Onu çok severim, ama annem Tina'ya Drama Kraliçesi der." Ve sonra, bu her şeyi açıklıyormuş

gibi, "O ve arkadaşı Ellen, *Pretty Little Liars*'ı[1] hiç kaçırmazlar," diye ekliyor.

Tamam, ilk kararı konuşmamak yönünde demek... Bu pek de şaşırtıcı bir gelişme değil. Şimdi yapması gereken, delikanlının fikrini değiştirmek...

"Bana postayla gelen paradan söz etsene Pete."

Gerilmek yok; yüzünde *kem küm* edercesine bir ifade de. Hodges, konunun bu olduğunu biliyordu, diye geçiriyor içinden. Kız kardeşinin adı geçtiği andan itibaren biliyordu. Hatta baştan uyarılmış olması bile mümkün; Tina fikrini değiştirmiş ve ağabeyine durumu anlatan bir mesaj atmış olabilir.

Pete, "Şu gizemli paradan söz ediyorsunuz," diyor. "Biz ona öyle diyoruz."

"Evet. Ben de onu kastetmiştim."

"Aşağı yukarı dört yıl kadar önce gelmeye başladı. Ben o zamanlar Tina'nın şimdiki yaşındaydım. Para her ay babamın adının yazılı olduğu bir zarfta geliyordu. İçinde bir not veya mektup olmazdı, sadece para..."

"Beş yüz dolar."

"Arada bir bu miktardan biraz daha az veya fazla olabiliyordu sanırım. Zarf geldiğinde ben her zaman orada değildim, zaten ilk birkaç defadan sonra annem ve babam konuyla ilgili konuşmaz oldular."

"Yani uğursuzluk getirmesin filan diye mi?"

"Evet, onun gibi bir şey. Bir noktada Tina, parayı gönderen kişinin ben olduğuma dair bir düşünceye kapıldı. Sanki ben olabilirmişim gibi... O zamanlar harçlık bile alamıyordum."

"Peki, parayı sen göndermediysen, kim gönderdi?"

"Bilmiyorum."

Burada duracakmış gibi görünse de konuşmaya devam ediyor. Hodges, Pete'in çok şey anlatacağı umuduyla sesini çıkarmadan dinliyor. Delikanlının zeki olduğu belli, ama bazen zekiler bile çok konuşur. Eğer izin verirseniz...

---

(1) *Sevimli Küçük Yalancılar*. Sara Shepard'ın çok satan roman dizisinden uyarlanmış gençlik dizisi. –ç.n.

"Her Noel, Walmart ya da bir başka yerde birilerinin yüz dolarlık banknotlar dağıttığına dair hikâyeler çıkar, bilirsiniz."

"Evet."

"Bence bu da onun gibi bir şeydi. Zengin bir adam, o gün Belediye Merkezi'nde yaralananlardan biri için Gizli Noel Baba'yı oynamaya karar verdi ve şapkadan babamın adı çıktı." Arabaya bindiklerinden beri ilk kez Hodges'a dönüp bakıyor; büyümüş gözlerinde ciddi ve kesinlikle güvenilmez bir ifade var. "Bildiğim tek şey, o günkü olayın diğer bazı kurbanlarına da para gönderdiği. Herhalde, durumu çalışamayacak kadar kötü olanlara gönderiyordu."

Hodges, bravo delikanlı, diye düşünüyor. Bir dereceye kadar mantıklı...

"Noel zamanı rastgele on–yirmi kişiye bin dolar dağıtmak bir şey, bir aileye dört yılda yirmi bin dolardan fazla para göndermekse bambaşka... Diğer aileleri de işin içine katarsan, küçük bir servetten söz ediyor olursun."

Pete, "Bir vakıftan gelen parayı dağıtıyordu belki," diyor. "Bilirsiniz, hani herkes fakirleşirken zenginleşen ve sonra bundan suçluluk duyan o tiplerden biridir belki..."

Pete artık Hodges'a değil, camdan dışarıya bakıyor. Delikanlıdan yayılan bir koku var; ya da Hodges'a öyle geliyor. Ter değil, kaderciliğin kokusu bu. Ve aklına, şanslarının yarı yarıya olduğunu, öleceklerini veya yaralanacaklarını bilerek savaşa hazırlanan askerler geliyor.

"Pete, beni dinle. Para umurumda değil."

"Parayı ben göndermedim!"

Hodges bastırıyor. Bu onun ezelden beri en başarılı olduğu şey. "Umulmadık yerden gelen bir paraydı, talih kuşuydu ve sen o parayı, zor zamanları atlatsınlar diye ailene yardım etmek için kullandın. Bu kötü bir şey değil, tam tersine takdir edilecek bir şey."

Pete, "Birçok insan böyle düşünmeyebilir," diyor. "Tabii, doğru olduğunu varsayarsak."

"Bu konuda yanılıyorsun. Birçok insan böyle düşünür. Sana kırk yıllık bir polisin tecrübesine dayandığı için yüzde yüz emin

olabileceğin bir şey söyleyeceğim. Bu şehirde de, bu ülkede de, bir para bulmuş ve o parayı işini kaybetmiş, ardından da bacakları bir deli tarafından ezilmiş babasına yardım etmek için kullanan bir çocuğa karşı dava açmaya kalkışacak tek bir savcı bile yoktur. Basın o savcıyı çarmıha gerer."

Pete sessiz, ama gırtlağı sanki gözyaşlarını bastırmaya çalışıyormuş gibi oynayıp duruyor. Anlatmak istiyor, ama bir şey onu engelliyor. Para değil, ama parayla ilgili bir şey. Öyle olmalı. Hodges her ay zarf içinde gelen o paranın kaynağını merak ediyor –kim olsa eder– ama onu en çok meraklandıran şey, bu delikanlıya şimdi ne olacağı.

"Onlara para yolladın..."

"Son kez söylüyorum, ben *para filan yollamadım*!"

"...ve her şey tereyağından kıl çeker gibi yolunda gitti, ama sonra bir şekilde belaya bulaştın. Pete, bana bunun ne olduğunu söyle. İzin ver de işleri yoluna koymana yardım edeyim."

Delikanlı bir an için her şeyi anlatmanın eşiğine gelerek titriyor. Sonra gözleri sola kayıyor. Hodges delikanlının bakışlarını takip edince, kontrol panelinin üstünde duran karta baktığını anlıyor. Kart sarı renkte; uyarının, tedbirli olmanın rengi bu... Tehlikenin rengi... GÖREVLİ POLİS. Hodges, keşke arabayı yüz metre ileriye park etseydim de o kart torpido gözünde kalsaydı, diye düşünüyor. Tanrım, her gün yürüyen adam kendisi değil mi? Yüz metre fazla yürüseydi ne çıkardı?

Pete, "Bir sıkıntı yok, her şey yolunda," diyor. Hodges'ın kontrol panelindeki GPS'in bilgisayar yapısı mekanik sesiyle konuşuyor şimdi; ama şakakları nabız gibi atıyor, ellerini kucağında sımsıkı kenetlemiş, klima açık olmasına rağmen yüzünde de terler var. "O parayı ben göndermedim. Gidip babamın ilaçlarını almalıyım."

"Pete, dinle. Hâlâ polis olsaydım bile mahkemede bu konuşmanın hiçbir geçerliliği olmazdı. Reşit değilsin, yanında danışabileceğin sorumlu bir yetişkin de yok. Ayrıca sana haklarını da okumadım – Miranda uyarısını..."[1]

(1) Kolluk kuvvetlerinin gözaltına aldığı şüpheliye okundukları anayasal hakları [illegible]

Hodges delikanlının yüzünün bir bankanın büyük kasasının kapısı gibi çarparak kapandığını görüyor. Her şey için o iki kelime yetti: *Miranda uyarısı.*

Pete aynı kibar robot sesle, "Endişenizi anlıyorum," diyor. "Ama yolunda gitmeyen hiçbir şey yok; gerçekten."

Hodges, "Bence var," diyor ve göğüs cebinden kartvizitini çıkarıp delikanlıya uzatıyor. "Al bunu. Fikrini değiştirirsen ararsın. Her neyse, sana yardım..."

Kapı kapanıyor. Hodges, Pete Saubers'ın hızla uzaklaşmasını izlerken, kartvizitini cebine koyup, "Tanrı cezamı versin, işi mahvettim," diye düşünüyor. "Altı, hatta iki yıl önce olsa, o delikanlıyı avucumun içine almıştım çoktan."

Ama suçu yaşma atmak çok kolay... Daha çözümleyici ve daha az duygusal tarafı, gerçekte delikanlıyı konuşturmaya hiç yaklaşamadığının farkında. Bunu başarabileceğini düşünmek, yanılsamadan başka bir şey değil. Pete kendini savaşa öylesine iyi hazırlamış ki, psikolojik anlamda geri adım atması zor.

Delikanlı, eczaneye vardığında arka cebinden babasının reçetesini çıkartıp içeriye giriyor. Hodges hızlı arama tuşuna basıp Jerome'u arıyor.

"Bill! Nasıl gitti?"

"Pek iyi değil. Şehir Eczanesi'ni biliyor musun?"

"Tabii."

"Şimdi orada, ilaç alıyor. Elinden geldiğince çabuk oraya git... Bana sonra eve gideceğini söyledi, öyledir belki; ama öyle değilse, gerçekte nereye gittiğini bilmek istiyorum. Onu takip edebilir misin? Benim arabamı tanıyor, ama seninkini tanımaz."

"Sorun değil. Hemen yola çıkıyorum."

Üç dakikadan daha az bir süre sonra Jerome köşeyi dönüyor. Liseye gitmek için fazlasıyla kısa boylu görünen iki çocuğunu okuldan alan bir annenin biraz önce boşalttığı yere park ediyor hemen. Hodges ise park ettiği yerden çıkıyor, Jerome'a el sallayıp Holly'nin beklediği Garner Caddesi'ne doğru sürüyor arabasını; bir yandan da onu arıyor. Birlikte Jerome'un vereceği raporu bekleyecekler.

22

Pete'in babası sonunda OxyContin'den kurtulduğundan beri gerçekten de Vioxx alıyor, ama hâlâ o haplardan evde fazlasıyla var. Pete'in arka cebinden çıkardığı ve eczaneye girmeden şöyle bir göz attığı katlanmış o kâğıt parçası, okul müdür yardımcısının dağıttığı, okulun tatil olacağına dair söylentilerin gerçeği yansıtmadığına ve o gün okula devamsızlığın özellikle takipçisi olunacağına dair katı bir dille yazılmış bir hatırlatma notu.

Pete notu sallamıyor; Bill Hodges emekli olabilir, ama aptal olmadığı kesin. Hayır, Pete nota, sanki doğru şey olduğuna emin olmak istermişçesine şöyle bir bakıp içeriye giriyor. Hızlı adımlarla arka taraftaki tezgâha, Bay Pelkey'nin onu dostça bir ifadeyle selamladığı yere yürüyor.

"Selam Pete. Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında bir şey yok Bay Pelkey, hepimiz iyiyiz; ama peşime, evde yaptığım tarih ödevinden bazı soruların cevaplarını benden kopya etmelerine izin vermediğim bir grup çocuk takıldı. Acaba bu konuda bana yardım edebilir misiniz, diye soracaktım?"

Bay Pelkey kaşlarını çatıp bar kapısını andıran kapıya doğru yürüyor. Ailesi inanılmaz zor zamanlar geçirmiş olsa da her zaman güler yüzlü olmayı başaran Pete'i sever. "Sen onları bana gönder. Ben toz olmalarını sağlarım."

"Hayır, ben hallederim, ama yarın yapacağım o işi. Anlarsınız; biraz yatışmalarını bekliyorum da... Sizden sadece... hani, şu arka kapıdan çıkabilir miyim diye..."

Bay Pelkey bir zamanlar kendisinin de çocuk olduğunu ve Pete'in suç ortaklığı teklifini kabul ettiğini ima edercesine göz kırpıyor. "Tabii. Gel, şu kapıdan geç."

Pete'i merhem ve haplarla dolu rafların arasından geçirip arka taraftaki küçük ofise yönlendiriyor. Burada, üstünde ALARM VAR yazılı kırmızı bir tabelanın bulunduğu bir kapı var. Bay Pelkey kapının yanındaki kutucuğu bir eliyle kaparken, diğer eliyle de bazı tuşlara basıyor. Bir vızıltı duyuluyor sonra.

"İşte, çıkabilirsin," diyor Pete'e.

Pete teşekkür edip hızlı adımlarla eczanenin arkasındaki yükleme alanına yürüyor ve çatlak betona atlıyor. Dar bir sokak onu Frederick Caddesi'ne çıkarıyor. Eski dedektifin Prius'u oralarda mı diye her iki tarafa da bakıyor, göremeyince koşmaya başlıyor. Lower Main Caddesi'ne varması yirmi dakika sürüyor; mavi Prius'u hiçbir yerde görmemiş olmasına rağmen, her ihtimale karşı, yolu üzerinde beklenmedik anlarda yan yollara sapıyor. Tam Lacemaker Lane'e varmak üzereyken telefonu bir kez daha titreşiyor. Bu kez kız kardeşinden bir mesaj var.

Tina: Bay Hodges'la konuştun mu? Umarım konuşmuşsundur. Annem biliyor BİLDİKLERİNİ ona ben söylemedim. Lütfen bana öfkelenme. ☹

Sanki kızabilirmişim gibi, diye geçiriyor içinden Pete. Aralarındaki yaş farkı dört değil de iki olsa, belki kardeş rekabeti denilen şeyi onlar da yaşardı, belki o zaman bile yaşamazlardı. Pete bazen ona sinirlenir, ama yaramazlık yaptığı zamanlarda bile gerçek anlamda ona hiç öfkelenmez.

Para hakkında gerçekler ortaya çıktı; ama belki paradan *başka* bir şey bulmadığını söyleyebilir ve öldürülen adamın en özel eşyalarını, sırf kız kardeşi arkadaşlarıyla aynı ortamda duş almak zorunda kalmayacağı ve salak arkadaşı Ellen'ın tarih olacağı bir okula gidebilsin diye satmaya çalıştığı gerçeğini gizleyebilir.

Bu işten sıyrılma şansının sıfıra yakın olduğunu biliyor, ama bunun önemi bir noktada –belki bu öğleden sonra, saatin istikrarlı bir biçimde üçe yaklaştığı dakikalarda– ikinci plana düşebilir. Gerçekten yapmak istediği şey, defterleri, özellikle de son iki Jimmy Gold romanını içerenleri New York Üniversitesi'ne göndermek. Belki de *The New Yorker*'a; ne de olsa ellili yıllarda Rothstein'ın kısa hikâyelerinin büyük çoğunluğu orada yayımlanmıştı. Ve tabii diğer en büyük isteği de, Andrew Halliday'in defterlerle ilgili kurduğu o hayali kıçına sokmak: Evet, hem de kanırtırcasına. Dibine kadar... Halliday'in Rothstein'ın son eserlerini, havası özel olarak kontrol edilen bir odada Renoir'lar,

Picasso'lar, belki de on beşinci yüzyıldan kalma o çok değerli İncil'le birlikte gizli bir odada saklayacak zengin, kaçık bir koleksiyoncuya satmasına izin veremez.

Pete çocukken defterlere sadece gömülü bir hazine gözüyle bakıyordu. *Kendi* gömülü hazinesi... Ama şimdi daha farklı düşünüyor, bunun tek nedeni de John Rothstein'ın o edepsiz, komik ve bazen vahşicesine dokunaklı romanları da değil. O defterler asla sadece onun değildi. Yazar, defterleri New Hampshire'da bir çiftlik evinde saklarken aklından neler geçtiğinin bir önemi olmaksızın, hiçbir zaman sadece Rothstein'a da ait değildi. O defterler görülmeyi ve herkes tarafından okunmayı hak ediyor. Belki o kış günü bavulun ortaya çıkmasına neden olan küçük toprak kayması bir rastlantıdan başka bir şey değildi; ama Pete öyle olduğuna inanmıyor. O, tıpkı Abel'in kanı gibi, defterlerin kendisine topraktan seslendiğine inanıyor. Bu onu aptal bir romantik yapacaksa, varsın olsun. Bazı şerlerde gerçekten hayır vardır.

Lacemaker Lane'i yarıladığında, gözüne dükkânın eski moda, kıvrımlı harflerle yazılmış tabelası çarpıyor. Bu, bir İngiliz pub'ının dışında görebileceğiniz türden bir tabela, ama bunun üstünde The Plowman's Rest[1] veya ona benzer bir şey değil de, Andrew Halliday Ender Baskılar yazıyor. Pete tabelaya bakarken son şüpheleri de duman gibi kaybolup gidiyor.

Bay Halliday, John Rothstein da doğum gününde önünde domalmayacak, diye düşünüyor. Ne geçmişte böyle bir şey oldu ne de şimdi olacak... O defterlerin hiçbirine sahip olamayacaksın. Jimmy Gold'un dediği gibi, *Avucunu yalarsın, tatlım*. Polise gidersen, onlara her şeyi anlatacağım; James Agee'nin kitabıyla ilgili yaşanan o olaydan sonra, bakalım hangimize inanırlar.

Pete'in omuzlarından bir ağırlık -görünmeyen ama oldukça bunaltıcı bir ağırlık- kalkıyor. Kalbine uzun zamandır ilk kez gerçeğin rahatlatıcı kıpırtısı doluyor.

(1) Çiftçi Misafirhanesi. -ç.n.

23

Üçü birkaç dakika geçe –Pete'in Hodges'm Prius'una binmek üzere olduğu dakikalarda– kitapçıya gerçekten de bir müşteri geliyor. Kalın çerçeveli gözlükleri, yer yer kırlaşmış beyaz keçisakalıyla Elmer Fudd'a olan benzerliğini saklamayan tıknaz bir adam bu.

Morris'in aklma gelen ilk söz, *Eee, n'aber doktor?* olsa da, "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

Elmer kuşkucu bir tavırla, "Bilmiyorum," diyor. "Drew nerde?"

"Michigan'da ailevi acil bir sorun çıktı." Morris, Andy'nin Michigan'lı olduğunu biliyor, o yüzden sorun yok, ama aile meselesinde ketum davranmak zorunda; Andy akrabalarından daha önce söz etmiş olsa bile Morris bu konuyla ilgili çok fazla bir şey hatırlamıyor. "Ben eski bir arkadaşıyım. Benden bu öğlen dükkâna bakmamı rica etti."

Elmer bir süre düşünüyor. Bu arada Morris'in sol eli sinsice arkasına gidiyor ve küçük otomatik silahm rahatlatıcı dış hatlarına dokunuyor. Bu adamı vurmayı, çıkacak sesi riske atmayı istemez; ama mecbur kalırsa yapacak. Elmer için arkada, Andy'nin özel ofisinde epey yer var.

"Benim için bir kitap ayırmıştı; depozitosunu da vermiştim. *Atları da Vururlar.* Yazarı..."

Morris, "Horace McCoy," diye tamamlıyor adamın sözünü. Masanın sol tarafında kalan rafın –arkalarında güvenlik kayıtlarının DVD'lerinin saklı olduğu– üstündeki kitapların her birine birer koçan iliştirilmişti ve Morris bugün kitapçıya girdiğinden beri o kitapları inceliyordu. Bunlar müşterilerin sipariş ettikleri kitaplar; McCoy da onların arasında. "İmzalı, iyi durumda bir kopya... Belli birine imzalanmamış, sadece yazarın imzası var. Sırtında da hafif bir sararma..."

Elmer gülümsüyor. "Evet, o."

Morris kitabı raftan alırken çaktırmadan saatine bakıyor. 15.13. Northfield Lisesi'nde dersler üçte bitiyor; bu, delikanlının en geç üç buçukta burada olması gerektiği anlamına geliyor.

Morris koçanı alıyor ve üzerinde *Irving Yankovic, 750 $* yazdığını görüyor. Yüzünde gülümseme, kitabı adama uzatıyor. "Bunu özellikle hatırlıyorum. Andy –bugünlerde Drew'u tercih ediyor sanırım– bana bu kitaptan sadece beş yüz dolar alacağını söyledi. Kitabı tahmin ettiğinden daha ucuza mal etmiş; indirimi size yansıtmak istedi."

Elmer'ın, Drew'un alışılageldik yerinde bir yabancı görmesinden ötürü duyduğu her türlü şüphe, iki yüz elli dolar tasarruf edecek olmanın beklentisiyle bir anda buharlaşıp yok oluyor. Cebinden çek defterini çıkarıyor. "Tamam... Depozitoyu düştükten sonra, geriye..."

Morris asil ruhlu bir tavırla sallıyor elini. "Bana ne kadar depozito aldığını söylemedi. Miktar neyse, siz düşün. Size güvendiğine eminim."

"Onca yıldan sonra kesinlikle öyle olmalı zaten." Elmer masaya eğilip çeki yazmaya başlıyor. Bu işi acı verici bir yavaşlıkla yapıyor ama. Morris bir kez daha saatine bakıyor. "Bu kitabı okudunuz mu?"

"Hayır," diyor Morris. "Onu atlamışım."

Gösteriş meraklısı bu keçisakal dallama çekini yazarken ya delikanlı çıkagelirse? Elmer Fudd'a, Andy'nin Michigan'da olduğunu söyledi; şimdi tutup da Saubers'a arka odada diyemez. Saçlarından ter boşalıp yanağından aşağıya süzülüyor. Bunu hissedebiliyor. Hapishanede tecavüz edilmeyi beklerken de aynen böyle terlerdi.

Elmer, "Harika kitaptır," derken, kalemi yarısı yazılmış çekin üstünde duralıyor. "Harika bir kara roman; *Gazap Üzümleri*'yle rekabet eden sosyal bir eleştiri." Duraklıyor, yazmak yerine düşünüyor. Saat 15.18. "Eh, belki onunla olmasa bile *Bitmeyen Kavga*'yla rahatça rekabet eder ki bu, bir romandan daha çok, sosyalizm üzerine yazılmış bir kitaptır; siz de aynı fikirde misiniz?"

Morris aynı fikirde olduğunu söylüyor. Elleri uyuşmuş. Silahını çekmek zorunda kalırsa, düşürme ya da kendi kıçını vurma tehlikesi var. Bu düşünce, kitaplarla dolu dar mekânda irkiltici bir sesle birden kahkaha atmasına neden oluyor.

Elmer kaşlarını çatarak bakıyor. "Komik bir şey mi var? Steinbeck'le ilgili?"

Morris, "Kesinlikle hayır," diyor. "Sadece... Benim bir rahatsızlığım var da." Elini ıslak yanağına götürüyor. "Terlememe neden oluyor, sonra da gülmeye başlıyorum." Elmer Fudd'ın yüzündeki ifade tekrar güldürüyor onu. Andy ve Elmer acaba cinsel ilişkiye girmişler midir, diye merak ediyor ve birbirine çarpan, sallanan etlerin düşüncesi iyice kahkaha krizine girmesine neden oluyor. "Özür dilerim Bay Yankovic. Sizinle bir ilgisi yok. Bu arada aklıma gelmişken... Pop müzik şarkılarını alaya alan şu ünlü Weird Al Yankovic'le bir akrabalığınız var mı?"

"Hayır, yok." Yankovic çeki aceleyle imzalıyor, koçanından koparıp Morris'e uzatıyor. Bu sırada Morris sırıtıyor ve bu tam da John Rothstein'ın yazabileceği bir sahne diye düşünüyor. Yankovic çeki ona verirken, parmaklarının Morris'in parmaklarına değmemesine dikkat ediyor.

Morris, "Güldüğüm için kusura bakmayın," derken, daha da yüksek sesle gülüyor. Pop müzik şarkılarıyla dalga geçen ünlü Weird Al Yankovic'e, Weird Al Yank-My-Dick[1] denildiğini hatırlıyor o anda. Saat şimdi 15.21'i gösteriyor; bu bile acayip komik.

"Anlıyorum." Elmer kitabı göğsüne sıkı sıkıya yapıştırıp geri geri yürüyerek uzaklaşıyor ondan. "Teşekkür ederim."

Hızlı adımlarla kapıya yürüyor adam. Morris arkasından, "Andy'ye size indirim yaptığımı söylemeyi unutmayın," diyor. "Yani onu gördüğünüz zaman."

Bu sözler Morris'i hiç olmadığı kadar büyük bir gülme krizine sokuyor, çünkü çok iyi bir espri bu. Onu gördüğünüz zaman! Çaktınız mı?

Nihayet krizi atlattığında, saatin 15.25 olduğunu görüyor. Ve Morris'in aklına ilk kez o zaman, Bay Irving "Elmer Fudd" Yankovic'i dükkândan sepetlemek için boşuna uğraşmış olabileceği geliyor. Belki delikanlı fikrini değiştirdi. Belki dükkâna geleceği filan yok... Ve bu hiç de komik bir şey değil.

(1) Çükümü Çekiştir. –ç.n.

Morris, "Eh," diye düşünüyor, "buraya gelmezse, ben de evini ziyaret etmek zorunda kalırım. O zaman aptal durumuna düşen o olur, değil mi?"

24

Saat dörde yirmi var.

Park edilmez yere park etmeye gerek yok şimdi; bir süre önce çocuklarını okuldan almak üzere binanın çevresinde tıklım tıkış bekleşen velilerin hepsi gitmiş. Otobüsler de. Hodges, Holly ve Jerome bir zamanlar Holly'nin kuzeni Olivia'ya ait olan Mercedes'in içindeler. Belediye Merkezi katliamında silah olarak kullanılan araba bu; ama hiçbiri şimdi bunu düşünmüyor. Hepsinin aklında başka bir şey var, en çok da Thomas Saubers'm oğlu...

Jerome, "Çocuğun başı belada olabilir, ama onun çabuk düşünen biri olduğunu itiraf etmelisin," diyor. Jerome, Şehir Eczanesi'nin önünde, arabasının içinde on dakikalık bekleyişin ardından eczaneye girdi ve kendisine takip etme görevi verilen çocuğun eczaneden ayrıldığını öğrendi. "Bir profesyonel olsa daha iyisini yapamazdı."

Hodges, "Doğru," diyor. Delikanlının başa çıkılması zor biri olduğu anlaşıldı; uçak hırsızı Bay Madden'dan daha zorlu olduğu kesin. Hodges eczacıyı sorgulamadı, buna gerek yoktu çünkü. Pete yıllardır ilaç alıyor bu eczaneden; eczacıyı iyi tanıyor, eczacı da onu. Delikanlı bir hikâye uydurdu, eczacı dükkânın arka kapısından dışarıya çıkmasına izin verdi ve kuş kafesten uçtu. Frederick Caddesi'ni gözetlemeyi hiç düşünmediler, çünkü o an buna ihtiyaç yokmuş gibi görünüyordu.

Jerome, "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Bence Saubers'larm evine gitmeliyiz. Tina öyle istediği için aileyi bu işten uzak tutma konusunda küçük bir şansımız vardı, ama sanırım şimdi bu da sıfırlandı."

Jerome, "Parayı onun gönderdiğinden şüphelenmişlerdir herhalde," diyor. "Yani sonuçta onlar çocuğun anne babası, değil mi?"

Hodges, "Bu tip şeyleri göremeyecek kadar kör anne babalar var," diye düşünüyor, ama düşüncesini kendine saklayıp omuzlarını silkmekle yetiniyor.

Holly şimdiye dek konuşmaya hiç katkıda bulunmadı; kocaman arabanın direksiyonunun başında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, parmaklarıyla omuzlarına hafifçe tempo tutarak oturuyor. Şimdi, arka koltukta yayılan Hodges'a dönüyor. "Pete'e defter hakkında bir şey sordun mu?"

Hodges, "Fırsatım olmadı," diyor. Holly'yi defterle ilgili rahatsız eden bir şeyler var. Hodges en azından onun merakını tatmin etmek için delikanlıya bunu sormalıydı, ama işin doğrusu aklına bile gelmedi. "Gitmeye karar verdi ve hemen sıvıştı. Kartvizitimi bile almadı."

Holly okulu işaret ediyor. "Bence gitmeden önce Hippi Ricky'yle konuşmalıyız." İkisinden de bir karşılık alamayınca, "Pete'in evi hep orada olacak, biliyorsunuz. Uçacak değil ya," diye ekliyor.

"Konuşmanın bir zararı olmaz," diyor Jerome.

Hodges içini çekiyor. "Peki, ne diyeceğiz adama? Öğrencilerinden birinin bir yığın para bulduğunu veya çaldığını, sonra o parayı maaş dağıtır gibi her ay ailesine gönderdiğini mi? Anne ve baba, meselenin içyüzünü, olaydan haberi bile olmayan bir öğretmenden daha önce öğrenmeli. Durumu onlara anlatan kişi de Pete olmalı bence. Her şeyden önce, kız kardeşini zor durumdan kurtarmış olur böylece."

"Ama Pete, ailesinin bilmesini istemediği zor bir duruma düşmüşse, diğer yandan hâlâ birilerine... bir yetişkine açılmak istiyorsa..." Jerome, Brady Hartsfield olayında Hodges'a yardım ettiğinde dört yaş ufaktı; oy verebilecek ve içki satın alabilecek yaştaydı, ama on yedi yaşında olmanın ve birden boyundan büyük bir işe kalkıştığını fark etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamayacak kadar da gençti. İnsan o yaşta boyundan büyük bir işe kalkıştığında, içini biraz olsun tanıdığı birine dökmek ister.

Holly, "Jerome haklı," diyerek Hodges'a dönüyor. "Haydi, öğretmenle konuşup Pete'in herhangi bir konuda bir tavsiye iste-

yip istemediğini öğrenelim. Bunu ona neden sorduğumuzu bilmek isterse..."

Hodges, "Tabii ki bilmek isteyecektir," diyor. "Ondan konuyla ilgili kimseye bir şey söylememesini filan isteyemem. Avukat değilim ben."

Jerome, pek yardımı dokunmasa da, "Ya da rahip," diye ekliyor.

Holly, "Ona ailenin dostu olduğunu söyleriz," diyor sertçe. "Yalan da değil." Arabanın kapısını açıyor.

Hodges, "Bir şeyler sezinliyorsun, değil mi?" diyor. "Haklı mıyım?"

"Evet," diyor Holly. "Holly önsezisi. Haydi, gelin bakalım."

25

Onlar okulun geniş basamaklarını çıkıp EĞİTİM HAYATIN LAMBASIDIR sloganının altından geçerken, Andrew Halliday Ender Baskılar'ın kapısı bir kez daha açılıyor ve Pete Saubers içeriye giriyor. Ana koridorda ilerliyor, sonra durup kaşlarını çatıyor. Masanın ardındaki adam Bay Halliday değil. Adam Bay Halliday'in birçok yönden tam zıddı; cildi sağlıklı değil solgun, (yalnızca dudakları garip bir biçimde kırmızı), kel değil beyaz saçlı, şişman değil zayıf, hatta nerdeyse kuru bir dal gibi. Tanrım! Pete'in aklına senaryosunu çöpe atmak durumunda kalabileceği gelmişti, ama bu kadar da çabuk değil.

"Bay Halliday nerde? Onunla randevum vardı."

Yabancı gülümsüyor. "Evet, tabii. Ama bana adını bırakmadı; genç bir delikanlı dedi sadece. Seni dükkânın arkasındaki ofisinde bekliyor." Bu doğru aslında... Bir bakıma yani... "Kapıyı tıklatıp girebilirsin."

Pete biraz olsun rahatlıyor. Halliday'in böylesine önemli bir toplantıyı *Bülbülü Öldürmek*'in ikinci el bir kopyasını arayan herhangi birinin içeriye girip konuşmalarını böleceği, dükkânın herkese açık bu bölümünde yapmak istememesi akla yatkın. Adamı dikkatli, ileriyi düşünüyor. Pete de aynı şeyi yapmazsa, zaten az olan bu işten sıyrılma şansını tamamen çöpe atar.

"Teşekkürler," diyerek yüksek kitaplıkların arasından dükkânın arkasına doğru yürüyor.

Pete masanın yanından geçer geçmez, Morris ayağa kalkıp seri ve sessiz bir biçimde dükkânın ön tarafına geçiyor ve kapının üstündeki tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çeviriyor.

Sonra kapının sürgüsünü çekiyor.

26

Northfield Lisesi'nin yönetim merkezindeki sekreter, okul kapandıktan sonra gelen üç ziyaretçiyi merakla süzüyor, ama hiç soru sormuyor. Belki de başarısız bir öğrencinin durumuyla ilgili öğretmeninden ricacı olmaya gelmiş aile üyeleridir, diye düşünüyor. Kim olurlarsa olsunlar, Howie Ricker'm sorunu, onun değil.

Sekreter, renkli etiketlerle kaplı manyetik tahtayı kontrol edip, "Hâlâ sınıfında olabilir. Üçüncü katta, 309 numara. Ama içeriye girmeden önce yanında bir öğrenci olup olmadığını anlamak için lütfen pencereden bakın. Bugün dörde kadar görüşmesi var; okul iki hafta sonra kapanacağı için son sınavlarla ilgili ondan yardım almak ya da fazladan süre talep etmek isteyen ve odasına girip çıkan çok çocuk oluyor," diyor.

Hodges kadına teşekkür ediyor. Ayakkabılarının topukları basamaklarda yankılanırken, birlikte üst kata çıkıyorlar. Aşağıda bir yerde bir dörtlü, "Greensleeves"i çalıyor. Aşağıda bir yerde gür bir erkek sesi, şen şakrak, "İğrençsin Malone!" diye bağırıyor.

309 numaralı sınıf, üçüncü kat koridorunun ortalarında bir yerde. İnsanın gözünü alan yakası açık, şal desenli mavi bir gömlek giymiş, kravatı boynundan sarkan Bay Ricker, elleriyle abartılı hareketler yapmakta olan bir kızla konuşuyor. Ricker başını kaldırıp şöyle bir bakınca ziyaretçilerini görüyor, sonra dikkatini tekrar kıza yöneltiyor.

Ziyaretçiler yaz derslerinin, yaz atölyelerinin, yaz tatil yerlerinin ve yılsonu balosunun duyurularını yapan posterlerin asılı olduğu duvara dayanıp bekliyorlar. İki kız koridordan gürültü-

lü biçimde onlara doğru yaklaşıyor, ikisinin de üstünde softbol[1] ceketi ve şapkası var. Biri, atıcı eldiveniyle sıcak patates oyunu oynarken eldiveni havaya atıp tutuyor.

Holly'nin telefonu *Jaws* filminin o uğursuz müziğinden notalar döktürerek çalıyor. O sırada kızlardan biri, yavaşlamadan, "Daha büyük bir tekneye ihtiyacın olacak," diye laf atıyor ve iki kız da gülüyor.

Holly telefona bakıp tekrar cebine koyuyor. "Tina mesaj atmış," diyor.

Hodges'ın kaşları çatılıyor.

"Annesi para olayını biliyormuş. Babası da işten gelir gelmez öğrenecekmiş." Holly başıyla kapıyı, Bay Ricker'm odasını işaret ediyor. "Artık gizli kapaklı davranmamıza gerek kalmadı."

27

Arka taraftaki karanlık ofisin kapısını açar açmaz Pete'in dikkatini çeken ilk şey, dalgalar halinde üzerine gelen o keskin koku oluyor. Bu hem metalik hem de organik bir koku; çelik talaşla, küçük lahana karışımı gibi bir şey. Sonra da vızıltı şeklindeki o zayıf ses... Sinekler, diye düşünüyor. İçerde ne olduğunu göremese de, koku ve ses aklına, büyük bir mobilyanın yere düştüğünde çıkardığı tok ses eşliğinde bir şeyi getiriyor. Kaçmak için olduğu yerde dönüyor.

Kırmızı dudaklı tezgâhtar, dükkânın arka tarafını aydınlatan, tavandan sarkan ampulün altında ayakta duruyor. Elinde de kırmızı ve siyah renkte, altın işlemeli kıvrımlarıyla cafcaflı bir silah var. Pete'in ilk düşüncesi, silahın sahte göründüğü yönünde. Silahlar filmlerde hiç sahte görünmezler oysa.

Tezgâhtar, "Aklını kullan Pete," diyor. "Aptalca bir şey yapma, o zaman canın yanmaz. Sadece sohbet edeceğiniz seninle."

Pete'in ikinci düşüncesi, adamın yalan söylediği yönünde; bunu gözlerinden anlayabiliyor.

---

(1) Beyzbola benzeyen ve bu spordan türetilen bir oyun. Özellikle ABD'de popülerdir. –ed.n.

"Arkanı dön, ileriye doğru bir adım at ve ışığı yak. Düğme kapının solunda. Sonra içeriye gir, ama kapıyı arkandan kapatmaya kalkma, tabii sırtına kurşun yemek istemiyorsan."

Pete ileriye doğru bir adım atıyor. Göğsünden aşağıya doğru her şeyin gevşediğini ve harekete geçtiğini hissediyor o anda. Umarım bir bebek gibi pantolonuma işemem, diyor içinden. Muhtemelen bu büyük bir sorun olmaz gerçi –üzerine bir silah doğrultulduğunda pantolonunu ıslatan ilk kişi olmayacağı kesin– ama sanki önemli bir meseleymiş gibi görünüyor gözüne. Sol eliyle düğmeyi arıyor, bulup ışığı açıyor. Sırılsıklam olmuş halının üstünde yatan şeyi görünce çığlık atmaya çalışıyor, ama diyafram kasları çalışmıyor ve ağzından zayıf bir inlemeden başka bir şey çıkmıyor. Bay Halliday'in yüzünün geri kalanının üstünde sinekler uçuşuyor, ki çok da fazla bir şey kaldığı söylenemez.

Tezgâhtar cana yakın bir tavırla, "Biliyorum," diyor. "Pek hoş görünmüyor, değil mi? İşte sana ders çıkarabileceğin bir görüntü. Pete, o adam beni kızdırdı. Sen beni kızdırmak ister misin?"

Pete, "Hayır," diyor, yüksek ve titrek bir sesle. Kendisininkinden çok Tina'nın sesine benziyor. "İstemem."

"O zaman dersini almışsın demektir. Haydi, gir. Çok yavaş hareket et; karmaşıklığa bulaşmamakta serbestsin."

Pete hissetmekte çok zorluk çektiği bacaklarını hareket ettirip içeriye giriyor, ayakkabılarını halının sırılsıklam olmamış tarafında tutmaya çalışarak –bu da fazla bir alan kaplamıyor– solundaki kitap raflarının hemen önünde ilerliyor. İlk başlarda yaşadığı panik, yerini saf dehşet duygusuna bırakıyor. Sürekli o kırmızı dudakları düşünüyor; Kırmızı Başlıklı Kız'a, "Seni daha iyi öpmek için canım," diyen kötü kurt geliyor aklına.

Düşünmeliyim, diyor kendi kendine. Buna mecburum, yoksa bu odada ölüp gideceğim. Sonum bu olacak *muhtemelen*, ama bir şeyler düşünemezsem böyle olacağı *kesin*.

Kiraz ağacından bir büfe yolunu kesene dek siyahımsı-morumsu iri lekenin kenarından ilerliyor. Daha ileriye gitmek, ayağını halının kanlanmış bölümüne basması anlamına geliyor; burası, üstünde yürürken ses çıkaracak kadar vıcık vıcık olmalı hâlâ. Büfenin üstünde kristal içki şişeleri ve küçük kadehler

var. Masanın üstündeyse keskin kısmı tavandan gelen ışığı yansıtan bir balta görüyor. Belli ki bu, kırmızı dudaklı adamın Bay Halliday'i öldürürken kullandığı silah. Pete baltanın onu daha da çok korkutması gerektiğini düşünürken, o görüntü sert bir tokat misali zihnini temizliyor, kendine gelmesini sağlıyor.

Kapı arkasından kapanıyor. Muhtemelen tezgâhtar olmayan tezgâhtar kapıya yaslanıp cafcaflı küçük silahını Pete'e doğrultuyor. "Tamam," diyerek gülümsüyor. "Şimdi konuşabiliriz."

"Ne... neden..." Pete boğazını temizleyip bir kez daha deniyor; bu kez sesi biraz daha kendi sesi gibi çıkıyor. "Ne? Ne hakkında konuşacağız?"

"Çakallık yapma. Defterler hakkında tabii... Çaldığın o defterler."

Pete'in aklına her şey bir anda hücum diyor. Açık kalıyor ağzı.

Tezgâhtar olmayan tezgâhtar gülümsüyor. "Ah. Anladığım kadarıyla jeton düştü. Bana o defterlerin nerde olduğunu söyle, böylece bu işten sağ çıkabilirsin."

Pete hiç öyle düşünmüyor.

Şimdi bu konuda çok fazla şey *biliyor.*

28

Kız, Bay Ricker'ın odasından çıkarken gülümsüyor; öğretmeniyle görüşmesi iyi geçmiş olmalı. Hatta koridorda hızlı adımlarla uzaklaşmadan önce parmaklarını –belki de üçünü birden ve büyük bir ihtimalle Jerome'a– hafifçe sallıyor.

Öğrencisine kapıya kadar eşlik eden Bay Ricker, Hodges ve yanındakilere bakıyor. "Bayan ve baylar, yardım edebilir miyim?"

"Pek sanmıyorum," diyor Hodges, "ama denemeye değer. İçeri girebilir miyiz?"

"Tabii."

Terbiyeli öğrenciler gibi en ön sıraya oturuyorlar. Ricker biraz önce genç öğrencisiyle görüşürken yaptığı gibi, resmiyetten uzak bir tavırla masasının kenarına ilişiyor. "Öğrenci velisi olmadığınıza eminim; sorun nedir?"

Hodges, "Öğrencilerinizden biri hakkında," diyor. "Pete Saubers adında bir delikanlı... Başının belada olduğunu düşünüyoruz."

Ricker'ın kaşları çatılıyor. "Pete'in mi? Bu bana pek de olası gibi görünmüyor. O benim gördüğüm en iyi öğrencilerden biridir. Edebiyata, özellikle de Amerikan edebiyatına karşı içten bir sevgisi var. Her dönem iftihar listesinde olan bir çocuk... Başının ne tür belada olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Eeee, bu... bizim de bilmediğimiz şey bu. Ona sordum, ama ser verdi sır vermedi."

Ricker'ın kaşları şimdi daha da çok çatılıyor. "Bu benim tanıdığım Pete Saubers'a pek benzemiyor."

"Bunun birkaç yıl önce bulduğu bir miktar parayla ilgili olduğunu sanıyoruz. Dilerseniz konu hakkında bildiklerimizi size aktarabilirim. Çok uzun sürmez."

"Lütfen, bunun uyuşturucuyla bir ilgisi olmadığını söyleyin."

"Hayır, yok."

Ricker rahatlamış görünüyor. "Güzel. O kadar çok olay gördüm ki, zeki çocuklar da en az budala olanlar kadar risk altında. Bazı durumlarda onlardan bile fazla. Anlatın. Belki bir yardımım dokunur."

Hodges konuya, Saubers'larm evine, kelimenin tam anlamıyla ailenin en karanlık döneminde gelmeye başlayan paradan söz ederek giriyor. Ricker'a, her ay düzenli olarak gönderilen gizemli paranın suyunu çekmesinden yedi ay sonra Pete'in bunalıma girip mutsuz bir görüntü sergilemesinden bahsediyor ve sözünü Tina'nın, ağabeyinin belki de gizemli paranın geldiği kaynaktan biraz daha para bulmaya çalıştığına ve şu anki çıkmazının da bundan kaynaklandığına dair inancını vurgulayarak bitiriyor.

Hodges sözünü bitirince Ricker, "Bıyık bırakmıştı," diyor düşünceli bir tavırla. "Pete artık Bayan Davis'in Yaratıcı Yazarlık sınıfında, ama geçenlerde onu koridorda gördüm ve takıldım biraz."

Jerome, "Bunu nasıl karşıladı?" diye soruyor.

"Beni duyduğuna bile emin değilim. Sanki başka bir gezegendeymiş gibiydi. Ama bu durum, sizin de bildiğinize emin olduğum gibi, ergenlik çağındaki çocuklar için alışılmadık bir şey değildir. Özellikle de yaz tatilinin kapıda olduğu bugünlerde."

"Size bir defterden söz etti mi? Bir Moleskine defterden?" diye soruyor Holly.

Ricker düşünürken Holly ona umutla bakıyor.

Sonunda, "Hayır," diyor. "Sanmıyorum."

Holly'nin bütün umudu tükeniyor o anda.

Hodges, "Size *herhangi* bir konuyla ilgili başvurdu mu hiç?" diye soruyor. "Ne kadar ufak gibi görünürse görünsün, canını sıkan herhangi bir şeyle ilgili? Ben de bir kız yetiştirdim, çocukların bazen sorunlarından şifreli olarak söz ettiklerini biliyorum. Muhtemelen siz de biliyorsunuzdur."

Ricker gülümsüyor. "Şu meşhur, 'adı lazım değil-bir arkadaş.'"

"Anlamadım?"

"Hani, 'Sevgilisini hamile bırakmış olabileceğini düşündüğüm bir arkadaşım var,' cinsinden. Ya da, 'Erkeklerin soyunma odasının duvarına püskürtme boyayla homoseksüellik karşıtı sloganlar yazan bir arkadaşım var,' gibi. Bu meslekte birkaç yılı geride bırakmış her öğretmen, meşhur 'adı lazım değil-bir arkadaş'ı bilir."

Jerome, "Pete Saubers'ın da adı lazım değil-bir arkadaş'ı var mı?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır. Çok üzgünüm. Keşke yardımcı olabilseydim."

Holly alçak ve pek de umutlu olmayan bir ses tonuyla, "Gizli bir günlük tutan ya da bir defterde değerli bilgiye rastlamış bir arkadaş da yok mu?" diye soruyor.

Ricker başını iki yana sallıyor. "Hayır. Gerçekten üzgünüm. Tanrım, Pete'in başının belada olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. O, şimdiye dek bir öğrenciden aldığım en iyi dönem ödevini yazdı. Jimmy Gold üçlemesi hakkındaydı."

Jerome, "John Rothstein," diyor, gülümseyerek. "Eskiden bir tişörtüm vardı, üzerinde..."

Ricker, "Bilmez miyim," diyor. "'Her şerde bir hayır vardır.'"

"Aslında o değil. Diğeri, hani şu, birinin doğum gününde... hediye olmamakla ilgili olanı."

Ricker gülümseyerek, "Ha, o," diyor.

Hodges ayağa kalkıyor. "Ben daha çok Michael Connolly hayranıyım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Elini uzatıyor. Ricker, Hodges'ın elini sıkıyor. Jerome da ayağa kalkmak üzere, ama Holly'den bir hareket yok.

"John Rothstein," diyor Holly. "Ailesinden bezip New York City'ye kaçan o çocuk hakkındaki kitabı yazmıştı, değil mi?"

"Evet, Gold üçlemesinin ilk kitabı oydu. Pete, Rothstein delisiydi. Muhtemelen hâlâ da öyledir. Üniversitede yeni kahramanlar keşfedebilir, ama benim dersimdeyken Rothstein'ın suyun üstünde yürüdüğünü düşünüyordu. Kitaplarını okumuş muydunuz?"

Holly, "Okumadım," derken sonunda o da ayağa kalkıyor. "Ama sinema meraklısı olduğum için Deadline adlı web sitesine çok girerim. Son Hollywood haberlerini okumak için... Orada yapımcıların *Haberci*'nin filmini yapmak istediklerini, ama ne kadar çok para önerirlerse önersinler yazarın onları reddedip, cehenneme kadar yolunuz var, dediğine dair bir makale okumuştum."

"Bu tam da Rothstein'a göre bir hareket," diyor Ricker. "Kendisi huysuzluğuyla tanınırdı. Filmlerden nefret ederdi. Filmlerin aptallar için olduğunu savunur, sinemayı küçümser ve alaycı bir ifade takınırdı. Bu konuda bir makale de yazmıştı sanırım."

Holly'nin yüzü aydınlandı. "Sonra öldürüldü, ortada bir vasiyet yoktu ve tüm bu yasal sorunlar yüzünden kitap filme uyarlanamadı."

Hodges, "Holly, gitmemiz gerek," diyor. Hodges bir an önce Saubers'ların evine gitmek istiyor. Pete şu anda nerde olursa olsun, önünde sonunda oraya dönecek.

"Tamam... Sanırım..." Holly içini çekiyor. Kırklı yaşların sonlarında olmasına ve ruh halini düzenleyen ilaçlar almasına rağmen hâlâ inişli çıkışlı bir ruh haline sahip. Şimdi gözlerindeki ışık sönmüş, son derece moralsiz görünüyor. Hodges onun bu durumuna üzülüyor; ona, bütün önsezilerinden bir sonuç elde edemese de onlara değer vermekten vazgeçmemesi gerektiğini söylemek istiyor. Çünkü pek azından da olsa, o önsezilerden gerçekten bir sonuç çıkarmak mümkün. Bu, çok büyük bir bilgelik dersi değil belki, ama daha sonra, baş başa kaldıkları bir anda ona bu tecrübesini aktaracak, acısını biraz olsun yatıştırmaya çalışacak.

"Bay Ricker, zaman ayırdığınız için teşekkürler." Hodges kapıyı açıyor. Dışarıdan belli belirsiz, sanki rüyada duyulan bir ses gibi, "Greensleeves" melodisi geliyor.

Ricker, "Ah, Tanrım," diyor. "Bekleyin."

Ona doğru dönüyorlar.

"Pete *gerçekten* de bir konuyla ilgili bana geldi. Çok da eski bir olay değil bu. Ama o kadar çok öğrenciyle görüşüyorum ki..."

Hodges anlayışlı bir ifadeyle başını sallıyor.

"Çok önemli bir şey de değildi aslında. Yani ergenlerin yaşadığı stres, karmaşa türünden bir şey değildi. Tam tersi, hoş bir sohbetti. Şimdi hatırladım, çünkü Bayan Gibney'nin sözünü ettiği kitapla ilgiliydi. *Haberci*'yle..." Hafifçe gülümsüyor. Ama Pete'in adı lazım değil-bir arkadaşı değil, adı lazım değil-bir amcası vardı."

Hodges ateşlenmiş bir fitil misali, parlak ve sıcak bir kıvılcım hissediyor. "Pete'in sizinle konuşmaya değer bulduğu bu amcasıyla ilgili mesele nedir?"

"Pete, amcasının elinde *Haberci*'nin birinci baskısının imzalı bir kopyası olduğunu söyledi. Rothstein hayranı olduğu için amcası kitabı ona vermeyi teklif etmiş; yani bana anlattığı hikâye buydu. Neyse; Pete kitabı satmakla ilgilendiğini söyledi. Ona edebi kahramanına ait imzalı bir kitabı elden çıkarmak konusunda emin olup olmadığım sordum, o da bu konuda ciddi olduğunu söyledi. O kitaptan alacağı parayla kız kardeşini özel bir okula göndermeyi umut ediyordu, şimdi okulun adını hatırlayamadım, ama..."

Holly, "Chapel Ridge," diyor. Gözlerindeki ışık geri gelmiş.

"Evet, öyleydi galiba."

Hodges ağır adımlarla masaya yürüyor. "Bana... *bize*, o konuşmadan hatırladığınız her şeyi anlatın."

"Aslında hepsi o kadar; bana fazlasıyla saçma gelen bir şey haricinde tabii. Pete amcasının, kitabı bir poker oyunu sonrasında kazandığını söyledi. O an bu tür şeylerin gerçek hayatta değil de, daha çok kitaplarda ya da filmlerde olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama bazen hayatın sanatı taklit ettiği de olur tabii."

Hodges o bariz soruyu sormak üzereyken Jerome daha çabuk davranıyor. "Size kitapçılar hakkında mı soru sordu?"

"Evet, zaten bana gelmesinin nedeni de buymuş. Elinde muhtemelen internetten derlemiş olduğu yerel sahafların bir listesi vardı. Ona o sahaflardan birinden uzak durması gerektiğini söyledim. Şu şaibeli bir namı olan sahaftan..."

Jerome, Holly'ye bakıyor. Holly, Hodges'a. Hodges da Howard Ricker'a bakarak bir sonraki bariz soruyu soruyor. Şimdi elindeki fitil ışıl ışıl yanarken, her şeyiyle odaklanmış durumda.

"O şaibeli sahafın adı neydi?"

29

Pete hayatta kalmak adına tek bir şansı olduğunu görüyor. Kırmızı dudaklı, solgun yüzlü adam, Rothstein'ın kitaplarının nerede olduğunu bilmediği sürece, her geçen dakika gözüne daha az renkli gelen o silahın tetiğini çekmeyecek.

Feci bir görüntüsü olan cesede bakmadan, çenesini o yöne doğru hafifçe kaldırarak, "Sen Bay Halliday'in ortağısın, değil mi?" diyor. "Onunla işbirliği yapıyorsun."

Kırmızı Dudak hafifçe kıkırdıyor, sonra o ana dek şok olmanın ötesinde bir noktada olduğunu sanan Pete'i şok eden bir şey yapıp cesede tükürüyor.

"O *asla* ortağım olmadı. Gerçi böyle bir şansı vardı bir zamanlar; sen babanın gözünde bir parıltı olmadan çok önce... Pete, konuyu başka yerlere çekme girişimini takdire şayan bulsam da, asıl konumuzdan ayrılmamamız gerektiğinde ısrar etmek zorundayım. Defterler nerde? Evinde mi? Bu arada, orası benim eski evimdi. Ne ilginç bir tesadüf değil mi?"

Bir başka şok daha... *"Senin..."*

"Bu daha da eski bir hikâye. Boş ver. Defterler orada mı?"

"Hayır. Bir süre oradaydılar, ama onları başka yere götürdüm."

"Ve benim buna inanmam gerekiyor, öyle mi? Bence, hayır."

"Onun yüzünden." Pete çenesini bir kez daha cesede doğru kaldırıyor. "O defterlerden bir kısmını ona satmaya çalıştım, o da beni durumu polise anlatmakla tehdit etti. Ben de onları başka yere taşımak zorunda kaldım."

Kırmızı Dudak bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Tamam, anlaşıldı. Halliday'in bana anlattıklarına uyuyor. Peki, nereye taşıdın? Söyle Pete. Çıkar şu baklayı ağzından artık; bu sayede ikimiz de kendimizi daha iyi hissedeceğiz, özellikle de sen. 'Yapmakla olup bitseydi bu iş, hemen yapardım, olup biterdi.' *Macbeth*, Birinci Perde."

Pete baklayı ağzından çıkarmıyor. Baklayı ağzından çıkarmak demek, ölmek demek... Bu adam, defterleri işin en başında çalan adam; artık biliyor bunu. Otuz yıldan daha fazla bir süre önce defterleri çaldı ve Rothstein'ı öldürdü. Şimdi de Bay Halliday'i öldürdü. Peki, vicdanı o listeye Pete Saubers'ı da eklemeye el verecek mi?

Kırmızı Dudak, aklından geçenleri okumakta hiç güçlük çekmiyor. "Biliyorsun, seni öldürmek zorunda değilim. En azından hemen şimdi... Ama bacağına bir kurşun sıkabilirim; bu dilini çözmezse, bir tane de taşaklarına... Senin gibi genç bir adamın, onlarsız uğruna yaşayacak pek bir şeyi kalmaz, değil mi?"

Köşeye sıkışmış Pete'in, ergenlerin hissedebileceği türden, çaresizliğin körüklediği hiddetten başka bir şeyi kalmıyor. "Onu sen öldürdün! *John Rothstein'ı sen öldürdün!*" Gözlerinden yaşlar boşalıyor, ılık damlalar olarak yanaklarından aşağıya akıyor. "O yirminci yüzyılın en iyi yazarıydı ve sen evine zorla girip onu öldürdün! Hem de para için. Sadece para için!"

Kırmızı Dudak da bağırarak, "Para için değil!" diye karşılık veriyor. *"O ihanet etti!"*

Silahın namlusu hafifçe yere doğru dönük, öne doğru adım atıyor.

"O, Jimmy Gold'u cehenneme gönderdi ve adına reklamcılık dedi! Bu arada, sen kim oluyorsun da ukalaca laflar sallıyorsun bana? O defterleri satmaya çalışan sendin! Ben onları satmak istemiyorum. Genç ve aptal olduğum bir dönem belki istemiş olabilirim, ama artık istemiyorum. Ben onları okumak istiyorum. Onlar benim. Parmağımı mürekkebin üstünde gezdirmek ve onun kendi elleriyle yazdığı sözcükleri hissetmek istiyorum. Otuz altı yıldır beni hayatta tutan şey bunun düşüncesiydi!"

Öne doğru bir adım daha atıyor.

"Evet, peki ya bavuldaki para? Parayı da mı sen aldın? Sen aldın tabii! Hırsız olan ben değilim. *Sensin!*"

O an Pete kaçmayı düşünmeyecek kadar öfkeye kapılıyor, çünkü bu son suçlama haksız olsa da, baştan aşağı doğru. Pete içki sürahilerinden birini alıyor ve ona bu eziyeti çektiren adama doğru olabildiğince hızla fırlatıyor. Kırmızı Dudak böyle bir şeyi beklemiyor. Yana doğru kaçıyor, bu sırada hafifçe sağa kayıyor, ama tam omzuna isabet ediyor. Sürahi halıya düşerken cam tıpası da yerinden çıkıyor. O andan itibaren kan kokusuna keskin bir viski kokusu eşlik etmeye başlıyor. Yemek yerken rahatsız olan sinekler vızıldayarak uçuşuyor.

Pete silahı tamamen unutmuş durumda; eline bir başka sürahi daha alıyor, bir sopaymışçasına havaya kaldırıp Kırmızı Dudak'a doğru ok gibi fırlatıyor. O sırada Halliday'in sağa sola yayılmış bacaklarından birine takılıp dizüstü yere düşüyor. Kırmızı Dudak silahını ateşlediğinde –silah sesi kapalı odada boğuk bir alkışı andırıyor– kurşun, başının saçını ikiye ayıracak kadar yakınından geçiyor. Pete zzzzzz diye bir ses duyuyor. Elinden bırakmadığı sürahiyi fırlatıyor ve bu kez Kırmızı Dudak'ın çenesine isabet ettirip düşmanını kan içinde bırakıyor; adam bir çığlık koparıyor, geriye doğru sendeleyip duvara çarpıyor.

Geriye kalan iki sürahi şimdi arkasında; ama dönüp birini daha almaya zamanı yok. Pete ayağa kalkıyor, masanın üstündeki baltayı kauçuk sapmdan değil de keskin tarafmdan kapıyor. Baltanın ağzının avucunu kesmesiyle acı hissediyor. Ama bu uzaklardan gelen bir acı, bir başka ülkede yaşayan birinin hissettiği bir acı. O sırada Kırmızı Dudak silahına sarılıp bir kez daha ateşlemeye hazırlanıyor. Pete doğru dürüst düşünemiyor, ama zihninin belki de bugüne dek hiç erişemediği derinliklerinde, eğer daha yakınında olsaydı, Kırmızı Dudak'a doğru bir hamle yapıp silahı ondan uzaklaştırabileceğim anlıyor. Hem de kolayca. Pete daha genç ve daha güçlü... Ama aralarında masa var, o yüzden tek çare olarak elindeki baltayı savuruyor. Balta, tıpkı bir füze gibi döne döne Kırmızı Dudak'a doğru uçuyor.

Kırmızı Dudak çığlık atıp sinerken, yüzünü korumak için elini havaya kaldırıyor. Baltanm keskin olmayan tarafı koluna

çarptığında silah elinden uçup gidiyor, kitap raflarından birinden takırdayarak yere düşüyor. Silah patlıyor ve boğuk bir alkış sesi daha duyuluyor. Pete ikinci kurşunun nereye isabet ettiğini bilmiyor, bildiği tek şey kendisine bir zarar vermediği; umursadığı tek şey de bu zaten.

Kırmızı Dudak, beyaz saçları gözlerinin önüne düşmüş, çenesinden kan damlar halde silaha doğru sürünüyor. Adam kertenkele misali, tuhaf ve ürkütücü bir biçimde seri... Pete hâlâ doğru düzgün düşünmeden bir hesap yapıyor ve Kırmızı Dudak'la silah kapma mücadelesine girmesi durumunda kaybedeceğini anlıyor. Kıl payı da olsa, kaybedecek bu mücadeleyi. Oysa adamın, silahı doğrultup ateş etmesine fırsat vermeden koluna yapışabilme şansı var. Ama bu da yüksek bir şans değil.

Pete ok gibi kapıya fırlıyor.

Kırmızı Dudak, "Gel buraya seni pislik!" diye haykırıyor. "İşimiz daha bitmedi!"

Ortaya bir an için tutarlı, kolay anlaşılan bir düşünce çıkıveriyor. Bitti, kesinlikle bitti, diye düşünüyor Pete.

Kapıyı açıyor ve başım eğerek hızla dışarıya atıyor kendini. Sol eliyle kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve bütün gücüyle dükkânın ön kapısına, Lacemaker Lane'e ve diğer insanların mutlu hayatlarına doğru koşuyor. Bir silah sesi daha duyuyor – boğuk bir ses bu– ve başını biraz daha eğiyor. Ama hiçbir şey hissetmediği gibi, acı da duymuyor.

Ön kapıyı kendine doğru çekiyor. Açılmıyor kapı. Omzunun üstünden vahşi bir bakış fırlatınca Kırmızı Dudak'ın, çenesi kanla kaplanmış halde, ayaklarını sürüyerek Halliday'in ofisinden çıktığını görüyor. Elinde silah var ve silahı doğrultmaya çalışıyor. Pete hiçbir şey hissetmediği parmaklarıyla kilidi yakalamaya çalışıyor, başardığı anda döndürüyor. Hemen ardından güneşli kaldırımda buluyor kendini. Kimse ona bakmıyor; yakın çevrede kimse... Lacemaker Lane alışveriş merkezi bu sıcak çalışma gününün öğleden sonrasında hiç olmadığı kadar tenha.

Pete, nereye gittiğini bilmeksizin körlemesine koşuyor.

30

Holly'nin Mercedes'inin direksiyonunda Hodges var. Hodges trafik işaretlerine uyuyor, şeritler arasında zikzaklar çizmiyor, ama zamanı olabildiğince iyi kullanmaya çalışıyor. North Side'dan Halliday'in kitapçısının bulunduğu Lacemaker Lane'e yaptıkları bu yolculuk, ona aynı arabayla yaptığı çok daha çılgınca başka bir yolculuğu hatırlatıyor. O akşam direksiyonda Jerome vardı.

Jerome, "Tina'nın ağabeyinin Halliday denilen adamın dükkânına gittiğine ne kadar eminsin?" diye soruyor. Jerome bu kez arka koltukta.

Holly başını Benz'in geniş torpido gözünden aldığı iPad'inden kaldırmadan, "Orada," diyor. "Oraya gittiğini biliyorum, sanırım neden gittiğini de... Ortada imzalı bir kitap filan da yok ayrıca." Parmağıyla ekrana hafifçe vurup, "Haydi, haydi, haydi," diye mırıldanıyor. *Yüklesene* be sersem!"

Jerome iki koltuk arasına doğru eğilip, "Hollycimcime, ne arıyorsun?" diye soruyor.

Holly gözlerinden alev saçarak arkasına dönüyor. "Bana bu şekilde hitap etme; nefret ettiğimi biliyorsun!"

"Pardon, pardon." Jerome gözlerini yuvarlıyor.

"Birazdan söylerim," diyor Holly. "Nerdeyse açılmak üzere... Bu sersem bağlantı yerine kablosuz bağlantım olsaydı keşke. O kadar yavaş ve boktan ki!"

Hodges gülüyor. Elinde değil. Holly bu kez alev saçan gözlerle ona doğru dönerken, aynı anda ekranda bir yeri tıklamayı başarıyor.

Hodges bir rampayı tırmanıp Crosstown Bağlantısı'na çıkıyor. "Her şey yerli yerine oturmaya başladı," diyor Jerome'a. "Pete'in Ricker'a sözünü ettiği ve Tina'nın görüp de Pete'in yastık altına saklamak için uğraştığı defterin bir yazara ait olduğunu varsayarak söylüyorum bunu."

Holly başını iPad'inden kaldırmadan "Ah, öyleydi," diyor. "Holly Gibney bunun önemli bir mesaj olduğunu söylüyor." Ekrandaki bir başka şeyin üstünü tıklayıp arkadaşlarının havaya

sıçramasına neden olan asabi bir çığlık atıyor. "Aaah, kahrolası bu reklamlar beni çıldırtacak!"

Hodges, "Sakin ol," diyor.

Holly duymazlıktan geliyor onu. "Bekleyin, bir bekleyin de görün."

"Para ve defter aynı yerdeydi," diyor Jerome. "Saubers onları birlikte buldu. Böyle düşünüyorsun, değil mi?"

Hodges, "Evet," diyor.

"Ve o defterin içindeki şey neyse, daha fazla para ediyor. Tabii şu bizim saygın sahaf o defteree..."

Holly, "BULDUM!" diye bir çığlık atıp ikisinin de ödünü koparıyor. Mercedes bir an için sağa sola yalpalıyor, diğer şeritteki aracın şoförü kornaya asılıp o kolayca tanınan el işaretini yapıyor.

Jerome, "Ne buldun?" diye soruyor.

"'Ne' diye değil, Jerome, 'kimi' diye soracaksın, kimi! *Kahrolası John Rothstein'ı tabii!* 1978'de öldürülmüş! Çiftlik evine –New Hampshire'daymış ev– en az üç adam zorla girmiş ve onu öldürmüş. Adamlar kasayı da açmışlar. Şunu dinleyin; cinayetin üç gün sonrası Manchester *Union Leader*'da çıkan bir yazı..."

Holly okurken Hodges, Crosstown'dan çıkıp Lower Main'e giriyor.

"'Soyguncuların paranın dışında başka şeylerin peşinde olduklarına dair kanı gittikçe güçleniyor. Soruşturmaya yakın bir kaynak, 'Adamlar, Bay Rothstein'ın günlük hayattan elini eteğini çekmesinin ardından yazdığı eserlerin bulunduğu çok sayıda defteri de almış olabilir,' diyor. Söz konusu kaynağın ifadesine göre, varlığı John Rothstein'ın temizlikçisi tarafından da doğrulanan o defterler karaborsada büyük paralar edebilir.'"

Holly'nin gözleri alev alev yanıyor. Kendisini tamamen kaybettiği o kutsal anlardan birini yaşıyor.

Holly, "Soyguncular sakladı onları," diyor.

"Paraları," diyor Jerome. "Yirmi bin dolar parayı."

"Ve defterleri... Pete onlardan en az birkaç tanesini, belki de hepsini buldu ve parayı ailesine destek olmak için kullandı. O defterleri kız kardeşine yardım etmek için satmaya kalkışana dek başı belaya girmedi. Halliday bu durumu biliyor. Şimdiye dek o defterleri eline geçirmiş bile olabilir. Acele et Bill. *Acele et!*"

31

Morris, kalbi küt küt atar, şakakları zonklarken, yalpalayarak dükkânın ön tarafına doğru ilerliyor. Andy'nin silahını ceketinin cebine koyuyor, vitrinden bir kitap alıp açıyor ve akan kanı durdurmak için çenesine dayıyor. Kanını koluyla temizleyebilirdi, neredeyse öyle de yapacaktı; ama bir daha düşündüğünde böylesinin daha uygun olduğuna karar veriyor. İnsanların arasına karışmak zorunda kalacak; bu işi kan bulaşmış ceketiyle yapmak istemiyor. Delikanlının da pantolonuna kan bulaşmıştı, ki bu iyi bir şey. Hatta iyiden de öte.

Şimdi ben yeniden düşünüyorum, delikanlı da düşünse iyi eder. Eğer gerçekten öyle yapıyorsa, hâlâ durumu düzeltme şansım var.

Dükkânın kapısını açıp sağma soluna bakmıyor. Saubers'tan iz yok. Zaten böyle bir beklentisi de yoktu. Gençler hızlıdır; bu anlamda hamamböceklerinden farksızdır.

Morris, Pete'in cep telefonunun yazılı olduğu kâğıdı çıkarmak için elini cebine atıyor, bulamayınca bir an büyük bir paniğe kapılıyor. Sonunda parmakları cebinin derinliklerinde bir yerde hışırdayan bir şeylere dokununca rahat bir nefes alıyor. Kalbi deli gibi atıyor, atıyor; Morris bir eliyle kemikli göğsüne vuruyor.

Sakın beni yarı yolda bırakma, diye geçiriyor içinden. Sakın!

Saubers'ı dükkânın sabit hattından arıyor, çünkü bu da, kafasında şekillendirmekte olduğu plana uyan bir şey. Morris bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünüyor. John Rothstein bundan daha iyisini bulabilir miydi, şüpheli.

32

Pete tamamen kendine geldiğinde, Morris Bellamy'nin çok iyi bildiği bir yerde buluyor kendini: Happy Cup Café'nin karşısındaki Hükümet Meydanı'nda... Biraz soluklanmak için bir banka oturup endişeyle geldiği yöne bakmıyor. Kırmızı Dudak'tan hiçbir iz göremiyor; bu durum hiç şaşırtmıyor onu. Pete de yine

düşünmeye başlıyor; onu öldürmeye çalışan adamın caddede insanların dikkatini çekeceğini anlıyor. Onu sıkı hakladım, diye düşünüyor gaddarca. Kırmızı Dudak, oldu şimdi Kanlı Çene.

Şimdiye kadar iyi idare etti, peki şimdi ne olacak?

Sanki sorusuna cevap vermek istermiş gibi cep telefonu çalıyor. Pete telefonu cebinden çıkarıp ekrandaki numaraya bakıyor. Son dört rakamı, 8877'yi, Halliday'i hafta sonu River Bend Tatil Köyü'ne yapacağı yolculuğu haber vermek için aradığı zamandan hatırlıyor. Arayan Bay Halliday olamayacağına göre Kırmızı Dudak olmalı. Bu düşünce o kadar kötü ki, gülesi geliyor; ama ağzından çıkan ses kahkahadan çok, hıçkırarak ağlamaya benziyor.

İlk tepkisi, telefona cevap vermemek... Fikrini Kırmızı Dudak'ın söylediği bir şey değiştiriyor: *Evin eskiden benim evimdi. İlginç bir tesadüf, değil mi?*

Annesi okuldan sonra hemen eve gelmesi için bir mesaj atmıştı. Tina ise mesajmda annesinin para konusunu bildiğini söylüyordu. Yani ikisi birlikte şimdi evde onu bekliyorlar. Pete onları gereksiz yere telaşlandırmayı istemiyor –özellikle de o telaşın nedeni bizzat kendisiyken– ama çılgın herifin Sycamore Caddesi'nde ortaya çıkması olasılığına karşılık, babasının da onları korumak üzere evde olmadığı düşünüldüğünde, gelen aramanın neyle ilgili olduğunu öğrenmesi gerek. Babası Victor Country'de sunumlarından birini yapıyor.

Pete, polisi arayacağım, diye düşünüyor. Bunu ona söylediğimde kaçar. Kaçmak zorunda. Bu düşünce ona az da olsa güven veriyor ve KABUL tuşuna basıyor.

"Merhaba Peter," diyor Kırmızı Dudak.

Peter, "Seninle konuşmama gerek yok," diyor. "Kaçsan iyi edersin, çünkü polisi arayacağım."

"Seni böylesine aptalca bir şey yapmadan yakaladığıma sevindim. Buna inanmayacaksın, ama bunu sana dostun olarak söylüyorum."

"Haklısın," diyor Pete, "sana inanmıyorum. Sen beni öldürmeye çalıştın."

"İşte sana inanmayacağın bir şey daha: Seni öldürmediğime çok memnunum. Aksi takdirde, Rothstein'ın defterlerini nerede sakladığını asla bulamazdım."

"Onları asla bulamayacaksın," diyor ve ekliyor: "Sana dostun olarak söylüyorum." Şimdi kendini biraz daha toparlanmış hissediyor. Kırmızı Dudak peşinde değil, Sycamore Caddesi'ne de gitmiyor; dükkânda saklanmış, sabit telefondan onunla konuşuyor.

"Şimdi böyle düşünüyorsun, çünkü ilerde olabilecekleri hiç hesaba katmadın. Ama ben o hesabı yaptım. Şöyle bir durum var: Sen defterleri satmak için Andy'ye gittin. O da defterleri satmaya aracılık etmek yerine sana şantaj yaptı, sen de onu öldürdün."

Pete hiçbir şey söylemiyor. Söyleyecek durumda da değil. Afallamış durumda.

"Peter? Orada mısın? Bir yılını Riverview Gençlik Islahevi'nde, sonraki yirmi küsur yılını da Waynesville'de geçirmek istemiyorsan, orada olsan iyi edersin. Ben her iki yerde de bulundum ve ikisinin de bakir bir erkeğe göre olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim. Üniversite senin için çok daha iyi olur, ne dersin?"

Pete, "Geçen hafta şehirde değildim bile," diyor. "Okul gezisindeydim. Bunu ispatlayabilirim."

Kırmızı Dudak hiç tereddüt etmiyor. "O zaman geziye gitmeden yaptın. Ya da geziden döndükten sonraki pazar akşamı... Polis telesekretere bıraktığın mesajı bulacak; o mesajı silmedim, merak etme. Tabii bir de Andy'yle tartıştığını gösteren güvenlik kamerası DVD'leri var. O diskler bende, ama bir anlaşmaya varamazsak polisin eline geçeceğine emin olabilirsin. Parmak izlerini de unutmamak lazım. Andy'nin ofisinin kapı kulpunda parmak izlerini bulacaklar. Daha da iyisi, cinayet silahını da... Geçen hafta sonuna dair her dakikanın hesabını verebilecek olsan bile, bence kapana kısılmış durumdasın."

Pete büyük bir üzüntüyle bunu bile yapamayacak durumda olduğunu fark ediyor. Pazar günü bütün programları kaçırdı. Bayan Bran'in –yani Bran Stoker'm– sadece yirmi dört saat önce, elinde cep telefonu, her an polisi aramak ve kayıp öğrenci ihbarında bulunmak üzere otobüs kapısında beklerkenki halini hatırlıyor.

Özür dilerim, demişti ona. *Midem rahatsızlandı. Temiz hava iyi gelir diye düşündüm. Kusuyordum.*

Onu mahkemede, "Evet, Peter o öğleden sonra gerçekten hasta görünüyordu," derken çok net bir biçimde gözünün önüne getirebiliyor. Savcıyı jüriye, yaşlı dükkân sahibini baltayla doğramış ergenlik çağında her delikanlının hasta görüneceğini söylerken de...

Sayın jüri üyeleri bayanlar, baylar. Sizlere Pete Saubers'ın o pazar sabahı otostop çekerek şehre gittiğini söylemek istiyorum. Çünkü Bay Halliday'le, ki kendisi Pete'in şantaj taleplerine sonunda boyun eğdiği düşüncesindeydi, bir randevusu vardı. Fakat gerçek şu ki, Bay Halliday, Bay Saubers hakkındaki düşüncelerinde yanılıyordu.

Bu bir kâbus, diye düşünüyor Pete. Halliday'le en başından uğraşmak zorunda kalmak gibi; ama ondan bin kat daha kötüsü.

"Pete? Orada mısın?"

"Buna kimse inanmaz. Bir kelimesine bile. Hele senin kim olduğunu öğrendiklerinde..."

"Peki, ben kimmişim?"

Kurt, diye düşünüyor Pete. Sen kocaman, kötü kurtsun!

İnsanlar onu pazar günü River Bend arazisinde dolanırken görmüş olmalılar. Hem de bir sürü insan, çünkü genellikle patikadan ayrılmadı. İçlerinden bazıları onu mutlaka hatırlar ve bildiklerini anlatmak üzere polise başvurur. Ama Kırmızı Dudak'ın dediği gibi, gezinin öncesi ve sonrası için söyleyebileceği fazla bir şeyi yok. Özellikle de doğrudan odasına gidip kapısını kapattığı o pazar akşamı için... *CSI* ve *Criminal Minds* gibi dizilerde adli tıp yetkilileri ölen kişinin ölüm saatini tam olarak tespit edebiliyorlar, ama gerçek hayatta böyle olup olmadığını kim bilebilir? Pete bilmiyor mesela. Polisin elinde, cinayet silahının üstünde parmak izleri bulunan iyi bir şüpheli varsa, ölüm saati tartışmalı bir hal de alabilir.

Ama o baltayı fırlatmak zorundaydım, diye geçiriyor içinden. Elimden başka bir şey gelmezdi ki!

İşlerin bundan daha kötüye gitmeyeceğine inanan Pete, bakışlarını aşağıya yöneltince dizindeki kan lekesini görüyor.

Bay Halliday'in kanını taşıyan lekeyi...

Kırmızı Dudak, "Bu işi halledebilirim," diyor yumuşak bir sesle. "Bir anlaşmaya varabilirsek halledeceğim de. Parmak izlerini silebilirim, telesekreterdeki ses kaydını da. DVD'leri de yok

ederim. Yapman gereken tek şey, bana defterlerin nerde olduğunu söylemek."

"Sanki sana çok güvenebilirmişim gibi!"

"Güvenmelisin." Hafif bir ses... Tatlı dille söylenmiş, makul bir söz. "Bunu bir düşün Peter. Senin fotoğrafın dışında kalmanla birlikte, Andy'nin cinayeti başarısız bir soygun girişimi olarak görünecek. Sıradan kaçıkların ya da uyuşturucu bağımlılarının bir işi gibi... Bu, ikimiz için de iyi bir şey. Ama sen o fotoğrafın içinde olduğun sürece, defterlerin varlığının da bilinmesi söz konusu. Peki, ben böyle bir şeyin olmasını ister miyim?"

Pete, umurunda değil ki, diye düşünüyor. Umurunda olması da gerekmez, çünkü Halliday ofisinde ölü bulunduğunda sen çok uzaklarda olacaksın. Waynesville'de bulunduğunu söyledin; bu da eski bir mahkûm olduğun anlamına geliyor, dahası Bay Halliday'i de tanıyorsun. Hepsi bir araya geldiğinde, sen de bir şüphelisin. Orada benim gibi senin de parmak izlerin var ve hepsini silebileceğini sanmıyorum. İzin verdiğim takdirde, defterleri alıp kaçarsın. Bir kez kaçtıktan sonra, o güvenlik kayıtlarının DVD'lerini polise inadına göndermekten kim alıkoyabilir seni? O içki şişesini sana fırlatıp kaçtığım için benden öcünü almanı kim engelleyebilir? Sözlerini kabul etsem...

Pete aklından geçenlerin devamını yüksek sesle getiriyor. "Durumum sadece daha kötü görünür, o kadar. Sen ne dersen de."

"Bunun doğru olmadığını temin ederim."

Avukat gibi konuşuyor; hani kablolu televizyon kanallarında, akşam geç saatlerde reklamlara çıkan şu havalı saçlı, pespaye kılıklı avukatlar gibi... Pete'in öfkesi yine kabarıyor ve oturduğu bankta elektrik şoku verilmiş gibi birden dikleşiyor.

"Siktir git! O defterleri *asla* alamayacaksın."

Konuşmayı sonlandırıyor. Elindeki telefon nerdeyse anında vızıldamaya başlıyor; aynı numara. Yine Kırmızı Dudak arıyor. Pete, REDDET tuşuna basıp telefonu kapatıyor. Şimdi, daha önce hiç yapmadığı kadar etraflıca ve zekice düşünmeli.

Annesi ve Tina; en önemlisi onlar. Annesiyle konuşmalı ve ona Tina'yla birlikte derhal evden dışarıya çıkmaları, bir motel falan gibi bir yere gitmeleri gerektiğini söylemeli. Onlar...

Hayır, annesi olmaz. Konuşması gereken kız kardeşi; en azından ilk aşamada...

O, Bay Hodges'ın kartvizitini almadı, ama Tina o adamla nasıl temasa geçeceğini biliyor olmalı. Bu işe yaramazsa, polisi araması ve şansını denemesi gerekecek. Ne olursa olsun, ailesini tehlikeye atamaz.

Pete, hızlı arama tuşuna basıp kız kardeşini arıyor.

33

"Alo? Peter? Alo? Alo?"

Yanıt yok. O hırsız orospu çocuğu telefonu yüzüne kapattı. Morris'in ilk tepkisi, masanın üstündeki telefonun kablosunu duvardan çekip koparmak ve telefonu kitap raflarından birine fırlatmak olacaktı; ama son anda kendini dizginlemeyi başarıyor. Öfkeden kendini kaybetmenin zamanı değil.

Peki, şimdi ne olacak? Sırada ne var? Saubers, aleyhinde birikmiş onca kanıta rağmen polisi arayacak mı?

Morris kendine böyle bir düşünceye kapılma izni veremez, çünkü Pete polisi ararsa, defterleri bir daha görmesi mümkün olamayacak. Tabii şunu da düşünmek zorunda: Delikanlı önce ailesiyle konuşmadan, onların tavsiyesini almadan, onları uyarmadan böylesine geri dönülemez bir adım atar mı?

Morris, telefondaki parmak izlerini silerken, seri hareket etmeliyim, diye düşünüyor ve yüksek sesle, "Yapmakla olup bitecekse bu iş, en iyisi hemen yaparım, olur biter," diyor.

En iyisi yüzünü yıkamalı ve arka kapıdan dışarıya çıkmalı. Silah seslerinin sokaktan duyulduğunu sanmıyor; dükkânın iç tarafında kalan ofis, her yere dizilmiş o kitaplar sayesinde nerdeyse ses geçirmez; ama o yine de riske girmek istemiyor.

Halliday'in banyosuna girip çenesindeki kanı temizliyor, küçük kanlı havluyu, polis önünde sonunda buraya geldiğinde kolayca bulabilsin diye lavaboya bırakıyor. Bu işi bitirdikten sonra dar koridoru takip edip, üzerinde ÇIKIŞ yazısı olan, önünde kitap kolilerinin durduğu kapıya yürüyor. Kolileri yana çekerken

yangın çıkışını bu şekilde tıkamanın ne kadar aptalca olduğunu düşünüyor. Aptalca ve basiretsizce...

İşte bu sözler eski dostumun mezar taşına yazılmalı, diye düşünüyor Morris. Burada şişko, aptal, basiretsiz bir homo olan Andrew Halliday yatıyor. Hiç kimse özlemeyecek onu...

Morris, öğle sıcağının yüzüne bir çekiç gibi inmesiyle sendeliyor. Başı o kahrolası içki şişesinden aldığı darbeyle zonkluyor, ama içindeki beyni son vites çalışmaya devam ediyor. Subaru'ya biniyor; arabanın içi dışarıdan bile daha bunaltıcı. Kontağı çevirir çevirmez klimayı sonuna kadar açıyor. Çenesinde, hilal şeklindeki kesiğin etrafında çirkin bir morluk var, ama kanama durmuş; görüntüsü genel anlamda fena değil. Keşke aspirin olsaydı, diye geçiriyor içinden, ama kaybedecek zamanı yok.

Andy'nin park yerinden geri geri çıkıyor ve Grant Caddesi'ne giden ara sokak boyunca ilerliyor. Grant, havalı mağazaları olan Lacemaker Lane'e kıyasla gelir düzeyi daha düşük tüketicilere hitap eden bir bölge, ama en azından arabaların girmesine izin var.

Morris ara sokağın hemen başında dururken, Hodges ve iki ortağı dükkânın bulunduğu binanın diğer tarafına gelip Andrew Halliday Ender Baskılar'ın kapısındaki KAPALI tabelasına bakıyor. Hodges dükkânın kapısını zorlar ve kilitli olduğunu anlarken, Grant Caddesi'nde trafik açılıyor ve Morris hemen sola dönüp arabayı Crosstown Bağlantısı'na doğru sürüyor. İş çıkışı trafiğinin henüz yeni yeni yoğunlaşmasıyla birlikte, on beş dakika içinde North Side'da olabilir. Belki de on iki. Saubers'ı polise gitmekten alıkoymalı; tabii şimdiye dek gitmemişse... Ve bunu yapmanın tek bir yolu var.

Yapması gereken tek şey, o defter hırsızının gözünü kız kardeşiyle korkutmak.

34

Saubers'larm evinin arkasında, ailenin arka bahçesini boş araziden ayıran çitin hemen yanında, Tom Saubers'ın, her iki ço-

cuğunun da artık yaşı büyüdüğünden çoktan yıkması gereken eski, paslı iki salıncak var. Tina bu öğleden sonra salıncaklardan birine oturmuş yavaşça ileri geri sallanıyor. Kucağında *Uyumsuz*[1] açık, ama son beş dakikadır tek bir sayfasını bile çevirmemiş. Annesi, kitabı bitirir bitirmez onunla birlikte film izleyeceğine söz vermiş, ama bugün Tina'nın içinden, Chicago'nun harabelerindeki gençlerin maceralarını okumak hiç gelmiyor. Bugün duygusal değil, berbat bir gün. Öne arkaya yavaşça sallanırken kitabı kapatıp gözlerini yumuyor.

Tanrım, diye dua ediyor içinden, lütfen Pete'in başı belada olmasın. Ve lütfen benden nefret etmesine izin verme. Benden nefret ederse ölürüm, o yüzden lütfen neden anlattığımı anlamasını sağla. *Lütfen.*

Tanrı hemen ona karşılık veriyor. Tanrı, Pete'in onu suçlamayacağını, çünkü annesinin durumu tek başına anladığını söylüyor. Ama Tina, O'na inandığına pek emin değil. Kitabı bir kez daha açsa da hâlâ okumak gelmiyor içinden. Gün, beklemeye geçmiş de çok kötü bir şeylere gebe gibi.

On birinci yaş gününde alınan telefonu üst kattaki yatak odasında. Ucuz bir şey; sahip olmayı istediği bir iPhone gibi değil, ama sonuçta en değerli eşyası ve ondan pek nadir ayrı kalır. Ama bu öğleden sonra telefonu yanında değil. Pete'e mesaj attıktan sonra onu yatak odasında bırakıp bahçeye indi. O mesajı göndermek *zorundaydı*, ağabeyinin tamamen hazırlıksız biçimde yakalanmasına izin veremezdi; ama sonrasında gelebilecek öfke dolu, suçlayıcı bir telefona da tahammül edebilecek durumda değil. Birazdan ağabeyiyle yüzleşmek durumunda kalacak; bundan kaçış yok, ama o zaman annesi de yanlarında olacak. Annesi bunun Tina'nın suçu olmadığını söyleyecek; Pete de ona inanacak.

Muhtemelen.

Şimdi masasındaki cep telefonu titremeye başlıyor. Kar Devriyesi adında hoş bir zil sesi var, ama Pete hakkında endişelenmekten midesine ağrılar giren Tina'nın, okulda zorunlu olarak sessize aldığı telefonun sesini açmak aklına bile gelmedi. Alt kattaki Linda Saubers da o yüzden telefonun çaldığını duyamıyor.

(1) Veronice Roth'un bir romanı. –ç.n.

Ekran ağabeyinin fotoğrafıyla aydınlanıp duruyor, sonunda kararıyor. Yaklaşık otuz saniye sonra bir kez daha titremeye başlıyor. Ve sonra üçüncü kez... Ardından hepten sessizleşiyor.

Pete'in fotoğrafı ekrandan kayboluyor.

35

Pete, Hükümet Meydanı'nda inanmayan bir yüz ifadesiyle bakıyor telefonuna. Hatırladığı kadarıyla Tina, derste olmadığı bir zaman dışında hayatında ilk kez telefonuna cevap vermedi.

O zaman annemi ararım... ya da aramam. Henüz değil. Milyon tane soru sormak isteyecek, ama zaman kısıtlı.

Dahası, Pete (kendine bunu itiraf etmese de) mecbur kalana dek onunla konuşmak istemiyor.

Bay Hodges'ın numarasını bulmak için Google'a giriyor. Şehirde dokuz William Hodges var; ama onun aradığı, Finders Keepers adlı şirketin sahibi K. William Hodges olmalı. Pete numarayı aradığında karşısına telesekreter çıkıyor. Sanki bir saat sürüyormuş gibi gelen mesajın sonunda Holly, "Acil yardıma ihtiyaç duyuyorsanız 555-1890'ı arayabilirsiniz," diyor.

Pete bir kez daha annesini aramayı düşünüyor; sonra, öncelikle kayıtlı mesajda verilen numarayı denemeye karar veriyor. Onu ikna eden iki kelime var: *acil yardım*.

36

Holly, Andrew Halliday'in dar dükkânının ortasındaki servis masasına yaklaşırlarken, "Iyyyyyy!" diyor. "Bu koku da ne böyle?"

"Kan," diye cevap veriyor Hodges. Ayrıca çürümekte olan et; ama bunu ona söylemek istemiyor. "Sen burada kal, ikiniz de..."

Jerome, "Silahın yanında mı?" diye soruyor.

"Slapper'ım var."

"Sadece o mu?"

Hodges omuzlarını silkiyor.

"O zaman ben de seninle geliyorum."

Holly, "Ben de," diyerek, *Kuzey Amerika'nın Vahşi Bitkileri ve Seçkin Şifalı Otları* adlı hacimli bir kitap alıyor eline. Kitabı bir böceği ezecekmiş gibi tutuyor elinde.

Hodges sabırla, "Hayır," diyor. "Siz burada kalıyorsunuz. İkiniz de. Gerektiğinde bakalım hanginiz polisi daha çabuk arayacak."

Jerome, "Bill..." diye başlıyor.

"Jerome, benimle tartışma. Daha fazla zaman kaybetmeyelim. Bir fikrim var ve bunun için zaman yetmeyebilir."

"Bir önsezi mi?" diye soruyor Holly.

"Belki biraz daha fazlası."

Hodges paltosunun cebinden Happy Slapper'ı çıkarıp (polisken kullandığı silahını arada bir de olsa yanında taşımasına rağmen, bugünlerde onsuz pek yapamıyor) düğümünün hemen üstünden sıkıca kavrıyor. Seri hareketlerle ve sessizce, Andrew Halliday'in özel ofisi olduğunu tahmin ettiği yerin kapısına doğru ilerliyor. Kapı aralık. Slapper'm demir bilyeyle dolu uç kısmı sağ elinde sallanıyor. Kapının bir tarafına doğru hafifçe kaykılırken, sol eliyle kapıyı tıklatıyor. Çünkü bu, katı gerçeğin vazgeçilebilir bir niteliğe büründüğü anlardan biri gibi... "Bay Halliday, polis," diye sesleniyor.

Cevap yok. Kapıyı bu kez daha kolay duyulabilecek şekilde bir kez daha tıklatıyor, yine cevap alamayınca itiyor. Burnuna hemen o güçlü koku çarpıyor: kan, çürüme ve dökülmüş içki... Başka bir şey daha var. Barut kokusu; bu onun çok iyi bildiği bir koku. Sinekler insanın uykusunu getirircesine vızıldıyor etrafta. Işıklar açık; yerde yatan cesede dikkat çekmek istiyorlar sanki.

Jerome, "Ah, Tanrım, kafasının yarısı uçmuş!" diye bağırıyor. O kadar yakınında ki, Hodges bir an şaşkınlıkla Slapper'ı havaya kaldırıyor; sonra indiriyor yine. Kalp pilim aşırı hızda çalışmaya başladı, diye düşünüyor Hodges. Arkasına dönünce ikisinin de orada olduğunu görüyor. Jerome elini ağzına götürmüş, gözleri yerinden fırlayacakmış gibi...

Diğer yandan Holly soğukkanlı görünüyor. *Kuzey Amerika'nın Vahşi Bitkileri ve Seçkin Şifalı Otları*'nı göğsüne bastırmış, halının

üstündeki kanlı karışıklığı inceliyor gibi. Jerome'a dönerek, "Sakın içeriye dalma. Burası suç mahalli," diyor.

"İçeri dalacak filan değilim." Ağzını kapayan eli yüzünden kelimeler boğuk çıkıyor.

Hodges, "İkiniz de bir şey yapmaya kalkışmayacaksınız," diyor. "Öğretmeniniz olsaydım, ikinizi de müdürün odasına gönderirdim. Ben içeriye giriyorum. İkiniz de burada kalın."

Hodges içeriye doğru iki adım atıyor. Jerome ve Holly de yan yana, hemen peşinden geliyorlar. Kahrolası Bobbsey İkizleri gibiler, diye düşünüyor Hodges.

Jerome, "Tina'nın ağabeyi mi yaptı bunu?" diye soruyor. "Tanrım, Bill, o mu yaptı?"

"O yaptıysa da bugün yapmamıştır. Kan nerdeyse kurumuş. Bir de sinekler var. Henüz kurtçuk görmüyorum, ama..."

Jerome öğürür gibi bir ses çıkarıyor.

Holly, "Jerome, sakın!" diyor, emredercesine. Sonra Hodges'a dönüyor. "Küçük bir keser görüyorum. Bir balta; her ne diyorsan... Cinayet bununla işlenmiş."

Hodges cevap vermiyor. Olay yerini incelemekle meşgul... Halliday'in –yerdeki ceset Halliday ise– en az yirmi dört saattir, belki daha da uzun bir süredir (muhtemelen öyle) orada olduğunu düşünüyor. Ama o zamandan beri burada başka bir şey daha yaşanmış, çünkü dökülmüş içki ve barut kokusu yeni ve oldukça güçlü.

Jerome, "Bu bir kurşun deliği mi Bill?" diye soruyor. Kapının solunu, kiraz ağacından masanın hemen yan tarafındaki kitap rafını işaret ediyor. Orada duran bir *Madde 22* kopyasının üstünde küçük bir delik var. Daha yakından bakmak üzere yaklaşıyor. Bu durum kitabın perakende satış fiyatına zarar vermiş olmalı, diye düşünüyor. Sonra bakışlarını masaya yöneltiyor. Masada iki kristal içki sürahisi var; muhtemelen Waterford. Masa hafif tozlu; başka iki sürahiye ait olduğu anlaşılan izleri görebiliyor. Odanın karşısına, masanın ötesine bakıyor; işte o iki sürahi yerde...

"Tabii ki kurşun deliği," diyor Holly. "Barut kokusunu alabiliyorum."

Jerome, "Burada bir mücadele yaşanmış," diyor, sonra bakmadan cesedi işaret ediyor. "Ama onun bu mücadelenin parçası olmadığı kesin."

Hodges, "Hayır," diyor, "o değildi. O mücadelenin tarafları gitmişler buradan."

"İçlerinden biri Pete Saubers mıydı?"

Hodges derin bir iç çekiyor. "Öyle olduğuna hemen hemen eminim. Eczanede bizi ektikten sonra buraya geldiğini düşünüyorum."

Holly, "Biri Bay Halliday'in bilgisayarını almış," diyor. "DVD bağlantısı hâlâ yazarkasanm yanında, kablosuz fare de öyle... İçine birkaç kablo giren küçük bir kutu da var, ama bilgisayar gitmiş. Masanın üstünde büyükçe boş bir alan gördüm. Muhtemelen bir dizüstü bilgisayardı."

Jerome, "Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

"Polisi arayacağız." Hodges, Pete Saubers'ın başının fena halde belada olduğunu seziyor ve polisi aramanın işleri, –en azmdan başında– daha da kötüleştireceğini düşünerek bunu yapmak istemiyor. Fakat Mercedes Katili vakasında Yalnız Kovboy'u oynamıştı ve bu yüzden neredeyse binlerce çocuk ölecekti.

Cep telefonunu çıkarıyor, ama numarayı tuşlamaya fırsat bulamadan telefon aydınlanıyor ve zili çalmaya başlıyor.

Holly, "Arayan Peter," diyor. Gözleri parıl parıl parlarken, kendinden çok emin bir tavırla söylüyor bunu. "Altı bin dolara iddiaya girerim. Delikanlı işte şimdi konuşmak istiyor. Bill, orada dikilip durmasana; cevap ver şu telefona be adam!"

Bill cevap veriyor.

Pete Saubers, "Yardıma ihtiyacım var," diyor hemen. "Bay Hodges, lütfen, gerçekten yardıma ihtiyacım var."

"Bir saniye. Ortaklarım da duysunlar diye seni hoparlöre alacağım."

"Ortaklarınız mı?" Pete'in sesi hiç olmadık kadar paniğe kapılmış gibi geliyor kulağa. "Ne ortağı?"

"Holly Gibney. Kız kardeşin tanıyor onu. Ve Jerome Robinson. Barbara Robinson'ın ağabeyi."

"Ah, tamam... Bir sorun olmaz sanırım." Sonra kendi kendine konuşuyormuş gibi, "İşler daha ne kadar kötü olabilir ki?" diyor.

"Pete, şu anda Andrew Halliday'in dükkânındayız. Ofisinde ölü bir adam var. Halliday sanırım. Ve senin bundan haberin olduğunu düşünüyorum. Bu varsayımlarımız doğru olabilir mi?"

Anlık bir sessizlik yaşanıyor. Pete her nerdeyse, oradan gelen trafiğin belli belirsiz sesi olmasa, Hodges delikanlının telefonu kapattığını düşünecek. Sonra Pete tekrar konuşmaya başlıyor; kelimeler çağlayandan dökülürcesine çıkıyor ağzından.

"Ben geldiğimde o oradaydı. Kırmızı dudaklı adam... Bana Bay Halliday'in arkadaki ofiste olduğunu söyledi, ben de oraya gittim. O da peşimden geldi, elinde silahı vardı ve ben ona defterlerin yerini söylemeyi reddedince beni öldürmeye çalıştı. Söylemedim, çünkü... çünkü o adam o defterleri almayı hak etmiyor, ayrıca beni zaten öldürecekti. Gözlerinden anladım bunu. O... ben..."

"İçki sürahilerini ona sen attın, değil mi?"

"Evet! Sürahiler! O da bana ateş etti! Iskaladı, ama vurmasına ramak kalmıştı; hatta kurşunun başımı sıyırıp geçtiğini duydum. Koştum ve kaçtım oradan, ama sonra beni aradı ve beni suçlayacaklarını söyledi, yani polisin... Çünkü ben de ona bir balta fırlattım... Baltayı gördünüz mü?"

Hodges, "Evet," diyor. "Şu anda ona bakıyorum."

"Ve... ve... parmak izlerim, yani... parmak izlerim baltanın üstünde, çünkü baltayı ona fırlattım... ve elinde benim Bay Halliday'le tartışırkenki görüntülerin olduğu DVD'ler varmış... Çünkü o bana şantaj yapıyordu! Halliday, yani kırmızı dudaklı adam değil; ama şimdi *o da* bana şantaj yapmaya çalışıyor!"

Holly telefona eğilmiş, "Şu kırmızı dudaklı adamın elinde dükkânın güvenlik görüntülerinin kayıtlı olduğu disk var, öyle mi?" diye soruyor. "Söylemek istediğin şey bu mu?"

"Evet! Polisin beni tutuklayacağını söyledi, bunu gerçekten de yapabilirler, çünkü River Bend'deki pazar toplantılarının hiçbirine gitmedim, ayrıca adamın elinde telesekretere bıraktığım mesaj var ve *ben ne yapacağımı bilmiyorum!*"

Hodges, "Pete, nerdesin?" diye soruyor. "Şu anda nerdesin?"

Yine bir duraklama... Hodges, Pete'in ne yaptığını tam olarak biliyor; delikanlı nerde olduğunu anlamasına yardımcı olacak işaretler arıyor. Bütün hayatı bu şehirde geçmiş olabilir, ama şu

anda öylesine büyük bir panik içinde ki, doğuyu batıdan ayıracak durumda değil.

Sonunda, "Hükümet Meydanı'nda," diyor. "Şu restoranın karşısında... Happy Cup'ın."

"Sana ateş eden adamı görebiliyor musun?"

"Ha-hayır. Kaçtım oradan, onun yaya olarak beni buraya kadar takip edebileceğini de sanmıyorum. Yaşlı bir adam o; Lacemaker Lane'e arabayla giriş de yok."

Hodges, "Orada kal," diyor. "Gelip seni alacağız."

Peter, "Lütfen polise haber vermeyin," diyor. "Bizimkiler, başlarına gelen onca şeyden sonra yıkılırlar. Ben defterleri size teslim ederim. Onları elimde hiç tutmamalıydım zaten; hiçbirini de satmaya kalkışmamalıydım. Para bitince unutmalıydım bu işi." Sesi yaşadığı moral çöküntüsüyle birlikte anlaşılır olmaktan çıkıyor. "Annem, babam... Onlar çok sıkıntı çektiler. Her konuda. Ben sadece yardım etmek istemiştim!"

"Bunun doğru olduğuna eminim, ama polisi aramak zorundayım. Halliday'i sen öldürmediysen deliller bunu ispatlayacaktır zaten. Her şey yoluna girecek. Seni oradan alacağım ve birlikte evine gideceğiz. Annen, baban orada olacaklar mı?"

"Babam bir iş gezisinde, ama annemle kız kardeşim oradalar." Pete sözüne devam etmeden önce bir an iç çekiyor, "Hapse gireceğim, değil mi? Kırmızı dudaklı adamla ilgili bana asla inanmayacaklar; onu uydurduğumu düşünecekler."

Holly, "Yapman gereken tek şey doğruyu söylemek," diyor. "Bill başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyecek." Bill'in elini tutup kuvvetli bir biçimde sıkıyor. "Değil mi Bill?"

Hodges, "Onu sen öldürmediysen, başına hiçbir şey gelmeyecek," diye tekrarlıyor.

"Ben öldürmedim! Yemin ederim!"

"Öteki adam yaptı değil mi? Şu kırmızı dudaklı adam?"

"Evet. John Rothstein'ı da o öldürdü. Rothstein'ın ihanet ettiğini söyledi bana."

Hodges'ın milyonlarca sorusu var, ama şimdi zamanı değil.

"Pete, şimdi beni dikkatle dinle. Olduğun yerden ayrılma. On beş dakika içinde Hükümet Meydanı'nda olacağız."

Jerome, "Arabayı benim kullanmama izin verirseniz, on dakikada orada oluruz," diyor.

Hodges onu duymazlıktan geliyor. "Dördümüz evine gideceğiz. Bana, ortaklarıma ve annene bütün hikâyeyi anlatacaksın. Annen sana bir avukat tutma konusunu görüşmek için babanı aramak isteyebilir. Polisi *sonra* arayacağız. Elimden gelenin en iyisi bu..."

Kafası parçalanmış cesede bakar ve dört yıl önce hapse girmeye ne kadar yaklaştığını düşünürken, yapmam *gerekenden* de daha iyisi, diye düşünüyor. Yine buna benzer bir Yalnız Kovboy hikâyesi yüzünden hapse girmenin kıyısından dönmüştü. Ama fazladan yarım saat ya da kırk beş dakikanın bir zararı olmayacağı kesin. Dahası, çocuğun, ailesiyle ilgili söyledikleri onu can evinden vurdu. Hodges o gün Belediye Merkezi'ndeydi. O facianın yarattığı sonuçları bizzat gördü.

"Ta-tamam. Mümkün olduğunca çabuk gelin."

"Anlaşıldı." Hodges telefonu kapatıyor.

Holly, "Bizim parmak izlerimizi ne yapacağız?" diye soruyor.

"Kalsın," diyor Hodges. "Hemen gidip alalım o çocuğu. Hikâyesini duymak için sabırsızlanıyorum." Mercedes'in anahtarlarını Jerome'a atıyor.

Tyrone Feelgood, "Şükran, Efendi Hodges!" diye bağırıyor o tiz sesiyle. "Bu siyah çocuk çok güvenli bir şoför! O sizi gidecek yerinize sağ salim ulaştırmak..."

"Jerome, kes sesini!"

Hodges ve Holly aynı anda söylüyorlar bunu.

37

Pete derin bir nefes alıp telefonunu kapatıyor. Her şey kafasında, kâbus dolu bir lunapark gezisi misali dönüp duruyor. Anlattıklarının kulağa çok aptalca geldiğine emin. Ya da yakalanmaktan korkan ve bu yüzden çılgınca bir hikâye uyduran bir katilin sözleri gibi geldiğine... Bay Hodges'a, Kırmızı Dudak'ın bir zamanlar şu anda yaşadıkları evde yaşadığını söylemeyi unuttu.

Oysa söylemeliydi. Tekrar Hodges'ı aramayı düşünüyor, ama o ve diğer iki kişi onu almaya geldiklerine göre buna ne gerek var?

O deli eve gitmeyecek zaten, diyor kendi kendine. Gidemez. Görünmez olmak zorunda.

Ama bal gibi de gidebilir. Defterleri başka bir yere taşıdığım konusunda yalan söylediğimi düşünüyorsa, gerçekten de gidebilir. Çünkü o delinin teki. Tam bir kaçık...

Tina'nın telefonunu bir kez daha arıyor, mesaj çıkıyor karşısına: "Selam, ben Tina. Cevap veremediğim için üzgünüm, siz söyleyeceğinizi söyleyin." *Biiiip.*

Peki o zaman.

Annemi arayacağım.

Ama Pete, annesini arayamadan otobüsün geldiğini görüyor. Otobüsün varış yeri tabelasında, cennetten çıkmış bir hediyeymiş gibi, NORTH SIDE yazıyor. Pete birden burada oturup Bay Hodges'ı beklememeye karar veriyor. Otobüse binerse evine daha çabuk ulaşır ve eve hemen gitmek istiyor. Otobüse biner binmez Bay Hodges'ı arayacak ve ona evde buluşmalarını söyleyecek, ama önce annesini arayıp evin bütün kapılarını kilitlemesi gerektiğini söylemeli.

Otobüs hemen hemen boş, ama yine de arkada bir yere geçiyor. Annesini aramak zorunda da değil ayrıca, çünkü koltuğuna otururken elindeki telefonu çalıyor ve ekranda ANNEM yazısı beliriyor. Derin bir nefes alıp KABUL tuşuna basıyor. Daha merhaba bile diyemeden annesi konuşmaya başlıyor.

"Peter, nerdesin?" Pete değil de Peter. İyi bir başlangıç sayılmaz. "Bir saat önce evde olmanı bekliyordum."

"Geliyorum," diyor. "Otobüsteyim."

"Bak, yalan söyleme, tamam mı? Otobüs çoktan geldi ve gitti. Gördüm."

"Okul otobüsü değil, North Side otobüsü. Yapmam gereken..." Ne? Bir işim mi vardı? Bu öylesine gülünç ki nerdeyse kahkaha atacak; ama içinde bulunduğu durum gülünecek bir durum değil. Hem de hiç. "Yapmam gereken bir şey vardı. Tina orada mı? Ellen'a filan gitmedi, değil mi?"

"Arka bahçede, kitap okuyor."

Otobüs, çalışmanın olduğu yol üzerinde acı verici bir yavaşlıkta ilerliyor.

"Anne, beni dinle. Siz..."

"Hayır, *sen* beni dinle. O parayı sen mi gönderiyordun?"

Pete gözlerini yumuyor.

"Sen miydin? Basit bir evet veya hayır cevabı yeterli. Detayları daha sonra konuşuruz."

Pete gözleri hâlâ kapalı halde, "Evet. Bendim. Ama..." diyor.

"O para nerden geldi?"

"Bu uzun bir hikâye ve şu an için bir önemi de yok. Önemli olan *para* değil. Bir adam..."

"Önemli değil de ne demek? Yirmi bin dolardan fazla bir paradan söz ediyoruz!"

Pete, *Bunu yeni mi anladın?* dememek için kendini zor tutuyor.

Otobüs, çalışmanın yapıldığı yoldaki zorlu ilerleyişini hantal hantal devam ettiriyor. Pete'in yüzünden terler boşalıyor. Dizindeki leke kırmızıdan koyu kahverengine dönüşmüş; ama hâlâ çok belirgin. Adeta, *Suçlusun!* diye bağırıyor. *Suçlusun, suçlusun!*

"Anne, lütfen sesini kesip beni dinler misin?"

Hattın diğer ucunda şok bir sessizlik var. Pete, yürümeye yeni yeni başladığı o dönemde kapıldığı öfke nöbetlerinden beri annesine ilk kez sesini kesmesini söylüyor.

"Bir adam var ve tehlikeli." Annesine adamın *ne kadar* tehlikeli olduğunu söyleyebilir; ama amacı annesinin uyanık olmasını sağlamak, histeriye kapılmasına neden olmak değil. "Eve geleceğini sanmıyorum, ama gelebilir de. Tina'yı eve almalı ve kapıları kilitlemelisin. Sadece birkaç dakikalığına... Sonra ben gelmiş olacağım. Başkaları da gelecek; bize yardım edebilecek başka insanlar..."

En azından öyle olduklarını umuyorum, diye düşünüyor.

Tanrım, umarım öyledir!

38

Morris Bellamy, Sycamore Caddesi'ne sapıyor. Hayatının hızla bir dar boğaza girmekte olduğunun farkında... Elinde birkaç

yüz dolarla çalıntı bir araba var ve bir an önce Rothstein'ın defterlerine ulaşmak zorunda. Ah, bir şeyi daha var: Kısa süreliğine de olsa saklanabileceği, defterleri okuyup, Duzzy-Doo reklam kampanyası sayesinde reklamcılığın boklu zirvesine çıkan ve Altın Papel'e kavuşan Jimmy Gold'un akıbetinin ne olduğunu öğrenebileceği bir yer... Morris bunun çılgınca bir hedef olduğunun da farkında, bu yüzden o da çılgın olmak zorunda, elindeki tek şey de bu ve bu da yeterli.

Şimdi defter hırsızının evi olan, garaj yolunda minik kırmızı bir arabanın durduğu eski evi işte karşısında.

Morris Bellamy, "Çılgınlıkta hayır vardır," diyor. "Çılgınlıkta hayır vardır. *Her şeyde* bir hayır vardır."

İşte, uğruna yaşanacak bir söz...

39

Jerome, "Bill," diyor, "bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bizim kuş uçtu galiba."

Jerome, Mercedes'i Hükümet Meydanı'na sürerken, Hodges daldığı düşüncelerden uyanıyor. Meydanda banklara oturmuş gazete okuyan, sohbet eden, kahve içen, güvercinleri besleyen az sayıda insan var, ama tek bir genç kız veya erkek yok.

Holly, "Kafe tarafında da göremiyorum onu," diye rapor veriyor. "Belki kahve içmek için içeriye girmiştir."

Hodges, "Şu anda kahve içmek, aklındaki en son şeydir," diyor ve bacağına bir yumruk indiriyor.

"Buradan her on beş dakikada bir North Side ve South Side otobüsleri geçer," diyor Jerome. "Ben onun yerinde olsaydım, biri gelip beni alsın diye oturup beklemek bana işkence gibi gelirdi; başka bir şey yapmak isterdim."

Tam o anda Hodges'ın telefonu çalıyor.

"Bir otobüs geldi ve beklemek istemedim," diyor Pete. Sesi şimdi daha sakin. "Siz doğrudan eve gidin. Geldiğinizde ben de orada olacağım. Biraz önce annemle konuştum. O da, Tina da iyi."

Hodges bu sözlerin ima ettiği şeyden hoşlanmıyor. "Pete, neden iyi olmasınlar ki?"

"Çünkü kırmızı dudaklı adam nerde yaşadığımızı biliyor. Bana eskiden o evde yaşadığını söyledi. Size söylemeyi unuttum."

Hodges nerde olduklarına bakıyor. "Jerome, Sycamore Caddesi'ne ne kadar uzaktayız?"

"Yirmi dakikada orada oluruz. Belki biraz daha erken... Çocuğun otobüse bineceğini bilseydim Crosstown'dan giderdim."

"Bay Hodges?" Pete bu.

"Buradayım."

"Neyse, evime gitmesi büyük bir aptallık olur zaten. Böyle bir şey yaparsa suçu benim üstüme atamazlar artık."

Pete haklı. "Sizinkilere kapıları kilitleyip içerde kalmalarını söyledin mi?"

"Evet."

"Annene o adamı tarif ettin mi?"

"Evet."

Hodges, polisi araması durumunda Bay Kırmızı Dudak'ın ortadan kaybolacağını ve Pete'i, bu olaydan paçayı kurtarabilmesi için adli tabibin topladığı delillere bağımlı bırakacağını biliyor. Dahası, bu şartlarda eve muhtemelen polislerden daha hızlı varırlar.

Holly, "Ona o adamı aramasını söyle," diyor. Sonra Hodges'ın elindeki telefona doğru eğilip, "Onu ara ve fikrini değiştirdiğini, defterleri ona vereceğini söyle!" diye bağırıyor.

"Pete, duydun mu?"

"Evet, ama dediğiniz şeyi yapamam. Telefonu olup olmadığını bile bilmiyorum. Beni kitapçı dükkânındaki telefondan aradı. Tahmin edersiniz, karşılıklı bilgi alışverişinde bulunacak zamanımız olmamıştı."

Holly belli bir kişiyi hedef almaksızın, "Durum çok mu boktan?" diye soruyor.

"Peki, eve varır varmaz beni ara ve her şeyin yolunda olduğunu onayla. Senden haber alamazsam polisi aramak zorunda kalırım."

"İyi olduklarına emi..."

Ama konuşma buraya kadar. Hodges telefonu kapatıp öne doğru eğiliyor. "Jerome, bas gaza."

"İlk fırsatta dediğini yapacağım." Jerome, arabanın kaportası güneşin altında parıldarken, gidiş geliş üç şeritlik yoldaki trafiği işaret ediyor. "Şu ilerdeki göbeği bir geçelim, Enron[1] gibi yok olacağız ortadan."

Hodges, yirmi dakika, diye düşünüyor. En fazla yirmi dakika... Yirmi dakikada neler olabilir?

Cevabı, yaşadığı acı tecrübelerle çok iyi biliyor ki, çok şey. Yaşam ve ölüm... Şu anda yapabileceği tek şey, o yirmi dakikanın ilerde yakasına yapışmamasını umut etmek.

40

Linda Saubers, Pete'i beklemek üzere kocasının küçük çalışma odasına geliyor, çünkü kocasının dizüstü bilgisayarı masada ve onda kart oyunu oynayabilir. Kendini bir şeyler okuyamayacak kadar üzgün hissediyor.

Pete'le konuştuktan sonra hiç olmadığı kadar kederli. Bir yandan da korkuyor, ama Sycamore Caddesi'nde pusuya yatmış olabilecek uğursuz bir caniden değil. Oğlu için korkuyor; çünkü Pete'in o uğursuz caniye inandığı çok açık. Parçalar sonunda bir araya gelmeye başladı. Pete'in o solgun hali, verdiği kilolar, bırakmaya çalıştığı o aptal bıyık, tekrar sivilcelerinin çıkmaya başlaması, sessiz sessiz köşelere çekilmeler... Hepsi bir anlam ifade etmeye başladı şimdi. Oğlu ruhsal bir çöküş içinde değilse eğer, eşiğinde olduğu kesin.

Ayağa kalkıp pencereden kızına bakıyor. Tina en sevdiği bluzunu giymiş; şu kolları kabarık, sarı olanı. Yıllar önce yıkılması gereken o salıncaktayken o bluzu kesinlikle giymemeliydi oysa. Önünde bir kitap var ve kitap açık, ama okuyormuş gibi görünmüyor. İçine kapanık, kederli bir hali var.

Ne kâbus ama, diye düşünüyor Linda. Önce Tom hayatı boyunca topal kalmasına neden olacak kötü bir olay yaşadı, şimdi

(1) ABD'nin en büyük yedinci şirketiyken 2001 yılında iflas eden enerji tekeli. -ed.n.

de oğlumuz gölgelerde bir canavar görüyor. O para cennetten çıkma kudret helvası değil, tam bir asit yağmuruydu. Belki suçunu itiraf eder ve paranın nereden geldiğine dair tüm hikâyeyi anlatır bize. Bunu bir yapsın, iyileşme süreci de gerisinden gelir.

Bu arada oğlunun kendisinden yapmasını istediği şeyi yapacak: Tina'yı eve çağırıp kapıları kilitleyecek. Bir zararı olmaz nasılsa.

Arkasında zemin tahtasının gıcırdadığını duyuyor. Oğlunu görme beklentisiyle dönüyor, ama bu Pete değil. Bu, ten rengi solgun, beyaz saçları seyrelmiş bir adam. Ve kırmızı dudaklı... Oğlunun tarif ettiği adam bu; uğursuz cani... Linda'nın hissettiği ilk şey dehşet değil, gülünç bir biçimde güçlü bir rahatlama duygusu. Ne de olsa, oğlunun ruhsal bir çöküntü içinde olmadığı anlamına geliyor bu.

Sonra adamın elindeki silahı görüyor; dehşet duygusu bütün canlılığı ve yakıcılığıyla benliğini kaplıyor.

Davetsiz misafir, "Sen anne olmalısın," diyor. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

Linda Saubers, "Sen kimsin?" diye soruyor. "Ne işin var burada?"

Oğlunun zihninde değil de kocasının çalışma odasının kapı ağzında duran davetsiz misafir, pencereden dışarıya şöyle bir bakıyor. Linda, *Bakma ona*, dememek için zor tutuyor kendini.

Morris, "Bu senin kızın mı?" diye soruyor. "Çok güzelmiş. Sarı giyen kızlardan oldum olası hoşlanmışımdır."

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Linda.

Morris, "Benim olanı," diyor ve kadını başından vuruyor. Linda'nın başından kan fışkırır, cama kırmızı damlalar sıçrarken, o sırada çıkan ses yağan yağmuru andırıyor.

41

Tina evden gelen o korkutucu sesi duyuyor ve mutfak kapısına koşuyor. Bir yandan da, düdüklü tenceredir, diye düşünüyor. Annesi o kahrolası düdüklü tencereyi unutmuş yine; reçel hazırlarken daha önce de oldu bu. Bu çok eski model bir tencere,

hani şu ocağın üstüne oturanlardan... Pete o cumartesi öğleden sonrasının büyük bölümünü merdivende, kurumuş, yapışkan çilek reçelini tavandan kazıyarak geçirdi. Anneleri olay olduğunda oturma odasının tozunu alıyordu neyse ki. Tina annesinin bu kez de mutfakta olmaması için dua ediyor.

"Anne?" Koşarak içeriye giriyor. Ocağın üstünde hiçbir şey yok. "An..."

Lafının ortasında bir el kolundan yakalıyor onu; sımsıkı hem de. Tina bir ıslık sesi eşliğinde nefesini dışarıya veriyor, ayakları yerden kesildiğinde havayı tekmelemeye başlıyor. O an yanağında sert sakalları hissediyor. Sıcak ve ekşi ter kokusu geliyor burnuna.

Adam kulağma, "Çığlık atma sakın, o zaman canını yakmama gerek kalmaz," derken, cildinin karıncalanmasına neden oluyor. "Anlıyor musun?"

Tina başını sallamayı başarıyor, ama kalbi deli gibi atıyor ve dünyası kararıyor. "Nefes almama... izin ver," diyor boğulurcasına; adam kolunu biraz olsun gevşetiyor böylece. Adamın çenesinde bir kesik var; oldukça kötü görünüyor. Yaranın etrafı şişmiş, siyah-mavi bir renk almış.

Adam parmağını sallayarak, "Sakın bağırma," diye yineliyor uyarısını. "Sakın." Gülümsüyor; bu, Tina'nın kendini sözde daha iyi hissetmesini sağlamak içinse eğer, hiç de öyle olmuyor. Adamın dişleri sarı; insan dişinden çok köpek dişine benziyor.

"Anneme ne yaptın?"

Kırmızı dudaklı adam, "Annen iyi," diyor. "Cep telefonun nerde? Senin gibi cici bir kızın mutlaka bir cep telefonu vardır. Konuşacak, mesajlaşacak bir sürü arkadaş; değil mi? Nerde, cebinde mi?"

"Ha-ha-hayır. Yukarıda. Odamda."

Morris, "Gidip alalım o zaman," diyor. "Birini arayacaksın."

42

Pete'in durağı evinden iki sokak uzaklıkta, Elm Caddesi'nde; otobüs durağa varmak üzere. Otobüsün ön tarafına doğru yürürken cep telefonu çalıyor. Minik ekranda kız kardeşinin gülümseyen yüzünü görmek onu öyle rahatlatıyor ki bir an dizi çözülüyor ve kayışlardan birini yakalayıp tutunmak zorunda kalıyor.

"Tina! Ben de birkaç dakika..."

"Burada bir adam var!" Tina öyle bağırıyor ki onu anlamakta zorlu çekiyor. "Evde! O..."

Sonra sesi kesiliyor; Pete kız kardeşininkinin yerini alan sesi tanıyor. İçinden, Tanrım, keşke tanımaz olsaydım, diyor.

"Merhaba Peter," diyor Kırmızı Dudak. "Yolda mısın?"

Hiçbir şey söyleyemiyor. Dili damağına yapışmış. Otobüs Elm ve Breckenridge Terrace'ın köşesinde kenara yanaşıyor. Burası onun durağı, ama Pete öylecene duruyor.

"Cevap vermek için zahmet etme, eve gelmene de gerek yok, çünkü kimseyi bulamayacaksın."

Tina, "Yalan söylüyor!" diye bağırıyor. "Annem ev..."

Sonra acı bir çığlık atıyor.

Pete, "Sakın ona zarar vereyim deme," diyor. Otobüsteki az sayıda yolcu gazetelerinden, tabletlerinden başlarını kaldırıp bakmıyor ona, çünkü Pete fısıldarcasına konuşmak zorunda. "Kız kardeşime zarar vereyim deme sakın."

"Çenesini kapatırsa, vermem. Sessiz olması lazım ama... Senin de öyle. Pete, şimdi beni dinleyeceksin, ama önce iki soruya cevap vermeni istiyorum. Polisi aradın mı?"

"Hayır."

"Kimseyle konuştun mu?"

"Hayır." Pete tereddüt etmeden yalan söylüyor.

"Güzel. Harika. Şimdi beni dinle. Dinliyor musun?"

Elinde alışveriş torbası olan şişman bir kadın nefes nefese otobüse tırmanmaya çalışıyor. Kadın yoldan çekilir çekilmez Pete kendini dışarıya atıyor ve telefon kulağına yapışmış halde, rüyada geziniyormuşçasına yürümeye başlıyor.

"Kız kardeşini güvenli bir yere götürüyorum. Sen defterleri alır almaz buluşacağımız bir yere."

Pete ona bu şekilde yapmalarına gerek olmadığını anlatmaya başlıyor; Kırmızı Dudak'a defterlerin yerini söyleyecek, ama sonra bunu yapmanın büyük bir hata olacağını fark ederek vazgeçiyor. Kırmızı Dudak'm, defterlerin Rec'in bodrumunda olduğunu öğrendiği anda Tina'nın yaşamasına izin vermesi için hiçbir nedeni kalmayacak.

"Peter, orada mısın?"

"E-evet.""

"Olsan iyi edersin. Defterleri al. Alınca –ama daha önce değil– kız kardeşinin cep telefonunu ara. Başka bir nedenden dolayı ararsan onun canını yakarım."

"Annem iyi mi?"

"İyi, sadece bağladım onu. Sen onu merak etme ve eve gelmek zahmetine de girme. Sadece defterleri al ve sonra beni ara."

Kırmızı Dudak başka bir şey söylemeden kapatıyor telefonu. Pete'in ona, eve gitmek zorunda olduğunu, çünkü kolileri taşımak için Tina'nın oyuncak arabasına ihtiyaç duyacağını söylemeye zamanı olmuyor. Tabii bir de babasının panosundaki Rec'in anahtarlarını alması gerek. Anahtarları, işi bitince, babasının çalışma odasında panodaki yerine kaldırmıştı. Rec'e girebilmesi için o anahtarlara ihtiyacı var.

43

Morris, Tina'nın pembe telefonunu cebine attıktan sonra masaüstü bilgisayarının kablolarından birini söküyor. "Arkanı dön. Ellerini arkaya getir."

"Onu vurdun mu?" Tina'nın yanaklarından yaşlar boşalıyor. "Duyduğum ses o muydu? Annemi vurdun..."

Morris onu tokatlıyor; hem de oldukça sert bir biçimde. Tina'nın burnundan ve ağzının kenarından kan fışkırıyor, gözleri yaşadığı şokla birlikte irileşiyor.

"Dırdır etmeyi kes ve arkanı dön. Ellerini arkaya getir."

Tina hıçkırarak ağlarken adamın dediğini yapıyor. Morris, Tina'nın ellerini bağlıyor, düğümü acımasızca geriyor.

"Ah! Ah! Çok sıkı!"

"İdare edersin." Morris eski dostunun silahında kaç kurşun kaldığını merak ediyor. İki tane yeterli olur; biri hırsız, diğeri de hırsızın kız kardeşi için. "Yürü. Aşağıya. Mutfak kapısından çıkıyorsun. Haydi! Bir, iki, üç..."

Tina arkasına dönüp kan çanağına dönmüş, gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş gözleriyle ona bakıyor. "Bana tecavüz mü edeceksin?"

Morris, "Hayır," diyor, sonra, anlamadığı için Tina'ya çok daha korkunç gelen bir şey söylüyor. "O hatayı bir daha tekrarlamam."

44

Linda tavana bakarken buluyor kendini. Nerde olduğunu biliyor, Tom'un çalışma odasında; ama başına neler geldiğini hatırlamıyor. Başının sağ tarafı ateşler içinde... Yüzüne götürdüğü eli kandan sırılsıklam oluyor. Hatırladığı son şey, Peggy Moran'ın ona Tina'nın okulda hastalandığını söylemesi.

Gidip onu al ve eve götür, demişti Peggy. *Ben yerine bakarım.*

Hayır, başka bir şey daha hatırlıyor. Gizemli parayla ilgili bir şey...

Pete'le bu konuyu konuşacaktım, diye düşünüyor. Ondan cevaplar alacaktım. Tom'un bilgisayarında oyun oynuyor, Pete'in eve gelmesini beklerken zaman öldürüyordum, sonra...

Sonrası karanlık...

Şimdi başında, sürekli çarpan bir kapıyı andıran o korkunç acı var. Bazen şiddetlenen migrenlerinden bile daha kötü. Kafasını kaldırmaya çalışıyor, başarıyor da; ama dünya kalp atışlarıyla birlikte bir kararıp bir aydınlanıyor: Önce içine çekiliyor, sıkışıyor, sonra nefes alıyor, ferahlıyor; o sırada her bir salınıma büyük bir acı eşlik ediyor.

Bakışlarını aşağıya yöneltince, gri elbisesinin ön kısmının çamurumsu mora dönüştüğünü görüyor. Ah Tanrım, ne çok kan, diye düşünüyor. Beyin kanaması filan mı geçiriyorum, felç mi oldum?

Tabii ki değil, beyin kanaması insanın içinde olan bir şey, ama o kan her nereden geliyorsa, yardıma ihtiyacı var. Ambulansa ihtiyacı var, ama elini telefona götüremiyor bir türlü. Eli havaya kalkıyor, titriyor ve yere düşüyor.

Yakınlardan bir yerden acı dolu bir viyaklama duyuyor; sonra her yerde, ölürken bile (ki Linda benzer bir durumda olduğundan şüpheleniyor) tanıyacağı o ağlamayı... Bu, Tina.

Kanlı elinden destek alıp pencereden dışarıya bakacak kadar doğrulmayı başarıyor. Bir adamın Tina'yı arka bahçenin basamaklarından aşağıya ittiğini görüyor. Tina'nın elleri arkasından bağlı.

Linda acısını, ambulansa ihtiyacı olduğunu unutuyor. Eve bir adam girmişti ve o adam şimdi kızını kaçırıyor. Onu durdurması gerek. Polis çağırması gerek. Masanın arkasında duran döner koltuğa oturmaya çalışıyor, ama önce, sadece oturağına götürebiliyor elini. Ani bir hamleyle doğrulmaya çalışıyor; acı bir an için öylesine şiddetli ki, dünya beyaza kesiyor, ama o yine de bilincini yitirmemeyi başarıp koltuğun kolunu sıkıca kavrıyor. Görüşü netleşince, adamın arka kapıyı açıp Tina'yı ite kaka götürdüğünü görüyor. Mezbahaya giden bir hayvanı güder gibi...

Geri getir onu! diye çığlık atıyor Linda. *Bebeğimin canını acıtma!*

Ama sadece zihninde... Ayağa kalkmaya çalışınca koltuk dönüyor ve kolu artık hiçbir şeye tutunamıyor. Dünya kararıyor. Bayılmadan önce korkunç bir öğürme sesi duyuyor ve "Bu ben olabilir miyim?" diye düşünecek zamanı oluyor.

45

Göbekten sonra işler pek de iyi gitmiyor. Rahatlamış değil, aksine daha da yoğunlaşmış bir trafik var; iki turuncu tabelayla

karşılaşıyorlar. Tabelalardan birinde İŞARETÇİ İLERDE, diğerinde YOL ÇALIŞMASI yazıyor. İşaretçinin şehir merkezine giden trafiğe yol vermesi için bekleyen arabalar kuyruk olmuş durumda. Her birine bir saat gibi gelen üç dakikalık bekleyişin ardından Hodges, Jerome'a yan sokakları kullanmasını söylüyor.

"Keşke, ama sıkışmış durumdayız." Omzunun üstünden parmağıyla, neredeyse göbeğe kadar uzanan araba kuyruğunu işaret ediyor.

Holly, iPad'ine eğilmiş aleti dövüp duruyor. Şimdi başını kaldırmış, "Kaldırımı kullan," diyor, sonra yine sihirli tabletine geri dönüyor.

"Hollycimcime, kaldırımda posta kutuları var," diyor Jerome. "İlerde bir de tel örgü. Boş bir alan olduğunu sanmıyorum."

Holly kısa bir süre daha göz gezdiriyor tablete. "Var. Arabayı biraz çizebilirsin, ama bu ilk kez başına gelmeyecek. Haydi, yürü."

"Sırf zenci olduğum için ceza yersem parasını kim ödeyecek, sen mi?"

Holly gözlerini deviriyor. Jerome, Hodges'a dönüyor; Hodges ise içini çekip başını sallıyor. "Holly haklı. Arabanın geçebileceği kadar bir alan var. Kahrolası cezanı ben öderim."

Jerome direksiyonu sağa kırıyor. Mercedes önlerinde duran arabanın tamponunu sıyırıyor, sonra altını vurarak kaldırıma çıkıyor. İşte ilk posta kutusu... Jerome direksiyonu iyice sağa kırıyor; şimdi yoldan tamamen çıkmış durumdalar. Şoför kısmından posta kutusunu direğinden koparırken tok bir ses duyuluyor; tel örgüyü kucaklamasıyla da uzun, tiz bir ciyaklama... Biraz ilerde şort ve sırtı açık bir bluz giymiş, bahçesinin çimlerini biçmekte olan bir kadın var. Holly'nin Alman denizaltısının şoför tarafı İZİNSİZ GİRİLMEZ, DİLENMEK YASAKTIR, PAZARLAMACI GİREMEZ yazılı bir tabelayı yerinden söküyor. Bunu gören kadın bağırarak araba yoluna doğru koşuyor. Sonra duruyor ve eliyle gözlerine siper yapıp dikkatle bakıyor. Hodges kadının dudaklarının oynadığını görebiliyor.

Jerome, "Ah, Tanrım," diyor. "Plakanı alıyor."

Holly, "Sen sürmeye devam et," diyor. "Sür, sür, sür..." Ardından hiç duraklamadan ekliyor: "Kırmızı Dudak, Morris Bellamy. Adamın adı bu..."

Şimdi onlara bağırma sırası işaretçide. Sokağın altından geçen kanalizasyon borusunu kazıp ortaya çıkarmış olan yol işçileri gözlerini dikmiş onlara bakıyorlar. Bazıları gülüyor. İçlerinden biri Jerome'a göz kırpıp şişe dikme hareketi yapıyor. Sonra geride kalıyor adamlar. Mercedes bir kez daha altını vurarak yola iniyor. North Side trafiği arkalarında tıkanırken, önlerindeki cadde kutsanmışçasına boş...

Holly, "Belediye vergi kayıtlarını kontrol ettim," diyor. "John Rothstein'ın öldürüldüğü 1978 yılında, Sycamore Caddesi 23 numaranın emlak vergisi Anita Elaine Bellamy tarafından ödenmiş. Kadını Google'da araştırdım ve elli başlık buldum. Ünlü bir akademisyenmiş, ama o başlıklardan sadece biri önemli gibi görünüyor. Oğlu aynı yıl mahkemeye çıkarılıp ağır tecavüzden mahkûm olmuş. Burada, bu şehirde... Ömür boyu hapis cezası almış. Gazete haberlerinden birinde fotoğrafı da var. Bakın." Holly, iPad'i Hodges'a veriyor.

Fotoğrafta Morris Bellamy, Hodges'ın çok iyi hatırladığı, yeri on beş yıl önce Hükümet Meydanı'ndaki hilkat garibesi beton yığını tarafından alınan adliye sarayının merdivenlerinden aşağıya çekiştirilerek indiriliyor. Bellamy'nin her iki yanında birer dedektif var. Hodges onlardan birini hatırlıyor: Paul Emerson. Uzun zaman önce emekli olmuş iyi bir polis. Emerson'ın üstünde takım elbise var, diğer dedektifin de... Ama bu dedektif, kelepçeleri görünmesin diye paltosuyla Bellamy'nin elini örtmüş. Bellamy'nin de üstünde takım elbise var; bu, fotoğrafın ya mahkeme devam ederken ya da kararın açıklanmasının hemen ardından çekildiği anlamına geliyor. Siyah-beyaz fotoğraf, Bellamy'nin solgun ten rengiyle koyu ağzı arasındaki zıtlığı iyice belirginleştirmiş. Bellamy sanki dudağına ruj sürmüş gibi.

"Bu o olmalı," diyor Holly. "Eyalet hapishanesini arasanız, altı bin dolara iddiaya girerim ki, size serbest bırakıldığını söylerler."

"İddiaya girmem," diyor Hodges. "Jerome, Sycamore Caddesi'ne ne kadar kaldı?"

"On dakika."

"Tahminin gerçekçi mi, iyimser mi?"

Jerome gönülsüzce de olsa, "Şey, biraz iyimser olabilir," diye cevap veriyor.

"Sen elinden geleni yap ve kimseyi ezmemeye..."

Hodges'ın cep telefonu çalıyor. Pete, bu. Nefes nefese kalmış halde konuşuyor.

"Bay Hodges, polisi aradınız mı?"

"Hayır." Şimdiye dek Holly'nin arabasının plakasını muhtemelen almışlardır, ama bunu Pete'e söylemenin bir anlamı olmadığını düşünüyor. Delikanlının sesi hiç olmadığı kadar kederli, nerdeyse deliye dönmüş gibi çıkıyor.

"Arayamazsınız. Ne olursa olsun, arayamazsınız. O adam kız kardeşimi kaçırdı. Defterleri almadığı takdirde onu öldüreceğini söylüyor. Defterleri ona vereceğim."

"Pete, sakın..."

Ama Hodges sesini kimseye ulaştıramıyor. Pete telefonu kapattı.

46

Morris, Tina'yı yol boyunca itip kakıyor. Bir ara, ağaçların dallarından biri Tina'nın ince bluzunu yırtıyor, kolunu çizerek kanatıyor.

"Bu kadar hızlı yürütme beni, düşeceğim!"

Morris kızın atkuyruğunun hemen üstüne sert bir tokat indiriyor. "Nefesini sonraya sakla şıllık! Koşturmadığıma da şükret."

Dereyi geçerlerken Tina dengesini kaybedip düşmesin diye omuzlarından tutuyor, çalıların ve bodur ağaçların Rec'e rahatça yürünebilecek şekilde birbirlerinden ayrıldıkları noktaya vardıklarında ona durmasını söylüyor.

Beyzbol sahası boş, ama basketbol sahasının çatlamış asfaltının üzerinde birkaç çocuk var. Çocuklar üstlerini çıkarmışlar, omuzları terden parıldıyor. Hava, dışarıda oyun oynamak için

aşırı sıcak; Morris sahada bu kadar az çocuğun olmasını buna bağlıyor.

Tina'nın ellerini çözüyor. Kız, biraz olsun rahatlamanın verdiği hisle inliyor ve bileklerindeki kırmızı, derin çapraz çizgileri ovuşturmaya başlıyor.

"Ağaçların kenarından yürüyeceğiz," diyor ona. "Çocuklar bizi ancak gölgeden çıkıp da binanın yanına yaklaştığımızda net olarak görebilirler. Selam verirlerse ya da içlerinden biri seni tanırsa sadece el sallayıp gülümse ve yürümeye devam et. Anlıyor musun?"

"E-evet."

"Çığlık atarsan ya da yardım için bağırırsan kafana kurşun sıkarım. Bunu anlıyor musun?"

"Evet. Annemi vurdun mu? Vurdun, değil mi?"

"Tabii ki hayır, sakinleşsin diye tavana ateş ettim sadece. Annenin bir şeyi yok, dediklerimi yaparsan sana da bir şey olmayacak. Yürü şimdi."

Gölgede yürüyorlar, sahanın biçilmemiş çimleri Morris'in pantolonunu ve Tina'nın kotunu sıyırıyor. Çocuklar kendilerini tamamen oyuna kaptırmış, etraflarına bile bakmıyorlar; baksalar, yeşil ağaçların önünde bir uyarı bayrağı gibi duran parlak sarı bluzuyla Tina'yı hemen fark edecekler.

Rec'in arka tarafına vardıklarında, Morris Tina'yı eski dostunun Subaru'sunun yanından geçiriyor, bu sırada gözünü basketbol oynayan çocuklardan ayırmıyor. Tuğla binanın yan tarafına gelip de oyun sahasından görülmeyecekleri noktada Tina'nın ellerini bir kez daha bağlıyor. Birch Caddesi'ne bu kadar yakınlarken Morris riske girmeyecek. Birch Caddesi'nde bir sürü ev var.

Tina'nın derin bir nefes aldığını görüp elini kızın omzuna koyuyor. "Sakın bağırma. Ağzını açtığın anda yumruğu yersin."

Tina, "Lütfen, canımı acıtma," diye fısıldıyor. "Ne istiyorsan yaparım."

Morris duyduklarından tatmin olmuş, başını sallıyor. Bu aldığı en akıllıca cevap...

"Şu bodrum penceresini görüyor musun? Şu açık olanı? Yere uzan, yüzüstü yat ve o pencereden içeriye gir."

Tina yere uzanıp içeriye bakıyor. Sonra şişmiş, kanlı yüzünü ona doğru çeviriyor. "Çok yüksek. Düşerim!"

Çileden çıkan Morris, Tina'nın omzuna bir tekme savuruyor. Tina acıyla çığlık atıyor. Morris eğilip silahının namlusunu kızın şakağına dayıyor.

"İstediğim her şeyi yapacağını söylemiştin; istediğim şey bu. Şimdi o pencereden aşağıya atla, yoksa o küçük beynine kurşunu yersin."

Morris bu sözünde ciddi olup olmadığını merak ediyor. Sonra ciddi olduğuna karar veriyor. Küçük kızlar da birer baş belası...

Tina ağlaya ağlaya, kıvrana kıvrana vücudunu pencereden içeriye sokuyor. Vücudunun yarısı içeride, yarısı dışarıdayken bir an duralayıp yalvaran gözlerle Morris'e bakıyor. Morris kızın kolayca içeriye girmesi için ayağını geri çekip yüzüne tekmeyi basıyor. Tina aşağıya düşüyor ve Morris'in aksi yöndeki açık seçik talimatına rağmen çığlığı basıyor.

"Bileğim! Bileğim kırıldı galiba!"

Tina'nın kahrolası bileği Morris'in umurunda bile değil. Hâlâ kimseler tarafından görülmediğine emin olmak için çabucak etrafına bakındıktan sonra pencereden içeriye, Birch Caddesi Rec'in bodrumuna dalıyor ve son geldiğinde basamak olarak kullandığı kapalı kolinin üstüne iniyor. Hırsızın kız kardeşi kolinin üstüne kötü düşmüş ve yere yuvarlanmış olmalı. Ayak bileği burkulmuş ve daha şimdiden şişmeye başlamış. Bu da Morris Bellamy'nin umurunda değil.

47

Bay Hodges'ın binlerce sorusu olsa da Pete'in o soruları cevaplayacak hiç vakti yok. Görüşmeyi sonlandırıp evine, Sycamore Caddesi'ne doğru koşuyor. Tina'nın eski oyuncak arabasını almanın çok uzun süreceğine karar verdi; Rec'e gittiğinde defterleri taşımanın başka bir yolunu bulmaya çalışacak. Asıl ihtiyacı olan şey, binanın anahtarı...

Anahtarı almak için babasının çalışma odasına daldığı anda donakalıyor. Annesi masanın yanında, yerde, kanlı bir maskeyi andıran yüzünde mavi gözleri parıldayarak yatıyor. Babasının açık dizüstü bilgisayarının üstünde ve elbisesinin önünde daha çok kan var; masanın koltuğuna ve arkasındaki pencereye de kan sıçramış. Bilgisayardan müzik sesi geliyor, Pete o haldeyken bile melodiyi hemen tanıyor. Annesi bilgisayarda kâğıt oynuyormuş. Çocuğunun eve gelmesini beklerken kimseleri rahatsız etmeden kâğıt oynuyormuş sadece.

"Anne!" Ağlayarak ona koşuyor.

Eğiliyor, nazik davranmaya çalışarak kanlı saç yığınını yandan ayırıyor ve şakağından kafasının arkasına doğru uzanan oyuğu görüyor. Bir noktada, oyuğun ortalarında bir yerde sulanmış gri-beyazlık çarpıyor gözüne. Kafatası, diye düşünüyor. Bu kötü işte, ama en azından beyni değil. Tanrım, hayır; beyin yumuşaktır, beyin olsa akar. Sadece kafatası...

Annesi büyük bir çabayla, "Bir adam geldi," diyor. "O... Tina'yı kaçırdı. Çığlığını duydum. Sen... Tanrım... başım nasıl çınlıyor."

Pete sonsuz gibi gelen bir saniyelik süre boyunca bocalıyor, annesine yardım etme ihtiyacıyla kız kardeşini koruma, onu kurtarma ihtiyacı arasında gidip geliyor. Keşke bir kâbus olsaydı bu, diye düşünüyor; keşke bir kâbus olsa da uyanabilsem.

Önce anneme yardım etmeliyim. Önce anneme...

Babasının masasında duran telefonu alıyor. "Sessiz ol anne. Hiçbir şey söyleme ve hareket etme."

Annesi yorgun bir biçimde gözlerini kapatıyor. "O para için mi geldi? O adam bulduğun para için mi geldi?"

Pete, "Hayır, paranın yanında olan şeyler için," diyor ve ortaokulda öğrendiği üç numarayı tuşluyor.

Bir kadın, "Dokuz-bir-bir," diyor. "Aciliyetiniz nedir?"

"Annem vuruldu," diyor Pete. "23 Sycamore Caddesi. Hemen bir ambulans gönderin. Çok kanaması var."

"Adınız ne..."

Pete telefonu kapatıyor. "Anne, benim gitmem lazım. Tina'yı kurtarmalıyım."

"Başına... bir şey gelmesin..." Annesi sözcükleri ağzında gevelerken gözleri hâlâ kapalı... Pete büyük bir dehşetle kirpiklerinde bile kan olduğunu görüyor. Bu onun suçu, hepsi onun suçu. "Tina'nın... başına bir şey... gelmesin..."

Sessizleşiyor, ama nefes almaya devam ediyor. Ah Tanrım, lütfen nefes almasına izin ver!

Pete babasının temsil ettiği gayrimenkullerin anahtarlarının asılı durduğu panodan, Birch Caddesi Rec'in ön kapısının anahtarlarını alıyor.

"İyileşeceksin anne. Ambulans birazdan burada olur. Arkadaşlarım da..."

Kapıya seğirttiği anda aklına bir şey geliyor ve arkasına dönüyor. "Anne?"

"Neee..."

"Babam hâlâ sigara içiyor mu?"

Annesi gözlerini açmadan, "Benim... bilmediğimi... sanıyor," diyor.

Pete aceleyle –Hodges gelmeden ve yapması gereken şey için ona engel olmadan evden çıkmış olmalı– babasının masasının çekmecelerini karıştırmaya başlıyor.

Her ihtimale karşı, diye düşünüyor

Her ihtimale karşı...

48

Arka kapı aralık. Pete bunu fark etmiyor ve patika boyunca hızla koşuyor. Dereye yaklaştığında, patikaya doğru çıkıntı yapan bir dala takılmış ince, sarı kumaş parçasının yanından geçiyor. Dereye varınca, farkında olmadan tam da bavulun gömüldüğü yerde durup arkasına bakıyor. Tüm bu dehşete neden olan bavulun...

Dere kıyısının bitimindeki atlama taşlarına vardığında birden duruyor. Gözleri büyüyor, bacakları lastik kıvamını alıp dizlerinin bağı çözülüyor. Kendini yere bırakıp birçok kez, o an neye ilgi duyuyorsa –Bayan Beasley, Sünger Bob, arkadaşı Ellen, en

sevdiği beslenme çantası– o konuda gevezelik eden kız kardeşiyle birlikte geçtiği köpüklü, sığ suya dikiyor gözlerini.

Kız kardeşi en sevdiği giysilerinden söz etmeye de bayılır...

Örneğin kolları kabarık o ince, sarı bluzdan... Annesi o bluzu çok sık giymemesi gerektiğini, çünkü kuru temizlemeye ihtiyaç duyduğunu söyler. Bu sabah okula gitmeden önce evden çıkarken Tina'nın üstünde o bluz yok muydu? Sabah, yüzyıl öncesiymiş gibi geliyor ona, ama düşününce...

Evet, düşününce, o bluz vardı, diyor kendi kendine.

Onu güvenli bir yere götürüyorum, demişti Kırmızı Dudak. *Sen defterleri aldıktan sonra buluşabileceğimiz bir yere.*

Sözünü ettiği yer orası olabilir mi?

Tabii ki olabilir. Kırmızı Dudak, Pete'in evinde büyüdüyse, Rec'te çok zaman geçirmiştir. Bu mahalledeki bütün çocuklar, gençlik merkezi kapanana dek orada zaman geçirmişlerdi. Kırmızı Dudak patikayı da biliyor olmalı, çünkü bavul, patikanın dereyi kestiği yerden yirmi adım uzaklıkta.

Ama defterlerin nerede olduğunu bilmiyor, diye düşünüyor Pete. Henüz bilmiyor.

Son aradığından bu yana bulamamışsa, bilmiyor. Bulmuş olsa, o defterleri çoktan almış ve ortadan kaybolmuştu. Tina'ya zarar vermediği sürece bunda bir sorun yok. Zaten niye zarar versin ki? İstediğini elde ettikten sonra onu neden öldürsün?

İntikam için, diye düşünüyor Pete. Benden öcünü almak için. Ben o defterleri çalan hırsızım, ona sürahi fırlatıp dükkândan kaçtım ve cezalandırılmayı hak ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve o an üzerine çullanan bir baş dönmesi dalgası yüzünden sendeliyor. Baş dönmesi etkisini kaybedince dereyi geçiyor. Diğer tarafa adımını attığı anda bir kez daha koşmaya başlıyor.

49

23 Sycamore Caddesi adresindeki evin ön kapısı açık. Jerome, Mercedes'i tam durdurmadan Hodges dışarıya fırlamış. Bir eli cebinde, Happy Slapper'ı kavramış halde içeriye dalıyor. Bilgisayar başında geçirdiği uzun saatlerden tanıdığı çm çın öten o müzik sesini duyuyor.

Sesin kaynağını takip ettiğinde, çalışma odası olarak kullanılan küçük bir odada, bir masanın yanında, yerde oturan –kolları bacakları bir tarafta, yayılmış halde oturan– bir kadın görüyor. Kadının yüzünün bir tarafı şişmiş ve kana bulanmış. Kadın ona bakıp odaklanmaya çalışıyor.

Kadın, "Pete," diyor, sonra, "O adam Tina'yı kaçırdı," diye devam ediyor.

Hodges eğilip kadının saçlarını dikkatle ayırıyor. Gördüğü şey iyi değil, ama çok daha kötüsü de olabilirdi; bu kadına gerçekten en büyük piyango vurmuş. Kurşun kafasında on beş santim uzunluğunda bir oyuk açmış ve kafatasının bir noktada ortaya çıkmasına neden olmuş, ama yara öldürücü değil. Fakat kadın hem büyük bir şok geçirmiş hem de beyin sarsıntısı... Dahası çok da kan kaybetmiş. Zaman onu sorgulama zamanı değil, ama buna mecbur. Morris Bellamy şiddet dolu bir yolda ilerliyor ve Hodges o yolun hâlâ yanlış tarafında...

"Holly, ambulans çağır."

Linda, "Pete... çağırdı zaten," diyor ve zayıf sesi büyü yoluyla ambulansı yanma getirtmiş gibi tam o sırada bir siren sesi duyuluyor. Ses hâlâ uzaklarda, ama hızla yaklaşıyor. "Gitmeden... önce..."

"Bayan Saubers, Pete Tina'yla birlikte mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır. O. Adam."

Holly, "Bayan Saubers, o adamın kırmızı dudakları mı vardı?" diye soruyor. "Tina'yı kaçıran adamın kırmızı dudakları mı vardı?"

"Kırmızı... dudaklı," diyor. "Ama... kızıl saçlı... değil. Beyaz. Yaşlı bir adam... Ben... ölecek miyim?"

Hodges, "Hayır," diyor. "Yardım gelmek üzere. Ama bize yardım etmelisiniz. Peter'ın nereye gittiğiniz biliyor musunuz?"

"Dışarıya... Kapıdan çıktı. Onu gördüm."

Jerome pencereden dışarıya bakınca kapının aralık olduğunu görüyor. "Arkada ne var?"

Linda, "Bir patika," diyor zayıf bir sesle. "Çocuklar kullanırdı... Kapanmadan önce... Rec'e gitmek için. Pete anahtarı... sanırım anahtarı aldı."

"Pete mi?"

"Evet..." Kadının gözleri, üzerinde çok sayıda anahtarın asılı olduğu panoya gidiyor. Tahtadaki kancalardan biri boş... DymoTape'in altında BIRCH CAD. REC yazıyor.

Hodges bir karar veriyor: "Jerome, sen benimle geliyorsun. Holly, sen Bayan Saubers'la kal ve başının yan tarafına koymak için soğuk temiz bir bez bul." Derin bir nefes alıyor. "Ama ondan önce polisi ara ve eski ortağım Huntley'yi iste."

Hodges bir tartışma beklentisi içinde, ama Holly başını sallayıp telefonu eline alıyor.

Linda, "Babasının çakmağını da aldı," diyor. Şimdi biraz daha kendinde gibi... "Bunu neden yaptı bilmiyorum. Ve bir kutu Ronson's."

Jerome, o da ne, dercesine bir ifadeyle Hodges'a bakıyor. "Çakmak gazı," diyor Hodges.

50

Pete, tıpkı Morris ve Tina gibi, ağaçların gölgesinden ayrılmıyor. Basketbol oynayan çocuklar akşam yemeği için evlerine dönmüş ve sahayı, yere dökülmüş cips kırıntılarını çöplenmekte olan birkaç kargaya bırakmış. Binanın yükleme alanına park etmiş, daha doğrusu gizlenmiş küçük bir araba görüyor; arabanın harfleri ve rakamları özel olarak seçilmiş plakası, Pete'in –varsa

da– aklındaki her türlü şüpheyi dağıtmaya yetiyor. Kırmızı Dudak kesinlikle burada; Tina'yı binaya ön kapıdan sokmuş olamaz. Binanın ön kapısı, günün bu saati oldukça yoğun olan caddeye bakıyor; dahası, adamın anahtarı yok.

Pete arabanın yanından geçiyor, binanın köşesine geldiğinde yere çömelip dikkatle etrafına bakınıyor. Bodrum pencerelerinden biri açık, pencerenin önündeki yabani otlar ve çimenler ezilmiş. Bir erkek sesi duyuyor. Aşağıdalar; bu kesin. Defterler de öyle. Tek soru, Kırmızı Dudak'ın onları bulup bulmadığı.

Pete geri çekilip güneşten ısınmış tuğla binaya yaslanırken, bir sonraki adımının ne olacağını düşünüyor. Düşün, diyor kendine. Tina'yı bu işin içine sen soktun ve senin çıkarman gerek. O yüzden *düşün*, kahrolası!

Ama yapamıyor. Düşüncelerini bir noktaya odaklayamıyor.

Oldum olası hırçın olan John Rothstein, verdiği az sayıdaki röportajdan birinde, "Kitaplarınızın fikirlerini nerden buluyorsunuz?" sorusundan ne kadar nefret ettiğini vurgulamış, fikirlerin hiçbir yerden gelmediğini açıklamıştı. Kitaplara dair fikirler, yazarın kirlenmemiş zekâsını etkileyen şeylerden gelir, demişti. İşte şimdi Pete'in aklına gelen fikir de hiç yoktan ortaya çıkmış gibi. Hem korkunç hem de korkunç derecede cazip. Kırmızı Dudak defterlerin yerini keşfetmişse, bir işe yaramayacak; ama bu durumda zaten *ne yapsa nafile.*

Pete ayağa kalkıp küp şeklindeki büyük binayı diğer taraftan dolaşıyor ve bir kez daha plakası kendisini ifşa eden yeşil arabanın yanından geçiyor. Terk edilmiş tuğla kutunun önünde, sağ köşesinde durup Birch Caddesi'ndeki eve dönüş trafiğine bakıyor. Bir pencereden, her şeyin normal olduğu bir dünyayı izliyor sanki. Çabucak üstünde neler olduğunun bir envanterini çıkarıyor: cep telefonu, çakmak, çakmak gazı... Kutu, babasının Zippo'suyla birlikte masanın en alt çekmecesindeydi. Kutu, çalkaladığında çıkan sese bakılırsa yarıya kadar dolu, ama bu da ona yeter de artar bile.

Köşeyi dönüyor; Birch Caddesi şimdi tamamen görüş alanına girmiş durumda. Normal biçimde yürürken kimsenin –örne-

ğin eski Küçükler Ligi'nden antrenörü Bay Evans'ın– kendisini durdurmamasını umut ediyor.

Kimse durdurmuyor. Bu kez iki anahtardan hangisini kullanacağını biliyor ve kilit kolayca açılıyor. Kapıyı yavaşça itip girişe adımını atıyor ve yine yavaşça arkasından kapatıyor. İçerisi küflü ve korkunç derecede sıcak... Tina'nın iyiliği için, bodrumun nispeten daha serin olmasını diliyor. Ne kadar korkmuştur, diye düşünüyor.

Şeytani bir ses içinden, "Herhangi bir şey hissedebilecek durumundaysa tabii!" diye fısıldıyor ona. Kırmızı Dudak kız kardeşinin cesedinin başında durmuş, kendi kendine konuşuyor olabilir. Adam deli, deliler de aynen böyle yapar.

Pete'in sol tarafında, bina boyunca uzanan, büyük, boş bir alandan ibaret ikinci kata çıkan merdivenler var. Bu katın resmi adı North Side Halkı Odası'ydı, ama çocuklar Kırmızı Dudak'ın muhtemelen hatırlayacağı başka bir isim vermişlerdi oraya.

Pete ayakkabılarını çıkarmak için merdivene oturduğunda (ayakkabılarının zeminde gürültü çıkarıp yankılanmasına izin veremez) bir kez daha, onu bu işe ben soktum, çıkmasını sağlamak da benim görevim, diye düşünüyor. Başkalarının değil.

Kız kardeşinin cep telefonunu arıyor. Aşağıdan, Tina'nın Kar Devriyesi zilinin boğuk, ama kolayca tanınan sesini duyuyor.

Kırmızı Dudak hemen cevap veriyor telefona. "Merhaba Peter." Şimdi sesi daha sakin, daha kontrollü... Bu, planı için iyi de olabilir, kötü de; Pete hangisi, bilemiyor. "Defterleri aldın mı?"

"Evet. Kız kardeşim iyi mi?"

"İyi. Nerdesin?"

Pete, "Bu çok komik," diyor. Düşündüğünde, gerçekten de öyle... "Jimmy Gold eminim ki buna bayılırdı."

"Esrarlı espriler için havamda değilim. İşimizi görelim de herkes yoluna gitsin, tamam mı? Nerdesin?"

"Saturday Movie Palace'ı hatırlıyor musun?"

"Sen neden..."

Kırmızı Dudak duruyor. Düşünüyor.

"Yoksa Halk Odası'ndan mı söz ediyorsun, hani şu modası geçmiş filmleri..." Jeton düştüğü anda tekrar duralıyor. "Sen *burada mısın*?"

"Evet. Sen de bodrumdasın. Dışarıda, arkada arabayı gördüm. Defterlere de ta en başından beri yüz metre uzaktaydın." Pete, belki bundan da yakın, diye düşünüyor. "Gel de al onları."

Kırmızı Dudak'ın, şartları kendi lehine belirlemesine fırsat vermeden kapatıyor telefonu. Ayakkabıları elinde, parmak uçlarında yürüyerek mutfağa gidiyor. Kırmızı Dudak bodrum merdivenlerini tırmanmadan önce gözden kaybolmalı. Bunu yaparsa, belki her şey istediği gibi gider. Yapmazsa, o ve kız kardeşi muhtemelen ölecek.

Aşağıdan, telefonun zil sesinden daha yüksek –çok *daha* yüksek– çıkan Tina'nın acı dolu çığlığı geliyor.

Hâlâ hayatta, diye düşünüyor Pete ve sonra, "Piç herif, onun canını yakıyor," diyor kendi kendine. Ama bu doğru değil.

Ben yaptım. Bu benim suçum. Benim, benim, benim.

51

MUTFAK MALZEMELERİ yazan kolinin üstünde oturan Morris, Tina'nın telefonunu kapattıktan sonra bir süre bakakalıyor ekrana. Ortada tek bir soru var; cevaplanması gereken tek bir soru. Delikanlı doğru mu söylüyor, yoksa yalan mı?

Morris doğruyu söylediğini düşünüyor. Ne de olsa ikisinin de çocukluğu Sycamore Caddesi'nde geçti ve ikisi de, üst kattaki katlanan sandalyelere oturup yerel İzci Grubu'nun sattığı patlamış mısırdan yiyerek cumartesi film gösterilerine katıldılar. Saklanmak için ikisinin de yakınlardaki terk edilmiş bu binayı seçmeleri mantıklı; bina hem paylaştıkları aynı eve hem de gömülü bavula yakın. Morris'in aklındaki düğümü çözen şey, binayı ilk keşfi sırasında ön tarafta gördüğü MÜRACAAT: THOMAS SAUBERS EMLAKÇILIK tabelası oluyor. Binayı Pete'in babası satıyorsa, delikanlı anahtarı kolayca eline geçirmiş olabilir.

Tina'yı kolundan yakalayıp köşeye çökmüş, devasa ve tozlu, eski bir kalıntı olan ocağa doğru sürüklüyor. Kız ağırlığını bir an şişmiş bileğine verip de bileği döndüğünde, o sinir bozucu ve acı dolu çığlıklarından birini daha atıyor. Morris bir kez daha tokatlıyor onu.

"Kes sesini!" diyor. "Mızmız bir şıllık olmaktan vazgeç!"

Kızı bir yere sabitlemek için yeterli bilgisayar kablosu yok; ama duvardan, çevresine birkaç metrelik turuncu elektrik kablosu dolanmış bir ampul sarkıyor. Morris'in ışığa ihtiyacı yok, ama kablo ona Tanrı'nın bir hediyesi. O hırsıza daha fazla öfkelenebileceğini hiç düşünmemişti, ama yanılmış. Hırsız, *Jimmy Gold eminim ki buna bayılırdı,* demişti. O piçin John Rothstein'ın eserlerine gönderme yapmaya ne hakkı var? John Rothstein'ın eserleri *onun.*

"Arkanı dön."

Tina, ağabeyine hâlâ çok öfkeli olan Morris'in istediği kadar hızlı davranmayınca, Morris kızı omuzlarından sıkıca tuttuğu gibi hızla döndürüyor. Tina bu kez ağlamıyor, ama sıkıca bastırılmış dudaklarının arasından bir inleme firar ediyor. O çok sevdiği sarı bluzuna şimdi bodrumun kiri bulaşmış.

Morris turuncu elektrik kablosunu kızın bileklerinin etrafındaki bilgisayar kablosuna tutturuyor, sonra ampulü ocağın borularından birinin üstünden geçiriyor. Kabloyu iyice gerince, bağlı elleri neredeyse kürek kemiklerine kadar çekiştirilen kızın ağzından bir kez daha acı dolu bir inleme çıkıyor.

Morris yeni kabloya iki düğüm atarken, defterler en başından beri buradaydı, diye düşünüyor. Ve sonra, *komik* mi bu şimdi, diye geçiriyor içinden. Hırsız komik bir şeyler peşindeyse, ona istemediği kadar çok komik şey yaşatacağım. Gülmekten ölecek.

Hırsızın kız kardeşiyle göz göze gelebilmek için elleri dizlerinin üstünde eğiliyor. "Eşyalarımı almak üzere yukarıya çıkıyorum küçük hanım. Tabii gitmişken, baş belası ağabeyini de geberteceğim. Sonra aşağıya inip aynı tarifeyi senin için de uygulayacağım." Kızın burnunun ucuna öpücük konduruyor. "Hayatın burada sona eriyor. Ben yokken bunu düşünmeni istiyorum."

Morris hızlı adımlarla merdivenlere doğru yürüyor.

52

Pete kilerde. Kapı çok hafif aralık, ama Kırmızı Dudak'ı, bir elinde küçük kırmızı-siyah silahı, diğer elinde Tina'nın telefonu, hızla önünden geçerken görmesine yetiyor. Pete, alt katın boş odalarından gelen ayak seslerinin yankısına kulak kabartıyor. Kırmızı Dudak bir zamanlar Saturday Movie Palace olarak bilinen yere çıkan merdivenleri tırmanırken, adımları *tak, tak, tak* sesine dönüştüğü anda, hızla bodruma inen merdivenlere yöneliyor. Yolu üzerinde ayakkabılarını yere bırakıyor; ellerinin boş olmasını istiyor. İstediği bir başka şey de, Kırmızı Dudak'ın tam olarak nereye gittiğini bilmesi. Belki bu onu biraz yavaşlatır.

Onu görünce Tina'nın gözleri büyüyor. "Pete! Çıkar beni buradan!"

Kız kardeşinin yanma gidip ellerinin arkadan bağlandığı, aynı zamanda ocağın arkasına kadar uzanan kördüğüm halindeki beyaz, turuncu kablolara bakıyor. Düğümler oldukça sıkı atılmış; Pete onlara bakarken çaresizlik dalgasıyla sarsılıyor. Turuncu düğümlerden birini gevşetip ellerinin biraz olsun aşağıya düşmesini, omuzlarındaki baskının biraz olsun hafiflemesini sağlıyor. İkinci düğümle uğraşmaya başladığı anda telefonu çalıyor. Kurt yukarıda hiçbir şey bulamamış, onu arıyor. Pete telefona cevap vermek yerine pencerenin altındaki koliye koşuyor. Yanında, kendi yazdığı MUTFAK MALZEMELERİ yazısı olan koliye... Kolinin üstünde ayak izleri görünce, izlerin kime ait olduğunu anlıyor.

Tina, "Ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Çöz beni!"

Ama Tina'yı kurtarmak sorunun sadece bir bölümü. Sorunun diğer bölümüyse onu buradan çıkarmak ve Pete, Kırmızı Dudak geri dönmeden önce bunu yapacak yeterli zamanı olduğunu sanmıyor. Şimdi kız kardeşinin tanınmayacak durumdaki şişmiş ayak bileğini de görüyor.

Kırmızı Dudak, Tina'nm cep telefonuyla uğraşmıyor artık. Yukarıdan haykırıyor, yukarıdan feryat ediyor. *"Nerdesin, kahrolası orospu çocuğu?"*

Pete, bodrumda iki küçük domuzcuk, yukarıda da kocaman kötü kurt, diye geçiriyor içinden. Ve biz, değil tuğladan, samandan yapılmış bir evde bile değiliz.

Kırmızı Dudak'ın basamak olarak kullandığı koliyi odanın ortasına taşıyor. Yukarıdaki mutfak katından aşağıya doğru aceleyle inen ve kirişler arasındaki eski yalıtım şeritlerini hafifçe sallandıracak kadar yere hızla vuran ayakların çıkardığı sesler yaklaşırken, kolinin katlanmış kapakçıklarını yırtıyor. Tina'nın yüzü bir dehşet maskesi. Pete koliyi tersyüz edip Moleskine defterleri yere boşaltıyor.

"Pete! Ne yapıyorsun? Buraya geliyor!"

Bilmez miyim, diye düşünüyor Pete ve ardından ikinci koliyi açıyor. Defterlerin geri kalanını bodrum katının zeminindeki diğer yığına eklerken, yukarıdan gelen ayak sesleri kesiliyor. Pete ayakkabıları gördü. Kırmızı Dudak bodrum kapısını açıyor. Oldukça tedbirli şimdi... Ne yapacağını düşünüyor.

"Peter? Kız kardeşini ziyarete mi geldin?"

Pete, "Evet," diye sesleniyor ona. "Elimde bir silahla onu ziyarete geldim."

Kurt, "Ne var, biliyor musun?" diyor. "Sana inanmıyorum."

Pete çakmak gazı kutusunun kapağını açıp tersyüz ediyor ve içindeki yakıtı önemsiz hikâyelerden, şiirlerden ve öfkeli, yarı sarhoş bir yazarın ağız kalabalığını yansıtan, genellikle yarım kalmış cümlelerden oluşan defter yığınının üstüne boca ediyor. Aynı zamanda, altmışlı yıllar boyunca tökezleyen ve bir tür kefaret peşinde koşan Jimmy Gold adındaki, hayatı bombok olmuş bir Amerikalının hikâyesini bir sonuca ulaştıran iki romanın da üzerine... Kendi deyimiyle, şer olmayan şerrin arayışındaki bir Amerikalının... Pete'in el yordamıyla bulduğu çakmak önce parmaklarının arasından kayıyor. Tanrım, şimdi adamın gölgesini görebiliyorum, diyor içinden. Silahın gölgesini de...

Yaşadığı dehşet yüzünden gözleri fal taşı gibi açılmış olan Tina, kan içinde kalmış dudakları ve burnuyla hiçbir şey yapacak durumda değil. Piç herif ona vurdu, diye düşünüyor Pete. Neden böyle bir şey yapar ki? O daha çocuk!

Ama neden yaptığını biliyor. Kız kardeşi, Kırmızı Dudak'ın *gerçek anlamda* zarar vermek istediği kişinin yerini yarı yarıya da olsa tutabilecek kişi de ondan.

Pete, "İnansan iyi edersin," diyor. "Bir kırk beşlik; seninkinden çok daha büyük bir silah. Babamın masasından aldım. Uzaklaşsan iyi olur. Senin için yapılacak en akıllı hareket bu."

Lütfen Tanrım, lütfen!

Ancak Pete'in sesi son kelimelerde titriyor, o defterleri ta en başında bulmuş on üç yaşındaki çocuğun değişken tizliğine yükseliyor. Kırmızı Dudak bunu duyuyor, gülüyor ve merdivenlerden aşağıya inmeye başlıyor. Pete çakmağı tekrar eline alıyor –bu kez daha sıkı tutuyor– ve Kırmızı Dudak görüş alanına tamamen girerken başparmağının bir hareketiyle çakmağın üst kısmını açıyor. Pete çakmağın kıvılcımı çakan minik tekerine fiske atarken, kendisinin ve kız kardeşinin hayatının on saniye içinde sonunu getirebilecek bir dikkatsizlik yaptığını ve çakmağın yakıtının olup olmadığını kontrol etmediğini fark ediyor. Ama kıvılcım çakıyor ve ardından güçlü, sarı bir alevin yükselmesini sağlıyor.

Pete, çakmağı defterlerden oluşan yığının üstünde tutuyor. "Haklısın," diyor. "Silah yok. Ama masasında bunu buldum."

53

Hodges ve Jerome beyzbol sahasında koşuyorlar. Jerome önde, ama Hodges çok da gerilerde değil. Jerome ahı gitmiş vahı kalmış basketbol sahasının kenarına gelince durup yükleme alanının yakınına park etmiş Subaru'yu işaret ediyor. Hodges, BOOKS4U[1] yazan özel plakayı okuyup başını sallıyor.

Tekrar hareketlendikleri anda binanın içinden gelen öfke dolu feryadı duyuyorlar: *"Nerdesin, kahrolası orospu çocuğu?"*

Bu Bellamy olmalı. Kahrolası orospu çocuğu da Peter Saubers. Delikanlı babasının anahtarlarıyla binaya girmiş; bu ön kapının açık olduğu anlamına gelir. Hodges önce kendini, sonra da

(1) Sizler İçin Kitap. –ç.n.

Rec'i işaret ediyor. Jerome başını sallıyor, ama alçak bir sesle, "Silahın yok," diye ekliyor.

"Doğru, ama zihinsel olarak güçlü, fiziksel olarak çok daha güçlüyüm."

"Ha?"

"Jerome sen burada kalıyorsun. Ciddiyim."

"Emin misin?"

"Evet. Yanında tesadüfen bıçak gibi bir şey yok değil mi? Çakı da olabilir..."

"Hayır. Üzgünüm."

"Tamam, o zaman etrafa bak ve bir şişe bul. Bulacağını sanıyorum; çocuklar hava karardıktan sonra bira içmeye geliyorlardır buraya. Şişeyi kır, sonra arabanın lastiklerini yar. İşler sarpa sararsa, kaçmak için Halliday'in arabasını kullanmasın."

Jerome'un yüzündeki ifadeden, bu emrin olası imalarını pek umursamadığı anlaşılıyor. Hodges'm koluna yapışıyor. "Bill, kamikaze dalışı yapmak yok, beni duyuyor musun? Böyle bir şeyin telafisi olamaz çünkü."

"Biliyorum."

İşin doğrusu, Hodges'm bu tür bir anlayışla yakından uzaktan alakasının olmadığı... Dört yıl önce sevdiği kadın, aslında onu hedef alan bir patlamada öldü. Hodges'ın Janey'yi düşünmediği tek bir gün bile yok, yatağında uzanıp onu düşünmediği tek bir akşam bile yok. Keşke biraz daha seri hareket edebilseydim. Biraz daha akıllı davranabilseydim.

Bu kez da yeterince seri ve akıllı değil; ama olayın çok hızlı gelişmiş olmasının, o çocukları, içine düştükleri ölümcül bir tehlike barındıran bu durumdan çıkarmaya engel oluşturmayacağını söylüyor kendi kendine. Bildiği tek şey, ne Tina ne de ağabeyinin bugün o işbaşındayken ölmesine izin vermeyeceği. Böyle bir şeyin olmasını engellemek için gereken her şeyi yapacak.

Jerome'un yanağına hafifçe vuruyor. "Bana güven evlat. Ben üzerime düşeni yapacağım. Sen lastiklerle ilgilen, yeter. Elin değmişken, bir iki kablo da koparabilirsin."

Hodges hareketleniyor, binanın köşesine geldiğinde arkasına dönüp bakıyor. Jerome mutsuz bir ifadeyle izliyor onu, ama bu kez bir yere kımıldamıyor, ki bu da iyi bir şey... Bellamy'nin Peter ve Tina'yı öldürmesinden daha kötü tek şey, Jerome'u da öldürmesi olur.

Köşeyi dönüp binanın önüne doğru koşuyor.

Bu kapı da tıpkı Sycamore Caddesi 23 numaradaki evin kapısı gibi açık.

54

Kırmızı Dudak, Moleskine defterlerden oluşan yığına hipnotize olmuş gibi bakıyor. Sonunda bakışlarını Pete'e yöneltiyor, silahını da...

Pete, "Hiç durma," diyor. "Tetiği çek de çakmak düştüğünde defterlerin başına neler gelecek, izle. Yakıtı sadece yığının üst kısmına boşaltma fırsatım oldu, ama şimdiye dek aşağılara da damlamıştır. Ve bunlar çok eski defterler; çabuk tutuşurlar. Belki de burada ne varsa cayır cayır yanar."

Kırmızı Dudak, "Demek işi ikimizin de eli boş çıkacağı bir noktaya getiriyorsun," diyor. "Ama bununla ilgili tek sorun –olaya senin açından bakarak söylüyorum– benim silahımın senin çakmağından daha uzun dayanacak olması. Defterler yanıp kül olduktan sonra ne yapacaksın?" Soğukkanlıymış ve ipler onun elindeymiş gibi davranmaya çalışsa da, gözleri Zippo çakmakla defterler arasında gidip geliyor. Yığının en üstünde duran defterlerin kapları, fok balığı derisi gibi ıslak ıslak parıldıyor.

"Defterler yandıktan sonra ne yapacağımı biliyorum," diyor Pete. "Alevler yavaşlamaya, maviden sarıya dönüşmeye başladığı an bırakacağım. Sonra *puffff*."

"Hayır, yapmayacaksın." Kurdun üst dudağı havaya kalkıyor ve sarı dişleri gözler önüne seriliyor. Köpek dişlerini andıran o dişleri...

"Neden yapmayacakmışım? Bunlar sadece kelime. Kız kardeşimle karşılaştırdığında bok kadar değeri yok."

"Gerçekten mi?" Kırmızı Dudak silahı Tina'ya çeviriyor. "O zaman yakıtı boşalt, yoksa kardeşini gözünün önünde öldürürüm."

Kız kardeşinin karnına yönelmiş silahın görüntüsü karşısında, güçlü bir el Pete'in kalbini sıkmaya başlıyor; ama Pete, Zippo'nun kapağını kapatmak yerine eğiliyor ve çakmağı çok yavaşça defter yığınına doğru yaklaştırıyor. "Burada iki Jimmy Gold romanı da var. Bunu biliyor muydun?"

"Yalan söylüyorsun." Kırmızı Dudak silahı hâlâ Tina'ya doğrultmuş halde, ama gözleri –görünen o ki çaresizce– bir kez daha Moleskine defterlere yönelmiş. "Bir tane var. Jimmy'nin batıya gitmesini konu alıyor."

Pete, "İki," diyor bir kez daha. "*Haberci Batıya Gidiyor* iyi, ama *Haberci Bayrağı Çekiyor* yazdıkları arasında en iyisi. Uzun da. Tam bir destan... Onu okuyamayacak olman çok yazık."

Adamın solgun yanakları kızarmaya başlıyor. "Buna nasıl cüret edersin? Ne cüretle beni tuzağa düşürmeye çalışırsın? Ben bu kitaplara hayatımı verdim! Bu kitaplar için adam öldürdüm!"

Pete, "Biliyorum," diyor. "Ve yazarın bu kadar büyük bir hayranı olduğuna göre, ağzına bir parmak bal çalayım bari. Son kitapta Jimmy, Andrea Stone'la yine bir araya geliyor. Buna ne dersin?"

Kurdun gözleri büyüyor. "Andrea mı? Öyle mi? Nasıl? Ne oluyor?"

Bu koşullar altında böyle bir soru, tuhaf olmanın da ötesinde; ama aynı zamanda samimi. Dürüst de. Pete, Jimmy'nin ilk aşkı olan hayal ürünü Andrea'nın, bu adamın gözünde kız kardeşine kıyasla daha gerçek olduğunu fark ediyor. Kırmızı Dudak'ın gözünde *hiçbir* insanoğlu Jimmy Gold, Andrea Stone, Bay Meeker, Pierre Retonne (aynı zamanda Ölüm'ün Araba Satıcısı olarak da bilinir) ve diğerleri kadar gerçek değil. Bu, şüphesiz ki gerçeğin bir belirleyicisi, derin bir cinnet hali; ama bu durum Pete'i de

delirtmeli, çünkü o, karşısındaki çılgının neler hissettiğini biliyor. Jimmy, 1968'de Chicago'daki ayaklanmalar sırasında Grant Park'ta Andrea'ya bir an için göründüğünde o da aynı heyecanla yanıp tutuştu; aslında bakılırsa gözleri doldu. Pete böylesine gözyaşlarının, insanı hayal ürünü bir şeye inandırmanın esas gücünü oluşturduğunu fark ediyor – evet, şimdi bile, hatta özellikle şimdi fark ediyor, çünkü hayatları buna bağlı... Charles Dickens kalp krizinden öldüğünde binlerce insanın gözyaşı dökmesinin nedeni de bu. Her yıl ocak ayının on dokuzunda bir yabancının Edgar Allen Poe'nun mezarına bir gül bırakması bu yüzden. Pete'in, karşısındaki adamdan, korkudan titreyen, savunmasız kız kardeşine silah doğrultmamış olsaydı bile nefret edecek olmasının nedeni de... Kırmızı Dudak büyük bir yazarı öldürdü; peki, neden? Rothstein karakterine, Kırmızı Dudak'm hoşuna gitmeyen bir yol çizme cüretinde bulunduğu için mi? Evet, bu yüzden. O bunu, körü körüne inandığı şey için yaptı: Eser, onun gözünde yazardan bir şekilde daha önemliydi.

Pete yavaşça ve kasten başını iki yana sallıyor. "Hepsi o defterlerde. *Haberci Bayrağı Çekiyor* on altı defter kaplıyor. O romanı defterlerden okuyabilirdin; onunla ilgili benden tek kelime daha duymayacaksın."

Pete gülümsüyor.

"Sonunu söyleyip keyfini kaçırmak istemem."

"O defterler benim, seni piç kurusu! *Benim!*"

"Kız kardeşimin gitmesine izin vermezsen, o defterler kül olacak."

Tina, "Pete, yürüyemiyorum bile!" diye inliyor.

Pete'in dönüp kız kardeşine bakma lüksü yok; gözünü Kırmızı Dudak'tan ayıramıyor. Yalnızca kurda bakabiliyor... "Adın ne? Sanırım adını öğrenmeyi hak ettim."

Kırmızı Dudak bunun artık bir önemi kalmamış gibi omuzlarını silkiyor. "Morris Bellamy."

"Silahı bırak Bay Bellamy. Yere atıp ocağa doğru tekmele. Sonra ben de çakmağı kapatacak ve kız kardeşimi çözeceğim. Ce-

kip gideceğiz buradan. O defterleri alıp kaçman için sana bol bol zaman vereceğim. İstediğim tek şey, Tina'yı eve götürüp annem için yardım çağırmak."

Kırmızı Dudak alaycı bir ifadeyle, "Şimdi benim bu sözlere inanmam mı gerekiyor?" diyor.

Pete çakmağı defter yığınına biraz daha yaklaştırıyor. "Ya bana güvenirsin ya da defterlerin yanmasını izlersin. Karar ver; çabuk... Babamın bu şeyi en son ne zaman doldurduğunu bilmiyorum."

Pete'in gözünün ucuna bir şey takılıyor. Merdivenlerde bir şey hareket ediyor. Ama oraya bakmaya cüret edemiyor. Bakarsa, Kırmızı Dudak da bakacak. Ve ben onu nerdeyse avucumun içine aldım, diye düşünüyor Pete.

Gerçekten de öyle gibi görünüyor. Kırmızı Dudak silahını alçaltmaya başlıyor. O haliyle bir an için yaşını fazlasıyla gösteriyor. Sonra silahı kaldırıp bir kez daha Tina'ya doğrultuyor.

"Onu öldürmeyeceğim." Savaşta kısa bir süre önce hayati bir karar vermiş bir generalin kararlı sesiyle konuşuyor. "Hayır, ilk önce böyle yapmayacağım; önce bacağından vuracağım onu. Kız kardeşinin feryatlarını dinleyebilirsin. Sonra defterleri ateşe verdiğin takdirde, onu diğer bacağından vuracağım; sonra karnından... Ölecek, ama senden nefret etmesi için bol bol zamanı olacak, tabii o ana dek..."

Morris'in sol tarafından iki boğuk takırtı geliyor. Merdivenlerden aşağıya yuvarlanan Pete'in ayakkabıları bunlar. Parmağı tetikte olan Morris hızla o yöne dönüp ateş ediyor. Silah küçük, ama bodrumun duvarlarla çevrili alanında çıkardığı ses oldukça güçlü. Pete istemsiz biçimde ani bir harekette bulunuyor ve çakmak elinden düşüyor. Büyük bir uğultu duyuluyor ve yığının en üstünde duran defterler birden alev alıyor.

Morris, merdivenlerden aşağıya büyük bir hızla inen ve dengesini güç bela sağlamaya çalışan Hodges'tan uzaklaşmaya çalışırken, bir yandan da, *"Hayır!"* diye çığlık atıyor. Morris, Pete'i rahatlıkla vurabilecek bir açıda. Silahı ateşlemek üzere kaldırıyor.

ama tetiği çekmeye fırsat bulamadan, Tina elleri bağlı olduğu halde ileri doğru atılıp sağlam bacağıyla Morris'in bacağının arkasına tekmeyi yapıştırıyor. Ateş alan silahtan çıkan kurşun, Pete'in boynuyla omzu arasında bir yere gidiyor.

Bu arada, defterler cayır cayır yanıyor.

Hodges, Morris bir kez daha ateş etmeden üzerine çullanıp elindeki silaha yapışıyor. Hodges ondan daha ağır ve daha formda, ama Morris Bellamy'de deli kuvveti var. Bodrum zemininde vals yapan sarhoşlar misali debeleniyorlar; Hodges, Morris'in sağ bileğine küçük otomatik silahın namlusu tavanı gösterecek şekilde sıkıca yapışmış, Morris ise sol elini kullanarak Hodges'ın yüzünü tırmalıyor, gözlerini oymaya çalışıyor.

Peter defterlerin çevresinden dolanıp –çakmağın sıvı yakıtı, yığının diplerine kadar damlamış ve şimdi hepsini tutuşturmuş– Morris'i arkadan yakalıyor. Morris başını çeviriyor, ona bir tokat atıyor. Gözleri yuvalarından fırlamak üzere...

"Eli! Eline yapış!" diye bağırıyor Hodges. Merdivenlerin altına yuvarlanıyorlar. Hodges'ın yüzü kanla yol yol olmuş, yanağından et parçaları sarkıyor. "Canlı canlı derimi yüzmeden al şu silahı!"

Pete, Bellamy'nin sol eline yapışıyor. Arkalarında Tina çığlık atıyor. Hodges, Bellamy'nin yüzünü iki kez yumrukluyor; sert darbeler bunlar ve Morris'in işini bitiren de bu darbeler oluyor, yüzü sarkıyor, dizlerinin bağı çözülüyor. Tina çığlık atmaya devam ederken bodrum alevler yüzünden iyice parlaklaşıyor.

"Pete, tavan! Tavan yanıyor!"

Morris dizlerinin üstünde, başı öne düşmüş halde dururken, çenesinden, dudaklarından ve kırık burnundan kan fışkırıyor. Hodges sağ bileğine yapışıp büküyor. Morris'in bileği kırılırken çat sesi geliyor ve küçük otomatik silah yere düşüyor. Hodges bir sonraki hamlesine karar veremeden, piç herif boştaki elini ileriye ve yukarıya doğru kaldırıp doğrudan Hodges'ın hayalarını hedef alıyor ve karnını acıyla dolduruyor. Hodges ellerini zonklayan kasıklarına götürürken bir an nefessiz kalıyor.

"Pete! Pete! Tavan!"

Pete, Bellamy'nin silahın peşine düşeceğini sanıyor, ama adam silahı tamamen unutmuş gibi. Tek hedefi defterler. Şimdi şenlik ateşine yakalanmış, kapakları kıvrılmış, sayfaları kahverengileşmiş defterler, şerit halinde asılı birkaç yalıtım malzemesinin de tutuşmasına neden olan kıvılcımlar gönderiyorlar havaya. Yangın üstlerinde yayılırken, aşağıya alev almış ışık sütunları dökülüyor. Bunlardan biri Tina'nın başına isabet ediyor; yanan defterler ve yalıtım malzemesinin kokusuna, tutuşmuş saçların kokusu da eşlik etmeye başlıyor. Tina başını silkelerken acı dolu bir çığlık atıyor.

Pete, kız kardeşine doğru koşuyor, karşısına çıkan otomatik silaha bir tekme savurup onu bodrumun derinliklerine yolluyor. Tina'nın için için yanan saçlarına vurduktan sonra düğümlere el atıyor.

Morris, *"Hayır!"* diye feryat ediyor, ama Pete'e değil. Alev almış sunağın önünde diz çökmüş bağnaz bir dindar gibi, defterlerin önünde dizlerinin üstünde duruyor. Alevlere uzanıp yığını ayıklamaya çalışıyor. Bu hareketi, havaya yeni kıvılcım bulutlarının yükselmesine neden oluyor. *"Hayır, hayır, hayır!"*

Hodges, Peter ve kız kardeşine doğru koşmak istiyor, ama elinden bir sarhoş gibi yalpalaya yalpalaya yürümekten daha iyisi gelmiyor. Kasıklarındaki acı şimdi bacaklarına yayılmakla, geliştirmek için çok çalıştığı kaslarını gevşetmekle meşgul. Yine de turuncu kablolara atılmış düğümlerden birini çözmek için çalışıyor. Keşke bir bıçak olsaydı, diye düşünüyor yine, ama bu şeyi kesmek için bıçak değil satır lazım. Meret çok kalın.

Alevler şimdi çevrelerini saran diğer yalıtım malzemelerine de sıçramış. Hodges onlara vurup kızın üstüne düşmesine engel oluyor; kızın ince bluzu alev alacak diye ödü kopuyor. Düğüm açılmak üzere; nihayet... Ama kız debelenip duruyor.

Pete, "Tina, dur," diyor, yüzünden terler boşalırken. Bodrum fırın kıvamına gelmek üzere... "Bunlar hareketli düğüm, sen oynattıkça gerginleşiyorlar, rahat durman lazım."

Morris'in çığlıkları acı dolu ulumalara dönüşüyor. Hodges'ın dönüp ona bakacak zamanı yok. Açmaya çalıştığı düğüm aniden gevşiyor ve elleri hâlâ arkadan bağlı olan Tina'yı ocaktan uzaklaştırıyor.

Merdivenlerin yanındaki çıkışları kullanmaları mümkün değil; yakındaki kapılar yanarken, daha uzaktakiler alev almak üzere. Masalar, sandalyeler, koliler dolusu depolanmış evrak, hepsi cayır cayır yanıyor. Morris Bellamy de öyle. Hem ceketi hem de ceketinin altındaki gömleği alev almış. Ama o hâlâ ateşin içinden yolunu bulmaya, yığının diplerinde hâlâ yanmamış bir defter kalmışsa onu çıkarmaya çalışıyor. Parmakları simsiyah olmuş. Duyduğu acı dayanılmaz seviyede olmalı, ama o yine de devam ediyor. Hodges'ın, kurdun şömine bacasından aşağıya kayıp da bir tencere kaynar suyun içine düştüğü o masalı hatırlayacak kadar zamanı var. Kızı Alison, o masalı dinlemek istemezdi, çok korkunç olduğunu...

"Bill! Bill! Buraya gel!"

Hodges bodrum pencerelerinden birinde Jerome'u görüyor. Bir ara, "Hiçbiriniz beş para etmezsiniz," dediğini hatırlıyor, ama şimdi gerçekten öyle olmadıklarını görmekten memnun. Jerome yüzüstü uzanıp kollarını pencereden aşağıya sarkıtmış.

"Kaldır onu! Kaldır onu! Acele et, hepimiz pişeceğiz burada!"

Tina'yı düşen kıvılcımların ve yanan yalıtım malzemelerinin içinden geçirip bodrum penceresine taşıyan çoğunlukla Pete oluyor. Yalıtım malzemelerinden biri delikanlının sırtına düşüyor, ama Hodges hemen temizliyor onu. Pete, Tina'yı havaya kaldırıyor, Jerome kızı koltuk altlarından kavrayıp dışarıya çekiyor. Morris'in, ellerini bağlamak için kullandığı bilgisayar kablosu da kızın arkasından geliyor.

Hodges, "Şimdi sıra sende," diyor nefes nefese.

Pete başını iki yana sallıyor. "Önce sen." Başını kaldırıp Jerome'a bakıyor. "Sen çek, ben arkadan iterim."

Jerome, "Tamam," diyor. "Bill, kollarını havaya kaldır."

Tartışacak zaman yok. Hodges'ın kolları, havaya kaldırdığı anda iki el tarafından sıkı sıkıya tutuluyor. Hodges'ın, elleri kelepçelemeye benziyor, diye düşünecek zamanı var; sonra yukarı doğru çekiliyor. Başlarda yavaş –Hodges kıza kıyasla çok daha ağır– ama sonra iki el kıçına yapışıp onu sıkıca itiyor. Sıcak olsa da bodruma kıyasla daha serin ve temiz havaya yükseliyor Hodges ve Tina Saubers'ın hemen yanma iniyor. Jerome bir kez daha pencereden aşağıya uzatıyor ellerini. "Haydi evlat! Acele et!"

Pete kollarını kaldırıyor, Jerome bileklerinden kavrıyor onu. Bodrumu tamamen duman basmış; Pete öksürmeye başlıyor, duvarı tırmanırken nerdeyse kuru kuru kusacak. Pencerenin içinden geçip dışarıya çıkıyor, sonra arkasına dönüp dikkatle bodruma bakıyor.

Orada dizlerinin üstüne çökmüş, yanan defterleri ateşten kollarıyla karıştıran, kömürleşmiş bir korkuluk var. Morris'in yüzü eriyor. Tiz çığlıklar atarken alevleri kucaklıyor, Rothstein'ın eserlerinin erimekte olan kalıntılarını yanan göğsüne bastırıyor.

Hodges elini Pete'in omzuna koyarak, "Evlat bakma," diyor. "Bakma."

Ama Pete bakmak istiyor. Bakması gerek.

"O yanan ben olabilirdim," diye düşünüyor.

Sonra, "Hayır, çünkü ben aradaki farkı biliyorum; neyin önemli olduğunu biliyorum," diye düşünüyor.

"Lütfen Tanrım, oradaysan... bunun doğru olmasına izin ver," diye düşünüyor.

55

Pete, Jerome'un Tina'yı basketbol sahasına kadar taşımasına izin veriyor, sonra, "Onu bana ver, lütfen," diyor.

Jerome dikkatle bakıyor ona; Pete'in şok geçirdiği her halinden belli olan yüzü solgun, kulaklarından biri su toplamış, gömleğinde kömürleşmiş delikler var. "Emin misin?"

"Evet."

Tina kollarını çoktan ona uzatmış bile. Binanın bodrum katından çekip çıkarıldığından beri sessiz, ama Pete onu kucağına alınca kollarını boynuna dolayıp yüzünü omzuna bastırıyor ve yüksek sesle ağlamaya başlıyor.

Holly patikadan koşarak onlara doğru geliyor. "Şükürler olsun!" diyor. "İşte buradasınız! Bellamy nerede?"

Hodges, "Orada, bodrumda," diyor. "Eğer hâlâ ölmediyse, ölmesi için dua ediyordur. Cep telefonun yanında mı? İtfaiyeyi ara hemen."

Pete, "Annem iyi mi?" diye soruyor.

Holly cep telefonunu kemerinden çıkarırken, "İyileşecek sanırım," diyor. "Ambulans onu Kiner Memorial Hastanesi'ne götürüyor. Kendinde ve konuşabiliyor. Sağlık görevlileri hayati verilerinin iyi olduğunu söylediler."

Pete, "Şükürler osun," diyor. Şimdi o da ağlıyor, gözyaşları yanaklarındaki isin içinde temiz izler bırakıyor. "Ölseydi, ben de kendimi öldürürdüm. Çünkü bunların hepsi benim suçum."

Hodges, "Hayır," diyor.

Pete ona bakıyor. Kollarını ağabeyinin boynuna dolamış Tina da.

"Defterleri ve parayı sen buldun, değil mi?"

"Evet. Tesadüfen. Derenin kenarında, toprağa gömülmüş bir bavulun içindeydiler."

Jerome, "Kim olsa senin yaptığını yapardı," diyor. "Öyle değil mi Bill?"

Bill, "Evet," diyor. "İnsan ailesi için elinden gelen her şeyi yapar. Tina'yı kaçırdığında, senin Bellamy'nin peşinden gitmen gibi..."

Pete, "Keşke hiç bulmasaydım o bavulu," diyor. Söylemediği, asla söylemeyeceği şey, defterlerin yok olduğunu, kül olup yandığını bilmenin canını ne kadar çok yaktığı... Morris'in ne hissettiğini çok iyi anlıyor; bu da canını fazlasıyla yakıyor. "Keşke orada gömülü kalsaydı."

"Bu, imkânsızı istemek," diyor Hodges. "Haydi gidelim. Şişik daha da kötü olmadan buz torbası koymalıyım."

"Neren şişti?" diye soruyor Holly. "Bana gayet iyi görünüyorsun."

Hodges kolunu Holly'nin omzuna atıyor. Böyle yaptığında Holly bazen kaskatı kesilir, ama bugün öyle olmuyor, Hodges da yanağına bir öpücük konduruyor. Bu hareketi şüpheli bir gülümsemeye yol açıyor.

"Erkeklerin canını acıtan yerine mi vurdu?"

"Evet. Şimdi sus bakalım."

Biraz Hodges'ın, biraz Pete'in hatırına yavaş yavaş yürüyorlar. Tina kollarında gittikçe ağırlaşsa da, Pete onu bırakmak istemiyor. Eve kadar onu kendisi taşıyacak.

SONRA

PİKNİK

İşçi Bayramı'nın başlangıcı olan cuma günü, yıllar içinde yaşlanmış ama sahibi tarafında hâlâ sevilen bir Jeep Wrangler, McGinnis Parkı Küçükler Ligi sahasının üstünde kalan park alanına girip, yine yaşlanmakta olan mavi bir Mercedes'in yanında duruyor. Cipten inen Jerome Robinson, çimenli ve eğimli yoldan aşağıya, çoktan kurulmuş piknik masasına doğru yürüyor. Bir elinde kâğıt bir poşet var.

"Selam Hollycimcime!"

Holly arkasına dönüyor. "Sana daha kaç kere, bana böyle hitap etme, diyeceğim? Yüz mü? Bin mi?" Ama bunu söylerken gülüyor ve Jerome ona sarıldığında o da aynı şekilde karşılık veriyor. Jerome şansını fazla zorlamıyor; onu kollarında bir kez güzelce sıkıp öğle yemeğinde ne olduğunu soruyor.

"Tavuk salatası, tonbalığı salatası ve lahana salatası var. Biftekli sandviç de getirdim. Bu sana, eğer istersen. Ben kırmızı et yemiyorum. Günlük ritmimi bozuyor."

"O zaman seni kışkırtmamaya dikkat ederim."

Oturuyorlar. Holly, Dixie bardaklarına Snapple[1] dolduruyor. Yazın sonunun gelmesi şerefine bardaklarını tokuşturuyorlar, sonra yemeklerini yiyip filmler, televizyon dizileri hakkında sohbet ediyor, burada bulunmalarının asıl nedeninden –bu bir veda, en azından bir süreliğine– konuşmaktan geçici bir süre uzak duruyorlar.

(1) ABD'de satılan bir meşrubat markası. –ç.n.

Holly ona bir dilim çikolata kremalı pasta uzatırken Jarome, "Bill'in gelememiş olması çok yazık," diyor. "Duruşmasının ardından hep birlikte buraya gelip piknik yaptığımız o günü hatırlıyor musun? Hani, yargıcın onu hapse atmama kararını kutlamak için geldiğimiz o günü?"

"Çok iyi hatırlıyorum," diyor Holly. "Sen otobüsle gitmek istemiştin."

"Evet, çünkü otobüs bedava olmak!" diye bağırıyor Tyrone Feelgood. "Bayan Holly, bedava ancak otobüse binmek ben!"

"Bundan gına geldi Jerome!"

İçini çekiyor. "Galiba haklısın."

Holly, "Pete Saubers, Bill'i aramış," diyor. "O yüzden gelemedi. Sana en iyi dileklerini iletmemi, Cambridge'e dönmeden önce seni mutlaka göreceğini söyledi. Burnunu sil. Çikolata bulaşmış."

Jerome, "Çikolata benim en sevdiğim tatlı olmak, hanım!" dememek için kendini zor tutuyor. "Pete iyi mi?"

"Evet. Bill'le bizzat paylaşmak istediği bazı iyi haberleri varmış. Pastamı bitiremeyeceğim. Sen yer misin? Tabii başkasının yediği pastayı yemek istemeyebilirsin. Benim için sorun değil, ama grip filan da değilim."

Jerome, "Senin diş fırçanı bile kullanırım," diyor, "ama çok doydum."

Holly, "Iyyy!" diyor. "Ben başkasının diş fırçasını asla kullanamam." Kâğıt bardakları ve tabakları toplayıp yakındaki çöp tenekesine atıyor.

Jerome, "Yarın kaçta ayrılıyorsun?" diye soruyor.

"Güneş altı kırk beşte doğuyor. En geç yedi buçukta yola çıkmak istiyorum."

Holly arabayla annesinin yanına, Cincinnati'ye gidiyor. Tek başına. Jerome buna inanmakta zorluk çekiyor. Onun adına mutlu, ama aynı zamanda endişeli de. Ya bir şeyler ters gider de Holly korkuya kapılırsa?

Holly geri gelip yerine oturunca, "Endişelenmeyi bırak," diyor ona. "Bir sorun olmayacak. Paralı yoldan gidiyorum, arabayı sadece gündüz kullanacağım, tahminlere göre hava da hep açık olacakmış. Yanıma en sevdiğim üç film müziği CD'sini alıyorum:

Azap Yolu, *Esaretin Bedeli* ve *Baba II*... Ki en iyisi de bu bence; Thomas Newman genel anlamda Nino Rota'dan çok daha iyidir gerçi. Thomas Newman'ın müziği çok gizemlidir."

Jerome, "John Williams, *Schindler'in Listesi*," diyor. "Üstüne tanımam."

"Jerome, saçma sapan konuşuyorsun demek istemiyorum, ama... aslında konuşuyorsun."

Jerome halinden memnun, gülüyor.

"Cep telefonum ve iPad'im, ikisi de şarjı dolu olarak yanımda. Mercedes tam bir bakımdan geçti. Zaten altı yüz kilometrelik bir yol."

"Güzel. Ama bir ihtiyacın olursa beni ara. Beni ya da Bill'i..."

"Tabii. Sen Cambridge'e ne zaman gidiyorsun?"

"Önümüzdeki hafta."

"Limandaki işin bitti mi?"

"Bitti ve bundan çok memnunum. Fiziksel çalışma vücut için iyi olabilir, ama ruhu yücelttiğini düşünmüyorum."

Holly'nin, en yakın arkadaşıyla bile göz teması kurmakta sorunları var hâlâ; ama Jerome'la göz göze gelmeye zorluyor kendini. "Pete çok iyi durumda, Tina da öyle; anneleri iyileşti, ayağa kalktı. Bunların hepsi çok güzel, ama Bill iyi mi? Bana gerçeği söyle."

"Ne demek istediğini anlamadım." Göz teması kurmakta zorlanan kişi şimdi Jerome.

"Bir kere, çok zayıf... Antrenman-salata diyetini fazla abarttı. Ama benim endişelendiğim konu bu değil."

"Nedir?" Ama Jerome ne olduğunu biliyor ve Bill her ne kadar ondan sakladığını düşünse de, Holly'nin bilmesine de hiç şaşırmıyor. Holly'nin kendince yöntemleri var.

Bulundukları yerin yüz metre yakınlarında kimse olmamasına rağmen, Holly konuşmasının duyulmasından korkuyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Onu ne kadar sıklıkta ziyaret ediyor?"

Jerome'un ona kimden söz ettiğini sormasına gerek yok.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Ayda bir kereden daha fazla mı?"

"Sanırım, evet."

"Haftada bir mi?"

"Muhtemelen o kadar sık değil. Gerçi kim bilebilir?"

"Neden? O..." Holly'nin dudakları titriyor. "Brady Hartsfield *sebze* olmanın eşiğinde!"

"Bunun için kendini suçlayamazsın Holly. Kesinlikle yapamazsın bunu. Ona vurdun, çünkü binlerce çocuğu havaya uçurmak üzereydi."

Eline dokunmaya çalışsa da Holly hemen geri çekiyor.

"Kendimi suçlamıyorum! Yine olsa, yine yaparım! Tekrar, tekrar! Ama Bill'in onu takıntı haline getirmiş olmasından nefret ediyorum. Bu hiç de iyi bir şey değil!"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor; bu onun kendini rahatlatmak için yaptığı ve aslında büyük ölçüde vazgeçtiği bir hareket.

"Takıntı haline getirdiğini sanmıyorum." Jerome tedbirli konuşuyor. "Geçmişle ilgili olduğunu da düşünmüyorum."

"Başka neyle ilgili olabilir ki? Çünkü o canavarın hiçbir geleceği yok!"

Jerome, "Bill bundan o kadar emin değil," diye düşünse de bunu kelimelere dökmüyor. Holly eskisine kıyasla çok daha iyi, ama hâlâ kırılgan. Ve dediği gibi, takıntının ne olduğunu çok iyi biliyor. Dahası, Jerome'un, Bill'in Brady'ye karşı devam eden ilgisinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yok. Bill'in bir hissi var. Bir içgüdüsü.

"Bırak öyle kalsın." Bu kez elini elinin üstüne koyunca Holly öyle kalmasına izin veriyor. Bir süre başka şeylerden konuşuyorlar. Sonra Jerome saatine bakıyor. "Gitmeliyim. Barbara ve Tina'yı lunaparka götüreceğime söz verdim."

Yamaçtan yukarıya arabalarına doğru yürürlerken, Holly bir gerçeği vurgularcasına, "Tina sana âşık," diyor.

"Öyleyse de geçer," diyor Jerome. "Ben doğuya gidiyorum, kısa bir süre sonra hayatına yakışıklı bir çocuk girer, bu kez onun adını defterlerinin kapağına yazmaya başlar."

Holly, "Herhalde," diyor. "Genelde böyle olur, değil mi? Sadece onunla dalga geçmeni istemiyorum. Böyle yaparsan senin kaba olduğunu düşünür ve üzülür."

"Yapmam," diyor Jerome.

Arabalarına geliyorlar. Holly bir kez daha gözlerini kaçırmadan Jerome'a bakmaya zorluyor kendini. "Sana âşık değilim, yani Tina'nın olduğu gibi, ama seni kesinlikle çok seviyorum. Kendine dikkat et Jerome. Bazı üniversiteli çocuklar aptalca şeyler yapabiliyorlar. Sen onlardan biri olma."

Bu kez Holly sarılıyor Jerome'a.

Jerome, "Hey, az kalsın unutuyordum," diyor. "Sana küçük bir hediye getirdim. Bir tişört; gerçi anneni ziyarete giderken giymek isteyeceğini sanmıyorum ama..."

Poşeti ona uzatıyor. Holly poşeti alıp açıyor ve içinden parlak kırmızı renkte bir tişört çıkarıyor. Tişörtün ön kısmında kocaman siyah harflerle bağıran şöyle bir yazı var:

HER ŞERDE BİR HAYIR VARDIR

JIMMY GOLD

"Üniversite kitapçısında satıyorlar. Gecelik olarak kullanmak isteyebilirsin diye XL beden aldım." Holly tişörtün önünde yazan yazıyı düşünürken, Jerome onu izliyor. "Hoşlanmadıysan başka bir şeyle değiştirebilirsin tabii."

Holly, "Çok hoşuma gitti," diyerek gülümsüyor. Bu, Hodges'ın sevdiği gülümsemesi, bu onu harikulade yapan gülümseme. "Ve annemi ziyaret ederken bunu giyeceğim. Sırf onu kızdırmak için."

Jerome o kadar şaşırıyor ki, Holly gülmeye başlıyor.

"Anneni kızdırmak istediğin anlar olmaz mı hiç?"

"Zaman zaman. Holly... Ben de seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Holly tişörtü göğsüne tutarken, "Biliyorum," diyor. "Ve çok mutluyum. Bu şerrin benim için anlamı büyük."

BAVUL

Hodges, Birch Caddesi'nin sonundaki boş arazinin içinden geçen patikada yürüyor ve Pete'i dizlerini göğsüne çekmiş halde dere kıyısında otururken buluyor. Yakınında, uzun ve sıcak geçen bir yazın ardından suyun üzerine eğilmiş bodur bir ağaç var. Ağacın altında, bavulun gömülü olduğu ve yeniden kazılmış yerde de bir delik. Bavul kıyıda, yakında bir yerde yanlamasına duruyor; diskonun moda olduğu yıllardan gelen bir zaman yolcusu gibi, yaşlı, yorgun ve uğursuz görünüyor. Hemen yanında bir fotoğrafçının tripod sehpası ve profesyonellerin seyahatlerde yanlarında taşıdıklarına benzer birkaç çanta var.

Hodges, Pete'in yanına otururken, "Şu meşhur bavul," diyor.

Pete başını sallıyor. "Evet. Meşhur bavul. Fotoğrafçı ve yardımcısı öğle yemeğine gittiler, ama kısa bir süre sonra dönerler sanıyorum. Buradaki restoranlardan pek hoşlanmadılar. New Yorklu ikisi de." Bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuzlarını silkiyor. "Fotoğrafçı önce çenemi yumruğuma dayayarak bavulun üstüne oturmamı istedi. Bilirsin, şu ünlü heykel gibi. Onunla konuşup böyle yapmamamızın daha iyi olacağına ikna ettim, ama kolay olmadı."

"Haber yerel gazete için mi?"

Pete başını iki yana sallayıp gülümsüyor. "İyi haberim bu, Bay Hodges. Haber *The New Yorker* için. Olanlarla ilgili bir ha-

ber yapmak istediler. Hem de ayrıntılı bir haber. Gazetecilerin 'kuyu' dediği yer içinmiş, yani derginin orta sayfası... Gerçekten büyük bir şey olacak gibi, belki de bugüne dek yaptıklarının en büyüğü."

"Bu harika!"

"İşi berbat etmezsem, öyle."

Hodges bir an dikkatle bakıyor ona. "Dur bakalım; haberi sen mi yazacaksın?"

"Hı hı. Önce, benimle röportaj yapması ve haberi yazması için yazarlarından birini göndermek istediler; George Packer adında biri, gerçekten iyi bir yazar. Bu onlar için de önemli, çünkü John Rothstein eskiden onların en parlak kurmaca yazarlarından biriymiş; bilirsiniz, John Updike, Shirley Jackson gibi..."

Hodges bilmiyor, ama başını sallıyor.

"Rothstein ergenlik kaygıları, sonra da orta sınıf kaygıları konusunda fikirlerine güvenilen bir yazardı. Bir tür John Cheever yani. Ben de şimdi Cheever okuyorum. Onun "Yüzücü" öyküsünü bilir misiniz?"

Hodges başını iki yana sallıyor.

"Okumalısınız. Muhteşem. Neyse, defterlerle ilgili olayı haber yapmak istiyorlar. Bütün olayı; başından sonuna kadar... Bu teklifi, benim defterlerden aldığım fotokopileri ve yangından kalan parçaları üç ya da dört elyazısı uzmanına incelettirdikten sonra yaptılar."

Hodges parçaların ne olduğunu gerçekten biliyor. Bunlar Pete'in, kayıp defterlerin gerçekten de Rothstein'ın eserleri olduğu yönündeki iddialarını doğrulayacak, yanmış bodrumdan kurtarılan yeterli sayıda kömürleşmiş defter sayfası parçası... Polisin Morris Bellamy hakkında geçmişe dönük yaptığı bir araştırma da, Pete'in, Hodges'ın en başından beri hiç şüphe etmediği hikâyesini destekledi.

"Anladığım kadarıyla sen Packer'ı kabul etmedin."

"Kimseyi kabul etmedim. Bu olay haber olacaksa, yazarı ben olmalıydım. Sadece olayın içinde olduğum için değil, John Rothstein'ı okumanın hayatımı da değiştirdiği..."

Sözünü yarım bırakıp başını sallıyor.

"Hayır. Eserleri hayatımı değiştirdi diyecektim, ama bu doğru değil. Ergenlik çağındaki bir çocuğun çok fazla değişecek bir hayatı olduğunu sanmıyorum. Geçen ay yeni on sekizime bastım. Sanırım, kast ettiğim şey, eserlerinin *kalbimi* değiştirdiğiydi..."

Hodges gülümsüyor. "Anlıyorum."

"Haberden sorumlu editör benim bu iş için çok genç olduğumu söyledi – hiç yeteneğimin olmadığını söylemesinden iyidir, öyle değil mi? O yüzden ona örnek yazılar gönderdim. İşe yaradı. Ayrıca karşısında sağlam durdum; o kadar da zor olmadı bu. New Yorklu bir dergiciyle pazarlık yapmak, Bellamy'yle uğraşmış biri olarak pek de büyütülecek bir iş değil. Asıl pazarlık onunla yapılandı."

Pete omuzlarını silkiyor.

"Tabii istedikleri düzeltmeleri yapacaklar. Süreci bilecek kadar şey okudum ve benim açımdan bir sorun yok. Ama hikâyemi yayımlamak isterlerse, altında benim adım olacak."

"Gerçekten sağlam durmuşsun, Pete."

Pete gözünü bavula dikiyor; bir an için on sekiz yaşından çok daha büyük gösteriyor. "Zor bir dünyada yaşıyoruz... O araba Belediye Merkezi'nde babamın üstünden geçtiğinde öğrendim bunu."

Hiçbir cevap yeterli ve yerinde olmayacak, Hodges o yüzden sessiz kalmayı tercih ediyor.

"*The New Yorker*'ın en çok ne istediğini biliyorsunuz, değil mi?"

Hodges otuz yılını boşu boşuna dedektiflik yaparak geçirmedi. "Sanırım o son iki kitabın özetini. Jimmy Gold, kız kardeşi ve tüm arkadaşları... Kim ne yapmış, nasıl yapmış, ne zaman yapmış ve sonuçları ne olmuş."

"Evet... Ve bunları bilen tek kişi benim. Bu da beni özür dileme noktasına getiriyor tabii." Ciddi bir ifadeyle Hodges'a bakıyor.

"Pete, özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Hakkında yasal bir suçlama yapılmadı. Benim de yaşananlara karşı en ufak bir kızgınlığım yok... Holly ve Jerome da aynı şekilde. Kız kardeşinin ve annenin iyi olması bizi mutlu ediyor, o kadar."

"Ama ölümden kıl payı kurtuldular. O gün arabanızda inat etmeyip olanları anlatsaydım, sonra da eczanenin arka kapısından sıvışmasaydım, iddiaya girerim ki Bellamy eve asla gelmezdi. Tina hâlâ kâbus görüyor."

"Olaylar için seni suçluyor mu?"

"Aslına bakarsanız... hayır."

"Eh, gördün mü," diyor Hodges. "Büyük baskı altındaydın, başına silah dayanmışlardı. Hem gerçek hem de mecazi anlamda... Halliday ödünü kopardı. O gün dükkânına gittiğinde öldüğünü bilemezdin. Bellamy'ye gelince; değil hapisten çıktığını, hayatta olduğunu bile bilmenin imkânı yoktu."

"Bunların hepsi doğru, ama sizinle konuşmaya yanaşmamamın tek nedeni Halliday'in beni tehdit ediyor olması değildi. O günlerde hâlâ defterlerin bende kalmasının olası olduğunu düşünüyordum, anladınız mı? Sizinle bu yüzden konuşmadım ve kaçtım. O defterlerin bende kalmasını istiyordum. O an en öncelikli düşüncem bu değildi belki, ama içten içe bal gibi böyle düşünüyordum. O defterler... şey... *The New Yorker* için yazdığım yazıda... o defterlerin üzerimde sihir yapılmışçasına bir etkisi olduğunu anlatacağım. Özür dilemem gerek, çünkü Morris Bellamy'den çok da farklı değildim."

Hodges, Pete'i omuzlarından kavrayıp doğrudan gözlerinin içine bakıyor. "Bu doğru olsaydı, Rec'e o defterleri yakmaya hazırlıklı halde asla gitmezdin."

Pete, "Çakmak elimden kazara düştü," diyor zor duyulan bir sesle. "Silah sesinden ürktüm. Bellamy, Tina'ya ateş etmiş olsa, sanırım yine öyle yapardım, ama asla emin olamam."

Hodges, "Biliyorum," diyor. "Ben ikimiz adına yeterince eminim."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Söyle bakalım, bu iş için sana ne kadar para veriyorlar?"

"On beş bin dolar."

Hodges ıslık öttürüyor.

"Tabii yazımın kabul edilmesi durumunda... Ama edecekler, biliyorum. Bay Ricker bana yardım ediyor, birlikte gayet iyi bir iş

çıkardığımızı görüyorum. İlk taslağın yarısını tamamladım bile. Kurmaca pek bana göre değil, ama bu tür şeylerde fena değilim. Belki ilerde bu işte bir kariyer sahibi olabilirim."

"Parayla ne yapacaksın? Üniversite için bir kenara mı ayıracaksın?"

Pete başını iki yana sallıyor. "Ben öyle veya böyle, bir şekilde üniversiteye kapağı atarım, bu konuda bir endişem yok. O para Chapel Ridge için. Tina bu yıl oraya başlıyor. Ne kadar heyecanlı olduğuna inanamazsınız."

"Çok iyi," diyor Hodges. "Gerçekten harika."

Bir süre gözlerini bavula dikmiş, hiç konuşmadan oturuyorlar. Patikadan ayak sesleri ve konuşmalar geliyor. Birbirinin tıpatıp aynısı kare desenli gömlek ve kırışıklıkları hâlâ üzerinde duran yepyeni kot pantolon giymiş iki adam yanlarına yaklaşıyor. Hodges adamların, Tanrı'nın unuttuğu böylesi yerlerde herkesin bu şekilde giyindiğini düşündüklerini sanıyor. Birinin boynunda fotoğraf makinesi asılı, diğeri ise ışık taşıyor.

Adamlar taşların üstüne basarak dereyi geçerken Pete, "Yemek nasıldı?" diye soruyor.

Fotoğraf makineli adam, "İyi," diyor. "Denny's Moons Over My Hammy'deydik. Sadece kızarmış patatesler bile rüya gibiydi. Gel bakalım Pete, bavulun yanında diz çökmüş birkaç pozunla başlayalım. Birkaç tane de bavulun içine bakarken çekmek istiyorum."

Pete, "Ama bavul boş," diye karşı çıkıyor.

Fotoğrafçı alnına hafifçe vuruyor. "İnsanlar *hayal edecek*. 'O bavulu açıp da o edebi hazineyi ilk kez gördüğünde Pete'in yüzünde nasıl bir ifade vardı?' diye düşünecekler. Anlıyor musun?"

Pete ayağa kalkıyor, rengi solmuş, çok daha doğal görünen kot pantolonuna bulaşan toprağı temizliyor. "Bay Hodges, çekim sırasında biraz burada takılmak ister misiniz? Ne de olsa on sekiz yaşındaki her genç *The New Yorker*'da kendi yazdığı yazının yanında fotoğrafının yayımlanması şansına sahip olamıyor."

"Çok isterdim Pete, ama yapmam gereken bir iş var."

"Peki... Buraya gelip beni dinlediniz, sağ olun."

"Hikâyende diğer şeyden de söz edecek misin?"

"Anlamadım?"

"Bu olayın senin o bavulu bulmanla başlamadığından." Hodges bağlantı parçaları kazınmış, üstü küflenmiş, çizik, siyah kalıntıya bakıyor. "Her şey onu oraya koyan adamla başladı. Olayların gelişimi yüzünden kendini suçlamaya başladığında, Jimmy Gold'un sürekli söylediği o sözü hatırlamak isteyebilirsin: Her şerde bir hayır vardır."

Pete gülüyor ve elini uzatıyor. "Bay Hodges, siz iyi bir adamsınız."

Hodges uzatılan eli sıkıyor. "Hayatta başarılar Bill. Şimdi kameraya bir gülümse."

Hodges derenin diğer tarafında bir an duralayıp arkasına bakıyor. Fotoğrafçının olduğu tarafta Pete, bir elini bavulun çizik üst kısmına dayayarak diz çökmüş. Bu, 'sahipliğin' klasik pozu ve Hodges'a, bir keresinde, avladığı aslanın yanında diz çökmüş Ernest Hemingway'in fotoğrafını hatırlatıyor. Ama Pete'in yüzünde, Hemingway'in yüzündeki o kendini beğenmiş, gülümseyen, aptal güvenden eser yok. Pete'in yüzünde, "*Ben buna asla sahip olmadım,*" ifadesi var.

Hodges arabasına doğru yürümeye başladığında, aynen böyle evlat, diye geçiriyor içinden.

Aynen böyle...

TAK

Hodges, Pete'e yapması gereken bir işi olduğunu söyledi. Bu tam olarak doğru sayılmaz. Üzerinde çalışması gereken bir vaka olduğunu söyleyebilirdi, ama bu da tam olarak doğru olmazdı... Gerçeğe biraz daha yaklaşabilirdi ama.

Pete'le bir araya gelmeden kısa bir süre önce, Travmatik Beyin Hasarları Kliniği'ndeki Becky Helmington'dan bir telefon geldi. Hodges kadına, "benim oğlan" dediği, kliniğin hastalarından Brady Hartsfield'in durumu hakkında onu düzenli olarak bilgilendirmesi için her ay küçük bir miktar para ödüyor. Becky ona, koğuşta meydana gelen tuhaf olaylarla da ilgili bilgiler verir ve son dedikoduları aktarır. Hodges'ın mantığı, bu dedikoduların ve belli başlı tuhaf olayların akla yatkın hiçbir açıklaması olmadığında ısrarcıdır; ama onun zihninde, en üstteki mantık katmanının dışında başka şeyler de var. O mantık katmanının derinlerinde, tuhaf yaratıkların yüzdüğü bir yeraltı okyanusu –ki Hodges bundan herkeste olduğuna inanır– uzanır.

Becky'ye, "Oğlun nasıl?" diye sordu. "Son zamanlarda ağaçtan filan düşmedi umarım."

"Hayır, Robby gayet iyi ve sağlıklı. Bay Hodges, bugünün gazetelerini henüz okumadınız galiba?"

"Çantamdan çıkarmaya bile fırsatım olmadı." İnternette her şeyin insanın parmağının ucunda olduğu bu çağda, bazı günler çantasından hiç çıkarmaz; gazete La-Z-Boy'unun yanında terk edilmiş bir çocuk gibi durur.

"Şehir haberlerine bir bakın. İkinci sayfada. Sonra beni arayın."

Hodges kadını beş dakika sonra aradı. "Tanrım, Becky!"

"Ben de aynen öyle düşündüm. Çok iyi bir kızdı."

"Bugün yerinde olacak mısın?"

"Hayır, kız kardeşimin yanında şehir dışındayım. Hafta sonunu birlikte geçirmeyi planlıyoruz." Becky duraladı. "Aslında, geri döndüğümde ana hastanenin yoğun bakım ünitesine aktarılmamı istemeyi düşünüyorum. Orada açık bir pozisyon var ve ben Dr. Babineau'dan usandım. İnsanların söyledikleri doğru; bazen sinir doktorları hastalardan daha deli olabiliyor." Yine duraladıktan sonra ekledi. "Hartsfield'den de usandım derdim, ama çok doğru olmazdı. İşin gerçeği, ondan biraz korkuyorum. Küçük bir kızken perili evlerden korkmama benzer şekilde."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Orada hayalet filan olmadığını bilirdim ama diğer yandan, ya varsa, diye de düşünmekten alamazdım kendimi...

Hodges öğlen ikiyi biraz geçe hastaneye varıyor. Beyin Hasarları Kliniği bu tatil arifesi günü hiç olmadığı kadar boş... En azından gündüz saatleri için.

Görevli hemşire –yaka kartından anlaşıldığı üzere– Norma Wilmer, ona ziyaretçi kartını veriyor. Hodges kartı gömleğine iliştirirken sırf zaman geçirmek için, "Duyduğuma göre dün klinik koğuşunda korkunç bir olay yaşanmış," diyor.

Hemşire Wilmer, "Bu konu hakkında konuşamam," diye karşılık veriyor.

"Dün siz mi görevliydiniz?"

"Hayır." Kadın, önündeki evraklara ve bilgisayar ekranına geri dönüyor.

Sorun değil; geri döndükten sonra gerekli bilgiyi Becky'den alır, kadının kaynaklarını yoklamak için de zamanı var. Becky nakil planlarını hayata geçirdiği takdirde (Hodges'a göre bu, buralarda gerçek bir şeyler döndüğüne dair şimdiye dek gördüğü en sağlam işaret) kendisine yardım edecek başka birini bulacak. Hemşirelerden bazıları, alışkanlığın zararları hakkında her şeyi

biliyor olmalarına rağmen sigara tiryakisi ve bu tipler bütçelerine ufak da olsa destek olacak bir parayı seve seve kabul ederler.

Hodges ağır adımlarla 217 numaralı odaya yürürken kalbinin normalden daha güçlü ve hızlı attığının farkında. İşi ciddiye almaya başladığının bir başka işareti daha... Sabah gazetesindeki haber onu biraz sarstı.

Yolunun üzerinde el arabasını iten Kütüphane Al'ı görüp onu her zamanki gibi selamlıyor: "Selam dostum. N'aber?"

Al önce karşılık vermiyor. Onu görmemiş sanki. Gözlerinin altındaki çürüğe benzer morluklar her zamankinden daha belirgin ve genellikle taralı olan saçları darmadağın. Kahrolası o yaka kartı da baş aşağı duruyor. Hodges yine Al'ın delirmeye başlayıp başlamadığını merak ediyor.

"Al, her şey yolunda mı?"

Al, "Tabii," diyor boş boş. "Görmediğin bir şey için asla çok iyi olmaz zaten."

Hodges bu alakasız söze ne karşılık vereceğini bilemiyor; Al yoluna devam etmeden önce söyleyecek hiçbir şey gelmiyor aklına. Hodges aklı karışmış halde arkasından bakakalıyor adamın, sonra o da yürümeye devam ediyor.

Brady pencerenin yanındaki her zamanki yerinde oturuyor, üstünde her zamanki kıyafetleri var: kot pantolon ve kareli gömlek. Biri saçlarını kesmiş. Ama kötü bir iş çıkarmış. Hodges saç kesiminin oğlanın umurunda olduğunu sanmıyor. Yani kısa bir süre sonra dışarıya çıkıp kaykay filan yapacak hali yok nasılsa.

"Selam Brady. Geminin din görevlisinin Baş Rahibe'ye dediği gibi, aradan uzun zaman geçti."

Brady pencereden dışarıya bakıyor sadece. Hodges'ın kafasında değişmeyen o eski soru beliriveriyor yine. Brady orada birini görüyor mu? Yanında bir misafiri olduğunun farkında mı? Farkındaysa, bunun Hodges olduğunu biliyor mu? Herhangi bir şey düşünebiliyor mu? Bazen düşünüyor; birkaç basit cümle kurmaya yetecek kadar... Ve hastaların İşkence Meydanı adını verdikleri fizik tedavi merkezinde yalpalaya yalpalaya yetmiş metre kadar yürümeyi beceriyor, ama bunlar gerçekten ne anlama ge-

liyor? Balıklar akvaryumda yüzer, ama bu onların düşündüğü anlamına gelmez.

Hodges, "Görmediğin bir şey için asla çok iyi olmaz zaten," diye düşünüyor.

Ne demekse...

Brady ve annesinin kolları birbirine dolanmış, ağızları kulaklarında gülümsedikleri gümüş çerçeveli fotoğrafı eline alıyor. Piç herif şu hayatta birini sevdiyse, bu sevgili, yaşlı anneciğiydi. Hodges, Deborah Ann'in fotoğrafı elindeyken, Brady'nin bir tepki verip vermediğine bakıyor. Hiçbir tepki vermiyor gibi görünüyor.

"Brady, annen çok seksi görünüyor. Gerçekten seksi miydi? Her önüne gelen erkekle yatan annelerden miydi?"

Cevap yok.

"Soruyorum, çünkü bilgisayarına girdimizde onun yarı çıplak fotoğraflarını bulduk. Bilirsin, şu sabahlıkla, naylon çorapla, sutyen ve seksi külot gibi şeylerle çektirdiklerinden... Üstünde o şeylerle bana seksi gibi göründü. Fotoğrafları diğer polislere gösterdiğimde onlar da aynı şeyi söylediler."

Hodges her zamanki canlı tavırlarıyla yalan söylüyor olsa da, yine bir tepki yok. Hiçbir şey...

"Brady, onu becerdin mi? Becermek istediğine eminim."

Kaşında hafif bir seğirme mi oldu? Dudağı belli belirsiz aşağı doğru mu oynadı?

Belki, ama Hodges bu düşüncenin tamamen hayal gücünün bir eseri olabileceğini biliyor; Brady'nin onu duymasını *istiyor* çünkü. Amerika'da başka hiç kimse, bu cani orospu çocuğu kadar yarasına tuz basılmayı hak etmemiştir.

"Belki onu öldürdün, sonra da becerdin. O zaman nazik davranmaya gerek kalmadı, değil mi?"

Tık yok.

Hodges ziyaretçi sandalyesine oturup fotoğrafı masaya, Al'ın isteyen hastalara dağıttığı Zappit e-kitap okuyucularından birinin yanına koyuyor. Ellerini kavuşturup, komadan çıkmaması gereken ama çıkmış olan Brady'ye bakıyor.

Şey.

Bir bakıma çıkmış, demek daha doğru.

"Brady, numara mı yapıyorsun?"

Bu soruyu her geldiğinde sorar ve asla bir cevap alamaz. Bugün de bir cevap alamıyor.

"Dün akşam bu katta bir hemşire intihar etti. Şu tuvaletlerden birinde... Bunu biliyor muydun? Adı şimdilik gizli tutuluyor, ama gazetedeki habere göre kan kaybından ölmüş. Bundan, kadının bileklerini kestiği sonucu çıkıyor, ama emin değilim. Bilseydin, eminim bu haber seni mutlu ederdi. Hoş bir intihar seni oldum olası keyiflendirir, değil mi?"

Bekliyor. Hiçbir tepki yok.

Hodges öne doğru eğiliyor, Brady'nin boş yüzüne bakarak ciddi bir tavırla konuşuyor. "Mesele, kadının bunu nasıl yaptığını anlamamış olmam. O tuvaletlerdeki aynalar cam değil, cilalı metal. Belki de makyaj çantasındaki aynayı veya ona benzer bir şeyi kullanmıştır, ama o tür bir ayna böyle bir iş için oldukça küçük kaçar. Silahlı çatışmaya bıçakla gitmek gibi bir şey." Arkasına yaslanıyor. "Belki de gerçekten bıçağı vardı. Şu İsviçre çakılarından, bilir misin? El çantasında o çakılardan taşıyordu belki. O çakılardan var mıydı sende?"

Tık yok.

Yoksa var mı? Hodges'ın, o boş bakışın ardında Brady'nin onu izlediğine dair bir sezgisi, oldukça güçlü bir sezgisi var.

"Brady, hemşirelerden bazıları senin buradaki tuvaletin musluğunu açıp kapayabildiğine inanıyorlar. Onları korkutmak için yapıyormuşsun bunu. Doğru mu?"

Hiçbir tepki yok. Ama izlenildiğine dair sezgisi oldukça güçlü... Brady intihardan gerçekten keyif alırdı, bu kesin. İntiharın onun imzası olduğunu bile söyleyebilirdiniz. Holly, Happy Slapper'la ona ayar çekmeden önce Brady, Hodges'ı kendisini öldürmeye zorlamış, ama başarılı olamamıştı. Şimdi Cincinnati'ye gitme planları yapan Holly Gibney'ye ait Mercedes'in eski sahibi Olivia Trelawney'de ise *başarılı olmuştu.*

"Yapabiliyorsan, şimdi de yap bakalım. Haydi. Yap şu numaranı, bana hava at biraz. Ne dersin?"

Tık yok.

Bazı hemşireler, havaya uçurmaya çalıştığı Mingo Oditoryum'da başına sürekli darbe almış olmasının Hartsfield'in beynini bir şekilde yeniden şekillendirdiğini, ona... güç kazandırdığına inanıyor. Dr. Babineau ise bunu gülünç bulduğunu söyleyip bu tür iddiaları hastanedeki şehir efsanesi olarak nitelendiriyor. Hodges adamın haklı olduğuna emin, ama izlendiği hissi inkâr edilemeyecek türden.

Aynı şekilde, Brady Hartsfield'in derinlerde bir yerde onunla alay ettiği hissi de...

Parlak mavi renkteki e-kitap okuyucuyu eline alıyor. Kliniği son ziyaretinde Kütüphane Al, Brady'nin tanıtım videolarından hoşlandığını söylemişti. *Saatlerce onları izliyor,* demişti Al.

"Bu şeyi seviyorsun, değil mi?"

Tık yok.

"Gerçi bununla pek fazla bir şey yapabildiğinden değil ama... Haklı mıyım?"

Hiçbir tepki yok. Sıfır.

Hodges e-kitap okuyucuyu fotoğrafın yanına koyup ayağa kalkıyor. "Ben şu hemşire olayını bir araştırayım, tamam mı? Benim zorlandığım noktalarda yardımcım devreye girer. Brady, hemşirenin ölmesinden ötürü mutlu musun? O gün Belediye Merkezi'nde ezdiğin o insanlardan biri hemşirenin arkadaşı veya akrabasıydı da, kadın o yüzden burnunu sıkmış veya minik pipini bükmüş olabilir mi?"

Tık yok.

Tık yok.

Tık...

Brady'nin gözleri yuvasında oynuyor. Hodges'a bakıyor. Hodges bir an için şiddetli ve mantıksız bir dehşet duygusuyla sarmalanıyor. O gözler dıştan ölü gibi, ama Hodges onların ardında pek de insani olmayan bir şey görüyor. Bu durum aklına, ruhu Pazuzu[1] tarafından ele geçirilmiş küçük kız hakkındaki filmi getiriyor. Sonra gözler pencereye geri dönüyor ve Hodges, aptal olma diyor, kendine. Babineau, Brady'nin gelebileceği nok-

(1) Sümer ve Akad mitolojilerinde rüzgâr cinlerinin kralı ve tanrı Hanbi'nin oğlu. -ç.n.

taya geldiğini, bu noktanın da öyle ileri bir nokta olmadığını ve iyileşmesi adında bundan daha ileriye gidemeyeceğini söylüyor. Bu, onun boş bakışı ve özel hiçbir anlam taşımıyor. Ama yine de, polislik mesleği boyunca rastladığı en iğrenç yaratık olan bu adama karşı Hodges'ın birtakım sezgileri var.

Onun orada olmasını istiyorum ki canını yakabileyim, diye düşünüyor Hodges. Hepsi bu. Sonradan anlaşılacak ki, hemşire, kocası tarafından terk edilmiş ya da kadının uyuşturucu alışkanlığı varmış ve bu yüzden işten kovulacakmış veya her ikisi birden...

"Peki, Brady," diyor. "Yolcu yolunda gerek. Ama bir dost olarak saç tıraşının çok *boktan* olduğunu söylemem gerek."

Hiçbir tepki yok.

"Sonra görüşürüz."

Hodges kapıyı arkasından yavaşça kapatarak dışarıya çıkıyor. Brady *gerçekten* oradaysa, kapıyı çarparak çıkmak, Hodges'ı sinirlendirdiğini anlama zevki verir ona.

Kaldı ki gerçekten sinirlendirdi.

Hodges gittikten sonra Brady başını kaldırıyor. Annesinin fotoğrafının yanında duran mavi e-kitap okuyucu birden canlanıyor. Canlandırma balık bir o yana bir bu yana gidip gelirken, hareketli, neşeli bir şarkı çalıyor. Ekran değişiyor ve bu kez *Angry Birds*'ün tanıtım videosu, sonra *Barbie Fashion Walk*, ardından da *Galaktic Warrior*'ın tanıtım görüntüleri akıyor. Sonra ekran tekrar kararıyor.

Banyoda musluk bir anda akıyor, sonra duruyor.

Brady kendisinin ve annesinin, yanakları birbirine bastırılmış fotoğrafına bakıyor. Fotoğrafa gözünü dikiyor. Dikiyor.

Fotoğraf masaya devriliyor.

Tak.

26 Haziran 2014

YAZARIN NOTU

Bir odada tek başınıza oturur, kitap yazarsınız; bu iş böyle yapılır. Bu kitabın ilk taslağını palmiye ağaçlarına bakarak Florida'da yazdım. Dalgıç kuşlarının günbatımında birbirleriyle sohbet ettikleri harikulade bir göle uzanan yoldaki çam ağaçlara bakarak, Maine'de yeni baştan yazdım. Ama her iki yerde de tamamen yalnız değildim, ki bu çok az yazara nasip olur. İhtiyacım olduğunda, birçok kişi hep yanımdaydı.

Kitabın düzeltmelerini NAN GRAHAM yaptı. Scribner için çalışan SUSAN MOLDOW ve ROZ LIPPEL'siz asla yapamazdım; onlar paha biçilmez kadınlar.

Kitabın temsilciliğini CHUCK VERRILL yaptı. Kendisi otuz yıldır başımın darda olduğu her an yanımda; zeki, komik ve korkusuz bir adam. Evet efendim-sepet efendim tarzı bir adam değil; yanlış yaptığımda bir an bile tereddüt etmeden söylüyor bana.

Kitaplarımın araştırma kısmını RUSS DORR yapıyor; bu işte her geçen yıl daha da mükemmelleşiyor. Tıpkı iyi bir özel yardımcı gibi, ben daha söylemeden, ihtiyaç duyacağım bir sonraki belgeyi koyuyor önüme. Bu kitabın hemen her sayfasında onun katkısı var. Kitabın adını da Russ koydu.

OWEN KING ve KELLY BRAFFET, ikisi de harikulade yazarlar; ilk taslağı okuduktan sonra kitabın bu noktaya gelmesinde onların son derece büyük katkıları oldu. Onların da hemen her sayfaya katkıları var.

MARSHA DeFILIPPO ve JULIE EUGLEY Maine'deki büromu çekip çeviriyor ve dış dünyayla bağlantımın kopmamasını sağlıyorlar. BARBARA MacINTYRE Florida'daki büromun sorumlusu ve o da aynı şeyi yapıyor. SHIRLEY SONDEREGGER ise kıdemli öğretim görevlisi...

TABITHA KING benim en iyi eleştirmenim ve gerçek âşığım.

Ve siz SADIK OKUYUCULAR... Şükürler olsun ki, onca yıldan sonra hâlâ oradasınız. Siz keyif alıyorsanız, bilin ki ben de alıyorum.

GÖZ	OYUN
KUJO	ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KORKU AĞI	KEMİK TORBASI
KUŞKU MEVSİMİ	YEŞİL YOL
ÇAĞRI	MAÇA KIZI
CHRISTINE	RÜYA AVCISI
MAHŞER	KARA EV
"O"	KARANLIK ÖYKÜLER
SİS	BUICK 8
SADİST	CEP
MEDYUM	YAZMA SANATI
ŞEFFAF	BİR AŞK HİKÂYESİ
CESET	DUMA ADASI
AZRAİL KOŞUYOR	KUBBE'NİN ALTINDA
HAYALETİN GARİP HUYLARI	ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
HAYATI EMEN KARANLIK	22/11/63
GECE YARISINI DÖRT GEÇE	DR. UYKU
GECE YARISINI İKİ GEÇE	BAY MERCEDES

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ